
YUNAN
TANRILARI
RICK RIORDAN

New Yorklu bir yayıncı Yunan tanrıları hakkında bildiğim her şeyi kâğıda dökmemi isteyince "Bunu ismimi kullanmadan yapsam olur mu? Olimposluları öfkeden tekrar delirtmek istemem de," falan oldum. Ancak Yunan tanrılarını yakından tanımak ve gün olur da bir gün karşınıza dikiliverirlerse ne yapmanız gerektiğini bilmek hayatta kalmanıza yardımcı olacaksa bu da benden size kıyak olsun. *Percy Jackson ve Yunan Tanrıları* işte böyle başlıyor.

Türkiye'de ve dünyada milyonların soluk soluğa okuduğu *Percy Jackson ve Olimposlular* serisinin başkahramanı Percy, Yunan Mitolojisi'nin temellerini anlatırken, sevenlerinin çok özlediği o alaycı diliyle klasik efsanelere bambaşka bir tat katıyor. Yunan efsanelerine göre evrenin nasıl yaratıldığını, tanrıların ve tanrıçaların nasıl varlıklar olduğunu ve Zeus'tan Apollo'ya, Ares'ten Afrodit'e kadar tek tek hepsinin yaptıklarını lafını esirgemeden bir bir anlatıyor. Percy'nin deyişiyle, "Eğer yalan dolana, ihanete ve yamyamlığa bayılıyorsanız bu kitap tam size göre, çünkü elinizdeki kitapta bunların Altın Çağ'ı anlatılıyor."

ISBN 978-605-09-2453-4

9 786050 924534

İşletme No: 11540

Tavsiye Edilen Satış Fiyatı

₺ 22

Doğan Egmont

PERCY JACKSON VE YUNAN TANRILARI

RICK RIORDAN

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

İÇİNDEKİLER

Giriş 9
Başlangıç ve Diğer Şeyler 11
Yamyamlığın Altın Çağı 25
Olimposlular Kafa Koparıyor 47
Zeus 70
Hestia Sıfır Numaralı Damat Adayını Seçiyor 71
Demeter Arpazilla'ya Dönüşüyor 84
Persephone Sapığıyla Evleniyor (Ya da Demeter'in Devamı) 94
Hera Azıcık Kafayı Yiyor 124
Hades Evini Yeniden Dekore Ediyor 148
Poseidon Köpürüyor 172
Zeus Herkesi Öldürüyor 199
Athena Bir Mendili Evlatlık Ediniyor 226
Afrodit'i Sevmeyen Ölsün 250
Adam Gibi Adamın Adam Gibi Adamı Ares 274
Hephaistos Bana Altın Bir Lama Yapıyor (Tamam Yapmıyor Ama Bence Kesinlikle Yapmalı) 290
Apollon Şarkı Söyleyip Dans Ediyor, Bir de Adam Öldürüyor 313
Artemis Ölüm Domuzunu Serbest Bırakıyor 332
Hermes Islahevine Gidiyor 355
Dionisos Bir İçkiyle Dünyayı Fethediyor 373
Sonsöz 398

GİRİŞ

Umarım bunun için fazladan not verirler bana.

New Yorklu bir yayıncı Yunan tanrıları hakkında bildiğim her şeyi kâğıda dökmemi isteyince "Bunu ismimi kullanmadan yapsam olur mu? Olimposluları öfkeden tekrar delirtmek istemem de," falan oldum.

Ancak Yunan tanrılarını yakından tanımak ve gün olur da bir gün karşınıza dikiliverirlerse ne yapmanız gerektiğini bilmek hayatta kalmanıza yardımcı olacaksa bu da benden size kıyak olsun.

Daha önce tanışmadıysak adım Percy Jackson. Çağdaş bir melezim –Poseidon'un yarı-tanrı, yarı-insan oğluyum– ancak burada kendimden çok bahsetmeyeceğim. Benim hikâyem tamamen hayal ürünü (tabii tabii) birtakım kitaplarda yer aldı, ben sadece bir hikâyedeki bir karakterim (Öhö, yersen, öhö).

Size tanrıları anlatırken üstüme fazla gelmeyin, olur mu? Mitolojik hikâyelerin milyon tane farklı versiyonu var, o yüzden karşıma geçip de İyi de ben öyle duymadım, YANLIŞ biliyorsun falan demeyin lütfen.

Ben size bana en mantıklı gelen versiyonları anlatacağım. Yemin ederim bunların hiçbirini ben uydurmadım. Bunlar tamamen ilk başta

hikâyeleri kâğıda döken Antik Yunan ve Antik Romalı adamlardan kaynak alınmıştır. Zaten inanın bana bu kadar tuhaf şeyi kırk yıl düşünsem uyduramam ben.

O halde başlıyoruz. Önce size dünyanın nasıl var olduğunu anlatacağım. Sonra tanrıların bir listesini yapıp onlar hakkındaki fikrimi söyleyeceğim. Umarım onları fazla kızdırmam da beni kaz gibi yolup—

AAAAAAYYYYY

Şaka şaka. Hâlâ buradayım.

Her neyse, Yunan yaradılış hikâyesinden başlayalım, ki uyarmam gerek, bu bildiğiniz deli saçması. Koruyucu gözlüklerinizi takın, yağmurluğunuzu sırtınıza geçirin. Ortalık kan gölüne dönecek.

BAŞLANGIÇ VE DİĞER ŞEYLER

Başlangıçta ben yoktum. Antik Yunanlılar da yoktu bence. Kimsede not almak için kâğıt kalem de yoktu, o yüzden birazdan anlatacaklarımın yüzde yüz arkasında duracak değilim ama bunun, Antik Yunanlıların bir zamanlar *inandıkları* şey olduğunu söyleyebilirim.

Başta hiçbir şey yoktu. Koca bir hiç.

İlk tanrı, ki ona tanrı diyebilirseniz, Kaos'tu –evrende her şeyin içinde yüzdüğü karanlık, bulanık bir sis. Alın size bir bilgi: *Kaos* eski Yunancada boşluk anlamına gelir.

Bir gün artık Kaos kaotik olmaktan çıktı. Belki o kadar karanlık ve bulanık olmaktan sıkılmıştır, bilemeyeceğim. İçindeki maddelerin bir kısmı toplanıp katılaştı ve yeryüzünü oluşturdu, ki bu yeryüzü de ne yazık ki daha sonra canlı bir varlığa dönüştü. Hanımefendi kendi adını Gaea koydu, Toprak Ana.

Şimdi bakın Gaea, yeryüzünün ta kendisiydi –kayalar, tepeler, vadiler, bütün paket yani. Ama aynı zamanda insan şeklini de alabiliyordu. Yeşil elbisesi, kıvırcık siyah saçları ve yüzünde her daim huzurlu bir gülümsemeyle anaç bir kadın şeklinde yeryüzünde gezinmeyi seviyordu –yani

bildiğin kendi kendinin üstünde. O huzurlu gülümsemenin ardında son derece sevimsiz bir karakter gizliydi. Birazdan göreceksiniz.

Uzun bir yalnızlık sürecinin sonunda Gaea yeryüzünün tepesindeki puslu boşluğa bakıp kendi kendine şöyle dedi: "Ya bir fikrim var. Gökyüzü. Şimdi tepede şöyle bir gökyüzü olsa fena mı olur? Ve bu gökyüzü âşık olabileceğim yakışıklı bir adam olsa daha bile güzel olur çünkü bu kayalar falan yalnızlığıma ilaç olmuyor."

Ya Kaos onu duydu ve bu fikir aklına yattı ya da Gaea kendi isteğini kendi yerine getirdi. Yeryüzünün tepesinde gökyüzü oluştu –gündüzleri mavi, geceleri siyah olan koruyucu bir kubbe. Gökyüzü kendine Uranüs adını verdi –bazen Ouranus diye de yazıldığı olur. İçinde anüs geçtiği için insanları kıs kıs güldürüyor ne yazık ki evet. Adam adından kaybediyor bir kere. Neden kendine Ölümgetiren ya da Jose gibi bir isim seçmediğini bilmiyorum ama belki de Uranüs'ün her daim uyuz bir herif olmasının sebebi ismidir.

Gaea gibi Uranüs de insan şekline bürünüp yeryüzünde dolaşmayı seviyordu –ki bu iyi bir şeydi çünkü gökyüzü çok uzaktadır ve uzak mesafeli ilişkiler kısa sürmeye mahkûmdur.

Fiziksel formundayken uzun boylu, uzun saçlı, iri yarı bir adam görüntüsündeydi. Üstünde sadece kısa bir peştamal olurdu ve teni renk değiştirip dururdu –bazen kaslarının üzerinde bulut desenleriyle mavi olur, bazen de parıldayan yıldızlarla birlikte siyah olurdu. Canım Gaea öyle hayal etmiş işte ne yapayım. Benim kabahatim mi? Bazen orada burada resmini görebilirsiniz, genellikle elinde üstünde gökyüzünden geçen tüm takımyıldızları işlenmiş olan bir Zodyak çemberi bulunur ve bu, sonsuzluğu temsil eder.

Her neyse, Uranüs'le Gaea evlenirler.

Sonsuza dek mutlu mu yaşadılar dersiniz?

Pek sayılmaz.

Sorunların bir kaynağı Kaos'un birden bir yaratma hevesine kapılmış olmasıydı. Karanlık ve puslu varlık kendi kendine şöyle dedi: Hey, Yeryüzü ve Gökyüzü. Süperdi! Başka neler yapabiliyorum bakalım.

Kısa süre içerisinde bir sürü sorun yarattı –bundan kastım da tanrılar. Kaos'un sisinden su oluştu ve yeryüzünün en derin noktalarında birikip ilk denizleri oluşturdu. Ve tabii ki bunun da bir kimliği oldu –tanrı Pontus.

Sonra Kaos harbiden kafayı yedi ve şöyle düşündü: Buldum! Tıpkı gökyüzü gibi bir kubbe yapacağım ama bu, yeryüzünün *altında* olacak. Muhteşem bir fikir!

Böylece yeryüzünün altında bir başka kubbe belirdi ama bu karanlık ve kasvetliydi ve çoğu zaman da sevimsizdi, ne de olsa gökyüzünün ışığından yoksundu. Bu, Tartarus'tu, Kötülük Çukuru ve adından da tahmin edeceğiniz gibi Tanrısal bir kimliğe bürününce popüler bir tip olamadı.

Sorun şu ki hem Pontus hem de Tartarus, Gaea'dan hoşlanıyordu. Bu da Gaea ile Uranüs'ün arasını açmaya yetti.

Birkaç ilkel tanrı daha çıktı oradan buradan ama şimdi hepsini saymaya kalksam haftalarca altından kalkamayız. Kaos'la Tartarus'un bir çocukları oldu (nasıl diye sormayın, hiçbir fikrim yok): Nyks –Gecenin beden bulmuş hali. Sonra Nyks, her nasılsa bir başına, Hemera adlı bir kız doğurdu ki o da Gündüz oluverdi. Bu ikisi asla anlaşamıyorlardı çünkü geceyle gündüz kadar farklıydılar. E yani...

Bazı hikâyelere göre Kaos, Eros'u da yaratmıştır, üremenin tanrısı... yani anne tanrılarla baba tanrıların minik bebek tanrılarının olması. Bazı

hikâyelerde de Eros'tan Afrodit'in oğlu diye bahsedilir. Ona sonra geleceğiz. Hangi versiyonun doğru olduğunu bilmiyorum ama Gaea ile Uranüs'ün çocuk yapmaya başladıklarını *biliyorum*. Hem de çok tuhaf çocuklar.

Önce tek seferde on iki bebekleri oldu –Titan adı verilen altı kız, altı erkek. Bu çocuklar insanlara benziyorlardı ama insanlardan çok daha uzun boylu ve güçlüydüler. On iki çocuk neyinize yetmez, değil mi? Yani düşünsenize, böyle bir aile tek başına bir futbol takımı ve üç hakem anlamına geliyor.

Hem zaten Titanlar doğduktan sonra Gaea ile Uranüs'ün arasına kara kedi girdi. Uranüs artık daha çok gökyüzünde takılıyor, çocukları büyütmesinde Gaea'ya yardımcı olmuyordu. Gaea sinir oldu. İkisi kavga etmeye başladılar. Çocuklar büyüdükçe Uranüs onlara bağırıp çağırmaya başladı ve bildiğin korkunç bir baba olup çıktı.

Gaea ile Uranüs bir iki sefer aralarını düzeltmeye çalıştılar. Gaea, birkaç çocukları daha olursa evlilikleri kurtulur diye düşündü sanırım...

Evet, biliyorum, kötü fikir.

Gaea üçüzleri doğurdu. Sorun: bu çocuklar maalesef TİPSİZ kelimesinin ansiklopedideki karşılığıydılar. Titanlar kadar büyük ve güçlüydüler ama son derece suratsız ve kaba sabaydılar ve acil tepeden tırnağa epilasyona ihtiyaçları vardı. En kötüsü de her birinin alnının ortasında tek bir göz vardı.

Kuzguna yavrusu şahin görünür derler. İşte Gaea da onları tüm tipsizliklerine rağmen çok sevdi. Onlara Büyük Kikloplar adını verdi ki bunlar daha sonraları üreyip dünyayı Küçük Kikloplarla doldurdular. Ama bu sonra oldu.

Kiklopları görünce Uranüs'ün ödü koptu. "Bunlar benden olamaz! Bana benzemiyorlar bile!"

"Tabii ki senden beyinsiz herif!" diye bağırdı Gaea. "Sakın beni çocuklarımla bir başıma bırakıp gideyim deme!"

"Merak etme, gitmem," diye homurdandı Uranüs.

Basıp gitti ve gece gökyüzünün saf karanlığından yapılma kalın zincirlerle geri döndü. Kiklopları zincire vurup Tartarus'a fırlattı ki gözüne bir daha gözükmesinler.

Çok adi, değil mi?

Gaea çığlıklar atıp haykırdı ama Uranüs, Kiklopları serbest bırakmayı reddetti. Kimse de ona hesap sormaya kalkamadı çünkü artık hepten korkunç bir tip olup çıkmıştı.

"Ben evrenin kralıyım!" diye haykırdı. "Ne olacaktı zaten! Tam anlamıyla her şeyin üstündeyim."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Gaea.

"Eeeh! Ne diyorsam o. İlkel tanrıların en eskisi ve en iyisiyim."

"Ben senden önce doğdum be!" dedi Gaea. "Ben olmasaydım sen burada olmazdın bile."

"Sinirimi zıplatma benim," diye tehdit etti Uranüs. "Elimde birkaç tane daha karanlıklar zinciri var."

Tahmin edebileceğiniz üzere Gaea sinirlenip bir deprem yarattı ama elinden de başka bir şey gelmiyordu. İlk çocukları Titanlar artık neredeyse yetişkin olmuşlardı. Anneleri için çok üzülüyorlardı. Babalarından da pek hazzetmiyorlardı zaten –Gaea haklı olarak sürekli onlara babalarını kötülüyordu. Ancak Titanlar da Uranüs'ten çok korkuyordu ve ona dur diyemiyorlardı.

Çocuklarımın hatırına kendime hâkim olmalıyım, diye düşündü Gaea. Belki Uranüs'le aramı düzeltebilirim.

Güzel, romantik bir gece ayarladı –mum ışığı, güller, hafif müzik.

Eski güzel günleri yâd etmiş olmalılar. Birkaç ay sonra Gaea gene üçüz doğurdu.

Sanki Uranüs'le evliliğinin bitmiş olduğuna dair bir kanıta daha ihtiyacı varmış gibi...

Bu yeni çocuklar Kikloplardan bile tipsizdi. Her birinin göğsünden kirpi gibi yüz adet kol fışkırıyordu ve omuzlarının üzerinde minik minik sivilce gibi ellişer tane kafaları vardı. Fakat bunun Gaea için hiçbir önemi yoktu. Onların o küçük suratlarını çok seviyordu –yüz elli suratın yüz ellisini de. Üçüzlere Yüz Elliler adını koydu. Adlarını koyar koymaz Uranüs yanlarına geldi, çocuklara tek bir bakış attı ve onları Gaea'nın kollarından çekip aldı. Tek kelime etmeden çocukları zincire vurup geri dönüşüme atar gibi Tartarus çukuruna fırlattı.

Gökyüzü abinin gerçekten birtakım sorunları vardı.

Eh, bu Gaea için bardağı taşıran damla olmuştu. Çığlıklar atıp inledi ve o kadar çok deprem yarattı ki Titan çocukları koşa koşa yanına geldiler.

"Babanız tam bir—"

Ne dediğini tam olarak bilmiyorum ama sanırım ilk küfür de bu arada icat edilmiş oldu.

Olan biteni çocuklara anlattı. Sonra kollarını kaldırdı ve yeri sarstı. Hükmettiği yeryüzünün en sert maddesini çekip aldı, onu öfkesiyle yoğurdu ve ilk silahı yarattı –yaklaşık bir metre uzunluğunda, kıvrımlı, demirden bir bıçak. Ucuna yakınındaki bir ağacın dalından ahşap bir kabza turturdu ve icadını Titanlara gösterdi.

"İşte çocuklarım!" dedi. "İntikamımın aracı. Buna orak adını verdim!"

Titanlar aralarında mırıldandılar. *Ne işe yarayacak bu? Niye öyle kıvrık? Oğun sözlük anlamı ne?*

"Aranızdan biri öne çıksın!" dedi Gaea. "Uranüs, evrenin kralı olmaya layık değil. Aranızdan biri onu öldürüp yerine geçecek."

Titanlar huzursuzlandılar.

"Ece... şu öldürme meselesini biraz açsak," dedi Okeanos. Titan erkeklerinin en büyüğüydü ama çoğunlukla Pontus Amca dediği ilkel tanrının yanında denizlerin ücra köşelerinde takılırdı. "Öldürmek ne demek?"

"Babamızı yok etmemizi istiyor," diye bir tahminde bulundu Themis. Kızların arasında en akıllılardan biriydi ve bir suç yüzünden birini cezalandırma fikrini anında kapmıştı. "Yani artık var olmamasını sağlamak falan."

"Bu mümkün mü ki?" diye sordu kız kardeşi Rhea. "Hepimiz ölümsüzüz sanıyordum ben."

Gaea öfkeyle homurdandı. "Korkaklık yok! Çok basit. Bu sivri uçlu silahı alıp babanızı ufak parçalara ayıracaksınız ki gelip bir daha bizi rahatsız etmesin. Bunu hanginiz yaparsa evrenin hâkimi o olacak! Ayrıca o sevdiğiniz kurabiyelerden de yapacağım, üstünde şekerlemeler olanlardan hani."

Şimdi, çağdaş dünyada bu tip davranışlar için belli bir sözcük var. Biz buna *ruh hastası* diyoruz.

Ancak o zamanlar davranış kuralları biraz daha esnekmiş. Belki yaradılışın ilk ailesinin bu kadar geçimsiz olduğunu öğrenince kendi akrabalarınız gözünüze daha şirin görünecektir, ne bileyim.

Titanlar mırıldanıp birbirlerini işaret etmeye başladılar. "Hey, sen babamı iyi öldürürsün ha."

"Aa yok, bence sen yapmalısın."

"Ben babamı öldürmeyi gerçekten çok isterim ama yapmam gereken çok önemli bir iş var—"

"*Ben* yaparım!" dedi en arkadan bir ses.

On iki kardeşin en küçüğü omzuyla kendine yol açarak öne çıktı. Kronos tüm kardeşlerinden daha küçüktü. En akıllıları, en güçlüleri ya da en hızlıları da değildi. Ancak muhtemelen aralarında, en çok iktidar açlığı çeken oydu. Sanırım on iki kardeşin en küçüğü olduğunda insan hep bir öne çıkıp kendini gösterme fırsatı kolluyor. En küçük Titan dünyayı ele geçirme fikrine bayılmıştı, üstelik böylece ağabey ve ablalarının da patronu olacaktı. İşin ucunda şekerlemeli kurabiye de vardı hem.

Kronos yaklaşık iki buçuk metre boyundaydı ki bu bir Titan için bodur anlamına gelir. Bazı erkek kardeşlerinin yanında epey tehlikesiz görünüyordu ama arkadaş bayağı yetenekliydi. Çoktan "Hilekâr" lakabını almıştı çünkü güreş maçlarında sürekli hile yapıyor ve nereden ne zaman çıkacağını kestiremiyordunuz.

Gülüşü ve koyu renk kıvırcık saçları annesine çekmişti. Zalimliği ise babasına. Size baktığında suratınızın ortasına bir yumruk mu çakacak yoksa bir fıkra mı anlatacak asla bilemezdiniz. Sakalı da bir tuhaftı. Sakal bırakmak için henüz gençti ama daha şimdiden onu bir karga gagası gibi çenesinden yukarı kıvrılır şekilde uzatmaya başlamıştı.

Orağı görünce Kronos'un gözleri parladı. O demir bıçağı istiyordu. Kardeşleri arasında bir tek o, bu silahın ne kadar zarar vereceğini biliyordu.

Ve babasını öldürmek ise –neden olmasındı ki? Uranüs onu fark etmiyordu bile. Gaea da farklı değildi. Annesiyle babası belki adını bile bilmiyordu.

Kronos görmezden gelinmekten nefret ediyordu. En küçük olmaktan ve ağabeylerinin eski kıyafetlerini giymekten de sıkılmıştı artık.

"Ben yaparım," diye tekrarladı. "Babamı parçalarım."

"En sevdiğim oğlum!" dedi Gaea. "*Muhteşemsin!* Sana güvenebileceğimi biliyordum, ee, neydi senin adın?"

"Kronos." Gülümsemesini bozmamayı başardı. İşin ucunda bir orak, kurabiye ve cinayet işleme fırsatı varsa Kronos gerçek duygularını saklayabilirdi. "Senin için öldürmekten onur duyarım anne. Ama ben bunu kendi bildiğim şekilde yapacağım. İlk önce Uranüs'ü kandırıp yanına çağırman gerekiyor. Ona çok üzgün olduğunu söyleyeceksin. Ona hepsinin senin suçun olduğunu ve özür dilemek adına çok güzel bir yemek hazırladığını söyleyeceksin. Bu gece onu buraya getirecek ve hâlâ onu seviyormuş gibi yapacaksın."

"Öehh!" dedi Gaea. "Deli misin sen be?"

"Mış gibi yap işte," diye ısrar etti Kronos. "İnsan kılığına girip de yanına oturdu mu ben fırlayıp ona saldıracağım. Ancak yardıma ihtiyacım olacak."

Kardeşlerine döndü. Birden hepsi ayaklarına bakmaya başlamıştı nedense.

"Bakın millet," dedi Kronos, "plan yürümezse Uranüs hepimizden intikamını alır. Hataya yer yok. Dördünüzün onu yere indirmesi ve ben onu öldürene kadar gökyüzüne kaçmasını engellemesi gerekiyor."

Kimse bir şey demedi. Muhtemelen sıska kardeşleri Kronos'u babalarını öldürürken gözlerinin önüne getirmişlerdi ve bunu pek olası bulmamışlardı.

"Ah yapmayın ama!" diye çıkıştı Kronos. "Kesip doğrama işini ben yapacağım. Sadece dördünüzün onu tutması gerekiyor. Hükümdar olduğumda o dört kişiyi ödüllendireceğim! Her birine dünyanın bir köşesini vereceğim, oranın hâkimi olacak –kuzey, güney, doğu ve batı. Bakın bunu bir daha teklif etmem. Kim geliyor?"

Kızlar cinayetten uzak durmayı bilecek kadar akıllıydılar. Mazeretlerini bildirip hızla uzaklaştılar. En büyük ağabey Okeanos, endişeyle başparmağını kemiriyordu. "Benim denize dönmem gerek, şey için, eee, okyanussal durumlar. Kusura bakmayın..."

Geriye dört kardeş kalmıştı –Koios, İapetos, Krios ve Hyperion.

Kronos onlara gülümsedi. Orağı Gaea'nın elinden aldı ve ucunu parmağında test etti. Altın renkli bir kan damlası düştü yere. "Dört gönüllümüz var o zaman! Çok güzel!"

İapetos boğazını temizledi. "Eee aslında ben—"

Hyperion, İapetos'u dirseğiyle dürttü. "Biz varız Kronos!" dedi. "Bize güvenebilirsin."

"Mükemmelll," dedi Kronos, ki bu da ilk defa bir kötü kalpli dâhinin *mükemmelll* demiş olması anlamına geliyor. Onlara planını anlattı.

O gece inanılmaz bir şekilde Uranüs çıktı geldi.

Gaea'yla sık sık buluştukları vadide dolandı, masaya kurulmuş şatafatlı yemeği görünce kaşlarını çattı. "Mesajını aldım. Barışma konusunda ciddi misin?"

"Kesinlikle!" Gaea en güzel kolsuz yeşil elbisesini giymişti. Örgülü kıvırcık saçları mücevherlerle süslenmişti (bu mücevherleri alması hiç de zor olmamıştı, kadın yeryüzünün ta kendisi ne de olsa), gül ve yasemin kokuyordu. Mumların loş ışığında kanepeye uzandı ve kocasına yanına gelmesini işaret etti.

Uranüs üstünde sadece içlik olduğu için uygunsuz giyindiğini hissetti. Saçını bile taramamıştı. Gece, gökyüzü cildi koyuydu ve yıldızlarla bezeliydi ama bu pek de güzel bir akşam yemeği için şık bir takım elbisesi sayılmazdı. Hiç değilse dişlerimi fırçalamış olsaydım diye düşündü.

Şüphelenmiş miydi? Bilmiyorum. Ama şunu unutmayın, o zamanlar, kozmos tarihinde daha önce hiç kimse tuzağa düşürülüp parçalara ayrılmamıştı. Uranüs ilk olacaktı. Şanslı herif. Hem zaten gökyüzünde tek başına takılmaktan da sıkılmıştı artık. Tek yoldaşı yıldızlardı, bir de hava tanrısı Aither (ki kendisi tam bir boş kafaydı) ve Nyks ve Hemera, şu her günbatımında ve şafakta birbirleriyle kavga eden ana-kız.

"Eee..." Uranüs'ün avuçları terliyordu. Bas bas bağırmadığı zamanlarda Gaea'nın ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. "Kızgın değil misin artık?"

"Hiç de bile!" diye temin etti onu Gaea.

"Yani... çocuklarımızı zincire vurup kara deliğe attığım için öfkeli değilsin, öyle mi?"

Gaea dişlerini sıkıp zorla gülümsedi. "Sorun *yok*."

"İyi o zaman," dedi Uranüs. "O çocuklar pek ÇİRKİNDİ çünkü."

Gaea koltuğa hafifçe vurdu. "Gel yanıma otur kocacığım."

Uranüs sırıtıp kanepeye doğru yürüdü.

Oturur oturmaz Kronos en yakındaki taşın arkasından fısıldadı: "Şimdi."

Dört kardeşi saklandıkları yerden fırladılar. Krios bir çalı kılığına girmişti. Koios yere bir çukur kazıp üstünü dallarla örtmüştü. Hyperion kanepenin altına saklanmıştı (bayağı büyük bir kanepeydi bu), İapetos ise kollarını dal gibi uzatıp ağaç şeklini almıştı. Nasıl oldu bilmiyorum ama işe yaramıştı.

Dört kardeş Uranüs'ü kıskıvrak yakaladı. Her biri bir kol ve bir bacak tuttu ve babalarını yere yatırıp kollarını, bacaklarını iyice açtılar.

Kronos gölgelerin arasından çıktı. Demir orağı yıldızların ışığında parlıyordu. "Selam baba."

"Bu da ne demek?" diye bağırdı Uranüs. "Gaea, söyle şunlara beni bıraksınlar!"

"HA!" Gaea kanepeden kalktı. "Sen çocuklarımıza hiç acımadın kocacığım, o yüzden sen de acınmayı hiç hak etmiyorsun. Hem zaten kim akşam yemeğine içlikle gelir ki? İğrençsin!"

Uranüs nafile kurtulmaya çabaladı. "Bu ne cüret! Ben kozmosun efendisiyim!"

"Artık değilsin." Kronos orağını kaldırdı.

"Sakın ha! Bunu yaparsan, ee, neydi senin adın?"

"KRONOS!"

"Bunu yaparsan Kronos," dedi Uranüs, "seni lanetlerim! Bir gün, tıpkı senin şu an yaptığın gibi, senin çocukların da seni yok edip tahtını ele geçirir!"

Kronos kahkaha attı. "Denesinler de görelim."

Orağı indirdi.

Orak tam da Uranüs'ün... ya bir şey diyeyim mi? Ben bunu yazamayacağım. Erkekseniz, darbe aldığınızda en çok acıyan yerinizi düşünün.

Hah. İşte orası.

Kronos parçaladıkça Uranüs acıyla haykırdı. Aklınıza gelebilecek en iğrenç, düşük bütçeli korku filmi gibi bir şeydi. Ortalık kan gölüne dönmüştü -tek fark, tanrıların kanı altın rengidir ve ona ikor adı verilir.

Damlalar kayaların üzerine sıçradı ve bu kan o kadar güçlüydü ki, daha sonra, kimse o tarafa bakmazken, bu ikordan yaratıklar üredi: kanatlı ve tıslayan, üç adet, Furya adı verilen, cezalandırma ruhları. Anında Tartarus'un karanlığına doğru uçtular. Diğer gökyüzü damlaları bereketli toprağa damladı ve bunlar da yabani ama daha ince ruhlu nimfalara ve satirlere dönüştü.

Kanın çoğu her bir köşeye sıçramıştı. O kan lekeleri Kronos'un gözleğinden asla çıkmayacaktı.

"İyi işti kardeşlerim!" Kronos'un ağzı kulaklarındaydı, oradan altın rengi kan damlıyordu.

İapetos birden kustu. Diğerleri kahkahalar atıp birbirlerinin üstüne yuvarlandılar.

"Ah, çocuklarım!" dedi Gaea. "Sizlerle gurur duyuyorum! Herkese benden kurabiye ve içki!"

Kutlamaya geçmeden önce Kronos babasından geriye kalanları masa örtüsünün içine topladı. Belki kardeşi Okeanos'un kendisine yardım etmemesine sinirlendiğinden, bohçayı denize fırlattı. Kan tuzlu suyla karıştı ve... bundan ne çıktığını daha sonra göreceksiniz.

Şimdi diyeceksiniz ki, *E peki gökyüzü öldürülduyse neden kafamı kaldırdığımda hâlâ gökyüzünü görebiliyorum?*

Cevap: *Bilmiyorum.*

Tahminim şu ki, Kronos, Uranüs'ün fiziksel formunu öldürmüştü, böylece göklerin tanrısı bir daha yeryüzüne inip hükümdarlığını ilan edemeyecekti. Yani onu bir şekilde havaya sürgün ettiler. Tam olarak ölmemişti ama artık dünyanın tepesindeki zararsız hava küresi olmak dışında başka bir şey yapamayacaktı.

Her neyse, Kronos vadiye geri döndü ve Titanlar partilemeye başladılar.

Gaea, Kronos'u evrenin efendisi ilan etti. Ona özel koleksiyon serisinden havalı bir altın taç falan bile yaptı. Kronos sözünü tuttu ve ona yardım eden dört kardeşini dünyanın dört bir köşesinin hükümdarı olarak atadı. İapetos batının Titan'ı oldu. Hyperion doğunun. Koios kuzeyi aldı, Krios da güneyi.

O gece Kronos, ölümsüzlerin favori içkisi olan nektar dolu kadehini

kaldırdı. Kendinden emin bir şekilde gülümsemeye çalıştı çünkü krallar her zaman kendinden emin görünmeliydi. Ancak içten içe Uranüs'ün lanetinden endişelenmeye başlamıştı –bir gün kendi çocuklarının onu tahtından indireceğini yani.

Buna rağmen, kadehi elinde haykırdı: "Kardeşlerim, kadeh kaldıralım! Altın Çağ'ı başlattık!"

Ve eğer yalan dolana, sırttan bıçaklamalara, yamyamlığa bayılıyorsanız okumaya devam edin, çünkü gerçekten bunların Altın Çağ'ı başlamış oldu.

YAMYAMLIĞIN ALTIN ÇAĞI

Başlarda Kronos o kadar da kötü değildi. *Tamamen* iğrenç bir herife dönüşmek için biraz çalışması gerekti.

Büyük Kiklopları ve Yüz Elliler'i Tartarus'tan çıkarınca Gaea çok mutlu oldu. Bu korkunç tipler de bayağı işe yarar çıktılar. Tartarus'un diplerinde metali işlemeyi ve taş yontmayı öğrenmişlerdi (sanırım orada yapacak tek iş de buydu zaten), böylece onlara özgürlüklerini bahşettiği için Kronos'a, o zamanlar Yunanistan'ın en yüksek dağı olan Othrys Dağı'nın tepesinde muazzam bir saray inşa ettiler.

Saray hiçliğin karanlığı kadar siyah mermerdendi. Devasa sütunlar ve geniş mi geniş salonları büyülü meşaleler aydınlatıyordu. Kronos'un tahtı tek bir obsidiyen kütlesinden yontulmuştu, içinde altın parçaları ve elmaslar barındırıyordu –kulağa harika geliyor biliyorum ama bence pek rahat değildi. Ancak Kronos bunu dert etmedi. Tüm gün orada oturup altında dünyayı seyrediyor ve "Benim! Hepsi benim!" diye kötü kötü kıkırdıyordu muhtemelen.

Beş Titan kardeşi ve altı Titan kız kardeşi onunla tartışmıyorlardı. En sevdikleri bölgeleri ele geçirmişlerdi nasıl olsa –Kronos'un orakla yaptık-

larını gördükten sonra onu kızdırmamak işlerine geliyordu zaten.

Kozmosun efendisi olmanın yanı sıra Kronos aynı zamanda zamanın Titan'ı da oldu. Doctor Who gibi zamanda oraya buraya yolculuk yapamıyordu belki ama zamanı yavaşlatıp hızlandırabiliyordu. Son derece sıkıcı bir derste otururken zamanın bir türlü geçmediğini hissederseniz bilin ki suç Kronos'un. Ya da tam tersi hafta sonları şıp diye geçiyorsa bu da Kronos'un halt yemesi.

Kronos, zamanın yok edici niteliğine özel bir ilgi duyuyordu. Ölümsüz olduğu için kısacık yılların ölümlü yaşam üzerindeki etkisine bir türlü inanamıyordu. Sırf zevk için dünyayı dolaşıyor, ağaçların, bitkilerin ve hayvanların ömürlerini hızlandırıp onların ölüp yok olmalarını seyrediyordu. Bundan hiç sıkılmadı.

Uranüs'ün öldürülmesinde kendisine yardımcı olan dört kardeşine dünyanın dört bir köşesi düşmüştü –ki bu tuhaftır çünkü Yunanlılar dünyanın bir kalkan gibi yatay bir yuvarlak olduğunu düşünüyorlardı, yani onlara göre aslında dünyanın köşeleri *yoktu* ama neyse işte.

Krios güneyin Titan'ıydı. Kendisine sembol olarak koçu seçti çünkü koç takımyıldızı güney gökyüzünde görülüyordu. Denizci mavisi zırhı yıldızlarla bezeliydi. Miğferinden koç boynuzları çıkıyordu. Krios karanlık, sessiz bir tipti. Dünyanın güney ucunda oturur, takımyıldızlarını seyredip derin düşüncelere dalardı –ya da belki de keşke daha eğlenceli bir iş seçseydim diye hayıflanırdı, bilemiyorum.

Kuzeyin Titan'ı Koios dünyanın öteki ucunda yaşardı (e yani). Ona bazen Polus derlerdi çünkü kuzey kutbunu yönetiyordu, İngilizcedeki kutup anlamına gelen "pole" sözcüğü de buradan gelir. Tüm bunlar Noel Baba oraya yerleşmeden önceydi tabii. Koios, kehanet yeteneği bahşedilmiş ilk Titan'dı. Aslına bakarsanız Koios sözcüğü "soru" anla-

mına gelir. Gökyüzüne sorular sorardı ve bazen de gökyüzü ona cevap verirdi. Ürkütücü değil mi? Bence de. Uranüs'ün ruhuyla mı konuşuyordu artık bilmiyorum ama gelecekle ilgili söyledikleri o kadar faydalı olmaya başladı ki diğer Titanlar ona *Cumartesi hava nasıl olacak? Kronos beni bugün öldürecek mi? Rhea'nın partisine ne giysem?* gibi ahiret soruları sormaya başladılar. Böyle şeyler işte. En nihayetinde Koios kehanet yeteneğini çocuklarına verecekti.

Doğunun Titan'ı Hyperion aralarında en gösterişli olandı. Her sabah gün ışığı doğudan geldiği için kendisini ışığın Titan'ı ilan etti. Arkasından herkes ona Light Kronos diyordu çünkü Kronos ne derse yapıyordu ve sadece daha az kaloriliydi ve fakat aynı tatta değildi. Her neyse, ışıl ışıl altın renginde bir zırhı vardı ve durduk yerde alev almak gibi bir huya sahipti. bu da kendisini partilerin aranılan elemanı yapıyordu.

Hyperion'un karşıtı İapetos, batının Titan'ıydı ve keyfine daha da düşkündü. Güzel bir günbatımı hepimizde ayağını uzatıp gevşeme isteği uyandırır. Buna rağmen bu adamla ters düşmek istemezdiniz. Çok iyi mızrak kullanan, mükemmel bir savaşçıydı. İapetos'un sözcük anlamı da "saplayan"dır zaten. Adım gibi eminim bu ismi alışveriş merkezlerinde kulak delme işi yaptığı için almamıştır.

Son kardeş Okeanos'a Dünya'yı çevreleyen dış denizler kalmıştı. Yer yüzeyinin etrafındaki büyük su birikintilerine bu yüzden okyanus denir. Daha kötüsü de olabilirdi. Denizleri İapetos almış olsaydı bugün Atlantik Iapeti, iapet mavisi falan demek zorunda kalırdık ki kulağa hiç de hoş gelmiyor.

Şimdi altı hanım Titan'a geçmeden önce tatsız bir iki bilgiyi aradan çıkaralım.

Erkek Titanlar yavaş yavaş şöyle düşünmeye başladılar: Hey, baba-

mm karısı vardı. Bizim karılarımız kim olacak şimdi? Sonra Titan kızlara baktılar ve "Hmm," dediler...

Biliyorum. *AMA BU İĞRENÇ!* dediğinizi duyar gibiyim. *Kendi kız kardeşleriyle mi evlenmek istediler yani?*

Aynen. Bunu ben de iğrenç buluyorum ama şöyle bir durum var: Titanlar aile ilişkilerine bizler gibi bakmazlar.

Bir kere, daha önce söylediğim gibi, davranış kuralları o zamanlar epey gevşekmiş. Üstelik evlenmek için eş seçecekseniz ortada fazla bir seçenek de yokmuş. Copcatantitan.com adresine üye olup ruh eşlerini bulma şansları yoktu adamların.

Ancak en önemlisi, ölümsüzler insanlardan farklıdır. Sonsuza dek yaşarlar, az çok yani. Çok havalı güçleri vardır. Kan ve DNA yerine ikorları vardır, böylece kan uyuşmazlığı *vs.* gibi dertleri yoktur. Bu sebeple kardeşlik meselesine bizim baktığımız gibi bakmazlar. İçlerinden bir tanesi ve hoşlandığı kız aynı anneden doğmuş olabilir ama büyüyüp birer yetişkin olduklarında onu artık kız kardeşi olarak görmez.

Bu benim teorim. Ya da bilmiyorum, belki de Titanlar hepten manyaktılar. Siz karar verin.

Her neyse, *tüm* kardeşler birer kız kardeşle evlenmediler ama olay şöyle gelişti.

En büyük kız Theia'ydı. Onun ilgisini çekmek istiyorsan tek yapman gereken ışıltılı bir şeyi gözünün önünde sallandırmaktı. Pırıltılı şeylerin ve güzel manzaranın hastasıydı. Her sabah gün doğduğunda neşeyle dans ederdi. Kilometrelerce ötesini görebilmek için dağlara tırmanırdı. Hatta yeraltına inip değerli taşlar çıkarır, sihirli gücüyle onları parlatıp ışıldamalarını sağlardı. Altın madenine ışıltısını veren, elmasların parlamasını sağlayan Theia'ydı.

Duru görüşün Titan'ı oldu. Parlak şeylere olan düşkünlüğü sebebiyle ışığın Titan'ı Hyperion'la evlendi. Tahmin edebileceğiniz gibi çok iyi anlaştılar. Gerçi geceleri Hyperion ışıl ışıl yanarken Theia da "Ay çok parlak ne güzel!" diye kıkırdarken gözlerine nasıl uyku girdi bilemiyorum.

Kız kardeşi Themis mi? O tamamen farklıydı. Themis sessiz ve düşünceliydi ve asla dikkatleri üstüne çekmez, her zaman saçlarını beyaz bir şalla örterdi. Genç yaşta doğruyla yanlışı iyi ayırt edebildiğini fark etti. Neyin hak neyin haksızlık olduğunu iyi bilirdi. Tereddüde düştüğünde yeryüzünden bilgelik elde edebilirdi. Tabii bence bu *Gaea'dan* demek olmuyor çünkü Gaea'nın doğru veya yanlışı çok fazla kafaya takmadığını artık biliyoruz.

Her neyse, Themis'in kardeşler arasında bir saygınlığı vardı. En sevimsiz tartışmalarda bile arabuluculuk yapabiliyordu. Doğa kanununun ve adaletin Titan'ı oldu. Altı erkek kardeşinden hiçbiriyle evlenmedi ki sırf buradan bile ne kadar bilge biri olduğunu anlayabiliriz.

Üçüncü kız kardeş: Tethys ve söz veriyorum, bu, adı T'yle başlayan son kız Titan, ben bile karıştırmaya başladım artık. Tethys nehirleri, pınarları ve akan temiz suyu çok severdi. Çok nazikti, her zaman kardeşlerine içecek bir şey ikram ederdi ama diğerleri ondan sürekli olarak ortalama bir Titan'ın günde yirmi dört büyük bardak su içmesi gerektiğini duymaktan sıkılmaya başlamıştı artık. Ne olursa olsun, Tethys kendisini tüm dünyanın bakıcısı olarak düşünüyordu çünkü her canlının suya ihtiyacı vardı. Sonunda Okeanos'la evlendi ki buna eminim hiçbiriniz şaşırmadınız. "Hey, suyu sever misin? Ben de! Kesinlikle çıkmalıyız biz!"

Dördüncü kız kardeş Phoebe Dünya'nın tam merkezinde yaşıyordu ki bu da Yunanlılara göre Delfi Kâhini'ydi –dinlemesini iyi bilirseniz gelecekle ilgili şeyler fısıldayan kutsal bir pınar. Yunanlılar bu bölgeye

"omphalos" adını vermişlerdi. Yani Dünya'nın göbek deliği. Ancak hiçbir kaynakta bu göbek deliğinin içe doğru mu yoksa pörtlek mi olduğu belirtilmemiştir.

Phoebe, Delfi'deki seslerin nasıl duyulacağını ilk keşfeden kişi olabilir ama hiç de öyle karanlık, gizemli, falcı kılıklı bir tip değildi. İsmi, *aydınlık* anlamına geliyordu ve her zaman bardağın dolu tarafını görürdü. Kehanetleri fal kurabiyelerine benziyordu –hep iyi şeyler yani. Ki bence bu, güzel bir haber almak istiyorsan iyi, ciddi bir sorunun varsa çok da önemi olmayan bir şeydi. Örneğin ertesi gün öleceksiniz Phoebe size "Aa, şey, önümüzdeki hafta gireceğin matematik sınavını hiç dert etme!" diyebilirdi.

Phoebe kuzeyin adamı Koios'la evlendi çünkü onda da kehanet yeteneği vardı. Ne yazık ki birbirlerinden çok uzakta yaşadıkları için arada sırada görüşebiliyorlardı. Bonus bilgi: Phoebe'nin torunu, Apollon adlı bir herif, kehanet işini devraldı. Phoebe'nin güçlerini de ele geçirdiği için Apollon'a bazen Phoebus Apollo da denirdi.

Beşinci Titan kız kardeşin adı Mnemosyne'di –dostum, disleksim yüzünden şu ismi yirmi kere falan yazmak zorunda kaldım ama korkarım hâlâ doğru yazabilmiş değilim. Ama "NEMO-zin" şeklinde telaffuz edildiğinden eminim. Her neyse, Mnemosyne millet daha fotoğraftan bihaberken fotoğrafik hafızaya sahipti. İnanın, *her şeyi* hatırlıyordu –kız kardeşlerinin doğum günlerini, ödevini, çöpü dışarı atmayı, kedileri beslemeyi. Bu, bazı açılardan iyi bir şeydi. Aile kayıtlarını tuttu ve *hiçbir şeyi* unutmadı. Ama bazen sinir bozucu olabiliyordu çünkü sürekli bir şeyleri hatırlatıp duruyordu.

Sekiz yaşındayken yaptığınız o utanç verici şey? Hah, onu hatırlıyordu işte. Üç yıl önce borcunuzu ödeyeceğine dair verdiğiniz söz? Onu da hatırlıyordu.

Daha kötüsü, Mnemosyne'e göre herkesin iyi bir hafızası olmalıydı. Yardımcı olmak adına, her bir detayı hatırlayamayan biz zavallılar için mektup yazmayı icat etti. Hafızanın Titan'ı oldu, özellikle de ezberin. Bir dahaki sınavınızda ya da bilmem ne şehrinin bütün ilçelerini ezberden saymanız gerektiğinde Mnemosyne'e teşekkür edebilirsiniz. Hiçbir Titan onunla evlenmek istemedi. Neden acaba?

Altıncı ve son kız kardeş: Rhea. Zavallıcık. Titan hanımları arasında en tatlı ve en güzel oydu ve bu tabii ki en talihsiz olan ve en zor hayatı yaşayacak olan anlamına geliyordu. İsmi *akış* ya da *rahat* anlamına gelir. Her ikisi de karakterine uygun. Her zaman olayları akışına bırakır ve insanları rahatlatırdı. Yeryüzünün vadilerinde dolaşır, kardeşlerini ziyaret eder, Uranüs'ün kanından doğmuş nimfalar ve satirlerle sohbet ederdi. Hayvanları da çok severdi. En sevdiği hayvan aslandı. Rhea'nın resimlerine bakarsanız etrafında hep aslanlar olduğunu görürsünüz. Bu sayede tekinsiz mahallelerde bayağı rahat geziniyordu sanırım.

Rhea, anneliğin Titan'ı oldu. Bebeklere bayılırdı, kız kardeşlerinin doğumlarında hep yardımcı oldu. En sonunda, kendi çocukları da olunca Ulu Anne unvanını aldı. Ancak ne yazık ki bunun için önce evlenmesi gerekiyordu ve bütün olay da böyle başladı zaten...

E ama her şey iyi gidiyordu? Ne kadar kötü bir şey olabilir ki?

Tabiat Ana Gaea tam da böyle düşündü işte. Çocuklarının dünyayı yönetim şeklinden o kadar memnundu ki yeryüzünün içine sızıp biraz... yeryüzünün kendisi olmaya karar vermişti. Bütün o olaylar onu çok yormuştu. On sekiz çocuk doğurmuştu. Biraz dinlenmeyi hak etmişti.

Kronos'un her işi halledeceğinden ve sonsuza dek mükemmel bir kral olacağından emindi (ya, ne demezsiniz). Böylece biraz kestirmeye

karar verdi. Buradaki birazın jeolojik karşılığı binlerce yıl, bu arada.

Titanlar da ikinci jenerasyon Titanlar olan kendi çocuklarını doğurmaya başlamışlardı. Bay ve Bayan Su olan Okeanos ve Tethys'in Klymene adlı bir kızları doğdu ve bu kız şöhret tanrıçası oldu. Sanırım okyanusun dibinde doğduğu ve buralarda hiç ilginç bir şey olmadığı için biraz şöhret meraklısıydı. Kızın bütün derdi dedikodu, magazin gazeteleri ve son Hollywood haberleriydi... Tamam o zaman Hollywood yoktu ama olsaydı buna meraklı olurdu demek istedim. Şöhret budalası pek çok kişi gibi o da batıya doğru yola çıktı. En sonunda batının Titan'ı İapetos'a âşık oldu.

Biliyorum, teknik olarak İapetos onun amcasıydı ama daha önce dediğim gibi, Titanların bakış açıları farklıydı. Bence bu işe fazla kafa yormayın.

Her neyse, İapetos'la Klymene'nin Atlas isimli bir oğulları oldu. Atlas büyüyünce muhteşem bir savaşçı olup çıktı ama biraz da gıcık bir tipti. Kronos'un sağ kolu ve ana kumandanı oldu.

İapetos ve Klymene'nin Prometheus adlı bir oğulları daha oldu ki bu çocuk neredeyse Kronos kadar zekiydi. Bazı efsanelere göre Prometheus minik bir yaşam formu icat etti: insan. Bir gün nehir kenarında ıslak kille oynarken Titanlara benzeyen ama daha minik ve ezmesi kolay bir figür yaptı. Belki de Uranüs'ün kanı o kilin içine girmişti, kim bilir, ya da Prometheus bilerek figüre yaşam üflemiştir. Bu kil figürler canlandı ve ilk iki insan oldu.

Prometheus'a bunun için madalya taktılar mı sizce? I-ıh. Titanlar insanlara bizim böceklere baktığımız gibi baktılar. Bazı Titanlar insanların şirin olduklarını düşündü ama bunlar çok çabuk ölüyorlardı ve bir işe de yaramıyorlardı. Bazı Titanlar ise insanlara iğrenç kemirgenler gözüyle

baktı. Bazıları ilgilenmedi bile. İnsanlar ise çoğunlukla mağaralarda saklanıp Titanlar tarafından ezilmemeye dikkat ettiler.

Titanlar çocuk doğurmaya devam ettiler. Hepsini tek tek sayamayacağım yoksa Gaea'nın uykusu boyunca bunun başından kalkamayız. Ancak kâhin çift Koios'la Phoebe'nin Leto adlı bir kızları oldu ve bu kız, çocukların koruyucu Titan'ı olmayı seçti. Yeryüzünün ilk bebek bakıcısıydı yani. Anne ve baba Titanların tümü onu gördüklerine çok memnun oldular.

Bay ve Bayan Parlak Hyperion ve Thea'nın, Helios ve Selene adlı çocukları oldu ki bu çocuklar da Güneş ve Ay'dan sorumlu oldular. Mantıklı, değil mi? Güneş ve Ay'dan daha parlak bir şey bulamazsınız.

Helios her sabah güneş arabasını gökyüzünde sürerdi, tabii bu arabanın kilometre sayacı için pek iyi olmadı. Helios çok yakışıklı olduğunu düşünüyordu ve arabasına "kız mıknatısı" gibi sevimsiz bir lakap takmıştı.

Selene onun kadar gösteriş meraklısı değildi. Gümüş ay arabasını gece gökyüzünde sürer ve çoğunlukla kendi başına takılırdı fakat bir kez âşık oldu ve bu çok acıklı bir aşk hikâyesiydi. Buna sonra geleceğiz.

Ancak bir Titan evlenip çocuk sahibi olmuyordu... Kronos yani, evrenin efendisi. Othrys Dağı'nın tepesindeki sarayında kös kös oturup güzel vakit geçirmekte olanları seyrediyor ve homurdanıp duruyordu.

Uranüs'ün lanetini hatırlarsınız, Kronos'un kendi çocukları bir gün onu tahtından edecekti hani? İşte Kronos bunu aklından çıkaramıyordu.

İlk başta kendi kendine şöyle demişti: *Amaan ne olacak, evlenip çocuk sahibi olmam, olur biter!*

Ancak etrafınızdaki herkes evlenip yuva kurarken tek başına kalmak güzel bir şey değildir. Kronos üstünde oturduğu tahtı sonuna kadar hak etmişti ama o lanet, babasını parçalara ayırmanın bütün eğlencesini

kaçırıyordu. Şimdi herkes hayatın tadını çıkarırken o tahttan düşeceği günü düşünüp kaygılanıyordu. Hiç hoş değil.

Akrabaları artık onu ziyarete gelmiyordu. Gaea yeryüzüne indikten sonra pazar günleri saraya akşam yemeğine gelmeyi de kesmişlerdi. İşleri olduğunu söyleyip duruyorlardı ama Kronos, kardeşlerinin ve yeğenlerinin ondan korktuklarını düşünüyordu. Gerçekten de öfke ve zalimlik konusunda babasına çekmişti. Orağı ürkütücüydü. Üstüne üstlük bir de sinirlendiğinde "Hepinizi geberteceğim!" diye bağırma huyu vardı. Ama peki bu onun suçu muydu?

Bir sabah gerçekten sigortaları attı. Tam yatak odasının penceresinin önünde bronz bir tabakayı çekiçleyen bir Kiklop onu uyandırmıştı. Sabahın yedisinde, hafta sonu üstelik!

Kronos annesine ilk Kiklopları ve Yüz Elliler'i Tartarus'tan kurtaracağına dair söz vermişti ama artık bu çirkin akrabalarından sıkılmaya başlamıştı. Büyüdükçe daha da iğrençleşiyorlardı. Lazımlık gibi kokuyorlardı dostum! Sıfır hijyenle sürekli gürültü patırtı yapıyorlardı, bir şeyler inşa ediyor, madenleri çekiçliyor, taş kesiyorlardı. Sarayın inşasında işe yaramışlardı ama artık sinir bozucu olmaya başlamışlardı.

Kronos, Atlas, Hyperion ve birkaç adamını daha saraya çağırdı. Adamları Kiklopla Yüz Elliler'i toplayıp onlara hep beraber yaban çiçeklerine bakmak üzere kırlara gideceklerini söylediler. Sonra zavallıların üstüne atlayıp onları tekrar zincire vurdular ve Tartarus'a geri yolladılar.

Gaea uyansaydı durumdan pek memnun olmazdı ama ne yapabilirdi ki? Kronos kraldı artık. Annesi bu durumla baş etmek zorundaydı.

Bu olaydan sonra saray sakinleşti ama Kronos'un sinirleri yatışmak bilmiyordu. Bir kız arkadaşının olmaması haksızlıktı.

Aslında aklında bir kız da yok değildi hani.

Gizliden gizliye Rhea'dan hoşlanıyordu.

Rhea *muhteşemdi.* Titan ailesi ne zaman bir araya gelse Kronos ona kaçamak bakışlar atardı. Diğerlerinden birinin onunla flört ettiğini görürse özel bir şey konuşmak için elinde orağıyla adamı kenara çeker ve bunu bir daha asla yapmamasını tembih ederdi.

Rhea'nın gülüşüne bayılıyordu. Kızın gülüşü Helios'un kız mıknatısından, yani Güneş'ten bile daha ışıl ışıldı. Koyu renkli kıvırcık saçlarının omuzlarına dökülmesine hayrandı. Gözleri çayırlar kadar yeşil ve dudakları... Kronos o dudakları öpmeyi hayal ediyordu.

Hem Rhea nazik ve tatlıydı ve herkes onu çok seviyordu. Kronos, Böyle bir karım olsa ailem benden korkmaz, diye düşündü. Saraya daha sık gelirler. Rhea bana daha iyi bir Titan olmayı öğretir. Hayat mükemmel olur!

Ama içinden bir ses de, *Hayır! O aptal lanet yüzünden evlenemem!* diyordu.

Kronos hayal kırıklığıyla homurdandı. Kahrolası evrenin efendisiydi be! Ne isterse onu yapardı! Belki Uranüs sırf gıcıklığına o lafı etmişti ve aslında ortada bir lanet falan yoktu? Veya belki şansına çocukları falan olmazdı?

Şunu bir kenara yazın: Çocuğum *olmasın* diyorsanız, anneliğin Titan'ıyla evlenmeyin.

Kronos kendine hâkim olmaya çalıştı ama artık daha fazla dayanamayacaktı. Rhea'yı romantik bir akşam yemeğine davet etti ve hislerini ona açtı. O gece ona evlenme teklifi etti.

Rhea bu heriften hoşlanıyor muydu bilmiyorum. Ama hoşlanmıyorduysa bile eminim bunu itiraf etmeye korkmuştur. Karşısındaki, Hilekâr Kronos'tu sonuçta, babalarını öldüren Titan. Kahrolası evrenin efendisi.

Hem akşam yemeği boyunca Kronos'un tam arkasındaki duvara yas-

lanmış olan, mum ışığında parıl parıl parlayan, üstüne hâlâ altın ikor damlaları bulunan orak da gayet tekinsizdi.

Rhea onunla evlenmeyi kabul etti.

Kim bilir, belki onu iyi bir adam haline getireceğini düşünmüştü. Belki Kronos da buna inanmıştı. Güzel bir balayı geçirdiler. Birkaç hafta sonra Kronos, Rhea'nın bebek beklediğini duyunca (sürpriiiizz), kendi kendine her şeyin güzel olacağını düşündü. Mutluydu! Uranüs gibi kötü bir baba olmayacaktı. Bebek Titan'ın kız ya da erkek olması önemli değildi. Kronos onu çok sevecek ve o eski laneti unutacaktı.

Sonra bebek doğdu, çok güzel bir kızdı.

Rhea içten içe bebeğinin bir Kiklop ya da Yüz Ellilerden biri çıkmasından korkuyordu. Belki Kronos da bundan korkmuştur. Ama hayır. Bebek mükemmeldi.

Aslına bakarsanız biraz fazla mükemmeldi.

Rhea bebeğin adını Hestia koydu. Onu yumuşacık battaniyelere sarıp gururlu babasına gösterdi. Kronos başta gülümsedi. Bebek bir canavar değildi, harika! Ancak bebeğin çenesini gıdıklarken onun gözlerine baktı, agucuk gugucuk yaptı ve bebeğin aslında bir Titan olmadığını fark etti.

Normal bir Titan bebeğinden daha küçüktü ama daha ağır ve daha orantılıydı. Gözleri yeni doğmuş bir bebeğe göre fazla zeki bakıyordu. Bebeğin içinden güç sızıyordu. Kronos, zaman algısı sayesinde bu kızın büyüyünce neye benzeyeceğini görebildi. Bir Titan'dan daha küçük ama çok daha güçlü olacaktı. İş ne olursa olsun, bir Titan'dan çok daha iyisini yapabilecekti.

Hestia, Titanların geliştirilmiş versiyonu gibi bir şeydi: Titan 2.0, yeni olay.

Aslına bakarsanız Hestia bir Titan değildi. Hestia bir *tanrıçaydı*: yepyeni bir ölümsüzler jenerasyonunun ilk üyesi.

Kronos ona bakınca yeni model bir akıllı telefona bakan eski bir cep telefonu gibi hissetti kendini. Artık günleri sayılıydı.

Gururlu baba gülümsemesi silindi. Bu çocuğun büyümesine izin veremezdi, yoksa Uranüs'ün laneti gerçek olurdu. Kronos'un hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Rhea'nın çocuğun ölmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu, hem o aptal aslanlarını da her zamanki gibi beraberinde getirmişti. Taht odasında kavga çıkaramazdı. Hem bebek kollarındayken orağını da tutamazdı. Hemen ve geri dönülemez bir şekilde Hestia'dan kurtulmak zorundaydı.

Ağzını açtı, kocaman açtı, açabileceğini düşündüğünden daha çok açtı. Alt çenesi, o bir ineği yiyebilen devasa yılanlarınki gibi mafsallıydı. Hestia'yı ağzına attı ve tek lokmada yuttu.

Aynen öyle, *gulp* diye. Hestia yok olmuştu.

Tahmin edebileceğiniz gibi Rhea çıldırdı.

"Bebeğim!" diye çığlığı bastı. "Sen, sen az önce—"

"Vay be." Kronos geğirdi. "Benim hatam. Özür dilerim."

Rhea'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Biraz daha çığlık attı. Kronos'un üstüne atlayıp onu yumruklayacak ya da aslanlarını saldırtacaktı ama içerideki bebeğe zarar vermekten korktu.

"Çıkar onu!" diye emretti Rhea.

"Çıkaramam," dedi Kronos. "Midem aşırı güçlü. Bir şey aşağı indi mi bir daha çıkmaz."

"Onu nasıl yutarsın?" diye bağırdı Rhea. "O bizim çocuğumuzdu!"

"Ha evet, konusu açılmışken..." Kronos üzgün görünmeye çalıştı. "Dinle bebeğim, o çocuk olacak iş değildi."

"*Olacak iş* mi?"

"Bir lanet var." Kronos, Uranüs'ün lanetinden bahsetti. "Birtanem, düşünsene! O bebek doğru dürüst bir Titan bile değildi. Başımıza bela olacaktı, belliydi. Bir sonraki daha iyi olur, söz veriyorum."

Bu açıklama, Kronos için son derece mantıklıydı ama Rhea bir türlü tatmin olmuyordu. Öfkeyle odadan çıkıp gitti.

Rhea'nın onu asla affetmeyeceğini düşünüyorsunuz, değil mi? Yani bir düşünsenize, kocanız doğan ilk bebeğinizi hamburger gibi mideye indiriyor... Benim bildiğim bir anne bunu kolay kolay unutmaz.

Ancak Rhea'nın durumu bir parça karışıktı.

Bir kere Kronos bebeği *tek parça halinde* yutmuştu. Hestia, anne babası gibi, teknik olarak ölümsüzdü. Babasının midesinde bile olsa ölemezdi. Tamam biraz iğrenç belki. Hatta biraz daha klostrofobik. Ama ölümcül değil.

Hâlâ hayatta, diye teskin etti Rhea kendini. *Onu kurtarmanın bir yolunu bulabilirim.*

Bu onu biraz sakinleştirdi ama bir planı yoktu. Zorla istediğini elde edemezdi. Rhea nazik bir Titan'dı. Hem mücadele etse bile Hyperion ve koca herif Atlas gibi güçlü tipler Kronos'a destek çıkardı.

Bir hançerle ya da orakla veya aslanlarıyla gizlice saldıramazdı da yoksa bebek zarar görürdü.

Belki şu an şöyle düşünüyorsunuz: *Bir dakika ya, bebek ölümsüzse Rhea neden ona zarar vereceğinden korkuyor?* Ama gördünüz işte, ölümsüzler çok fena yara alabilir, hatta sakat kalabilirler. Bir yara onları öldürmez belki ama her zaman o yaranın *iyileşeceğinin* garantisi yoktur. Öyle sonsuza dek sakat kalabilirler. Bunun örneklerini daha sonra göreceksiniz. Rhea, Kronos'u deşip bebeği parçalamayı riske edemezdi çünkü

parça parça halde yaşanmaz, hele bir de sonsuza dek yaşayacaksanız.

Kronos'tan boşanamıyordu da çünkü henüz kimse boşanmayı icat etmemişti. Bu mümkün olsa bile Rhea buna cesaret edemezdi. Haksız mı ama? Fark ettiğiniz üzere Kronos manyağın önde gideni. Rhea bunu, Kronos'un babalarını orağıyla parça pinçik ettikten sonra ikor lekeli tişörtüyle partileyip "Süper cinayetti millet! Çak!" dediği günden beri biliyordu.

Kaçamazdı, çünkü Kronos tüm dünyanın efendisiydi. Tartarus'a atlamak dışında (ki bunu yapmayacaktı) yapacak bir şey yoktu.

Yapabileceği tek şey, Hestia'yı kurtarmanın bir yolunu bulana dek susup zamanı kollamaktı.

Kronos, Rhea'ya iyi davranmaya çalıştı. Ona hediyeler alıp akşam yemeklerine çıkardı. Sanki bütün bunlar midesindeki bebeği unuttura-bilecekmiş gibi.

Yeterince zaman geçtiğine karar verdikten sonra (iki-üç gün yani), Kronos, yeniden çocuk yapmaları konusunda ısrarcı oldu.

Peki neden? Belki içten içe ölmek istiyordu. Belki Uranüs'ün laneti konusunda saplantılıydı ve bir sonraki bebeğin düzgün bir Titan mı yoksa o korkunç aşırı güçlü, aşırı mükemmel *tanrılardan* biri mi olacağını görmek istiyordu.

Böylece Rhea bir çocuk daha doğurdu, ilkinden bile daha sevimli bir kız. Rhea bebeğin adını Demeter koydu.

Umut Rhea'nın ekmeği. Demeter o kadar şirindi ki belki Kronos'un kalbinin buzlarını eritirdi. Bu minik şirinlik abidesinden korkacak değildi ya.

Kronos bebeği kollarına aldı ve Demeter'in bir başka tanrıça olduğunu anında anladı. Hestia'dan bile daha güçlü bir aurayla ışıldıyordu. Baş belasının bayrak taşıyanıydı sizin anlayacağınız.

Bu sefer Kronos düşünmedi bile. Çenesini açtı ve bebeği tek lokmada yuttu.

Ve tekrar annenin çığlıkları vs. vs. Sonra özürler vs. vs.

Rhea ciddi ciddi aslanlarını göreve çağırmayı düşünüyordu ama durum artık daha da riskliydi. Kronos'un midesinde iki bebek vardı.

Biliyorum, şimdi Titanların efendisinin işkembesinin epey kalabalık olduğunu düşünüyorsunuz. Ancak ölümsüzlerin cüsseleri değişkendir. Bazen kocaman olurlar. Bazen insanlar kadar küçülebilirler.

Neyse ki ben hiçbir zaman Kronos'un midesine inmedim ama içerideki ölümsüz bebeklerin kendilerini daha da küçülttüklerini tahmin ediyorum. İçeride büyümeye devam ettiler ama bedensel anlamda değil. Küçük birer yay gibi daraldılar, daraldılar ve yetişkin olarak içeriden çıkacakları günü beklediler. Ha, bir yandan da Kronos akşam yemeğinde acı sos yemesin diye dua etmişlerdir herhalde.

Zavallı Rhea. Kronos tekrar denemekte ısrar etti.

"Bir sonraki çocuk daha iyi olacak," dedi. "Artık bebek yutmak yok!"

Üçüncü çocuk? O da kız oldu. Rhea onun adını Hera koydu ve bu bebek bir Titan'a en az benzeyen, en *tanrısal* bebekti. Rhea gerçekten de Ulu Anne'ydi. Aslına bakarsanız bu konuda biraz fazla iyiydi. Doğurduğu her bebek bir öncekinden daha sağlam ve daha güçlü çıkıyordu.

Rhea minik Hera'yı Kronos'a götürmek istemiyordu ama o zamanlar bu bir gelenekti. Bebeği babası kollarına alacaktı. Bu, Themis'in ısrarcı olduğu tabiat kanunlarından biriydi. (Çocuklarınızı yemeyin diye başka bir tabiat kanunu da vardı ama Themis bunu Kronos'a hatırlatmaktan çekiniyordu.)

Böylece Rhea tüm cesaretini topladı. "Lordum, kızımız Hera'yı takdim ederim."

GULP.

Bu sefer Rhea olay çıkarmadan odayı terk etti. Acı ve çaresizlik onu uyuşturmuştu, olanlara inanamıyordu artık. İflah olmaz bir yalancıyla evlenmişti ve bu adam aynı zamanda bir katil ve yamyam bir bebek yiyendi.

Daha kötü ne olabilir?

Ha, bir dakika! Bu adam aynı zamanda evrenin, son derece güçlü fedailere sahip kralıydı. İşte bu yüzden Rhea ne onunla mücadele edebilir ne de kaçıp ondan kurtulabilirdi.

Evet, daha kötüsü olabiliyormuş.

Rhea iki kez daha mükemmel tanrı bebekler doğurdu. Dördüncü bebeğin adı Hades'ti. Rhea, Kronos'un onun yaşamasına izin vereceğini ümit etmişti çünkü her baba illa ki oğluyla futbol maçına gitmek ister, değil mi? Ne gezer. Cumburlop mideye dostum!

Beşinci çocuk da oğlan oldu: Poseidon. Aynı terane. ŞLORP.

Artık bu noktada Rhea saraydan kaçtı. Ne yapacağını bilemeden ağlıyor, inliyordu. Kardeşlerine ve yeğenlerine gitti, onu dinlemeye gönüllü kim varsa onları ziyaret etti. Yardım dilendi. Diğer Titanlar ya Kronos'tan ölesiye korkuyordu (Themis gibi) ya da Kronos için çalışıyordu (Hyperion gibi), bu yüzden hepsi ona zırlamayı kesmesini söyledi.

En nihayetinde Rhea, Delfi Kâhini'ndeki kız kardeşi Phoebe'ye gitti ama ne yazık ki kâhinin da ona verebileceği bir tavsiye yoktu. Rhea en yakındaki çayıra gidip kendini yerlere attı ve ağlamaya başladı. Birden yerin altından gelen bir fısıltı duydu. Bu, Gaea'nın sesiydi, kendisi hâlâ uyumaktaydı ama rüyada bile olsa biricik kızının ağlamasına dayanamamıştı işte.

Bir sonraki bebeğini doğurmak üzereyken, dedi Gaea'nın sesi, *Girit'e git! Orada aradığın yardımı bulacaksın! Bu çocuk farklı olacak! O, diğerlerini kurtaracak!*

Rhea burnunu silip toparlandı. "Girit de neresi?"

Güneyde bir ada, dedi Gaea. *İyonya Denizi'nden aşağı Kalamata'ya kadar düz git. Oradan sola dön, sonra kime sorsan gösterir.*

Rhea'nın karnı burnuna varıp da vakit geldiğinde birkaç derin nefes aldı ve sallana sallana saray odasına girdi.

"Efendim Kronos," dedi, "Ben Girit'e gidiyorum. Bebekle birlikte döneceğim."

"Girit mi?" dedi Kronos kaşlarını çatarak. "Girit de nereden çıktı?"

"Şey," dedi Rhea, "Koios'la Phoebe bazen geleceği görüyorlar ya hani?"

"Evet?"

"Sürprizi bozmak istemezdim ama onlar dediler ki bu bebek Girit'te doğarsa seni çok memnun edermiş! Ve elbette biliyorsunuz ki benim tüm arzum sizi memnun etmek!"

Kronos'un suratı asıldı. Şüphelenmişti ama bir yandan da şöyle düşündü: Hey, beş çocuğu mideye indirdim ama Rhea hâlâ yanımda. Bir iş çevirmeye kalkacak olsa şimdiye dek çoktan yapardı.

Üstelik artık zihni bulanmaya başlamıştı. Midesinde oradan oraya dönerek sığışmaya çalışan beş tanrı vardı, bu yüzden her daim aşırı ağır bir akşam yemeği yemiş gibi kendini uykulu hissediyordu.

Yani, bir düşünsenize, midede beş tanrı –öeh. İkili tenis maçı falan yapabilirler içeride, biri de hakem olur. O kadar uzun zamandır oradaydılar ki artık herhalde Kronos bari bir deste iskambil kâğıdı ya da Monopoli oyunu yutsa da canımız sıkılmasa diye düşünüyorlardı.

Her neyse, Kronos Rhea'ya baktı ve "Bebeği bana hemen getireceksin, değil mi?" diye sordu.

"Elbette."

"İyi peki. Git bakalım. Girit neredeymiş?"

"Bilmiyorum," dedi Rhea. "Bulurum ama."

Buldu da. Oraya ayak basar basmaz Gaea'nın sesini duymuş olan iyi kalpli birkaç nimfa onu karşıladı. Nimfalar Rhea'yı, İda Dağı'nda hoş, iyi gizlenmiş bir mağaraya götürdüler. Mağaranın yanından nimfaların çayı geçiyordu, böylece her daim içme suyu da vardı. Bereketli ormanda da bol bol yiyecek bulunabiliyordu.

Tamam biliyorum, ölümsüzler sadece nektar ve ambrosia ile beslenirler ama bazen başka şeyler de yedikleri oluyordu. Arada bir bir pizza götüremeyecekseniz tanrı olmanın ne anlamı var ki?

Rhea, son derece sağlıklı bir oğlan tanrı dünyaya getirdi. Bu, şimdiye dek doğurduklarının arasında en güzeli ve en mükemmeliydi. Ona Zeus adını verdi ki bu kime sorduğunuza göre değişir ama *Gökyüzü* veya *Parlayan* ya da *Yaşayan* anlamına geliyordu. Ben oyumu üçüncüden yana kullanıyorum çünkü bence Rhea bu noktada artık bebeği için son derece basit hayaller kuruyordu: yaşaması ve düşman midelerden uzak kalması.

Zeus ağlamaya başladı, sanki annesinin endişesini hissetmişti. Ses mağarada yankılanıp Dünya'ya ulaştı. Ses o kadar yüksekti ki herkes bir Titan'ın bebek doğurduğunu duydu.

"Aman ne güzel," dedi Rhea. "Kronos'a bebeği hemen getireceğime söz vermiştim. Şimdi bebek yutma vaktinin geldiğinden haberdar olmuş oldu."

Mağaranın zemini sarsıldı. Yerden büyükçe bir taş yükseldi. Bu taş, tam da bir bebek tanrı büyüklüğünde ve ağırlığındaydı.

Rhea aptal değildi. Bunun, Gaea'nın bir hediyesi olduğunu anlamıştı. Normalde anneniz size bir taş hediye etse o kadar heyecanlanmazsınız ama Rhea bu taşla ne yapması gerektiğini şıp diye anladı. Taşı kundağa sarıp gerçek bebek Zeus'u nimfalara teslim etti. Saraya gittiğinde bu işin altından alnının akıyla kalkmayı ümit ediyordu.

"Elimden geldiğince sık sık ziyarete geleceğim," dedi nimfalara. "Siz bebeğe nasıl bakacaksınız peki?"

"Dert etme," dedi Neda, nimfalardan biri. "Ona yakındaki arıların yaptığı baldan veririz. Süt içinse elimizde *muhteşem* bir ölümsüz keçi var."

"Ölümsüz ne, anlamadım?" diye sordu Rhea.

Nimfalar keçileri Amaltheia'yı getirdiler. Keçi, farklı tatlarda büyülü süt veriyordu: az yağlı, çikolatalı, bebek mamalı vs.

"İyiymiş," dedi Rhea. "Peki, ya bebek ağlarsa? Kronos, Othrys Dağı'ndan her şeyi duyuyor. Fark ettiyseniz bu çocukta da sağlam ciğer var. Kronos mutlaka bir şeylerden şüphelenecektir."

Neda bunu çoktan düşünmüştü. Rhea'yı mağaranın girişine götürdü ve Tabiat Ana'ya seslendi. "Gaea! Uyuyorsun, biliyorum, seni rahatsız etmek istemezdim ama bize bu çocuğu korumada biraz yardımcı olsan? Biraz yüksek sesli bir yardım hani?"

Yer bir kez daha sarsıldı. Topraktan ve Uranüs'ün kanından olma yeni yardımcılar çıktı zeminden (Uranüs'ün kanının *her yere* sıçradığını söylemiştim). Bu yeni tipler iri yarı, kıllı, insansı tiplerdi, üzerlerinde kürk, tüy ve deri vardı, sanki az sonra yağmur ormanında bahar partisine gidecek gibi giyinmişlerdi. Mızrak ve kalkanlarla silahlanmışlardı, bu yüzden de bebek bakıcısından çok kelle avcılarına benziyorlardı.

"BİZLER KURETELERİZ!" diye bağırdı birisi avaz avaz. "BİZ YARDIM EDECEĞİZ!"

"Teşekkürler," dedi Rhea. "Böyle yüksek sesle konuşmak zorunda mısınız?"

"BU BENİM İÇ SESİM!" diye haykırdı savaşçı.

Bebek Zeus tekrar ağlamaya başladı. Üç savaşçı hemen kabile dansı figürlerini konuşturmaya başladılar, mızraklarını kalkanlarına vurup ba-

ğıra çağıra ayin yaptılar. Ağlama sesini bastırmışlardı.

Nedendir bilinmez, bebek Zeus bu gürültüyü sevmişti. Nimfa Neda'nın kucağında uyuyakalınca Kureteler durdular.

"Anlaşıldı," dedi Rhea, kulakları çınlıyordu. "Görünüşe bakılırsa burada bir sorun çıkmayacak." Sahta bebeği kucağına aldı. "Bana şans dileyin."

Rhea, Othrys Dağı'na varır varmaz elinde kundağa sarılı kaya parçasıyla taht odasına daldı. Planının işe yaramamasından korkuyordu ama Kronos'la geçen onca yılın sonunda rol yapmayı da iyi öğrenmişti. Dosdoğru Yamyam Kral'ın yanına varıp ona seslendi: "Bu şimdiye dek doğmuş olan en iyi bebek! Çok tatlı bir oğlan, adını da, eee, Kaya koydum! Sanırım bunu da yiyeceksin!"

Kronos kaşlarını çattı. Aslına bakılırsa bir tane daha bebek tanrı yiyecek hali yoktu. Ama kralsan krallığını bileceksin.

"Haa peki, üzgünüm tatlım," dedi. "Yapmam gerek biliyorsun. Lanet işi falan."

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırdı Rhea. "Uranüs korkunç bir babaydı ama en azından bizi yutmamıştı!"

Kronos dişlerini gösterdi. "Ver o çocuğu bana!"

"Hayır!"

Kronos kükredi. Çenesini açıp o muhteşem yeteneğini bir kez daha sergiledi. "VER DEDİM!"

Kundağa sarılı taşı aldı ve bir kere bile bakmadan tek lokmada yuttu. Rhea'nın planı işe yaramıştı.

Kronos'un karnındaki, henüz hazmedilmemiş beş tanrı gırtlaktan aşağı yuvarlanmakta olan taşın sesini duydular.

"Geliyoooor!" dedi Poseidon.

Ellerinden geldiğince sıkış tepiş olan yerde bir boşluk açmaya çalışırlar. Kaya Bebek tam ortalarına düştü.

"Bu bir bebek değil," dedi Hades. "Sanırım bu bir taş."

O kadar zekiydi yani, düşünün artık.

Bu sırada taht odasına Rhea çığlıklar atarak Oscar ödüllük bir performans sergiliyordu. Bağırıp çağırıp ayağını yerlere vuruyor, Kronos'un yedi ceddine sövüyordu.

"KAA-YAAAAA!" diye haykırdı. "OLA-MAZZZZ!"

Kronos'un midesine kramp girmişti.

"Bu bebek de pek doyurucuymuş," diye şikâyet etti. "Sen bunu neyle beslediğin bakayım?"

"Ne fark eder ki?" dedi Rhea hıçkırarak. "Bir daha asla çocuk yapmayacağım!"

Kronos'un canına minnetti. Adam doymuştu artık.

Rhea çığlıklar atarak taht odasından çıkarken Kronos onu durdurmadı bile.

Nihayetinde saraydaki sular duruldu. Kronos artık Uranüs'ün lanetinden paçayı kurtardığını düşünüyordu. Çocukları hiçbir şekilde onu tahtından edemezdi, nerede oldukları belliydi ne de olsa. O evrenin kralıydı ve asla tahttan inmeyecekti!

Bu sırada Rhea mümkün olduğunca İda Dağı'nı ziyaret etti. Oğlu büyürken ona bol bol korkunç babasını ve midesinde kurtarılmayı bekleyen, henüz hazmedilmemiş beş kardeşini anlattı.

Evet artık *biliyorsunuz* ki Zeus yetişkin olduğunda sağlam bir babaoğul kavgası patlak verecek. Kronos ve Titanlar için mutlu son dilemekteyseniz bence bu noktada okumayı bırakın daha iyi. Zira bir sonraki bölümde Zeus cinnet geçirecek.

OLİMPOSLULAR KAFA KOPARIYOR

İda Dağı'nda Zeus harika bir çocukluk geçirdi. Kırlarda nimfalar ve satirlerle hoplayıp zıpladı, Kureteler adlı gürültücü savaşçılardan dövüşmeyi öğrendi ve bu arada da midesini tıka basa bal ve büyülü sütle doldurdu (mmm) ve tabii ki hiç okula gitmedi çünkü okul daha icat edilmemişti.

Genç yetişkin bir tanrı olduğunda çok yakışıklı bir tip olup çıkmıştı –cildi bronz, ormanda ve sahilde koşuşturmaktan kasları şişkindi. Kısa siyah saçları, gökyüzü kadar mavi gözleri vardı, ancak sinirlendi mi o gözlere birden kara bulutlar çöküveriyordu.

Bir gün annesi Rhea aslanlar tarafından çekilen bir arabayla onu ziyarete geldi.

"Zeus," dedi, "bu yaz çalışman gerek."

Zeus sakalını kaşıdı. *Yaz* sözcüğünü seviyordu. Ama çalışmak fiilinden o kadar emin değildi. "Var mı bir iş peki?"

Rhea'nın gözleri ışıldadı. Uzun zamandır Kronos'tan alacağı intikamı planlıyordu. Şimdi oğluna bakıp da karşısında kendinden emin, güçlü ve yakışıklı bir adam görünce zamanın geldiğini düşündü.

"Sarayda garsonluk işi var," dedi.

"Ama benim hiç garsonluk tecrübem yok," dedi Zeus.

"Kolay iş," dedi Rhea. "Kronos içki ister istemez ona götüreceksin. Maaşı iyi değil ama zevkli bir iş, örneğin babanı tahtından edip evrenin hâkimi olabilirsin."

"Ooo iyiymiş," dedi Zeus. "Ama Kronos benim tanrı olduğumu anlamayacak mı?"

"Ben orasını düşündüm," dedi Rhea. "Kardeşlerin bunca yıl Kronos'un midesinde sağ kaldılar, şimdiye büyümüşlerdir. Bu demektir ki hacimlerini küçültüp büyültebiliyorlar. Bu durumda bunu sen de yapabiliyor olmalısın. Dene bakalım, Titan'a benzetebilecek misin kendini?"

Zeus bir düşündü. Şekil değiştirme yeteneğini daha önce keşfetmişti. Bir keresinde bir ayıya dönüşüp bakıcı nimfalardan birini korkutmuştu. Bir keresinde de satirin tekiyle yarışırken kurt kılığına girip onu geçmişti. Satirler hile yaptığını iddia etmişlerdi ama tabii ki bu hile falan değildi. Bu bir yarıştı. Kurtlar da koşarlar. Kartala dönüşmemişti ki (ki dönüşebilirdi).

Zeus'un yakından gördüğü tek Titan annesiydi, Titanların ondan daha iri yarı olduklarını biliyordu. Onun gibi içlerinden güç sızmıyordu. Onlarda farklı bir şey vardı, daha yabani ve kaba saba bir şey. Kendini bir Titan gibi hayal etti. Gözlerini açtığında ilk kez annesinden daha uzundu. Sanki tüm gün boyunca düşmanlarını boğazladıktan sonra rahat bir uyku çekememiş gibi bir his vardı üzerinde.

"Aferin!" dedi Rhea. "Haydi şimdi iş görüşmesine gidelim."

Zeus, Othrys Dağı'na ayak bastığında ağzı bir karış açık kaldı. Saray *devasaydı*. Parıldayan kara kuleleri yıldızları yakalamak isteyen açgözlü parmaklar gibi gökyüzüne uzanıyordu.

Sarayın amacı zaten bakana korku salmaktı. Zeus bunu hemen an-

ladı. Ama aynı zamanda yalnız ve kederli bir yere benziyordu, krallığın tadının çıkarılabileceği bir yer gibi değildi. Zeus bir gün kendi evine çıkarsa evinin Othrys Dağı'ndan çok daha havalı bir yer olacağını düşündü. Şu "Karanlığın Efendisi" havası hiç ona göre değildi. Onun sarayı ışıl ışıl, bembeyaz olacaktı.

Her şeyin bir sırası var, diye düşündü. Önce garsonluk yapmam gerek.

Rhea oğlunu ana salona götürdü, İhtiyar Yamyam Kral tahtında uyukluyordu. Yıllar Kronos'a zalim davranmıştı ki bu son derece ironik çünkü adam zamanın da efendisi. Tam anlamıyla *yaşlanmamıştı* ama yorgun ve halsiz görünüyordu. Fani yaşam formlarını kurutup öldürmek artık eskisi gibi zevk vermiyordu. Şirin minik çığlıklar da atsalar insanların üstüne basmak da keyfini yerine getirmiyordu.

Fazla yiyip içmekten kilo almıştı. Üstelik midesinde de beş tanrı taşıyordu. Yıllar içinde daha da büyüyüp ağırlaşmışlardı. Sürekli Kronos'un boğazına tırmanıp kaçmaya çalışıyorlardı. Boşuna çabalasalar da Kronos'un mide asidini azdırıyorlardı.

Rhea tahta yaklaştı. "Lordum, sizi biriyle tanıştırmak isterim!"

Kronos horlayıp gözlerini açtı. "Uyumuyorum ben!" Karşısında dikilmekte olan genç ve yakışıklı Titan'a baktı. "Kim?.."

Genç ölümsüz saygıyla eğildi. "Adım Zeus, lordum." Zeus kendi adını kullanmaya karar vermişti çünkü ne var yani, Kronos onun adını hiç duymamıştı. "Garsonunuz olmak isterim."

Kronos yeni elemanın yüzünü inceledi. Aşırı tanıdık gelen bir şey vardı, gözlerindeki parıltı, çarpık gülümsemesi. Bütün Titanlar akrabaydılar sonuçta. Belki bu yüzdendi. Kronos'un o kadar çok yeğeni olmuştu ki artık sayısını unutmuştu. Yine de bu genç adamda huzursuzluk veren bir şey vardı...

Etrafa bakınıp kendisini bu gençle kimin tanıştırdığını hatırlamaya çalıştı ama Rhea çoktan karanlığa karışmıştı. Kronos'un aşırı dolu bir midesi ve bulanık bir zihni vardı ve uzun süre bir şeyden şüphelenecek hali yoktu.

"İyi," dedi genç adama, "tecrüben var mı bari?"

Zeus sırıttı. "Hayır efendim. Ama çabuk öğrenirim. Aynı zamanda şarkı söyleyip dans eder, satir fıkraları bilirim."

Zeus nimfaların ona öğrettiği bir şarkıyı söylemeye başladı. Sonra Kuretelerin dans figürlerinden sergiledi. Uzun zamandır Othrys Dağı'nda bu kadar ilginç şeyler olmuyordu. Diğer Titanlar toplanıp izlemeye geldiler. Kısa süre sonra hepsi kahkahalar atıp ıslık çalıyordu. Kronos'un bile yüzünde bir gülümseme belirmişti.

"İşe alındın," dedi Kronos. "Zaten susamıştım da."

"Hemen bir kadeh getiriyorum!" Zeus mutfağı bulmak üzere dışarı fırladı, altın bir kadehe buz gibi nektar doldurdu.

Kısa zaman içinde Zeus sarayın en popüler elemanı olmuştu. Kimse onun gibi garsonluk yapamıyordu. Şarkı söylediğinde sesi İda Dağı'nın pınarları kadar berraktı. Satir fıkraları ise o kadar belden aşağıydı ki onları bu kitapta anlatmam mümkün değil.

Kronos'un ne içmek istediğini her zaman biliyordu, baharatlı sıcak nektar, limon aromalı soğuk nektar, böğürtlenli nektar, milkshake vs. Zeus, Titanları içki yarışlarına davet ediyordu, bu yarışlar İda Dağı'nda yaşarken satirlerin en büyük eğlencesiydi. Sofradaki herkes aynı anda içmeye başlıyordu. En hızlı içen kazanıyordu. Peki Zeus ne kazandı bundan? Aslında hiçbir şey ama çeneden aşağı tişörte kadar nektar dökülmesi bir erkeklik (ya da Titanlık) gösterisi gibi olduğundan ona karizma katıyordu.

Bu yarışlar Kronos'un rekabetçi hislerini uyandırmıştı. Tamam o ev-

renin efendisiydi ama hâlâ on iki kardeşin en küçüğüydü. Kardeşlerinin ya da yeğenlerinin herhangi bir şeyde ondan daha iyi olmasına izin veremezdi. Her daim dolu midesine rağmen üç saniye içinde koca bir sürahi nektarı içebilecek noktaya gelmişti ve Titan sürahileri de damacana gibi falandı, düşünün artık.

Zeus'a en ferah içeceği getirmesi konusunda sonuna kadar güveniyordu.

Ki Zeus'un da planı buydu.

Bir akşam Kronos en sevdiği muhafızlarıyla yemek yerken Zeus içki yarışı için özle bir karışım hazırladı. İda Dağı'ndaki nimfalar ona bitkiler hakkında pek çok şey öğretmişti. Hangi bitkilerin uyku getireceğini, hangilerininse mideyi ağza getirip adamı hasta edeceğini iyi biliyordu.

Krallın konukları için Zeus ekstra uyuşukluk getirici bir karışım hazırladı. Kronos içinse özel bir nektar-hardal karışımı. Bazı hikâyelerde Zeus'un şarap kullandığı iddia edilir ama bu doğru olamaz çünkü o zaman daha şarap icat edilmemişti. Ona sonra geleceğiz.

Her neyse, Kronos'un kadehindeki içki iğrenç ötesiydi. Zeus onu bir kenara koyup doğru anı bekledi.

Akşam yemeği her zamanki gibi başlamıştı, herkes içki içiyor, yemek yiyor ve en son Titan haberlerini birbirleriyle paylaşıyordu. Zeus nektar servis etmeye devam etti. Akşamın sonuna doğru herkes rahatlamış, gevşemiş ve uykuluyken Zeus kralın içki içme yeteneği hakkında ona iltifatlar düzmeye başladı.

"Kronos sünger gibi içer!" diye iddia etti. "Onu görmelisiniz. Adam manyak. Rekoru... *kaçtı abi?* Üç saniye!"

"Gark," dedi Kronos. Tıka basa doymuştu ve içki yarışı falan istemiyordu.

"Canı isterse," dedi Zeus, "hepinizden daha hızlı içer! Bence bu geceye bir dünya rekoru iyi gider. İyi gitmez mi ha?"

Atlas, Hyperion, Koios ve diğerleri tezahürat edip yarışı başlatmak istediler.

Kronos pek havasında değildi ama reddedemezdi. Zeus'a bir tur daha içki getirmesini söyledi.

Zeus koşa koşa mutfağa gitti ve özel karışımlarını aldı. Konuklara uyku nektarını servis ettikten sonra en son Kronos'a içkisini verdi ve Kronos içkiyi koklayıp ne olduğunu anlayamasın diye hemen "Bir, iki, üç, başla!" diyerek yarışı başlattı.

Titanlar son derece lezzetli içkilerini devirdiler. Kronos anında nektarının tadının bir tuhaf olduğunu fark etti ama yarıştaydı. İçmeyi bırakamazdı. Yarışın olayı kadehi tamamen boşaltmaktı! Belki ağzında kötü bir tat vardı. Hem zaten Zeus o ana dek ona hiç yanlış yapmamıştı.

Kronos nektarını iki buçuk saniyede devirdi. Kadehini ters bir şekilde şiddetle masaya indirip "Ben kazandım!" diye bağırdı. "Ben—"

Ağzından çıkan bir sonraki ses, hıçkırığa boğulmuş bir deniz aslanı sesi oldu.

Bunu güzel bir şekilde anlatmamın imkânı yok. Kronos kustu. Evrenin efendisine yaraşır bir şekilde kustu hem de. Çıkan, *krallara layık* bir kusmuktu.

Midesi adeta ağzından çıkmaya çalışıyordu. Ağzı kendiliğinden kocaman açıldı (seni daha iyi yutmak için bebeğim) ve içinden beş tanrı, bayağı yapış yapış bir kaya parçası, epey bir nektar, biraz bisküvi ve bir at arabası plakası çıktı. (Hayır, o oraya nasıl girdi ben de bilmiyorum.)

Zorla dışarı çıkan beş tanrı hemen oracıkta, yemek masasının üstünde yetişkin hacimlerine büründüler. Titan konuklar dehşet içinde

bakakalmıştı ama ilaçlı nektar yüzünden zihinleri bulanıktı.

Kronos ise hâlâ ortalığa midesindekileri saçmakla meşguldü.

"Yakalayın—" deyip öğürdü. "Şunları."

İlk harekete geçen Atlas oldu. "Muhafızlar!" diye bağırıp ayağa kalkmaya çalıştı ama başı o kadar dönüyordu ki Hyperion'un kucağına yığılıverdi.

Zeus babasının orağına uzanmak istedi. Oracıkta ihtiyar yamyamı parça parça etmek istiyordu ancak diğer Titanlar şoku atlatmaya başlamıştı. Ağır hareket ediyor ve ayakta uyuyor olabilirlerdi ama silahlılardı. Zeus'un elindeyse yalnızca bir servis tepsisi vardı. Ordusu da silahsız ve yapış yapış beş tanrıdan oluşuyordu ve bırakın savaş taktiği bilmeyi, bir midenin dışındaki yaşamdan bile bihaberlerdi.

Taht odasına muhafız yağmaya başladı.

Zeus kafası karışık kardeşlerine döndü. "Ben kardeşiniz Zeus. Benim tarafımda yer alırsanız size özgürlük ve intikam vaat ediyorum. Bir de bal ve keçi sütü."

Bu, tanrılar için bayağı iyi bir teklifti. Kronos öğürür, savaşçıları da silahlarıyla oyalanırken Zeus ve kardeşleri kartallara dönüşüp saraydan uçup gittiler.

"E peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Hades.

Altı tanrı, Zeus'un İda Dağı'ndaki gizli yerinde toplandı, Zeus'un tüm ısrarlarına rağmen buraya Zeus'un Yeri demeyi reddettiler. Zeus kısaca onlara dünyada olup biteni anlattı, İda Dağı'nda daha fazla kalamayacaklarını anladılar. Nimfalar yeryüzünün fısıldadığını duymuşlardı: Kronos, Titanlarını, kaçakları bulmak üzere tüm dünyaya salmıştı. Onların geri getirilmelerini istiyordu, zincire vurulmuş halde ya da parça parça. Bu kısım önemsiz bir ayrıntıydı.

"Savaşacağız," dedi Zeus.

Poseidon homurdandı. Kronos'un midesinden çıkalı daha bir gün olmuştu ama şimdiden bu en küçük kardeşten pek hoşlanmamaya başlamıştı. Bu yeniyetme sırf onları kurtardı diye kendisini lider falan sanıyordu.

"Benim pederle savaşmakla bir sıkıntım yok," dedi Poseidon. "Ama bunun için silah lazım. Sende silah var mı?"

Zeus kulağını kaşıdı. İşin bu noktalarını hiç hesap etmemişti. "Şey, hayır..."

"Belki barış ilan ederiz," diye öneride bulundu Hestia.

Diğerleri ona delirmiş gibi baktılar. Hestia en yaşlıları ve aralarındaki en kibar olandı ama kardeşleri onu pek ciddiye almıyorlardı. Liderleri Hestia olsaydı bugün dünya bambaşka bir yer olurdu diyor insan ama ne yazık ki hayır, o lider olmadı.

"Olmaz," dedi Demeter. "Babamı asla affetmeyeceğim. Orağını çalsak? Onu Uranüs'e yaptığı gibi parçalara ayırabiliriz! Sonra ben o orağı daha faydalı bir işte kullanırım, buğday biçmek gibi! Üstünden geçtiğimiz o muhteşem arazileri gördünüz mü?"

Hera kardeşine dönüp kaşlarını çattı. "Senin bu ekin biçme merakından bıktık. Kronos'un midesinde yaşadığın yıllar boyunca sadece bitkilerden söz ettin ki bugüne dek bir tane bile görmemiştin!"

Demeter kızardı. "Bilmiyorum. Hep yeşil tarlaları hayal etmiştim. O kadar huzurlu ve güzeller ki, hem—"

"Çocuklarım!" dedi bir ses ağaçların arasından.

Rhea Ana açıklığa çıktı. Biricik oğullarına ve kızlarına tek tek sarıldı, özgürlüklerine nihayet kavuştukları için sevinç gözyaşları döktü. Sonra onları bir araya getirip şöyle dedi: "Silahları nereden bulacağınızı biliyorum."

Onlara, Kronos'un bir kez daha Tartarus'a def ettiği Yüz Elliler'den

ve Kikloplardan bahsetti.

"Yüz Elliler harika taş işçileridir," dedi Rhea. "Kronos'un sarayını onlar inşa ettiler."

"Çok iyi iş çıkarmışlar," diye kabul etti Zeus.

"Çok güçlülerdir ve Kronos'tan nefret ederler," diye devam etti Rhea. "Savaşta çok işinize yararlar. Kikloplara gelince, onlar da çok iyi demircilerdir. Babanızın orağından daha güçlü bir silah yapılacaksa bunu ancak onlar yapar."

Hades'in karanlık gözleri ışıldadı. Yaradılışın en tehlikeli, en tekinsiz yerine inmek ona çok çekici gelmişti. "O halde Tartarus'a inip Kikloplarla Yüz Elliler'i getireceğiz?"

"Çok kolay," dedi Hera. "Haydi gidelim."

Tartarus çıkartması sizin ya da benim için çok kolay bir şey olmayabilir ama altı tanrı kafalarına bir şey koydu mu yapamamaları gibi bir seçenek söz konusu değildir. Hades, Yeraltı'na inen bir mağara şebekesi keşfetti. Tünellerin içinde rahatça hareket etmek gibi bir yeteneği vardı. Yeraltından akan Styks adlı bir nehir boyunca kardeşlerine önderlik etti ve en sonunda Tartarus'un boşluğuna bakan bir uçurumun kenarına vardılar. Tanrılar birer yarasaya dönüşüp boşluğa doğru uçtular.

Çukurun dibinde kayalaşmış dikitler, gri renkli çorak araziler, ateş kuyuları, zehirli dumanlar ve her türlü sevimsiz canavar ve kötü ruhla karşılaştılar. Besbelli ki Tartarus karanlığın içinde ilkel tanrılar üretmeye devam ediyordu ve bunların da kendi çocukları bile olmuştu.

Altı genç tanrı, etrafı pirinç, yüksek bir duvarla örülü ve dibinde iblislerin cirit attığı en güvenli bölgeyi bulana dek ortalıkta dolandılar. Yarasa halindeyken bu duvarı çok rahat aşabilirlerdi ama içeri girdikten sonra gardiyanı görür görmez panikleldiler.

Belli ki Kronos en değerli mahkûmlarının asla kaçamamaları için Tartarus'un en korkunç canavarını gardiyan olarak seçmişti.

Canavarın adı Kampê'ydi.

Kronos onu seri ilanlardan mı buldu bilmiyorum ama en korkunç kâbuslarınızın kâbusları olsaydı, bu kesin Kampê olurdu. Belden yukarısı, yılan saçlı bir kadındı. (Bu size tanıdık geldiyse başka canavarlarda da aynı saç stili olduğundandır.) Belden aşağısındaysa dört bacaklı bir ejderhaydı. Çalı etek gibi bacaklarından binlerce çıngıraklı yılan fışkırıyordu. Belinde elli korkunç yaratığın –ayı, yabandomuzu, kunduz vs. kafataslarıyla süslü bir kemer vardı ve bu kafatasların hepsi hırlayıp tıslıyor, Kampê'nin tişörtünü ısırmaya çalışıyordu.

Kürek kemiklerinden koyu renkli, devasa sürüngen kanatları çıkıyordu. Akrebinkine benzer kuyruğu sağa sola kırbaç gibi savruluyor, ucundan zehir damlatıyordu. Kısacası Kampê'nin okulun en popüler kızı olduğu söylenemezdi.

Bu canavar gardiyan bir aşağı bir yukarı volta atar, sıradan çıkan Kiklopları ve Yüz Elliler'i kırbaçlayıp sokarken tanrılar onu bir kayanın ardından izlediler.

Zavallı mahkûmlar hiç ara vermeksizin çalıştırılıyordu –su yok, yiyecek yok, hiçbir şey yoktu. Yüz Elliler bahçenin en ucunda volkanik zeminden taş çıkarıyordu. Kikloplarsa daha yakındaki uçtaydılar. Her birinin önünde metal eritip bronz ve demir plakaları çekiçledikleri birer dövme tezgâhı vardı. Kikloplardan biri oturmaya kalksa ya da hatta bir nefes almak için bir an duraklasa Kampê sırtında kırbaç izleri bırakıyordu.

Daha da kötüsü, mahkûmların yaptıkları işi bitirmelerine izin yoktu. Yüz Elliler ortalama bir taş yığını çıkarır çıkarmaz Kampê onlara taş

yığınını parçalamayı emrediyordu. Kikloplar da tehlikeli olabilecek bir silah ya da kalkan yapmayı bitirdiklerinde Kampê silahı alıp fokurdayan magma çukurlarına fırlatıyordu.

Muhtemelen şu an şunu düşünüyorsunuz: *Hey, onlar altı tanrı, karşıdaki ise yalnızca Kampê. Neden onu alt edemesinler ki?*

Evet ama kırbaç Kampê'nin elindeydi. Kuyruğundaki zehirse dev bir Kiklop'u bile saatlerce bayıltabiliyor, acılar içinde kıvranmasına sebep oluyordu. Bu ejder abla tepeden tırnağa korkunçtu, üstelik mahkûmlar da kaçamasınlar diye ayaklarından prangalanmışlardı.

Hem Yüz Elliler ve Kikloplar nazik yaratıklardı. Görünümlerinin aksine onlar savaşçı değil, inşaatçıydılar. Bunlara bir kutu lego verin, günlerce keyifle oyalanırlardı.

Zeus, Kampê'nin hapishane bahçesinin sonuna dek yürümesini bekledi. Sonra da en yakındaki Kiklop'a fısıldadı.

"Pişşt!"

Kiklop çekicini indirdi. Zeus'a doğru döndü ama tek gözü o kadar uzun süredir ateşe bakıyordu ki konuşanın kim olduğunu göremedi.

"Adım Pişşt değil," dedi Kiklop. "Adım Brontes."

Çattık, diye düşündü Zeus. Bu bayağı bir zaman alacak gibiydi.

"Hey, Brontes." Zeus, yavru bir köpeği kandırarak kutudan çıkarmaya çalışırcasına alçak ve neşeli bir sesle konuşuyordu. "Ben Zeus. Sizi kurtarmaya geldim."

Brontes suratını astı. "Bunu daha önce de duymuştum. Kronos bizi kandırdı."

"Evet biliyorum," dedi Zeus. "Kronos benim de düşmanım. Birlikte intikamımızı alıp onu *buraya* atabiliriz. Nasıl fikir?"

"Güzel fikir," dedi Brontes. "Ama nasıl yapacağız?"

"İlk önce silaha ihtiyacımız var," dedi Zeus. "Bize birkaç tane yapabilir misin?"

Brontes başını iki yana salladı. "Kampê sürekli gözetimde. Hiçbir işi de bitirmemize izin vermiyor."

"Her biriniz bir silahın farklı bir parçasını yapsanız?" diye öneride bulundu Zeus. "Sonra sen o parçaları son saniyede bir araya getirir ve bize atarsın. Kampê'nin ruhu duymaz."

"Zekiymişsin."

"Öyleyim, değil mi? Sen bunu arkadaşlarına söyle." Zeus kayanın arkasına yeniden gizlendi.

Brontes planı kardeşleri Arges ile Steropes'e anlattı. Sonra da aralarında geliştirdikleri gizli bir kodla örslerine çekiçle vurup mesajı arsanın öte tarafındaki Yüz Elliler'e ulaştırdılar: Briareus, Kottos ve Gyes.

Biliyorum bunlar korkunç isimler ama unutmayın, Uranüs onları Tartarus'a fırlatıp atmadan önce Gaea'nın onları kucaklamaya pek vakti olmamıştı. En azından isimleri Huey, Dewey ve Louie değildi.

Kikloplar yeni silahlar döverken bunların zararsız, bitmemiş zımbırtılara benzemesi için ellerinden geleni yaptılar. O şeyler havaalanı güvenliğinden geçer miydi bilmiyorum ama Kampê'yi kandırmaya yetti.

Ejder kadın bir kez daha sırtını dönüp arsanın diğer ucuna yürümeye başladığında Brontes hemen ilk büyülü silahı bir araya getirdi ve onu Zeus'a fırlattı. Yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda, her iki ucunda birer koni bulunan bu silah, bronz bir rokete benziyordu. Zeus'un eli tam ortaya cuk diye oturdu. Silahı kaldırır kaldırmaz tüm bedeni güçle sarsıldı.

Poseidon kaşlarını çattı. "Bu da ne böyle? Bir orak değil."

Konilerin uçlarından kıvılcımlar çıkıyordu. Bir uçtan diğer uca elek-

trik akımı geçiyordu. Zeus yakınlardaki bir kayaya ateş aldı ve silahtan çıkan binlerce yıldırım kayayı toza çevirdi.

"Budur," dedi Zeus. "Bu işime yarar."

Neyse ki Kampê patlamayı duymamıştı. Belki de Tartarus'ta her an bir yerlerde bir şeyler patlıyordu, kim bilir.

Birkaç dakika sonra Brontes ikinci bir silahı fırlattı. Üç dişi olan bir yaba. Bunu Poseidon kaptı.

Görür görmez tridente hayran olmuştu. Sivri uçlu şeyleri seviyordu! Hem sapının içinde fırtınaların ruhunun saklı olduğunu hissedebiliyordu. Konsantre olduğunda üç dişin ucunda minyatür bir hortum belirdi, Poseidon yoğunlaştıkça hortum hızlanıp büyüyordu. Yabayı yere sapladığında zemin çatlayıp ayrılmaya başladı.

"En iyi silah," dedi. "Bende millet."

Brontes üçüncü bir silah fırlattı. Bunu Hades kaptı. Üzerinde ölüm ve yıkım desenleri bulunan, ışıl ışıl, bronz bir miğferdi bu.

"Size silah gelmişti," diye homurdandı. "Bana da şapka."

Miğferi başına geçirir geçirmez görünmez oldu.

"Dostum görünmez oldun," dedi Zeus.

"Hmm evet," dedi Hades bezmiş bir sesle. "Alışkınım ben."

"Hayır, *gerçekten* görünmez oldun."

"Ha?" Hades tekrar görünür olmayı diledi.

"Sağlam korkunç şapkaymış," dedi Demeter.

"Evet," diye kabul etti Hades. "Bence de."

Başka bir şey denemek istedi. Kardeşlerine öfkeyle baktı ve miğferden korku dalgaları yayılmaya başladı. Zeus ve Poseidon'un beti benzi attı. Terlemeye başladılar. Zeus az kalsın yeni şimşek çıkartıcısını yere düşürüyordu.

"Kes şunu!" diye hırladı Zeus. "Beni korkutuyorsun!"

Hades sırıttı. "Tamam ya, şapkayı sevdim ben."

Hera kollarını göğsünde birleştirip küçümseyerek hıhladı. "Oğlanlar oyuncaklarına kavuştular. Sanırım bize silah gelmeyecek? Siz savaşırken burada durup ponpon kızlık mı yapalım yani?"

Zeus ona göz kırptı. "Korkma bebeğim. Ben seni korurum."

"Midem bulanmaya başladı benim."

Kikloplar belki o sırada kızlara da silah yapıyorlardı. Ancak Kampê o an dönüp Kikloplara doğru yürümeye başladı. Zeus'un çıkardığı patlamanın kokusunu almış ya da Poseidon'un tridentinden çıkan bulutları görmüş olabilirdi. Ya da Hades'in miğferinden sızan korku kokusunu duymuştu. Onu her ne işkillendirdiyse artık bilinmez, tanrıların varlığını hissetmişti.

Kırbacını kaldırıp uludu: "RROOOAARRRRRR."

Saklandıkları yere doğru saldırdı, kuyruğunu hızla kaldırıp yere vuruyor, bacaklarındaki binlerce yılandan zehir fışkırtıyordu.

"Harika," diye mırıldandı Hera.

"Ben hallederim," dedi Zeus.

Önüne çıkıp bronz şimşeğini havaya kaldırdı. Tüm enerjisini silaha yükledi.

BODOFFFFF!

Bütün güç, sıcak, beyaz bir sütun halinde Kampê'yi vurdu. Bu, Tartarus'ta o ana dek görülmüş en parlak ışıktı.

Kampê daha eyvah diyemeden düşen yıldırım onu milyonlarca sürüngen konfetisine dönüştürdü.

"İşte BUNU diyorum!" diye haykırdı Zeus neşeyle.

Poseidon tridentini indirdi. "Dostum bize de bıraksaydın ya biraz."

"Siz gidin Kikloplarla Yüz Elliler'i kurtarın," diye önerdi Zeus.

Poseidon homurdanarak mahkûmların ayaklarındaki kara prangaları tridentiyle vurdu.

"Teşekkürler," dedi Brontes. "Kronos'la savaşınızda size yardım edeceğiz."

"Harika!" dedi Zeus.

Hera boğazını temizledi. "Evet de şey, hanımların silahları konusunda—"

Bronz duvarların ardındaki çukurun içinden canavarımsı kükremeler geldi. Muhtemelen Tartarus'ta yaşayan her bir iblis ve yaratık şimşeği görmüştü ve ne olduğuna bakmak üzere oraya geliyordu.

"Gitsek iyi olacak," dedi Demeter. "Hemen."

Bu, o ana dek Demeter'in aklına gelip de ekinlerle alakası olmayan en iyi fikirdi. Hades kardeşlerini ve altı yeni iri yarı dostunu yerin üstüne çıkardı.

Kronos öyle kolay yenilebilecek bir rakip değildi.

Bazı kaynaklara göre Titan Savaşı on yıl sürdü –ya da belki de Kronos özel gücüyle zamanın uzun geçtiğini *sanmalarını* sağladı, böylece tanrılar bir ihtimal pes ederdi. Eğer öyleyse, bu işe yaramadı.

Ulu Anne Rhea ziyaret edebildiği her Titan'a uğradı, onları Zeus'un yanında yer almaya ikna etmeye çalıştı. Pek çoğu ona kulak verdi. Kronos zaten gelmiş geçmiş en popüler lider değildi. Neredeyse tüm dişi Titanlar ya Zeus'a yardım ettiler ya da önüne engel olarak çıkmadılar. İnsanların yaratıcısı Prometheus tarafsız kalarak akıllılık etti. Okeanos okyanusun derinliklerinde kendi dalgasına baktı. Helios ve Selene, Güneş ve Ay, işleri elinden alınmadığı sürece tarafsız kalmayı kabul ettiler.

Geriye Kronos ve diğer erkek Titanlarla generali ve en iyi savaşçısı Atlas kalmıştı.

Tanrılar ve Titanlar orada burada çatıştılar, kâh bir adayı havaya uçurup kâh bir denizi buharlaştırdılar. Titanlar güçlü ve iyi silahlanmış durumdaydı. Başlangıçta her şey onların lehineydi. Büyülü Kiklop silahlarına sahip olsalar bile tanrılar savaş konusunda tecrübesizdi. Atlas çığlıklar atıp kılıcını sallayarak yuvarlana yuvarlana üstünüze gelirken tridentini oracıkta bırakıp kaçmayacak tek kişi tanımıyorum.

Ancak tanrılar savaşmayı öğrendiler. Kikloplar nihayet Zeus'un tüm müttefiklerini baştan aşağı son teknoloji silahlarla donattılar. Yüz Elliler de sapanla taş atar gibi devasa kayaları fırlatmayı öğrendiler.

Şimdi *Taş atmak ne kadar zor olabilir?* diye düşünüyor olabilirsiniz.

Peki, o zaman iki elle bir taş atıp hedefinizi vurmayı bir deneyin. Hiç de öyle kolay bir iş değildir. Şimdi düşünün ki yüz tane eli koordine ediyorsunuz ve buzdolabı büyüklüğünde kayalar fırlatıyorsunuz. Dikkat etmezseniz o taşı hedeften başka her yere savurur, hem kendinizi hem de müttefiklerinizi un ufak edersiniz.

Tanrılar savaşmayı öğrendikten sonra bile savaş çok uzun süre devam etti çünkü iki taraf da ölümsüzdü. Adamın tekine bıçak saplayıp, elektrik şoku verip ya da üstüne koca bir ev atıp "Haydi işimiz bitti gidelim," diyemiyordunuz. Her birini teker teker ele geçirip bir daha asla iyileşemeyeceği şekilde yaralamanız gerekiyordu. Sonra da o sakat bırakılmış bedene ne yapacağınızı bulmanız. Zeus'un da bildiği üzere, düşmanı Tartarus'a fırlatıp atmak bile orada sonsuza dek kalacağının garantisi değildi.

Bu küçük çatışmalarla bir yere varılamayacağı açıktı.

Sonunda Zeus büyük planını açıkladı.

Haftalık savaş toplantılarından birinde "Othrys Dağı'na hücum etmemiz gerek," dedi kardeşlerine. "Kendi karargâhlarında tam siper bir baskın yapmalıyız. Bunu yaparsak düşman Titanlar Kronos'u korumak üzere oraya geleceklerdir. Sonra hepsini birden orada alt ederiz."

"Bir başka deyişle," dedi Hades, "intihar etmemizi istiyorsun."

Poseidon tridentine yaslandı. "İlk kez olsun Hades'le aynı fikirdeyim. Othrys Dağı'nın eteklerinden yukarı tırmanmaya başladığımız anda Atlas bizi karşılayacaktır. Onun askerleri avantajlı konumda olacak. Uçarak içeri girmeyi denersek de havada vuruluruz. Ellerinde sayısız tanrı-savar silah mevcut."

Zeus'un gözleri parladı. "Ama benim başka bir planım var. Savunmalarını yandaki dağdan saldırarak kıracağız."

"Ne yapacağız, ne yapacağız?" diye sordu Demeter. Tasarımını kendi yapmış olsa da zırhının içinde rahat değildi. Kalkanının üstüne arpa destesiyle papatya çizmişti ve silah olarak da son derece ürkütücü bir bahçe küreği vardı.

Zeus toprağa Yunanistan haritası çizdi. Othrys Dağı'nın yanında bir başka Yunan dağı mevcuttu, onun kadar yüksek ve meşhur değildi belki. Dağın Adı Olimpos'tu.

"Olimpos'a tırmanacağız," dedi Zeus. "Bunu beklemeyeceklerdir. Othrys bizim silahlarımızın menzilinde olacak. Yüz Elliler orayı taş yağmuruna tutacak. Ben yıldırım düşüreceğim. Poseidon fırtına ve deprem getirecek."

"Ben de görünmez olacağım," diye mırıldandı Hades.

Zeus kardeşinin omzuna hafifçe vurdu. "Senin de önemli bir görevin olacak. Düşman saflarına korku salacaksın. Savunmalarını kırar kırmaz oraya uçup—"

"Biz tanrıçalar da geleceğiz, değil mi?" diye lafa atladı Demeter. "Biz de gayet güzel savaşabiliriz, biliyorsun."

"Tabii ki!" Zeus gergin bir şekilde gülümsedi. "Sizi unuttuğumu mu sandın?"

"Evet," dedi Demeter.

"Şey, her neyse," diye devam etti Zeus. "Othrys Dağı'na uçup geride kim kaldıysa ezip geçecek ve hepsini esir alacağız."

Hestia sade, kahverengi şalına sarındı. "Ben hâlâ barış taraftarıyım."

"HAYIR!" dedi hepsi birden.

Hera toprak haritaya bir kez vurdu. "Manyak bir plan. Sevdim ben."

Böylece o gece, karanlığın içinde tanrılar ve müttefikleri hayatlarında ilk kez Olimpos Dağı'na tırmandılar.

Ertesi sabah Helios kız mıknatısını gökyüzünde sürüyordu, Kral Kronos gök gürlemesini andıran bir sesle uyandı. Muhtemelen gök gürlemişti.

Her bir köşeden fırtına bulutları yaklaşıyordu. Zeus, en yüksek kuleyi siyah mermer tozuna dönüştürecek kadar şiddetli bir yıldırım indirdi. Yüz Elliler, Othrys Dağı'na o kadar çok kaya parçası fırlattılar ki Kronos pencereden dışarı baktığında beyaz eşya yağmuru başladı sandı.

Güzelim saray kubbeleri toz duman içinde havaya uçuyordu. Duvarlar yıkıldı. Sütunlar domino taşları gibi devrildi. Othrys Dağı'nı Yüz Elliler inşa etmişlerdi, onu yerle bir etmeyi de en iyi onlar bilirdi.

Saray sarsılırken Kronos oradaki kaptığı gibi kardeşlerine saldırı emri verdi. Ama üç sorun vardı: a) oraklar kaya parçalarına ya da yıldırımlara karşı bir işe yaramaz b) gürültüden kimse onu duymamıştı ve c) saray o an yerle bir olmak üzereydi. Tam "Titanlar, yürüyün!" diyordu ki üç tonluk tavan malzemesi kafasının üstüne düştü.

Savaş tam bir kıyımdı, kimsenin ölmediği savaşlara kıyım diyebilirsek tabii. Bir iki Titan karşı saldırıya geçti ama moloz yığınının ve kaya parçalarının altında kaldılar.

İlk saldırıdan sonra tanrılar uçup geldiler ve kalan direnişi temizlediler. Poseidon düşmanlarını yutacak depremler çağırdı. Hades sağdan soldan fırlıyor, "Böö!" diye bağırıyordu. Korku miğferi (ya da diğerlerinin dediği gibi Öcü Miğferi diyebiliriz) yüzünden Titanlar uçurumlardan aşağı atlıyor, Kiklopların onları bekleyen kollarına düşüyorlardı.

Toz duman kalkıp da fırtına bulutları dağılınca tanrılar bile yaptıkları işe hayretle bakakaldılar.

Kronos'un sarayı yerle bir olmakla kalmamış, Othrys Dağı'nın tepesi dümdüz olmuştu.

Othrys Dağı'nın Yunanistan'ın en yüksek dağı olduğunu söylemiş miydim? Artık değildi. Onun bir küçüğü olan Olimpos Dağı bugün iki bin yedi yüz metreden büyüktür. Othrys Dağı ise bin beş yüz metre falandır. Zeus ve Yüz Elliler dağı resmen yarı yarıya küçültmüşlerdi.

Kiklopler Titanları moloz yığınının altından çıkardılar ve zincirlemeye başladılar. Hiçbiri kaçamadı. General Atlas ve dünyanın dört bir köşesine hükmeden dört kardeşi sürüklenip diz çökmek üzere Zeus'un huzuruna çıkarıldı.

"Ah, amcalarım!" diye kıkırdadı Zeus. "Koios, Krios, Hyperion, İapetos. Siz dosdoğru Tartarus'a gidiyorsunuz, sonsuza dek orada kalacaksınız!"

Dört kardeş utançla başlarını eğdiler ama General Atlas onu esir eden tanrılara bakıp bir kahkaha patlattı.

"Zavallı tanrılar!" diye haykırdı. Zincire vurulmuş haliyle bile ürkütücü görünüyordu. "Evrenin nasıl işlediğinden bihabersiniz. Bu dördü-

nü Tartarus'a atarsanız tüm gökyüzü yerle bir olur! Onların dünyanın dört bir köşesindeki varlığı Uranüs'ün tepemize inmesini engelliyor."

"Olabilir." Zeus sırıttı. "Ama neyse ki Atlas, bir fikrim var! Sen habire ne kadar güçlü olduğundan dem vuruyorsun. Bundan sonra gökyüzünü tek başına sen sırtlanacaksın!"

"Efendim?"

"Brontes, Arges, Steropes," diye Kiklopları çağırdı Zeus. "Atlas sizindir."

Kikloplar Atlas'ı gökyüzünün yere yakın olduğu bir dağ zirvesine çıkardılar. Bunu nasıl yaptılar bilmiyorum ama gökyüzünün yeni bir merkezi taşıyıcı sütununun olmasını sağladılar; buluttan, bir tür huni gibi bir şeydi bu, bir topacın alt kısmına benziyordu. Atlas'ı dağa zincirlediler ve gökyüzünün tüm ağırlığını sırtına verdiler.

Neden gökyüzünü taşımayı reddetmemiş ki, bırakırdı, yerle bir olurdu? diye düşünüyor olabilirsiniz.

Zincirlerden bahsetmiştim, değil mi? Gökyüzünü bırakması durumunda yere yapışmadan kaçması mümkün değildi. Bu işi yapmadığınız sürece anlaması kolay değil (ki ben yaptım), ama gökyüzünü sırtında taşımak, bir bench press'te aşırı ağır bir halterin altında ezilmek gibi bir şey. Tüm konsantrasyonunuz o şeyin sizi ezmemesi üzerine oluyor. Kaldıramıyorsunuz çünkü korkunç ağır. Bırakamıyorsunuz çünkü düşerken sizi ezebilir. Yapabildiğiniz tek şey kan ter içinde öylece durup "İmdat" diye inildemek ve spor salonuna birisinin gelip omlet gibi dümdüz olmadan önce üstünüzdeki ağırlığı kaldırmasını ümit etmek. Peki kimse gelmezse ne olur? O şekilde *sonsuza dek* kaldığınızı düşünün.

Atlas'ın cezası buydu işte. Savaşa katılmış diğer tüm Titanlar paçayı yırtmıştı aslında. Tartarus'a paketlenmişlerdi.

Geriye milyon drahmilik soru kalıyor: Kronos'a ne oldu?

Pek çok farklı hikâye var. Çoğu, Hilekâr'ın moloz yığınından çıkarılıp Zeus'un önüne getirildiği şeklinde. Bir kısmı da diğer Titanlar gibi zincire vurulup Tartarus'a atıldığını söylüyor.

Daha geç dönem efsanelere göreyse –ki ben bunu seviyorum– Zeus babasının orağını almış ve Kronos'un Uranüs'ü parçaladığı gibi onu parça parça etmiş. Kronos, Tartarus'a minicik parçalar halinde fırlatılmış. Denen odur ki, her yılbaşında yeni doğmuş bir bebek tarafından uğurlanan ve elinde orağıyla resmedilen Zaman Baba figürü buradan gelir. Gerçi Zeus'u öyle altında bebek bezi, kafasında yılbaşı şapkasıyla hayal etmek benim için biraz zor.

Bazı kaynaklar da Zeus'un Kronos'u yıllar sonra İtalya'da emekliliğini geçirsin ya da Elysium'da Kutsanmışlar Adası'nı idare etsin diye Tartarus'tan çıkardığını söyler. Bana kalırsa bu olacak şey değil. Kronos'un parçalara ayrıldığı düşünülürse biraz düşük bir ihtimal. Ve eğer Zeus'u tanısanız onun pek de unutalım gitsin tipi bir herif olmadığını anlarsınız.

Her neyse, Kronos'un işi bitmişti. Titan Çağı sona ermişti.

Tanrılara karşı savaşmayan Titanların ortalıkta dolanmasına izin verildi. Helios ve Selene gibileri işlerini yapmaya devam ettiler. Hatta bazıları tanrılarla evlendi.

Zeus kendini evrenin yeni efendisi ilan etti ama Kronos'tan daha zekiydi. Kardeşleriyle birlikte oturdu ve onlara "Bakın, adil olmak istiyorum," dedi. "Dünyanın her bir köşesini kimin idare edeceğine karar vermek için zar atalım mı? En yüksek atan ilk seçimi yapma hakkı kazanır."

Hades kaşlarını çattı. "Bende hiç şans yoktur. Hangi köşelerden bahsediyoruz bu arada?"

"Gökyüzü, deniz ve Yeraltı," diye öneride bulunda Zeus.

"Tartarus mu yani?" diye sordu Poseidon. "İğrenç!"

"Hayır, Yeraltı'nın üst kısmı," dedi Zeus. "Yüzeye yakın olan nezih yer. Orası o kadar da fena değil, koca koca mağaralar, sayısız mücevher ve Styks Nehri'ne bakan manzaralı villalar."

"Hah," dedi Hades. "Peki yeryüzünün kendisi? Yunanistan ve diğer kıtalar?"

"Yeryüzü tarafsız bölge olacak," diye önderdi Zeus. "Yeryüzünü hep birlikte yönetiriz."

Kardeşler anlaştılar. Şu küçük zar oyununda kız kardeşlerin olmadığını fark ettiniz mi? Aynen. Büyük haksızlık. Ama böyle olmuş işte.

Hiç şaşırtıcı olmamakla birlikte en büyük zarı Zeus attı. Nüfuz sahası olarak gökyüzünü seçti ki şimşeğiyle falan bu son derece mantıklıydı. Poseidon ikinci büyük zarı attı ve dünyanın ücra bir köşesine sürülen Okeanos'tan ve çoğunlukla çamurlu sularda uyuklayan Pontus'tan sonraki deniz tanrısı oldu.

Tahmin ettiğiniz üzere Hades en kötü zarı attı. Yeraltı'nı nüfuz sahası olarak seçti ama bu zaten kasvetli karakterine uygun bir seçimdi, o yüzden fazla şikâyetçi olmadı.

Yüz Elliler, Olimpos Dağı'nın zirvesinde Zeus'a hep hayalini kurduğu ışıl ışıl sarayı inşa ettiler. Sonra Zeus onları Tartarus'a geri yolladı –ama bu sefer Titanları gözetleyecek gardiyanlar olarak. Yüz Elliler bunu pek kafaya takmadılar. En azından bu sefer kırbaç onların elinde olacaktı.

Kikloplar tanrılar için çalışmaya başladılar. Lemnos Adası yakınlarında, denizin dibinde bir demir atölyesi kurdular, burada demir ocaklarını harlayacak bol miktarda volkanik ısı mevcuttu. Sayısız özel silah

ve hediyelik eşya yaptılar, üstelik her sene paralı izinleri ve özel sağlık sigortaları oldu.

Tanrılara gelince, Zeus hepsini Olimpos Sarayı'nda birlikte yaşamaya davet etti. Ana salonda her birinin tahtı vardı ve Zeus lider olsa da durum, bir diktatörlükten çok konseye benziyordu. Kendilerine Olimposlular adını verdiler.

Eh, hepsinin Olimpos'a buyur edildiğini söyleyebilirim, Hades hariç. Herif kardeşlerini hep ürkütüyordu. Şimdi Yeraltı'nın efendisi olunca hepten gittiği her yere karanlık ve kasvet götürmeye başlamıştı.

"Anlarsın ya," dedi Zeus özel bir sohbette. "Olimpos Dağı'nda bir Yeraltı tahtımız olamaz. Bu diğer tanrıları huzursuz eder ve kafataslarıyla siyah mermer gerçekten dekorasyona pek uymuyor."

"Tabii canım," diye homurdandı Hades. "Çok iyi anlıyorum."

Her neyse, işte yeni yönetim Olimpos Dağı'nda bu şekilde başlamış oldu. En nihayetinde konsey salonunda on iki taht ve hiç tahtı olmayan sayısız tanrı olacaktı.

Olimposlular artık yerleşip dünyayı barış içinde yönetmeye başlayabiliriz diye düşündüler.

Yalnız tek bir sorun vardı. Hatırlarsanız Tabiat Ana Gaea bütün bu süreçte uyukluyordu. Eh, eninde sonunda bir gün uyanacaktı. Ve eve gelip de en sevdiği çocuklarının, Titanların Tartarus'a fırlatılıp atıldığını öğrenince Zeus'un bir iki açıklama yapması gerekecekti.

Ama bu bambaşka bir hikâye.

Şimdi sırayla tanrıları tek tek yakından tanıyalım. Ama uyarmadı demeyin, bazı hikâyeler sizlere, Kronos'un hardallı nektarı içtikten sonraki hissi verebilir.

~~ZEUS~~

Neden hep Zeus en başta oluyor ki?

Hakikaten ya, Yunan tanrılarıyla ilgili her kitap bu adamla başlamak zorunda mı? Ters alfabetik sıra mı yapıyoruz, nedir? Tamam anladık Olimpos'un kralı falan ama inanın herifin egosunu daha da şişirmenin âlemi yok.

Bırak ya. Unutun gitsin.

Tanrıları doğum sıralarına göre işleyeceğiz, hanımlar önden. İki adım geri çekil Zeus efendi. Hestia'yla başlıyoruz.

HESTİA SIFIR NUMARALI DAMAT ADAYINI SEÇİYOR

Bazı açılardan Hestia annesi Rhea'ya benziyordu.

İçten bir gülümsemesi, sımsıcak kahverengi gözleri ve yüzünü çerçeveleyen siyah kıvırcık saçları vardı. Nazik ve iyi yürekliydi. Hiç kimse hakkında kötü bir şey söylemezdi. Olimpos Dağı'nda bir partiye gitseniz Hestia gözünüze çarpan ilk kız olmazdı. Gösterişli ya da çılgın veya ben buradayım diyen bir tip değildi. Mahallenizin tanrıçası gibi bir şeydi; tatlı, sevimli ve doğal. Genellikle saçlarını pamuklu bir şalla örterdi. Sade, mütevazı kıyafetler giyer ve asla makyaj yapmazdı.

Daha önce kimsenin onu ciddiye almadığından bahsetmiştim, gerçekten de diğer tanrılar onun tavsiyelerine pek kulak asmazlardı. Kronos ilk Hestia'yı yutmuştu, bu yüzden de mideden en son çıkan o oldu. Bu yüzden kardeşleri ona en büyükten ziyade en küçükleriymiş gibi davrandılar. Aralarındaki en sessiz ve en barış yanlısıydı ama bu, kardeşlerinin onu sevmediği anlamına gelmiyordu. Tıpkı Rhea gibi, Hestia'yı da sevmemek mümkün değildi.

Ancak önemli bir noktada Rhea'dan farklıydı. Annesi, anne olmasıyla ünlüydü. Ulu Anne. Anneliğin Zirvesi. *La Madre Grande.*

Hestia anne olmak istemiyordu.

Diğerlerinin aileleriyle bir sorunu yoktu. Kardeşlerini seviyordu ve çocuk sahibi olmaya başladıklarında yeğenlerini de sevdi. İstediği tek şey Olimposlular ailesinin gül gibi geçinip gitmesi, akşam yemeği yiyip sohbet ederek ya da okey oynayarak yuvada hep birlikte güzel zaman geçirmekti, her türlü aile aktivitesi yani.

Hestia evlenmek istemiyordu.

Bir düşünürseniz neden olduğunu anlayacaksınız. Hestia, Kronos'un midesinde yıllar geçirmişti. Hafızası iyiydi, daha yeni doğmuş bir bebekken Kronos'un onu yuttuğunu iyi hatırlıyordu. Annesinin acıyla inlemesini de hatırlıyordu. Hestia, bir gün aynı şeyin kendi başına gelmesinden korkuyordu. Evlendiği adamın yamyamın teki çıkmasından korktuğu için evlenmek istemiyordu.

Paranoyak da değildi üstelik. Zeus'un da Kronos kadar korkunç olabileceğine dair elinde *kanıtlar* vardı.

Kronos'la savaştıktan sonra Zeus bir Titan'la evlenmenin iyi bir fikir olacağını, bunun iyi niyetinin bir göstergesi olacağını düşünmüştü. Okeanos'un kızlarından biri olan, sağlam tavsiyelerin ve planlamanın tanrıçası Metis'le evlenmişti, bir tür Titan yaşam koçu yani.

Metis başkalarına tavsiyelerde bulunma konusunda iyiydi ama iş kendi hayatına gelince kafası pek çalışmıyordu. İlk çocuğuna hamileyken Zeus'a "Kocacığım, müjdemi isterim!" dedi. "Bu bebeğin kız olacağını öngörüyorum. Ama bir çocuğumuz daha olursa o erkek olacak. Ve –bak buna bayılacaksın işte– gelecekte bir gün evreni yönetecek! Ne harika değil mi?"

Zeus panikledi. Sonunun Uranüs ya da Kronos gibi olacağını düşündü, minik parçalara ayrılacaktı. Bu yüzden Kronos'un el kitabına göz

atıp ne yapması gerektiğini buldu. Ağzını kocaman açıp dev bir hortum yarattı ve Metis'i bir hamlede hortumun içine çekip onu iyice küçülterek tek parça halinde yuttu.

Bu diğer tanrıları ve özellikle de Hestia'yı bayağı bir korkutmuştu.

Metis ve doğmamış çocuğuna Zeus'un midesinde ne oldu dersiniz? Ona daha sonra geleceğiz. Hestia olanları görmüştü ve kendi kendine şöyle dedi: *Evlenmek çok TEHLİKELİ bir şey!*

Zeus, Metis'i yuttuğu için Titanlardan ve tanrılardan özür diledi. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına dair yeminler etti. Bir başka Titan'la evlenmeye karar verdi ama tahmin edeceğiniz üzere pek gönüllü çıkmadı. Sadece biri kabul etti: ilahi adaletin Titan'ı, Hestia'nın en sevdiği halası Themis.

Themis savaşta tanrıların yanında yer almıştı. Doğruyla yanlışı ayırt edebilmiş, tanrıların Kronos'tan daha iyi hükümdarlar olacağını düşünmüştü. (İyi değil, *Kronos'tan daha iyi* dedim, dikkat edin.)

Hestia gibi Themis de mütevazı ve başı da örtülüydü ve evlenmekte gözü yoktu, özellikle Metis'in başına gelenlerden sonra. Ancak huzuru korumak adına Zeus'la evlenmeyi kabul etti.

(Ve evet Themis teknik olarak Zeus'un da halasıydı, o yüzden isterseniz bu durumdan tiksinebilirsiniz. Ama bunu daha fazla deşmeyelim artık.)

Bu evlilik uzun sürmedi. Themis iki kere üçüz doğurdu. İlk doğan üçüzler fena değildi, Hora adı verilen üç kız kardeştiler ve büyüyünce değişen mevsimlerden sorumlu oldular.

(Şimdi diyorsunuzdur ki, *Bir dakika üç mevsim mi var yani?* Ama unutmayın ki Yunanistan'dan söz ediyoruz. Oralarda kış pek sert geçmiyordur diye tahmin ediyorum.)

Ancak bir sonraki üçüzler herkesin ödünü patlattı. Bunlara Morai adı verildi: Üç Kaderler. Bebekler resmen *yaşlı* doğmuşlardı. Daha beşikteyken buruşuk bebeklerden buruşuk ninelere dönüşmüşlerdi. Bir köşede oturup büyülü yün eğirmeyi seviyorlardı. Eğirdikleri yünden kestikleri her iple yeryüzünde bir fani ölüyordu.

Olimposlular kısa sürede Kaderler'in geleceği görmekle kalmayıp *kontrol* de edebildiklerini fark ettiler. Büyülü iplerine herkesin yaşamını bağlayabiliyorlar, yani yaşam çizgisini belirleyebiliyorlardı ve ipi kestiklerinde ne oluyordu dersiniz? Elveda! Aynı şeyi ölümsüzler için de yapıp yapamadıklarını kimse bilmiyordu. Bu kızlardan Zeus bile korkmuştu.

Kaderler doğduktan sonra Zeus, Themis'i kenara çekti ve "Bak ne diyeceğim," dedi. "Bence bu evlilik yürümüyor. Kaderler gibi bebeklerimiz olmaya devam ederse başımız belaya girer. Bir sonraki üçüzler ne çıkacak sence? Kıyamet Günü Bombaları mı? Üç Küçük Domuzcuk mu?"

Themis hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı ama aslında bunu duyduğuna rahatlamıştı. Daha fazla çocuk beklentisi yoktu ve kesinlikle de Zeus'un gırtlağından içeri bir hortum eşliğinde girmek istemiyordu.

"Haklısın lordum," dedi. "Memnuniyetle kenara çekilip yeniden evlenmenize izin veririm."

Hestia bütün bunlara şahit olmuştu ve şöyle düşünüyordu: Bunun benim başıma gelmesini asla istemiyorum. Ben tanrının tekiyle evlensem kesin Komedi Dans Üçlüsü'nü doğururum. Düşüncesi bile korkunç.

Bekâr kalıp kardeşlerine çocuk büyütmelerinde yardımcı olmanın çok daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Havalı bir teyze ya da hala olurdu. Bekâr teyze, bekâr hala. Buruşuk yaşlı bebekler doğurmayan teyze ya da hala.

Ancak bir sorun vardı: bazı erkek tanrıların akıllarına başka fikirler

gelmişti. Poseidon, Hestia'ya bakıp şöyle düşünüyordu: "Vay be ne tatlı kız. Sağlam karakter. Uyumlu bir tip. Onunla evlenmem gerek."

Evet evet gene o kardeş kardeşe evlenme muhabbetine geldik. Tamam son bir kez yorum yapıp artık bunu kafamızdan çıkarıp atıyoruz. Bir, iki, üç: "İĞRENÇ!"

Daha genç bir Olimposlu olan Apollon da Hestia'yla evlenmek istedi. Ondan daha sonra gene bahsedeceğiz ama şimdilik bunun tuhaf bir eşleşme olduğunu söylemekle yetinelim çünkü Apollon gösterişli tanrılardan biriydi. Ne alaka kendi halindeki sessiz sakin Hestia'yla evlenmek istedi hiçbir fikrim yok. Belki onu gölgede bırakmayacak bir karısı olsun istemiştir.

Her iki tanrı da aynı gün Zeus'un huzuruna çıkıp Hestia'yla evlenmek için izin istedi. Hestia'ya teklif etmek yerine önce Zeus'tan izin almak garip gelebilir ama fark ettiyseniz erkek tanrılar bu tip konularda pek duyarlı değiller. Evrenin efendisi olan Zeus, tüm evliliklerde söz hakkına sahipti.

Bu esnada Hestia taht odasının ortasında şöminenin önünde oturuyor ve olan bitene dikkat etmiyordu. O zamanlar odaların ortasında şömineler olurdu, bir tür kamp ateşi gibi bir şeydi bu ve bütün salonu kış günlerinde ısıtırdı. Burada aynı zamanda yemek pişirilir, su kaynatılır, etrafında sohbet edilir, ekmek kızartılır, şekerleme ısıtılır ve çoraplar kurutulurdu. İşin özeti, bu ateş, aile yaşamının merkeziydi.

Hestia hep orada otururdu. Yuvadaki ateşin canlı kalmasından sorumlu hale gelmişti. Bu ona kendini iyi hissettiriyordu, özellikle de tüm aile yemek için bir araya geldiğinde.

Zeus "Hestia! Buraya gel!" diye seslendi.

Hestia temkinli bir şekilde tahta yaklaşıp Poseidon'la Apollon'a bak-

tı. İkisi ona bakarak sırıtıyordu, ellerinde çiçek buketleri ve çikolata kutuları vardı. Yandık, diye geçirdi içinden Hestia.

"Müjdemi isterim," dedi Zeus. "Bu yakışıklı tanrıların ikisi de seninle evlenmek istiyor. Ben son derece düşünceli ve asil bir tanrı olduğum için seçme hakkını sana veriyorum. Damat adayı bir, Poseidon, sahilde uzun yürüyüşlere çıkmayı ve tüplü dalış yapmayı seviyor. Damat adayı iki Apollon ise müzikten, şiirden hoşlanıyor ve boş zamanlarında Delfi Kâhini'nde kehanet okumayı seviyor. Hangisini beğendin?"

Hestia korkuyla ağlamaya başlayınca damat adayları şaşkına döndü. Hestia Zeus'un ayaklarına kapanıp yalvardı: "Lütfen efendim. Hayır. Hiçbirini istemiyorum!"

Apollon kaşlarını çattı, eline hohlayıp nefesini kokladı.

Poseidon koltukaltıma deodorant sıkmayı gene mi unuttum acaba diye düşündü.

Tanrılar daha fazla öfkelenmeden Hestia kendini toparladı ve açıklamaya girişti. "Bu tanrılara bir garezim yok," dedi. "Ama ben *kimseyle* evlenmek istemiyorum! Sonsuza dek bekâr kalmak istiyorum!"

Zeus kafasını kaşıdı. Kafası buna asla basmıyordu. "Yani... *asla* mı? Çocuk istemiyor musun? Birinin karısı olmak istemiyor musun?"

"Aynen öyle efendim," dedi Hestia. "Ben sonsuza dek yuva ocağından sorumlu olurum. Ateşi diri tutarım. Yemekler hazırlarım. Aileme yardım için ne gerekiyorsa yaparım. Lütfen beni evlenmek zorunda bırakmayacağınıza dair söz verin!"

Apollon ile Poseidon'un canları biraz sıkılmıştı ama Hestia'ya kızmak mümkün değildi. O kadar tatlı ve dürüst ve yardımseverdi ki. Onunla evlenmek istemelerinin sebebi, onu affetmelerinin sebebi olmuştu. Hestia gerçekten çok içten ve tatlıydı. Olimposlular arasında nezaket nadir

görülen, çok değerli bir meziyetti.

"Evlilik teklifimi geri alıyorum," dedi Poseidon. "Bundan sonra Hestia'nın *bekâr kalma* hakkını savunacağım."

"Ben de," dedi Apollon. "Eğer istediği buysa, onun isteklerine saygı duyarım."

Zeus omuz silkti. "Ben hâlâ anlamıyorum gerçi. Ama neyse. Gerçekten yuva ocağına iyi sahip çıkıyor. Kimse onun gibi şekerleme ısıtamıyor, ne çok yumuşak ne çok yanıklar. Hestia, isteğin kabul olmuştur!"

Hestia derin bir oh çekti.

O gün resmi olarak yuva ocağının tanrıçası oldu. Bu ilk bakışta önemsiz gibi gelebilir size ama Hestia'nın isteği buydu. Sonradan insanlar Hestia'nın Olimpos Dağı'nda bir tahtının da olduğuna, ama Dionysos adlı yeni bir tanrı gelince tahtı ona devrettiğine inandılar. Bu güzel bir hikâye ama eski mitlerde böyle geçmez. Hestia asla bir taht istemedi. O kadar mütevazıydı.

Hestia'nın ateşi, Olimposlular kavgaya tutuştuklarında en sakin mekândı. Mola verip oraya gidebilir, bir kadeh nektar içip Hestia'yla sohbet edebilirdiniz. Kimse tarafından rahatsız edilmeden orada soluklanabilirdiniz, futbol maçındaki yedek kulübesi gibi bir yerdi orası.

Hestia herkesin yardımına koşardı, bu yüzden herkes de Hestia'yı koruyup kollardı.

Buna en iyi örnek? Bir gece Rhea Anne, Olimposluların Kronos karşısındaki zaferinin yıldönümü için İda Dağı'nda bir parti vermişti. Sayısız nimfa ve satirin yanı sıra tüm tanrılar ve dost Titanlar davetliydi. Aşırı nektar ve ambrosia tüketimi, çılgın Kurete dansları derken partide işler biraz çığırından çıktı. Tanrılar Zeus'u o kötü şöhretli satir fıkralarından birini anlatmaya bile ikna ettiler.

Hestia partilere alışkın değildi. Sabah saat üçte nektarın ve dansın uyuşturucu etkisiyle ormana daldı. Bir ağaca yaslanmış bir eşek gördü, muhtemelen satirlerden biri partiye bu eşeğe binip gelmişti. Nedendir bilinmez, Hestia bunu aşırı komik buldu.

"Merhaba Eşek Bey!" Kıkırdadı. "Ben şimdi –hık!– şuraya uzanıp biraz kestireceğim. Sen bana göz kulak ol, olur mu?"

Tanrıça yüzüstü çimlere kapaklandı ve horlamaya başladı. Eşek ne yapacağını bilemeyip sesini çıkarmamaya karar verdi.

Birkaç dakika sonra Priapus adlı küçük tanrılardan biri ormana girdi. Eski hikâyelerde Priapus'un adı pek geçmez. Aslına bakarsanız kendisi çok da önemli değildir. Sebze bahçelerini koruyan kır tanrılarından biriydi –ne eğlenceli değil mi? *Ah, büyük Priapus, yüce gücünle salatalıklarımı koru!* İnsanların bahçelerine süs diye koydukları o bahçe cüceleri var ya, işte o, insanların ekinlerini korumak için bahçelerine koydukları Priapus heykellerinden gelmektedir.

Her neyse, Priapus partileri ve özellikle de kızlarla flört etmeyi çok severdi. O gece de çok içmişti. Sarılıp sıkıştıracağım dalgın bir nimfa ya da tanrıça bulurum ümidiyle ormana dalmıştı.

Açıklığa geldiğinde ay ışığının altında zarif bir şekilde horlayarak çimlerde baygın yatan bir tanrıça görünce İŞTE BU! diye geçirdi.

Sinsice Hestia'nın yanına yaklaştı. Tanrıçanın kim olduğunu bilmiyordu ama umurunda değildi. Sarılıp yanına yatarsa uyandığında çok mutlu olacağından emindi çünkü dostum, kim sebze tanrısıyla romantik anlar yaşamak istemez ki?

Hestia'nın yanında diz çöktü. Çok tatlı kokuyordu, odun ateşiyle şekerleme arası bir kokuydu bu. Parmaklarını Hestia'nın saçlarının arasında gezdirdi ve "Selam bebeğim," dedi. "Biraz sarılalım ister misin?"

Yakınlarda, karanlığın içindeki eşek muhtemelen bunun harika bir fikir olduğuna kanaat getirdi. "AAAA-İİİ!" diye anırdı.

Priapus'tan bir çığlık koptu. "Hiaaa!"

Hestia anında uyandı ve üzerine eğilmiş, saçlarını elleyen bir sebze tanrısıyla baş başa olduğunu gördü. "İMDAT!" diye haykırdı.

Partideki tanrılar onun çığlıklarını duydular. Ne yapıyorlarsa hemen kesip ona yardıma koştular –çünkü Hestia'yla ters düşmek istemezdiniz.

Priapus'u bulunca tüm tanrılar onu patakladı, kafasına kadehler attılar, yumruklar savurup hakaretler ettiler. Priapus oradan canını zor kurtardı.

Sonradan, flört ettiği kişinin Hestia olduğunu bilmediğini söyledi. Onu bir nimfa falan sanmıştı. Yine de o geceden sonra Priapus bir daha asla Olimpos partilerine davet edilmedi. Bu olaydan sonra herkes Hestia'ya daha çok kol kanat gerdi.

Hestia'nın hikâyesinde önemli bir nokta daha var ama ben burada bir parça yorum ekleyeceğim çünkü bu hikâyeyi eski mitlerde bulamazsınız.

Başlangıçta dünyada sadece tek bir yuva ocağı vardı ve bu tanrılarındı. Ateş onların özel eşyası gibiydi. Zavallı insanlar ondan bihaberdi. Mağaralarına çekilip homurdanıyor, burunlarını karıştırıp birbirlerine sopalarla vuruyorlardı.

Bu tipleri kilden yapmış olan Titan Prometheus onların haline acıdı. Onları ölümsüzlere benzesinler diye yapmıştı. Ölümsüzler gibi *davranabileceklerinden* adı gibi emindi. Sadece başlangıç aşamasında bir parça yardıma ihtiyaçları vardı.

Prometheus ne zaman Olimpos'u ziyarete gelse tanrıların Hestia'nın ateşinin başında toplandığını görüyordu. O sarayı bir yuva yapan tek önemli şey o ateşti. Ateşle ısınabilirdiniz. Ateşte yemek pişirebilirdiniz.

Sıcak içecekler hazırlayabilirdiniz. Geceleri meşalelerinizi yakabilirdiniz. Sıcak kömürle sayısız eşek şakası yapabilirdiniz. Ah, keşke insanlarda da ateş olsaydı...

En sonunda tüm cesaretini toplayıp Zeus'la konuştu.

"Lord Zeus!" dedi. "Düşündüm de, insanlara ateş yakmayı öğretsem iyi olacak."

Zeus kaşlarını çattı. "İnsanlar mı? Hani şu üstüne basınca tuhaf çığlıklar atan küçük pis tipleri mi diyorsun? Ateşle ne yapacaklar ki?"

"Bizim gibi olmayı öğrenebilirler," dedi Prometheus. "Evler inşa edebilir, şehirler kurabilir, her şeyi yapabilirler."

"İşte bu," dedi Zeus, "hayatımda duyduğum en kötü fikir. Yarın da gelip hamam böceklerini silahlandıralım dersin. İnsanlara ateşi ver de dünyayı ele geçirsinler. Burunları kalkıp ölümsüzler kadar güçlü olduklarını düşünecekler. Hayır. Seni kesinlikle bundan men ederim."

Ama Prometheus bir türlü vazgeçmedi. Ateşin yanında oturan Hestia'ya bakıp durdu. Kutsal ateşiyle Olimposlu aileyi bir arada tutuşuna hayrandı.

Bu haksızlık, diye düşündü Prometheus. İnsanların da bu huzuru yaşamaya hakkı vardı.

Peki sonra ne oldu?

Bu hikâyenin pek çok versiyonunda Prometheus'un yuva ocağından kızgın kömürler çaldığı söylenir. Onları rezenenin boş sapının içine yerleştirmiş. Gerçi bu durumda yanık kokan ve üstünden dumanlar çıkan bir bitkiyle saraydan çıkışı mutlaka birilerinin dikkatini çekmiş olmalı.

Hikâyelerin hiçbirinde Hestia'nın Prometheus'a yardım ettiği geçmez. Ama asıl mesele şu: Prometheus'un ne yaptığını görmemiş olması mümkün müydü ki? Her daim o ateşin başındaydı. Prometheus'un

Hestia'dan habersiz oradan bir şey çalmış olması mümkün değil.

Şahsen, Hestia'nın Prometheus'tan ve küçük insanlardan hoşlandığını düşünüyorum. Hestia iyi kalpliydi. Bence ya Prometheus'a yardım etti ya da o kızgın kömürleri çalarken olayı görmezden geldi.

Artık nasıl olduysa oldu ve Prometheus elinde dumanı tüten rezenesiyle Olimpos'tan sıvışıp ateşi insanlara verdi. İnsanların kendilerini öldürmeden bu alevli sıcak şeyi kullanmayı öğrenmeleri biraz zaman aldı ama en sonunda başardılar ve bu yeni olay, şey gibi her yere sıçradı... ee, yangın gibi.

Zeus genellikle yeryüzünde olan bitenle ilgilenmezdi. Ne de olsa onun bölgesi gökyüzüydü. Ama bulutsuz bir gecede Olimpos Dağı'ndaki balkonunda dikilirken dünyanın ışıklarla aydınlandığını gördü, evler, kasabalar, hatta şehirlerde ışık vardı. İnsanlar mağaralardan çıkmışlardı.

"Sersem herif," diye homurdandı Zeus. "Prometheus hamam böceklerini silahlandırmış."

Yanında duran tanrıça Hera ona döndü. "Ha? Ne?"

"Yok bir şey," dedi Zeus. Muhafızlarına seslendi: "Prometheus'u bulun ve bana getirin. *HEMEN!*"

Zeus bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Birinin emirlerine itaatsizlik etmesinden hiç hazzetmezdi, özellikle de o birisi, savaştan sonra kolladığı bir Titan'sa. Zeus o kadar öfkelenmişti ki Prometheus'u kimsenin bu olayı unutmasına imkân vermeyecek şekilde cezalandırmak istiyordu. Titan'ı dünyanın doğu ucundaki Kafkas Dağı'nda bir kaya parçasına zincirledi, kutsal hayvanı olan iri yarı bir kartal çağırdı ve kartala Prometheus'un karnını deşip karaciğerini yemesini emretti.

Ah, kusura bakmayın. Biraz iğrenç oldu. Umarım yemek zamanınıza denk gelmemiştir.

Her gün kartal Prometheus'un karnını deşiyor ve yemeğini yiyordu. Her gece de Prometheus iyileşiyor ve yeni bir karaciğeri çıkıyordu, ta ki ertesi sabah kartal yeniden gelene dek.

Diğer tanrılar ve Titanlar mesajı almışlardı: *Zeus'un emirlerine itaat et yoksa başına kötü şeyler gelir; özellikle zincirler, karaciğerler ve aç kartallar içeren şeyler.*

Hestia'ya gelince, kimse onu bir şeyle suçlamadı ama Prometheus için üzülmüş olsa gerek çünkü onun bu fedakârlığının boşa gitmemesi için elinden geleni yaptı. Yeryüzündeki tüm yuva ocaklarının tanrıçası oldu. Her ölümlü evinde ortadaki ocak onun kutsal mekânıydı. Eğer korunmaya ihtiyacınız varsa, örneğin peşinize birisi düştü ya da biri sizi dövüp duruyorsa en yakın ocağa giderdiniz ve burada kimse size dokunamazdı. Sığınmak isterseniz orada yaşayan kim olursa olsun size yardım etmek zorundaydı. Aileler büyük sözleri ocak başında verirlerdi ve yemeklerinin bir kısmını tanrılara adamak için ateşe attıklarında o adağın bir kısmı Hestia'ya giderdi.

Kasabalar ve şehirler büyüdükçe bunlar da birer yuva kabul edildi. Her şehirde, Hestia'nın koruması altında olan merkezi bir ocak olurdu. Başka şehirden gelen bir elçiyseniz gelir gelmez o ocağı ziyaret eder ve barış için geldiğinizi ifade ederdiniz. Başınız belaya girdiğinde kasabanın ocağına varabilirseniz o şehirdeki kimse size zarar veremezdi. Hatta o şehrin insanları size yardımcı olmak mecburiyetindeydiler.

Promethues haklı çıkmıştı. İnsanlar *gerçekten* de tanrılar gibi davranmaya başlamıştı, iyisiyle kötüsüyle. Tanrılara tapınaklar inşa ettiler, nefis kokan adaklar sundular ve Olimposluların ne kadar muhteşem olduğunu anlatan şarkılar söylediler. İşte bunlar işe yaradı.

Yine de Zeus emirlerine itaat etmediği için Prometheus'u hiç affet-

medi. En nihayetinde Prometheus özgürlüğüne kavuştu ama bu başka bir hikâyenin konusu.

Hestia'ya gelince, Olimpos'ta barışı -her zaman olmasa da- korudu diyebiliriz.

Örneğin bir keresinde kardeşi Demeter erkek kardeşlerine o kadar kızmıştı ki neredeyse Sıfırıncı Dünya Savaşı çıkacaktı...

DEMETER ARPAZİLLA'YA DÖNÜŞÜYOR

Yürü be Demeter!

Yerinizde olsam çok fazla heyecanlanmam çünkü bu bölüm buğdayın, arpanın ve mısır gevreğinin tanrıçası Demeter'i anlatacak. Konu karbonhidratsa Demeter bu işin *piridir.*

Ona bir parça haksızlık yapıyorum gerçi.

Tamam, tarımın tanrıçasıydı ama başka işleri de vardı. En büyük üç tanrıça içerisinde Demeter ortancaydı, yani bu demek oluyordu ki Hestia'nın tatlılığıyla küçük kardeşi Hera'nın baş döndürücü güzelliğinin karışımına sahipti. Demeter'in taze buğday renginde uzun sarı saçları vardı. Mısır yapraklarıyla örülmüş bir taç takardı –ki bakın bunu ondan başka kimse kolay kolay taşıyamaz. Sağına soluna buğday tarlalarında sıklıkla biten gelinciklerden asardı. Gelincik uzmanı olduğumdan değil, öyle duydum, tahıl tarlalarında gezinti meraklısı değilim.

Açık yeşil elbisesinin üzerine koyu renk bir cüppe giyerdi, böylece yürüdüğünde bereketli toprakta taze bitki kökleri çıkıyor gibi olurdu. Yağmur sonrası yasemin tarlası gibi kokardı.

Hestia asla evlenmemeye karar verdiği için Demeter erkek tanrıların

ciddi anlamda dikkatini çeken ilk tanrıça oldu. (Hera da güzeldi ama huyu biraz... neyse oraya geleceğiz.)

Demeter hem güzeldi hem de iyi kalpliydi (çoğunlukla), muhteşem ekmekler ve kurabiyeler pişirir, şaşırtıcı bir şekilde gittiği her yerde savaşçı kesilirdi. İkiz ejderhaların çektiği altın bir arabası vardı. Belinden altın bir kılıç sarkardı.

Aslında Yunanca adlarından biri Demeter Khrysaoros'tu, yani *Altın Kılıçlı Leydi.* Tam bir savaş filmi adı gibi, değil mi? Bazı efsanelere göre kılıcı aslında Kronos'un orağıydı ve Demeter bu orağı ateşte yeniden dövüp dünyanın en tehlikeli ekin biçme aletine dönüştürmüştü. Bunu çoğunlukla buğday biçmek için kullanırdı ama öfkelendiğinde onunla savaşabilirdi de...

Her neyse, tüm erkek tanrılar ondan hoşlanıyordu. Zeus, Poseidon ve Hades ona evlenme teklifi etti ama Demeter onları geri çevirdi. Yeryüzünde dolaşmayı, çorak arazileri bereketli tarlalara çevirmeyi, meyve bahçelerini meyve vermek için cesaretlendirmeyi ve çiçeklere açmalarını söylemeyi seviyordu.

Bir gün Zeus ısrarcı oldu. Themis'ten daha yeni boşanmıştı ve henüz bekârdı. Yalnızlık çekiyordu. Sebep artık her ne ise, Demeter'e kafayı takmıştı ve *kesinlikle* onunla birlikte olması gerektiğini düşünüyordu.

Zeus, Demeter'i bir buğday tarlasında buldu (aman ne sürpriz). Demeter ona gitmesini söyledi ama Zeus onun peşinde takılmaya devam etti.

"Haydi!" dedi Zeus. "Sadece bir öpücük. Sonra belki bir öpücük daha. Sonra belki—"

"Hayır!" diye bağırdı Demeter. "Sinirimi bozuyorsun!"

"Ben evrenin kralıyım," dedi Zeus. "Eğer birlikte olursak sen de kraliçe olursun!"

"İlgilenmiyorum." Demeter altın kılıcını çekmeyi düşündü ama Zeus en güçlü tanrıydı ve onunla zıtlaşan herkes bir şekilde ayvayı yiyordu. (Öhö, Prometheus, öhö.) Hem altın arabası da arsanın ta öteki tarafında park ediliydi, hemen arabaya atlayıp oradan kaçamazdı.

Zeus taciz etmeye devam etti. "Çocuklarımız çok güçlü ve muhteşem olur."

"Git başımdan."

"Hey, bebeğim. Yapma böyle."

En sonunda Demeter adamdan o kadar tiksindi ki kendisini bir yılana dönüştürdü. Tarlanın içine gizlenip sürünerek Zeus'tan kaçabileceğini düşünmüştü.

Berbat bir fikirdi.

Zeus da hayvanlara dönüşebiliyordu. O da bir yılana dönüşüp Demeter'i takip etti. Bu kolay olmuştu çünkü yılanların koku duyuları aşırı gelişmiştir ve daha önce söylediğim gibi Demeter son derece baskın bir yağmur sonrası yasemin kokusuna sahipti.

Demeter bir deliğe girdi. Bir başka berbat fikir.

Zeus da peşinden sürüdü. Çukur dardı, o kadar dardı ki Zeus girişi kapatınca Demeter içeride mahsur kaldı. Formunu değiştirebilmek için yeterince alan da yoktu.

Zeus onu tuzağa düşürmüştü ve serbest bırakmayacaktı, ta ki... Anlayın işte.

Aylar sonra Demeter ilk çocuğunu doğurdu: Persephone isimli bir kız. O kadar tatlı, sevimli bir bebekti ki Demeter *neredeyse* Zeus'u o sürüngen kaçamağı için affedecekti. *Neredeyse* ama. Evlenmediler ve Zeus bayağı ihmalkâr bir baba olup çıktı. Ancak o küçük kız Demeter'in yaşama zevki oldu.

Persephone hakkında birazdan bir şeyler gelecek...

Bunun Demeter'in bir erkekle kötü bir şey yaşadığı tek deneyim olduğunu söylemek isterdim. Ancak ne yazık ki değildi.

Birkaç yıl sonra Demeter sahilde bir seyahate çıktı. Yalnızlığın ve taze deniz havasının tadını çıkarıyordu ki Poseidon onu gördü. Deniz tanrısı olduğu için sahilde yürüyüşe çıkan güzel kadınları hiç kaçırmazdı.

En şık yeşil kıyafetini giyip dalgaların arasından çıktı, elinde tridenti, başında da deniz kabuklarından tacı vardı. (Bu tacın kendisini dayanılmaz derecede çekici yaptığında ısrarcıydı.)

"Hey güzelim," dedi kaşlarını oynatarak. "Sen gelgit olmalısın, ayağımı yerden kestin çünkü."

Yıllardır kadınları tavlayabilmek için bu laf üzerinde çalışıyordu. Nihayet diline dolamış olduğu için memnundu.

Demeter'se pek etkilenmemişti. "Git başımdan Poseidon."

"Deniz bazen çekilir," dedi Poseidon, "ama her zaman sahile geri döner. Denizin altındaki sarayımda baş başa romantik bir akşam yemeğine ne dersin?"

Demeter bir dahaki sefere arabasını çok fazla uzağa park etmeme kararı aldı. Şu an gerçekten iki ejderhasına ihtiyacı vardı. Şekil değiştirip kaçmaya karar vermişti ama bu sefer yılana dönüşmeyeceği kesindi.

Daha hızlı bir şey olmam gerek, diye düşündü.

Sonra sahile baktı ve kıyı boyunca dört nala koşmakta olan yabani atları gördü.

Mükemmel! diye düşündü Demeter. Bir at!

Anında bir kısrağa dönüştü ve sahil boyunca koşmaya başladı. Sürüye katılıp diğer atların arasına karıştı.

Bu planda ciddi hatalar vardı. Bir kere Poseidon da ata dönüşebiliyordu ve dönüştü de –güçlü, beyaz bir aygır olmuştu. Demeter'in peşinden fırladı. İkincisi atları Poseidon yaratmıştı. Onlar hakkında her şeyi biliyor ve onları kontrol edebiliyordu.

Bir deniz tanrısı neden at gibi bir kara hayvanını yaratsın ki? O konuya sonra geleceğiz. Her neyse, Poseidon sürüyü yakaladı ve aralardan geçerek Demeter'i aramaya koyuldu –güzel parfümünün izini sürmek onun için de zor olmamıştı. Demeter'i bulmak çocuk işiydi.

Demeter'in mükemmel sandığı kamuflajı, içine düştüğü mükemmel bir tuzağa dönüşmüştü. Diğer atlar Poseidon'a yol verirken Demeter'in hareket etmesini engellemek için onu kenara sıkıştırdılar. Demeter o kadar panikledi ki ezilmekten korktuğu için başka bir şeye de dönüşemedi. Poseidon yanına sokulup kişnedi. *Selam güzelim, nereye böyle dörtnala?* gibi bir şey demiş olabilir.

Üstelik Poseidon bu sefer daha da sırnaşıktı.

Bugün olsa Poseidon bu yüzden tutuklanabilir. Yani... at halindeyken değil tabii. Bir atı tutuklayabileceğinizi sanmıyorum. Her neyse, o zamanlar dünya daha kaba saba bir yerdi. Demeter kalkıp da Poseidon'u Kral Zeus'a şikâyet edemezdi çünkü Zeus da en az Poseidon kadar berbat bir herifti.

Aylar sonra hem utanmış hem de öfkeden deliye dönmüş olan Demeter ikiz doğurdu. İşin en tuhaf yanı ne biliyor musunuz? Bebeklerin biri bir tanrıçaydı, biri de bir aygır. Bunu kafamda canlandırmak bile istemiyorum. Kıza Despoine adını verdi ama mitlerde ondan pek bahsedilmez. Büyüdüğünde Demeter'in tapınağını idare etti ve mısır büyüsünün baş rahibesi mi ne oldu. Erkek kardeşi, aygır olan, Arion adını aldı. Büyüdüğünde süper hızlı bir savaş atı oldu ve Herkül gibi bazı kahramanlara

yardım etti. Muhteşem bir attı ama yine de Demeter birkaç ayda bir nal isterim diye tutturan ve ha bire elma ver diye burnuyla annesini dürten bir evlat sahibi olmaktan ne kadar gurur duyuyordu bilinmez.

Şimdi diyeceksiniz ki Demeter kesin bu iğrenç erkek tanrılardan artık tiksinip Hestia'nın Sonsuza Dek Bekârlar kulübüne katılmıştır.

Tuhaftır, birkaç ay sonra Iasion adlı ölümlü bir prense âşık oldu. Prometheus ateşi verdikten sonra insanlar ne kadar ilerleme kaydetmişler düşünün artık. Okuma yazma bile biliyorlardı. Dişlerini fırçalayabiliyor, saçlarını tarayabiliyorlardı. Kıyafetler giyip ara sıra da olsa banyo yapıyorlardı. Hatta bazıları o kadar yakışıklıydı ki tanrıçalarla flört edebiliyordu.

Bu Iasion denen adam (Jason değil ama, bu başkası) Giritli bir kahramandı. Yakışıklı ve kibardı, bölgesindeki çiftçileri hep korur kollardı ki Demeter'in kalbine giden yol da buydu zaten. Bir gün Iasion yeni sürülmüş tarlaları denetliyordu ki Demeter ölümlü bir genç kız kılığında karşısına çıktı. Muhabbet etmeye başladılar: *Ah, buğdayı çok severim. Ben de! Buğday candır ya!* Böyle bir şey sanırım. Sonra da âşık oldular.

Birkaç kez daha tarlalarda buluştular. Birkaç hafta boyunca Demeter'in aklı başından gitmişti. Elbette bir şeylerin ters gitmesi gerekiyordu. Demeter bir kez daha tarlaya gittiği sırada Zeus onu Olimpos Dağı'ndan izliyordu. Demeter'in bu faniyle sarılıp öpüşüp buğday muhabbeti yaparak bayağı sıkı fıkı olduğunu gördü ve anında deli gibi kıskandı.

Haksızlık ama, değil mi? Zeus ve Demeter birlikte bile değillerdi ki. Yine de ölümlü bir kahramanı onun "hatunlarından" biriyle görünce sigortaları attı.

Ölümlülere sinirlenmenin en güzel yanı onların ölümlü olmasıdır. Yani onları öldürebilirsiniz.

Demeter, Iasion'a tam kocaman bir öpücük verecekti ki gök gürledi. Bulutlar ikiye ayrıldı ve şimşek çaktı. ŞRAKKK! Demeter bir baktı ki buğday tarlasının ortasında bir başına duruyor, kıyafetinden dumanlar çıkıyor. Ayağının dibinde de kül yığını haline gelmiş bir kahraman.

Haykırıp çığlıklar atarak Zeus'a lanetler etti ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Olimpos Dağı'ndaki odasına kapanıp aylarca orada kaldı. Nihayet odadan çıktığında elinde son doğurduğu bebek vardı: Pluotos adında bir oğlan. (Pluton değil ama. O *tamamen* bambaşka biri.) Eski mitlerde Pluotos'un da adı pek geçmez ama tarımsal zenginliğin küçük bir tanrısı oldu. Yunanistan'da dolanıp başarılı çiftçileri buldu ve onlara emeklerinin karşılığında kese kese para dağıttı –tarımın Noel Babası gibi bir şey oldu yani.

Demeter artık bu kadar yeter dedi. Yine arada bir birileriyle buluşuyordu ama hiç evlenmedi ve hiç çocuk doğurmadı. Erkek tanrılarla ilişkileri de hep gergin oldu.

Bu başına gelenler o tatlı karakterini de biraz yıprattı. Tahıl tanrıçasının ürkütücü olacağını düşünmezsiniz ama kazın ayağı öyle değil. Erisikhthon denen adama neler yaptığını bir duysanız.

Ya evet. Çok aptal bir isim. Her neyse, bu adam kendini bulunmaz Yunan bronzu falan sanan bir prensti. Yakınlardaki ormandan kestiği ağaçlarla kendine ahşaptan dev bir saray yaptırmayı kafasına koydu.

Peki sorun neydi? En büyük ve en güzel ağaçlar, yani sarayına layık olduğunu düşündüğü ağaçlar, Demeter'in kutsal addettiği bir koruluktaydı. Bu devasa meşeler ve kavaklar otuz metreden uzundu ve her birini

bir tabiat ruhu, yani bir dryad koruyordu. Dryadlar genellikle dans edip Demeter hakkında şarkı söyler ve çiçekten kolyeler yaparlar, boş zamanlarını böyle değerlendiren tipler işte.

Ülkedeki herkes o koruluğun Demeter tarafından kutsandığını biliyordu ama Eric midir nedir, bu adam bu durumu hiç sallamadı. (Bundan sonra Eric diyeceğim ben buna.) Böylece Eric iri yarı ve güçlü elli kadar arkadaşını topladı, ellerine birer bronz balta tutuşturup onları koruluğa yolladı.

Dryadlar adamları görür görmez çığlıklar atıp Demeter'i yardıma çağırdılar.

Sanırım tanrıça sık aranan numaralarda kayıtlıydı, çünkü bir an içinde orada beliriverdi.

Demeter genç bir kız kılığına girdi ve yolda Eric'le baltalı ilahlarının karşısına çıktı.

"Vay canına!" dedi. "Ne kadar güçlü adamlarsınız! Nereye gidiyorsunuz?"

"Çekil yolumuzdan kız," diye dayılandı Eric. "Ağaç keseceğiz."

"Ama neden bu savunmasız ağaçları kesiyorsunuz ki?"

"Bana odun lazım!" diye gürledi Eric. "Dünyanın en büyük sarayını inşa edeceğim!"

Arkadaşları tezahürat edip baltalarını tekinsiz bir şekilde havaya kaldırdılar.

"Gidin başka ağaç seçin," dedi Demeter, sinirlerine hâkim olmaya çalışarak. "Bu koruluk Demeter'in kutsal koruluğu."

"Pöh!" dedi Eric. "Bunlar civardaki en uzun ağaçlar. Ana salonum için büyük ağaçlara ihtiyacım var. Arkadaşlarımla her gece orada ziyafet vereceğiz. O kadar muhteşem ziyafetler vereceğiz ki ünümüz tüm Yunanistan'a yayılacak!"

Arkadaşları "Mmmm," yapıp dillerini dudaklarında gezdirdiler.

"Ama burası aynı zamanda masum dryadların da yuvası," diye ısrar etti Demeter.

"O dryadlar beni durdurmaya kalkarsa onları da keserim!" dedi Eric.

Demeter dişlerini sıktı. "Peki ya Demeter durdurmaya kalkarsa?"

Eric kahkaha attı. "Denesin de görelim. Aptal bir ekin tanrıçasından korkacak halim yok. Şimdi çekil kenara yoksa seni de keserim."

Tanrıçayı omzuyla kenara itip en uzun ağaç olan dev bir akkavağa doğru yürüdü. Baltasını savurduğu anda sıcak bir rüzgâr ayağını yerden kesti.

Demeter devasa bir boyuta erişti. Yeşil-siyah cüppesi, altın saçlarını süsleyen mısır yapraklı tacıyla ağaçlara tepeden bakan bir tür Arpazilla olmuştu. Orağının gölgesi, aşağıdaki ölümlü grubunun üzerine düşmüştü.

"EE?" diye gürledi devasa Demeter. "KORKTUN MU ŞİMDİ?"

Eric'in elli adamı birden baltalarını yere atıp çil yavrusu gibi dağıldı.

Eric ayağa kalkmaya çalıştı ama dizlerinin bağı çözülmüştü. "Ben, ıı, şey..."

"ZİYAFETLERİNLE MEŞHUR OLMAK İSTİYORDUN!" diye kükredi Demeter. "VE *OLACAKSIN* DA ERISIKHTHON. HER GECE, TAM İSTEDİĞİN GİBİ MUHTEŞEM BİR ZİYAFET! BEN HASADIN TANRIÇASI, TÜM BESİNLERİN EFENDİSİYSEM, SEN DE ÖMRÜN BOYUNCA HER GÜN BOL BOL YİYECEK, AMA ASLA DOYMAYACAKSIN!"

Demeter zümrüt rengi bir ışık çakıp bir anda yok oldu.

Zavallı Eric ağlaya ağlaya, tanrılara o koruluğa bir daha dokunmayacağına yeminler ede ede kaçtı oradan. Ama artık çok geçti. O gece, yemeğini bitirdikten sonra, tıpkı yemeğe yeni oturmuş gibi yeniden acıktığını

fark etti. Bir kez daha yemek yedi, sonra bir kez daha, ama hiç faydası olmadı. Bir damacana su içti ama susuzluğunu bir türlü gideremedi.

Birkaç gün içerisinde açlık ve susuzluk dayanılmaz hale geldi. Sadece uyduğunda rahatlıyordu. Ama uykuda bile rüyasında yemek görüyordu. Uyandığındaysa karnı gene zil çalıyordu.

Eric zengin bir adamdı ama birkaç hafta içinde elinde avucunda ne varsa yiyecek için harcadı. Tüm gün, her dakika yemek yiyordu ama bu hiçbir işe yaramıyordu. En nihayetinde sıfırı tüketti. Arkadaşları ona sırtını döndü. O kadar sefil oldu ki yiyecek almak için kızını bile esir pazarında satmaya kalktı. Neyse ki Demeter *buna* izin verecek kadar zalim değildi. Kız yardım için dualar edince Poseidon yardımına koştu. Kim bilir, belki de o at muhabbetinden sonra Demeter'e gönül borcu olduğunu düşünüyordu. Ya da belki de tatlı bir ölümlü kıza yardım etmekten ne çıkar ki diye düşünmüştü. Her neyse, kızı korumasına aldı ve onu yeraltındaki sarayında hizmetçi yaptı. Erisikhthon'a gelince, o perişan oldu ve acılar içinde öldü. Mutlu son.

Bunun dedikodusu yayıldı. Ölümlüler belki de Demeter'i ciddiye alsak iyi olacak, dediler. Yiyeceği kontrol eden, sizi hem kutsayabilir hem de çok, çok fena şekilde lanetleyebilir.

Bundan sonra Demeter içindeki öfkeyi artık attığını fark etti. Gevşeyip hayatın tadını çıkarmaya karar verdi ve hayatta ona en çok mutluluk veren şey en büyük kızı Persephone'ydi. Tabii diğer çocuklarını da seviyordu ama favorisi Persephone'ydi.

"Bu kadar olay yeter," dedi Demeter kendi kendine. "Artık ayağımı uzatıp güzeller güzeli kızımla günümü gün edeceğim!"

Tahmin edebileceğiniz gibi, pek de öyle olmadı.

PERSEPHONE SAPIĞIYLA EVLENİYOR
(YA DA DEMETER'İN DEVAMI)

Dürüst olmam gerek. Persephone neden bu kadar büyük bir olay oldu hiçbir fikrim yok. Kız neredeyse evrenin sonunu getiriyordu ama bana kalırsa şöyle böyle bir tipti.

Tamam, güzel bir kızdı. Annesininki gibi uzun sarı saçları, Zeus'unkiler gibi mavi gözleri vardı. Dünya yıkılsa umurunda olmazdı. Tüm dünyanın sırf onun zevki için yaratıldığını düşünüyordu. Sanırım hem anneniz hem babanız tanrı olunca böyle düşünmeniz normal.

Açık havayı çok seviyordu. Nimfa ve tanrıça arkadaşlarıyla kırlarda dolaşır, pınarların içinden yürür, güneşle yıkanan çayırlarda çiçek toplar, dalından koparıp meyve yerdi –ya resmen kafadan sallıyorum ama ergen bir tanrıça henüz akıllı telefonlar icat edilmemişken bunları yapardı herhalde.

Mesele şu ki Persephone'nin dikkat çekici bir yanı yoktu. Çok zeki değildi. Cesur değildi. Hayatta bir hedefi ya da hobisi yoktu (çiçek toplamak dışında). Öyle takılıyor; şımartılmış, pamuklara sarınmış, her şeye sahip bir kız olarak hayatın tadını çıkarıyordu. Bence iyi iş ama ben böyle

büyümedim, o yüzden kendimi ona çok yakın hissetmiyorum, açıkçası.

Yine de Demeter'in *her şeyiydi* ve kadın en nihayetinde kızına karşı aşırı korumacı olmakta haklı çıktı. Demeter'in başına sinsi erkek tanrılar yüzünden gelmeyen kalmamıştı. Kaldı ki Persephone de o yılan hikâyesi sonucunda dünyaya gelmişti. Neyse ki çocuk bir yumurtadan çıkmamıştı.

Persephone annesi tarafından dokunulmaz ilan edildiğinden tabii ki erkek tanrıların tümünün birden dikkatini çekmeye başladı ve onun inanılmaz çekici olduğunu düşündüler. Hepsi onunla evlenmek istiyordu ama Demeter'in buna izin vermeyeceğini biliyordu. Ne zaman biri yanına yaklaşsa ejderhalı arabası ve ürkütücü altın kılıcıyla Demeter çıkageliyordu.

Pek çok tanrı ipin ucunu bıraktı. Flört etmek için daha güvenli tanrıçalar aramaya koyuldu.

Ama biri vardı ki Persephone'yi aklından bir türlü çıkaramıyordu. Yeraltı tanrısı Hades.

Muhteşem bir çift, değil mi? Dünyanın ölü ruhlarla dolu en büyük mağarasında yaşayan kasvetli, yaşlı bir herif, açık havaya ve gün ışığına bayılan tatlı bir genç kıza âşık oluyor. Ne var ki bunda?

Hades durumun ümitsiz olduğunu biliyordu. Persephone kesinlikle onun harcı değildi. Hem Demeter de *kimseyi* kızının yanına yaklaştırmıyordu. Tartarus'ta çürüyeceğini bilse kızının Hades'le görüşmesine izin vermezdi.

Hades, Persephone'yi unutmaya çalıştı. Ama Yeraltı'nda, ölüler dışında yapayalnızdı. Görünmezlik miğferini takıp yeryüzüne çıkıyor, Persephone'yi seyrediyordu. Başka bir deyişle Hades, dünyanın ilk sapığıydı.

Hayatınızda hiç kimseye böyle umutsuzca âşık oldunuz mu bilmem, Hades, Persephone'yi saplantı haline getirmişti. Cebinde Persephone resimleriyle dolaşıyordu. Obsidiyen yemek masasının üzerine ismini kazımıştı –ki bunun için epey uğraşması gerekmişti. Onunla ilgili, aşkını itiraf ettiği, Persephone'nin de her zaman ölülerle dolu mağaralarda yaşayan ürkütücü yaşlı adamlardan hoşlandığını söylediği hayaller kuruyordu.

Hades'in kafası onunla o kadar meşguldü ki işine odaklanamıyordu. Hades'in işi, ölülerin ruhlarını Yeraltı'na iner inmez gidecekleri yere göndermekti ama artık ruhlar dünyaya geri kaçıyor ya da yanlış ruhsal mekânlarda geziniyordu. Yeraltı gişelerinde trafik akıl almaz bir hal almıştı.

Hades artık daha fazla dayanamadı. Şimdi hakkını vermek gerek, Persephone'yi kandırmaya ya da zorla kaçırmaya çalışmadı –en azından başlangıçta. Şöyle düşündü: Demeter beni asla dinlemeyecek. Belki Persephone'nin babasıyla konuşsam daha iyi olur.

Hades'in Olimpos Dağı'nı ziyaret etmesi de kolay değildi. Orada milletin ona kucak açtığı yoktu. Kesinlikle küçük kardeşi Zeus'tan bir kıyak istemek niyetinde de değildi ama tüm cesaretini toplayıp Olimposluların taht odasına doğru yürüdü.

Zeus'u iyi gününde yakalamıştı. Göklerin efendisi haftalık tanrı işlerini yeni bitirmişti –bulutların çalışma planını organize etmek, rüzgârları denetlemek vs. Artık gökyüzü tanrısı ne iş yaparsa işte. Şimdi tahtında oturmuş nektar içip günün tadını çıkarıyordu. Evlenmeyi düşündüğü, Hera adlı başka bir muhteşem hanımefendinin hayallerini kuruyordu, bu yüzden Hades onu görmeye geldiğinde yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Lord Zeus." Hades saygıyla eğildi.

"Hades!" dedi Zeus. "N'aber dostum? Yüzünü gören cennetlik!"

Hades tam cennetin henüz icat edilmediğini kendisine hatırlatacaktı

ki tartışmanın anlamı yok diye düşündü.

"Aa, şey..." Hades gergin bir şekilde siyah cüppesinin kollarını çekiştirdi. "Tavsiyeye ihtiyacım var. Bir kadın hakkında."

Zeus sırıttı. "Tam adamına geldin. Kadınlar bana bayılır!"

"Pekâlâ..." Hades bunun iyi bir fikir olduğundan endişe etmeye başlamıştı. "Biri var. Kızın Persephone."

Zeus'un gülümsemesi silindi. "Kim dedin, anlamadım?"

Hades hislerini o kadar uzun zamandır gizliyordu ki birden dökülüverdi. Her şeyi itiraf etti, kızı gizli gizli takip ettiğini bile. Persephone'ye mükemmel bir koca olacağına dair yeminler etti. Ona her şeyini adayacak ve istediği her şeyi alacaktı, yeter ki Zeus onunla evlenmesine izin versindi.

Zeus sakalını okşadı. Çoğunlukla böyle saçma sapan bir istek duyunca öfkelenirdi. Yıldırım demetini çıkarıp Hades'i alev almış cüppesi ve dumanı tüten saçlarıyla gerisingeri Yeraltı'na yollardı. Ama o gün Zeus'un keyfi yerindeydi. Hatta Hades'in derdini açmak için ona gelmiş ve dürüst davranmış olmasından çok duygulanmıştı. Ürkütücü sapık kardeşine acıdı ve bir adamın bir kadına saplantılı bir şekilde tutulmasının ne demek olduğunu *iyi* biliyordu.

Tamam, Persephone onun kızıydı ama Zeus'un pek çok farklı kadından pek çok kızı vardı. Persephone de biricik meleği falan değildi. Cömertlik edip kızı vermeye karar verdi.

Parmaklarını tahtının kolçağında tıngırdattı. "Esas sorun Demeter. Eee, o Demeter'den olan kızımdı, değil mi?"

"Evet efendim," dedi Hades.

"En sevdiği kızı," diye anımsadı Zeus. "Hayatının anlamı, gözünün önünden hiç ayırmadığı evladı vs. vs."

"Evet efendim." Hades biraz huzursuzlanmaya başlamıştı. "Demeter'le

mi konuşsam? Belki sen ortamı biraz ısıtıp dinlemesi için onu ikna edersen... Ya da ben gidip Persephone'ye aşkımı ilan edeyim?"

"Ne?" Zeus dehşete düşmüştü. "Kadınlara karşı dürüst olmak mı? Bu asla işe yaramaz dostum. Güçlü olman gerek. İstediğini alman gerek."

"Eee, gerçekten mi?"

"Benim her zaman işime yaramıştır," dedi Zeus. "Ben kaçırmayı öneririm. Kimse o tarafa bakmazken Persephone'yi yakalayıp evine götür. Demeter ne olduğunu anlamaz bile. O anlayana kadar da... iş işten geçmiş olur! Persephone senin olur. Hanım kızımızı Yeraltı'nda yaşamaya ikna etmek için bolca vaktin olur."

Hades, Zeus'un bilgeliğinden şüphelenemeye başlamıştı. "Eee, bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle!" dedi Zeus.

Hades dudağını ısırdı. Adam kaçırma işi bayağı riskli görünüyordu. Persephone'nin kaçırılmaktan hoşlanacağından emin değildi ama kadınları da çok iyi tanımıyordu. Belki de Zeus haklıydı.

(Ben şimdiden söyleyeyim: DEĞİLDİ.)

"Bir sorun var efendim," dedi Hades. "Persephone hiç yalnız kalmıyor. Ya Demeter'le birlikte ya da o nimfa veya tanrıça bakıcılarından biriyle. Onu gizli gizli nasıl kaçıracağım? Görünmezlik miğferimi kullansam bile *kızı* görünmez yapamam ya da çığlık atmasını engelleyemem."

Zeus'un gözleri yaramaz bir şekilde parladı. "Sen orasını bana bırak. Arabanı hazırlat."

Zeus, Demeter'ın tarımsal bir işle dünyanın öteki ucunda meşgul olduğu anı kolladı, artık Libya'da arpaları mı olgunlaştırıyordu bilemem. Emin değilim.

Her neyse, Persephone nimfa bakıcılarına teslim edilmişti. Bu genellikle işe yarardı ancak nimfalar pek öyle fedai sayılmazdı. Kolayca dikkatleri dağıtılabilirdi, keza Persephone de.

Kızlar her zamanki gibi kırlara çıktılar. Bütün sabah vadilerde dolanıp nehirde birbirlerini ıslatmaca oynadılar. Huzurlu bir öğle yemeğinden sonra kıyafetleri güneşte kururken Persephone çiçek toplamaya karar verdi.

"Fazla uzaklaşma!" dedi nimfalardan biri.

"Tamam," dedi Persephone.

En ufak bir korkusu yoktu. Dünya onun oyun odasıydı! Herkes onu çok severdi, hem çayırda çiçek toplarken başına ne gelebilirdi ki?

Nimfalar yemeğin rehavetiyle uyuklamaya başlayınca çimlere uzandılar.

Persephone koca bir gül buketi toplayana dek yamaç boyunca dolaştı. Nedendir bilinmez, bu güllerin hiç dikeni yoktu. Güllerin büyüleyici kokusu Persephone'nin içini bir hoş etmişti. Biraz daha yürüdükten sonra muhteşem bir menekşe tarlası gördü.

"Ah, ne güzel!"

Menekşelerin arasında dolaşıp en güzellerini toplarken gülleri bir kenara bıraktı, çünkü menekşelerin kokusunun yanında güller hiçbir şey değildi.

Eh, bunun sonunun nereye varacağını tahmin etmişsinizdir ama Persephone edemedi. Çiçekleri Zeus'un büyüttüğünü, her bir tarlanın bir öncekinden daha da güzel kokmasını sağladığını anlayamadı ve Persephone bakıcılarından bu şekilde uzaklaştı da uzaklaştı.

Peki gökyüzü tanrısı çiçekleri nasıl büyütebiliyordu ki? Bilmiyorum. En iyi tahminim şu şekilde: hâlâ uyuyor da olsa Tabiat Ana Gaea'nın

güçlerini çekebiliyordu. Yeryüzünde bir şeylerin var olmasını sağlayabiliyordu yani, belki dağlar ovalar gibi büyük şeyleri değil de çiçek gibi küçük şeyleri. Çiçekler onun için büyük bir iş olmasa gerek.

Persephone "Ayy, ne güzel! Ayy bu daha da güzel!" diye diye o çiçek tarlasından bu çiçek tarlasına zıpladı ve en beğendiği çiçekleri topladı.

Uyuklamakta olan nimfa dostlarından kilometrelerce uzaklaşmıştı. Sonunda sümbüllerle donanmış korunaklı bir vadiye ulaştı.

Tam çok güzel mavi bir çiçeği koparacaktı ki yer sarsıldı. Ayaklarının altında bir yarık açıldı ve dört tane siyah atın çektiği devasa bir araba yarıktan dışarı fırladı. Arabanın sürücüsü koyu renkli, uçuşan bir cüppe giymişti. Elinde demirden eldivenler, belinde dev bir kılıç ve bir kırbaç vardı. Kafasına, ölüm ve işkence temalı resimlerle bezeli, süslü bir bronz miğfer takmıştı.

Hades bir an ilk buluşmaya dehşet miğferimi takmasaydım mı acaba diye düşündü ama artık çok geçti.

Persephone çığlık atıp çimlerin üstüne düştü.

Kaçması gerekirdi ama şoka girmişti. Ne olduğunu anlayamamıştı bile. O güne dek dünya onun çevresinde dönmüştü, her işi rast gitmişti. Tehlikede *olamazdı*. Bir gün iblis kılıklı bir herifin devasa siyah bir arabayla karşısına çıkıp sümbüllerini ezeceği hiç aklına gelmemişti.

İşin aslı, bir gün yakışıklı bir adamın gelip ayaklarını yerden keseceği günün hayallerini kuruyordu. Nimfalarla birlikte bunu konuşup kıkırdarlardı.

Ama bu *hiç de* hayal ettiği şey değildi.

Hades miğferini çıkardı. Cildi normalden de soluktu. Miğfer yüzünden saçı başı berbat haldeydi. Ter içindeydi, gergindi ve sanki gözüne bir şey kaçmış gibi gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

"Ben Hades," dedi incecik bir sesle. "Seni seviyorum."

Persephone bu sefer daha yüksek bir çığlık attı.

Ne yapacağını şaşıran Hades kızı kolundan tutup arabasına attı ve atlarını mahmuzladı. Araba yeraltına inip gözden kayboldu. Yerdeki yarık anında kapandı.

Bu kız kaçırmayı gören tek kişi, kız mıknatısıyla gezinmekte olan Titan Helios'tu, tepeden her şeyi görürdü. Peki ama sizce Olimpos'u telefonla arayıp bu kaçırma olayını ihbar etmiş midir?

Hayır. Bir kere her şeyden önce o zamanlar telefon yoktu. İkincisi, Helios tanrıların işlerine burnunu sokmaktan hoşlanmazdı. Ne de olsa o bir Titan'dı. Bir işi olduğuna ve Tartarus'u boylamadığına şükredip duruyordu. Hem kız kaçırma, bütün gün gökyüzünde dolanırken aşağıda gördüğü şeyler düşünülürse en acayip şey değildi. O tanrılar neler neler yapıyorlardı. Onda amma hikâye vardı. Bir gün bunların kitabını yazacaktı.

Bu yüzden Helios yoluna devam etti.

Persphone'ye göz kulak olması gereken nimfalar ise bu kaçırma olayı boyunca uyukladılar. Persephone'nin çığlıklarını duyan tek kişinin kim olduğunu ise kırk yıl düşünseniz tahmin edemezsiniz.

Dağın yamaçlarındaki mağaralardan birinde Hekate adlı bir Titan kendi işine bakıyordu. Hekate büyüye, gece yarıları ürkütücü dört yol ağızlarına ve hayaletlere meraklıydı. Yani kendisi ilk Cadılar Bayramı meraklısıydı diyebiliriz. Genellikle karanlık çöktükten sonra mağarasından çıkardı, o yüzden o gün bir kız çığlığı duyduğu esnada içeride büyü kitabı falan okuyordu.

Hekate büyünün karanlık bir tanrıçası olabilir ama kötü kalpli değildi. Hemen yardıma koştu. Çayıra vardığında olay bitmiş gitmişti.

Hekate'nin büyüsü gündüzleri zayıftı. Yerin ayrılıp birinin bir arabaya atılıp yerin altına sürüklendiğini anlamıştı ama kaçıranın ya da kaçırılanın kim olduğunu çıkaramamıştı.

Ne yapacağını bilemedi. 911'i araması mümkün değildi. Ne olup bittiğini bilmediği için mağarasına geri dönüp gece olmasını beklemeye karar verdi, böylece büyü yapıp olayla ilgili daha fazla bilgi toplayabilecekti.

Bu arada nimfalar uykudan uyandılar ve Persephone'yi aramaya başladılar ama kız resmen yer yarılmıştı da içine girmişti. Nimfalar paniklemeye başlamışlardı ki Demeter geldi ve biricik kızının kaybolduğunu öğrendi. Demeter o nimfaları nasıl cezalandırdı bilmiyorum ama tatlı bir ceza vermemiş olsa gerek.

Her neyse, Demeter aklını yitirdi. Sesi kısılana dek Persephone'nin adını haykırdı kırlarda. Önüne çıkan herkese bir şey görüp görmediğini sordu.

Dokuz gün boyunca Demeter ne yıkandı ne üstünü başını değiştirdi. Yemek yemedi, uyumadı. Persephone'yi aramaktan başka bir şey yapmadı. Sanırım ters tarafa doğru arıyordu kızı, çünkü onuncu gün en baştaki noktaya gelip Hekate'nin mağarasına vardı.

Hekate, Demeter'in Persephone'ye seslendiğini duydu. Büyü tanrıçası hemen olayları birbirine bağladı. Hekate her gece bu kız kaçırmanın detaylarını öğrenmeye çalışmış ancak büyüleri ona sınırlı bilgi vermişti. Ortada çok güçlü bir büyü vardı ve bu kaçırma olayının üstünü örtüyordu. Hekate, bunun arkasında güçlü bir tanrı, ya da belki de birden fazla tanrı olduğu hissine kapılmıştı.

Koşup Demeter'i buldu. Tahıl tanrıçasına duyduğu çığlıktan ve bilinmeyen bir tanrının Persephone'yi kaçırmış olduğunu düşündüğünden bahsetti.

Çılgına dönmüş anne bu haberden hiç hoşlanmadı. Öyle bir çığlık attı ki on kilometre civarındaki tüm bitkiler çürüyüp öldü. Yüzlerce kilometre boyunca Yunan topraklarındaki her bir mısır koçanı birer paket patlamış mısıra dönüştü.

"Onu kim kaçırdıysa bulacağım!" diye haykırdı Demeter. "Onu öldüreceğim! Sonra bir daha öldüreceğim!"

Bu noktadan sonra etrafında kim var kim yoksa deli kadının yanından uzaklaştı ama Hekate ona acımıştı.

"Bu gece aramana yardım edeceğim," dedi Demeter'e. "Meşalelerim var, karanlıkta da iyi görürüm."

Günbatımından şafağa dek her bir köşeyi aradılar ancak Persephone'yi bulamadılar.

Hekate bir sonraki gece tekrar aramaya çıkmak için söz verip dinlenmek üzere mağarasına geri döndü ama Demeter duramazdı.

Akşam olana dek yalnız başına dolandı durdu ve en nihayetinde Eleusis adlı bir krallığa vardı. Artık ölümsüz tanrıça bile yorulmuştu. Şehri ziyaret etmeye karar verdi, biraz dinlenir ve halkla konuşurdu. Belki onlar bir şey duymuş ya da görmüşlerdi.

Demeter yaşlı bir fani kılığına girdi. Şehrin ana ocağına vardı çünkü yardıma ihtiyacı olan yabancılar ilk önce buraya gelirlerdi. Meydanda bir kalabalık toplanmıştı. Güzel giyimli, başında altından bir taç olan bir kadın bir konuşma yapıyordu. Demeter zeki bir tanrıça olduğundan bunun kraliçe olması gerektiğini düşündü.

Kraliçe Metaneira, tüm ailesi ve hizmetlileriyle birlikte oradaymış meğer ve yeni doğan oğlu Demophon için tanrılara adak adayacakmış. (Ya da belki de oğluna bu kadar aptalca bir isim koyduğu için tanrılar dan özür dileyecekti.) Her neyse, Kraliçe Metaneira tam Demeter'e dı

ederken Demeter o tarafa yürüdü. Demeter'in kafası o haldeyken bu bir zar zekeye gelmiş bir iş olabilir, insanlar onun orada olduğunu bilmeden kendisine dua ediyorlardı çünkü.

Ben olsam "Yüce Demeter..." demelerini beklerdim önce.

Sonra da havai fişekler patlatıp ortaya çıkar ve "BENİ Mİ ÇAĞIRMIŞTINIZ?" derdim.

İyi ki kimse beni tanrı yapmamış.

Her neyse, Demeter bunun hayra alamet olduğunu düşündü. Kraliçenin dünya tatlısı bebeğini kutsamasını bekledi. Kalabalık dağılırken kraliçenin yanına yürüdü. Metaneira onu kalabalığın arasında hemen fark etti.

"Yaşlı kadın!" diye seslendi kraliçe.

Demeter gözlerini kırpıştırdı. Etrafına bakınıp kraliçenin kime seslendiğini anlamaya çalıştı. Sonra kılık değiştirmiş olduğunu hatırladı.

"Ha evet! Buyurun kraliçem!" dedi Demeter yaşlı kadın sesi çıkarmaya çalışarak.

Kraliçe, Demeter'in yüzüne ve eski püskü kılığına baktı. Kılık değiştirmiş haldeyken bile bitkin görünüyor olmalıydı. On günün sonunda artık her zamanki gibi yasemin de kokmuyordu muhtemelen.

"Seni tanımıyorum," dedi kraliçe. Ailesi ve akrabaları toplaştı.

Demeter yüz metre boyuna ulaşıp bu insanları korkutsam mı acaba diye düşünürken kraliçe gülümsedi. "Eleusis'e hoş geldin! Biz yabancıları her zaman hoş karşılarız çünkü kılık değiştirmiş bir tanrı olabilirler, değil mi?"

Kraliçenin muhafızları kıkırdadı. Muhtemelen şöyle düşünüyorlardı: Ya, ne demezsin. Yaşlı kadında da tam tanrıça tipi var!

Demeter saygıyla eğildi. "Çok bilgece kraliçem. Çok bilgece gerçekten."

"Kalacak bir yere ihtiyacınız var mı?" diye sordu kraliçe. "Yiyecek bir şeye? Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Vay be, dedi Demeter içinden. Bu kadın *ciddiymiş.*

Günlerce endişe içinde deliler gibi Yunanistan'ın her bir köşesinde kızını aradıktan sonra Demeter böylesi bir nezaket karşısında şaşkına döndü. Bu küçük insanlar onun sıradan bir dilenci olduğunu sanıyorlardı, buna rağmen kraliçe işini gücünü bırakıp ona nezaket göstermişti –Demeter'in tanıdığı pek çok tanrıdan daha büyük bir nezaket hem de.

Demeter o kadar bitkin ve duygusal olarak çökmüş durumdaydı ki birden gözyaşlarına boğuldu. "Kızım," diyerek ağladı. "Kızımı kaçırdılar."

Kraliçe bir hayret nidası çıkardı. "Ne? Bu korkunç bir şey!"

Yakışıklı bir genç adam bir adım öne çıkıp Demeter'in ellerini tuttu. "Yaşlı hanım, benim adım Triptolemus, kraliçenin en büyük oğluyum. Kızınızı bulmanıza yardım edeceğime söz veriyorum, ne olursa olsun!"

Kraliçe Metaneira onaylayarak başını salladı. "Ama gelin şimdi sevgili konuğumuz. Çok yorgunsunuz belli ki. Açlıktan ve yorgunluktan bitap düşüp ölürseniz kızınızı bulmanıza yardımcı olamam. Lütfen bu gece sarayımda konuk olun. Bize hikâyenizi anlatın. Dinlenin ve yemek yiyin. Sabah size nasıl yardım edeceğimize karar veririz."

Demeter teklifi reddetmek istedi. Yola devam etmek istiyordu. Ölümsüz olduğu için ölüm tehlikesi falan yoktu. Ama *gerçekten* yorgundu. Bu insanlar çok naziktiler. On gündür yollarda olduğu için leş gibi kokan elbisesi artık tanrıçanın bile fark etmediği yerlerde küflenmeye ve filizlenmeye başlamıştı.

Kraliçeye teşekkür edip teklifini kabul etti.

Güzel, sıcak bir banyo yapıp yeni kıyafetler giydikten sonra Demeter kendini çok daha iyi hissetti. Saltanat ailesine akşam yemeğinde eşlik

edip onlara başına gelenleri anlattı ama tanrıça olduğu gerçeği gibi bazı ufak ayrıntıları bilerek atladı. Kızının arkadaşlarıyla kırlarda dolaşırken kaybolduğunu söyledi. Yakınlarda yaşayan bir kadın kızın çığlığını duymuştu, bu yüzden kızının kaçırıldığı kesindi ama kaçıranın kim olduğu ya da nereye kaçırıldığı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Kraliçenin ailesi kafa kafaya verip birkaç öneride bulundu: kızı bulana ödül vermek, Persephone'nin resmiyle birlikte ağaçlara KAYIP ilanları asmak vs. En sonunda en iyi fikir Triptolemus'tan çıktı.

"Dört bir yana süvari göndereceğim," dedi. "Etraftan bilgi toplayıp kaçırılma olayını duyuracağız. Siz bizimle kalıp birkaç gün dinlenin, şeref konuğumuz olun. Çok endişeli olduğunuzu biliyorum ama bu kırsalda aramaya çıkmanın en kolay yolu bu. Süvarilerim döndüğünde daha fazla bilgi edinmiş oluruz."

Demeter bir kez daha hayır demek istedi. Kızı için aşırı endişeleniyordu ama aklına daha iyi bir fikir gelmedi, bu ailenin konukseverliği için de onlara minnettardı. Hem birkaç gün dinlenmek ona gerçekten iyi gelecekti.

Kaçırılma olayının başındaki panik duygusu yerini serinkanlı bir kararlılığa bırakmıştı. Persephone'nin hâlâ orada bir yerde olduğunu hissedebiliyordu, evet kaçırılmıştı ama ona bir zarar gelmemişti. Annelik içgüdüsü böyle diyordu. Arama çalışması ne kadar sürerse sürsün bir gün onu bulacaktı. Ve kaçıran kişiyi bulduğundaysa... intikamı çok acı olacaktı. Onu bir gübre yığınına gömüp her bir hücresinden filizler çıkartacak, dünyanın en büyük çim adamına dönüşmesini izlerken çığlıkları karşısında kahkahalar atacaktı.

Demeter, Prens Triptolemus'a gülümsedi. "Nezaketiniz için teşekkür ederim. Teklifinizi kabul ediyorum."

"Harika!"

"Aguu," dedi bebek Demophon, kraliçenin kollarında huzurla mırıldanıyordu.

Demeter minik oğlanı seyretti. Yüreği nostaljiyle sıcacık oldu. Persephone'nin bebekliği daha geçen yüzyıl gibiydi!

"Nezaketinizin karşılığını vermeme izin verin," dedi Demeter, kraliçeye. "Ben çok iyi bir bebek bakıcısıyımdır, çocuk doğurmuş olmanın ne demek olduğunu da iyi bilirim. Siz de biraz dinlenseniz iyi olur! Bu gece bebeğe ben bakayım. Güvende olacağından emin olabilirsiniz. Onu kötülüğe karşı özel efsunlarımla kutsayacağım, böylece büyüyünce güçlü ve yakışıklı bir kahraman olacak!"

Ben hiç anne olmadım ama sokaktan çıkıp gelen yaşlı bir kadın bebeğime bakmak istese bir parça şüphelenirdim. Tahmin edeceğiniz üzere Kraliçe Metaneira iyi kalpli, insanlara güvenen bir insandı. Bebek doğduğundan beri gözüne uyku girmediği de doğruydu.

"Şeref duyarım," dedi kraliçe, Demophon'u Demeter'e uzatırken.

O gece tanrıça, bebeği şöminenin önünde ayağında salladı. Ona "Dandini Dandini Küçük Kiklop" ve "E satirim ee, ee, ee, e" gibi Olimpos Dağı'ndan ninnileri söyledi. Süte tanrıların içeceği nektar karıştırıp bebeğe içirdi. Güvencede tutması için onu çok güçlü büyülerle kutsadı.

Seni ölümsüz yapacağım minik bebek, diye düşündü Demeter. *Nazik annen için yapabileceğim bu kadar. Seni öyle güçlü yapacağım ki kimse seni zavallı kızım gibi kaçıramayacak.*

Bebek uykuya dalınca Demeter onu alev alev yanan şömineye bıraktı.

Şimdi muhtemelen şöyle düşünüyorsunuz: *Ne? Bebeği kızarttı mı yani?*

Hayır, hayır, sorun yok. Bebeğe bir şey olmadı.

Demeter'in büyüsü onu korudu, böylece alevler hoş bir sıcaklıktan

başka bir şey vermedi bebeğe. Demophon uyurken ateş onun fani yanını yakıp kül etti ve bir tanrıya dönüştürecek olan süreci başlattı.

Sabah Kraliçe Metaneira bebeğinin bir gecede ne kadar büyümüş olduğunu görünce gözlerine inanamadı. Onlarca kilo almıştı. Gözleri daha parlak, elleri çok daha kuvvetliydi.

"Ona ne içirdin?" diye sordu kraliçe şaşkınlıkla.

Demeter kıkırdadı. "Ah, özel bir şey değil, sadece onu koruyacağıma söz verdim. Büyüyünce harika bir genç adam olacak!"

Kahvaltıda Triptolemus süvarilerinin çoktan yola çıktığını haber verdi. Birkaç gün içerisinde haber geleceğini düşünüyordu. Demeter endişeliydi. Bir yandan kendi başına yola çıkmak istiyor, bir yandan da süvarilerden gelecek haberi beklemek istiyordu.

O gece Demeter tekrar bebek Demophon'a bakma görevini üstlendi. Bebeğe bu sefer ambrosia yedirip tekrar ateşin içinde uyuttu. Sabah olduğunda bebeğin gayet güzel bir şekilde ölümsüzleştiğini gördü.

"Bir gece daha yaparsak tam olacak," diye düşündü.

Kahvaltıda bebeği kraliçeye geri verince Metaneira bu sefer o kadar keyiflenmedi. Oğlu daha yeni doğmuş bir bebekken şimdi dört aylık gibi görünüyordu. Demeter'in nasıl bir büyü yaptığını, bu büyünün bebekler üzerinde güvenlik testinden geçip geçmediğini merak etti. Belki yaşlı kadın Demophon'un sütüne hormon katıyordu? Birkaç gün sonra çocuğun karın kasları belirginleşip koltuk altından kıllar fışkırabilirdi.

Yine de kraliçe o kadar nazikti ki konuğuna bağırıp çağırmadı ve mesnetsiz iddialarda bulunmadı. Şüphelerini kendine sakladı. İçten içe süvarilerin o gün gelmesini ve kadının da saraydan girmesini diledi.

Ancak ne yazık ki süvarileri o gün dönmedi.

"Yarın sabah gelirler eminim," dedi Triptolemus. "Az kaldı."

Demeter bir gece daha kalmayı kabul etti. Bu sefer akşam yemeğinden sonra bebeği annesine bile sormadan aldı, sorun çıkmayacağını düşünüyordu. Metaneira'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Demeter'in bebeği misafir yatak odasına götürüşünü seyretti, her şeyin yolunda olduğuna dair kendi kendini temin etti. Yaşlı kadın zararsızdı. Bebeğini birkaç gecede vücut geliştirmeciye çevirecek değildi.

Ancak kraliçenin gözünü uyku tutmadı.

Demophon'un tüm çocukluğunu kaçıracağından endişe ediyordu. Sabah kalkacak ve bıyıkları terlemiş üç yaşındaki Demophon kalın bir sesle "N'aber anne?" diyecekti sanki.

Metaneira daha fazla dayanamadı. Koridorda sessizce yürüyüp bebeği kolaçan etmek üzere Demeter'in odasına vardı.

Yatak odasının kapısı aralıktı. Eşikten şöminenin ışığı sızıyordu. Metaneira yaşlı kadının içeride bir ninni söylediğini duydu ama bebekten hiç ses çıkmıyordu. Bunun iyi bir şey olduğunu ümit etti. Huzur içinde uyuyordu işte. Ama ya başı dertteyse?

Kapıyı vurmadan açtı... ve avazı çıktığı kadar çığlık attı. Yaşlı kadın sallanan bir sandalyede sakince sallanıyor, bebek Demophon'un alevler içinde yatışını seyrediyordu!

Metaneira şömineye koştu. Ellerinin kollarının yanmasına aldırış etmeden bebeği alevlerin içinden bir çırpıda aldı. Bebek sıcacık uykusundan uyandırıldığı için bir anda ağlamaya başladı.

Metaneira, Demeter'in üstüne yürüdü, suratını parçalamak üzereydi ki yaşlı kadın ona bağırdı.

"NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?" diye haykırdı Demeter sandalyesinden kalkarken, yumruklarını sıkmıştı. "Niye aldın onu oradan? Her şeyi mahvettin!"

Metaneira'nın dili tutulmuştu. Bu arada bağırtıları duyan Triptolemus ve birkaç muhafız odaya dalmıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu Triptolemus.

"Bu kadını tutuklayın!" diye bağırdı Metaneira, yanmış kollarında bebeğini sımsıkı tutuyordu. "Demophon'u öldürmeye çalıştı! Onu şöminede yakıyordu!"

Muhafızlar öne atıldılar ama Triptolemus onları engelledi. "DURUN!"

Muhafızlar durdu.

Triptolemus kaşlarını çatarak bir annesine baktı, bir yaşlı kadına. Burada bir yanlış anlaşılma olduğunu anlayacak kadar zeki bir adamdı. Bebek ağlıyordu ama onun dışında bir şeyi yok gibiydi. Yanmış gibi görünmüyordu. Battaniyesi bile alev almamıştı. Yaşlı kadınsa suçlu ya da suçüstü yakalanmıştan ziyade öfkeli duruyordu.

"Ne demek bu şimdi?" diye sordu konuğuna.

"Bu şu demek," diye homurdandı Demeter. "Annen bebeğinin geleceğini mahvetti."

Yaşlı kadın ışıldamaya başladı. Kılığı yok oldu ve birden karşılarında altın sarısı saçları olan, elbisesi yeşil bir ışık yayan, belinden orak kılıcı sarkan haliyle belirdi.

Muhafızlar silahlarını düşürüp geri çekildiler. Eric'in hikâyesini duymuş olabilirler.

Kraliçe hayretle ağzını açtı. İnançlı bir kadın olduğu için tanrıları şıp diye tanırdı. "Demeter!"

"Evet," dedi tanrıça. "Sana bir *iyilik* yapmaya çalışıyordum aptal kadın. Ateşte bir iki saat daha kalabilseydi bebeğin ölümsüz olacaktı! Büyüyünce harika bir tanrı olacak ve sana sonsuz şeref bahşedecekti. Sense gelip bütün büyüyü bozdun. Artık bir insan olarak kalacak, büyük

bir kahraman olacak evet, uzun boylu ve güçlü olacak ama fani yaşama mahkûm kalacak. Olağanüstü Phoon ya da Muhteşem Phoon olabilecekken sadece Demophon olacak!"

Metaneira yutkundu. Özür mü dilese teşekkür mü etse bilemedi. Bebeğini sağ salim, yanmamış ve koltuk altı kılları çıkmamış halde geri aldığına o kadar sevinmişti ki ölümsüz olmuş olmamış umurunda değildi. Büyük bir kahraman da kulağa hoş geliyordu. Yine de bunu tanrıçaya söyleyip söylememek arasında kaldı.

"Ben... Benim size güvenmem gerekirdi," diye geveledi. "Lütfen Yüce Demeter, inançsızlığım için beni cezalandırın ama aileme bir zarar vermeyin."

Demeter elini savurup onu susturdu. "Aptal olma. Seni cezalandırmayacağım. Sadece sinirlendim. Arayışımda bana yardımcı oldun ve—"

"Hah!" Triptolemus söyleyeceği aklına şimdi gelmiş gibi elini kaldırdı.

"Evet?" dedi Demeter.

"Şimdi aklıma geldi de. Süvarilerimden biri bir haberle geri döndü."

"Kızımla ilgili mi?" Demeter öfkesini tamamen unutmuş ve prensin omuzlarına tutunmuştu. "Onu buldunuz mu?"

Triptolemus ölümsüz tanrıçalar tarafından omuzlarından sarsılmaya alışkın değildi ama metanetini korumaya çalıştı. "Ah, pek sayılmaz efendim. Ancak süvarim doğuda bir meyhanede birini tanıyan biriyle tanışmış. Bu adam kendini güneşin Titan'ı Helios olarak tanıtmış. O sırada hikâyeleriyle kadınları etkilemeye çalışıyormuş sanırım."

Demeter gözlerini kıstı. "Meyhanede kadınlarla flört etmek ha? Bu gerçekten de Helios'a benziyor. Aslına bakarsan pek çok erkek tanrıya benziyor. Neyse, ne demiş?"

"Kızınız Persephone'yle ilgili bir şey anlatıyormuş. Kaçırma olayını

gördüğünü ve kaçıranın kim olduğunu bildiğini iddia etmiş. Ama kim olduğunu söylememiş."

"Elbette!" Demeter o kadar heyecanlanmıştı ki Triptolemus'un gömleğinde çim bitmeye başlamıştı. "Ay, özür dilerim... ama bu harika bir haber! Keşke daha önce Helios'a gitseydim. O her şeyi görür!"

Triptolemus'u yanaklarından öptü. "Teşekkür ederim sevgili oğlum. Yardımını hiç unutmayacağım. Kızıma kavuşur kavuşmaz seni mükâfatlandıracağım."

Triptolemus gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Demeter'in onu da şöminede uyutmaya kalkacağından korkmuştu. "Rica ederim, ne demek."

"Hayır, ısrar ediyorum. Ama şimdi gitmem gerek!"

Demeter kutsal kuşlarından biri olan bir kumruya dönüşüp pencereden uçup gitti. Geride kafası epey karışmış bir avuç Eleusis asilzadesi kalmıştı.

Demeter taht odasına paldır küldür girdiği anda Helios başının belada olduğunu anladı. Güneş Titan'ı, coşkun atlarını eyerleyip işe koyulmadan önce gecenin son saatlerini dinlenmeye ayırırdı.

Helios ayağını uzatmış, o günkü gezintisi sırasında gördüğü çılgın olayları düşünüyordu. *Kesinlikle* bir kitap yazmam gerek, diye düşündü. Sonra birden odasının bronz kapıları ardına kadar açıldı ve Demeter ejderhalı arabasını ta tahtın önüne kadar hızla sürdü. Ejderhalar hırlayıp dişlerini gösterirken Helios'un altın ayakkabılarının üstüne salyalarını akıttılar.

"Aa, hayırdır?" dedi Helios endişeyle.

"Kızım nerede?" Demeter'in sesi sakin ve ölümcül derecede ciddiydi.

Helios gözlerini sımsıkı kapadı. Tanrıların tartışmalarına dâhil olmak istemiyordu. Bunun için ona yeterince maaş ödemiyorlardı. Yine

de o an, bilgi saklamanın iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

"Onu Hades götürdü," dedi. Gördüğü her şeyi anlattı.

Demeter çığlığını zor tuttu. Bir patlamış mısır faciasına daha sebep olmak istemiyordu. Ama *Hades*? Biricik kızını kaçırmış olabilecek tüm iğrenç ve korkunç erkek tanrılar arasında en iğrenç ve korkunç olan Hades'ti.

"Peki *neden* bana daha önce söylemedin bunu?" Sesi orağı kadar keskindi.

"Şey ben—"

"Tamam neyse!" diye lafını kesti Demeter. "Seninle sonra ilgileneceğim. Zeus kızının şerefiyle oynadığını duyunca Hades'i mahvedecek."

Güneş sarayından arabasıyla çıktı ve dosdoğru Olimpos Dağı'na gitti.

Tahmin edebileceğiniz üzere Zeus'la olan görüşmesi düşündüğü gibi gitmedi. Taht odasına daldı ve avaz avaz haykırdı. "Zeus! Olanlara inanamayacaksın."

Bürün hikâyeyi anlatıp Zeus'un bir şey yapmasını talep etti.

Tuhaftır, Zeus sinirlenmişe benzemiyordu. Gözlerini Demeter'den kaçırıyordu. Şimşeğinin ucuna bakıp duruyordu. Yüzünün kenarından bir damla ter süzüldü.

Demeter'in içine buz gibi bir his yerleşti, daha önce hissetmediği kadar büyük bir öfkeydi bu.

"Zeus, ne yaptın sen?"

"Şey..." Zeus kuzu kuzu omuz silkti. "Hades, Persephone'yle evlenmek istediğini söylemiş olabilir."

Altın ikor akana kadar Demeter tırnaklarını avuçlarına geçirdi. "Sonra?"

"Ve bence iyi bir çift olurlar! Hades güçlüdür. Yakışıklıdır... yani, şey, *güçlüdür*."

"Kızımı geri istiyorum," dedi Demeter. "HEMEN."

Zeus tahtında kıpırdandı. "Hayatım, bak—"

"Bana hayatım DEME."

"Sözümü geri alamam ama. Oldu bitti artık. Kız Yeraltı'nda. Evlendiler. Mutlu son."

"Hayır," dedi Demeter. "Mutlu son falan *değil.* Ben kızıma kavuşana dek yeryüzünde hiçbir şey yetişmeyecek. Ekinler ölecek. İnsanlar aç kalacaklar. Sen doğru olanı yapıp da Persephone'yi geri getirene kadar yeryüzünde yaşayan *her canlı* benim acımı paylaşacak."

Demeter hışımla odadan çıktı. (Hışım genellikle Zeus'un işidir ama Demeter korkunç öfkelenmişti.) İnsanların ona yardım ettiği krallığa, Eleusis'e geri döndü. Oradaki ekinlerin yetişmesine izin verdi fakat orası dışında, aynen söylediği gibi dünyada her şey kuruyup öldü.

Zeus, *Boş tehditler savuruyor. Birkaç gün içinde unutur,* diye düşündü.

Haftalar geçti. Sonra aylar. Binlerce insan açlıktan ölmüştü. İnsanlar açlarken tanrılara da yiyecek adayamıyordu. Yeni tapınaklar inşa edemiyordu. Yaptıkları tek şey acıyla inlemek ve yedi gün yirmi dört saat tanrılara *Yardım edin! Açız!* diye yalvarmaktı ki bu da Zeus'un migrenini azdırıyordu.

Tanrılar da nektar ve ambrosiaya kalmışlardı ki bunlar da artık sıkmaya başlamıştı. Tahıl olmadan ekmek ya da Hera'nın bazen yaptığı o muhteşem topkeklerden yiyemiyorlardı.

Nihayet Zeus insafa geldi. Hermes adlı bir tanrı olan baş elçisini çağırdı ve şöyle dedi: "Hey Hermes, Yeraltı'na git. Hades'e de ki Persephone'yi hemen geri göndersin yoksa yeryüzünde huzur –ya da daha doğrusu topkek kalmayacak."

"Hemen patron." Hermes, Yeraltı'na ışınlandı.

* * *

Bütün bu süreç boyunca Persephone, Hades'in sarayındaydı ve dünyanın ne yazık ki kendi etrafında *dönmediğini* yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Ayaklarını ne kadar yerlere vurursa vursun, ne kadar nefesini tutarsa tutsun ya da haykırarak annesini çağırsın, istediği her şey olmuyordu.

Sağlam öfke nöbetleri geçiriyordu. Yatağını yırtıp parçalıyor (ki böylece uyuması zorlaşıyordu); duvarları tekmeliyor (ki bu da ayağını acıtıyordu) ve açlıktan perişan olduğu halde Hades'in hayalet hizmetçileri yemeğini getirdiğinde tabakları yerlere fırlatıp yemek yemeyi reddediyordu.

Bu "yemek yememe" olayı önemliydi. Antik Yunan döneminde birisinin evinde yemek yemek, bir anlaşmaya imza atmak gibi bir şeydi. Bu, konuk olarak onların mekânını kabullendiğiniz anlamına gelirdi. Ev sahibi size düzgün davranmak zorundaydı ama siz de konuk olarak aynı şekilde düzgün davranmak zorundaydınız. Kısacası bu, ev sahibinizle iyi geçindiğiniz anlamına gelirdi.

Persephone bu anlaşmaya imza atmak istemiyordu. Hem de hiç.

İlk birkaç gün odasından çıkmayı reddetti. Bir iki kere onunla konuşmaya çalışsa da Hades de onu bu konuda fazla zorlamadı.

"Bak," dedi Hades, "baban bu evliliğe onay verdi. Kaçırma olayı yüzünden özür dilerim –ki bu *onun* fikriydi– ama çok samimi söylüyorum, *seni seviyorum.* Sen muhteşemsin, çok güzelsin ve söz veriyorum—"

"Defol!" Persephone eline geçirdiği ilk şeyi Hades'e fırlattı ki bu bir yastıktı. Yastık Hades'in göğsüne hafifçe çarpıp yere düştü.

Hades çok üzüldü ve onu yalnız bıraktı.

Dördüncü gün Persephone sıkılıp odasından dışarı çıktı. Kimse onu

durdurmadı. Hemen bunun sebebini anladı. Kralın sarayından dışarı çıktığınızda gidecek hiçbir yer yoktu. Yeraltı'nda kısılıp kalmıştı ve gidebileceği yerler ölülerle dolu gri renkli kasvetli ovalardı ve başının üstünde de gökyüzü yerine karanlık bir sis vardı.

Saraydan kaçsa bile o ölülerle dolu tarlalarda yürümek istemiyordu ve yerin üstüne nasıl çıkacağı hakkında da en ufak bir fikri yoktu.

En sinir bozucu şey mi? Hades ona *asla* öfkelenmiyordu, ne kadar tabak kırarsa kırsın, ne kadar çarşaf yırtarsa yırtsın ya da ona ne kadar küfrederse etsin. Gerçi kızcağız pek fazla küfür de bilmiyordu. O güne dek son derece mutlu ve korunaklı bir yaşamı olmuştu, Hades'e de *Aptal Kafa* demek bir şeyleri değiştireceğe benzemiyordu.

Hades tüm bunları sineye çekti ve onu öfkelendirdiği için özür diledi.

"Seni gerçekten seviyorum," dedi içten bir şekilde. "Sen tüm bu Yeraltı'nda ışıldayan tek şeysin. Sen burada olduğun sürece ben günışığını bir daha asla özlemem. Bu arada sen güneşten bile daha sıcaksın."

"Aptal kafa!" diye bağırdı Persephone.

Hades gittikten sonra söylediği şeylerin çok tatlı olduğunu düşündü, ama sadece tuhaf ve ürkütücü bir şekilde.

Günler geçti. Persephone sarayda dolaştıkça daha da dehşete düştü. Saray *devasaydı*. Hades'in tamamen altından ve gümüşten odaları vardı. Hizmetçileri her gün Persephone'ye değerli taşlarla bezeli buketler getiriyordu: pırlanta saplı bir düzine yakut gül, zümrüt yaprakları olan platin ve altın ayçiçekleri. Persephone, Olimpos Dağı'nda bile böyle göz kamaştırıcı bir şatafat görmemişti.

Yavaş yavaş, ne kadar tuhaf ve korkunç olursa olsun Hades'in inanılmaz bir güce sahip olduğunu gördü. Binlerce ruh onun emrindeydi. Yerin altındaki zenginliğe hükmediyor, bu, onu yeryüzünün en zengin

adamı kılıyordu. Persephone neyi kırarsa kırsın Hades hemen yerine daha iyisini koyuyordu.

Yine de Persephone buradan nefret ediyordu. Tabii ki edecekti! Güneşi, çayırları ve taze çiçekleri özlüyordu. Yeraltı o kadar rutubetliydi ki bir türlü ısınamıyordu. Daimi bir kasvet, kızcağızı iflah olmaz bir şekilde depresyona sokmuştu.

Sonra bir gün Hades'in taht odasında ayağı bir şeye takıldı. Hades'in ileride, kemiklerden yapılma tahtında oturmuş ışıyan bir hayaletle konuşmakta olduğunu gördü. Persephone bunun fani dünyadan yeni gelmiş bir hayalet olabileceğini düşündü, Hades'e haberler getirmişti çünkü.

"Teşekkürler," dedi Hades hayalete. "Ama asla pes etmeyeceğim. Kaç tane insanın öldüğü umurumda bile değil!"

Persephone kürsüye doğru ilerledi. "Ne konuşuyorsun sen korkunç adam? Şimdi öldürme sırası kimde?"

Hades şaşkına dönmüştü. Hayalete eliyle işaret etti ve hayalet yok oldu.

"Ben... Sana söylemek istemiyorum," dedi. "Sana acı verecek."

Ki bu Persephone'yi daha da meraklandırdı. "Neler oluyor?"

Hades derin bir nefes aldı. "Annen çok kızmış. Seni karım olarak buraya getirdiğimi öğrenmiş."

"Ha!" Persephone'nin içi rahatladı. "Şimdi işin bitti senin. Öfkeli nimfalar ve tahıl ruhlarıyla dolu bir orduyla buraya gelip seni mahvedecek, değil mi?"

"Hayır," dedi Hades.

Persephone gözlerini kırpıştırdı. "Hayır mı?"

"Yeraltı'na gelmeyecek," dedi Hades. "O buradan *nefret* ediyor. *Benden* nefret ediyor."

"Tabii ki senden nefret ediyor!" dedi Persephone ama biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Annesinin gelip onu kurtaracağından emindi oysaki. Demeter, Yeraltı'ndan nefret etse de etmese de gelip onu buradan kurtarırdı. "Ama... Kafam karıştı. İnsanların ölmesiyle neyi kast ettin peki?"

Hades yüzünü buruşturdu. "Annen, Zeus'u geri adım atmaya zorluyor. Demeter tüm dünyayı aç bıraktı, sen ona geri dönene kadar binlerce insan açlıktan ölecek."

Persephone baygınlık geçirecek gibi oldu. Annesi *neler* yapıyordu böyle?

Demeter hep son derece nazik ve düşünceli olmuştu. Persephone annesinin bırakın binlerce insanı, bir mısır bitkisinin bile ölmesine izin verebileceğini düşünmedi. İçinden bir his Hades'in yalan söylediğini fısıldadı.

Persephone'nin gözleri yaşardı. Üzülse mi kızsa mı yoksa şıracıkta kussa mı bilemedi. Binlerce insan onun yüzünden mi ölüyordu yani?

"Beni geri götürmen gerek," dedi. "Hemen."

Hades dişlerini sıktı. İlk defa uysal ve zayıf görünmüyordu. Persephone'nin gözlerinin içine baktı. Koyu renk gözleri mor bir alevle parladı.

"Sen artık benim her şeyimsin," dedi. "Sen benim için yerin altındaki tüm mücevherlerden daha değerlisin. Beni sevmediğin için üzgünüm ama sana iyi bir koca olacağım. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Seni geri götürmeyeceğim. Gerekirse Demeter'le yüz yüze çarpışırım. Yeraltı'nın kapılarını açar ölüleri yeryüzüne geri gönderirim de seni bir daha asla bırakmam!"

Persephone bu duydukları karşısında ne diyeceğini bilemedi. Yüreği sanki elmas kadar parlak ve sert, minik bir mücevhere dönüşmüştü.

Dönüp kaçtı. Daha önce hiç girmediği bir koridora daldı, bir kapıyı

açtı ve... bir bahçeye çıktı.

Nefes alamıyordu. O güne dek gördüğü en inanılmaz yerdi burası. Tepede hayaletimsi, sıcak ışıklar süzülüyordu, belki de yeni ölmüş neşeli insanların ruhlarıydı bunlar? Emin olamadı. Ama bu bahçe Yeraltı'ndaki diğer her yerden çok daha sıcak ve aydınlıktı. Karanlıkta, enfes güzellikte yeraltı çiçekleri bitmişti. Özenle budanmış, dallarında neon ışığıyla parlayan meyveler olan meyve ağaçlarından tatlı, güzel bir koku yayılıyordu.

Patikalar yakutlar ve topazlarla bezenmişti. Beyaz huş ağaçları donmuş hayaletler gibi yukarı uzanıyordu. Bahçenin ortasından kıvrıla kıvrıla bir dere akıyordu. Yakınlardaki bir masanın üzerinde gümüş bir tepsi, tepsinin üzerinde de bir sürahi buzlu nektar ve Persephone'nin en sevdiği kurabiyelerle meyveler vardı.

Ne gördüğünü anlayamadı. Yeryüzünde en çok sevdiği çiçekler ve ağaçlar burada, bu bahçedeydi ve bir şekilde karanlıkta çiçek açmışlardı.

"Nedir?.." Cümle kuramıyordu. "Bu nasıl—"

"Beğendin mi?" Hades tam arkasından konuştu. Onu dışarıya kadar takip etmişti. İlk defa Hades'in sesi Persephone'yi sinir etmedi.

Dönünce Hades'in yüzünde minik bir gülümseme fark etti. Gülümsediğinde o kadar da korkunç görünmüyordu.

"Bunu... Benim için mi yaptın?"

Hades omuz silkti. "Daha önce hazırlatamadığım için özür dilerim. Yeraltı'nın en iyi bahçıvanlarını tuttum. Askalaphos! Neredesin?"

Çalıların ardında zayıf, genç bir adam belirdi. Elinde bahçe makası vardı. Kâğıt gibi benzine ve gözlerindeki sarımtırak pırıltıya bakılırsa bes-belli ölülerden biriydi ama yine de gülümsedi. Nedense Persephone'nin gördüğü diğer zombilerden daha uyanık görünüyordu.

"Gülleri budıyordum efendim," dedi Askalaphos. "Sizinle tanışmak

benim için bir şeref, hanımefendi."

Persephone bir şey demesi gerektiğini hissetti, *merhaba* gibi örneğin, ama şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Tam o sırada kanatlı bir gargoyl uçarak bahçeye geldi. Hades'in kulağına bir şeyler fısıldayınca tanrının yüzü ciddileşti. "Bir ziyaretçi," dedi. "İzninle hayatım."

Hades gidince Askalaphos masaya doğru eliyle işaret etti. "Bir şeyler yemek ister misiniz hanımefendi?"

"Hayır," dedi Persephone hemen. Her şeye rağmen kendisini kaçırmış olan bir tanrının konukseverliğini kabullenmeyecekti.

"Siz bilirsiniz," dedi bahçıvan. "Bu narları daha yeni topladım. Harikalar."

Tulumunun cebinden bir tane nar çıkarıp masaya koydu. Sonra meyveyi bıçağıyla üçe böldü. Narın içinde yüzlerce kırmızı çekirdek ışıldadı.

Şahsen ben nar manyağı falan değilim ama Persephone çok severdi. Nar ona yeryüzündeki, nimfa arkadaşlarıyla hoplayıp zıpladığı mutlu günlerini hatırlattı.

Lezzetli meyveye şöyle bir bakınca midesi guruldadı. Günlerdir bir şey yememişti. Persephone ölümsüzdü, açlıktan ölemezdi ama açlıktan ölecekmiş *gibi* hissediyordu.

Bir sıkıntı bir şey olmaz, dedi kendi kendine.

Masaya oturdu ve bir çekirdeği ağzına attı. Lezzetine inanamamıştı. Ne olduğunu anlayamadan bir baktı ki meyvenin üçte birini yemişti. Hades ziyaretçisiyle dönmüş olmasa muhtemelen bütün meyveyi yerdi.

"Aşkım!" diye seslendi Hades. Sesi ağlamaklı çıkmıştı.

Persephone hemen ayağa kalktı. Kırmızı renk bulaşmış yapış yapış parmaklarını arkasına gizledi ve umarım çenemde meyve suyu yoktur

dedi içinden. "Mmm-hmm?" diye mırıldandı, ağzının içindeki son lokmayı yutmaya çalışarak.

"Bu Hermes." Hades'in yüzü kederden solmuştu. "Seni... Seni geri götürmeye geldi."

Persephone yutkundu. "Ama... Demiştin ki—"

"Zeus öyle emretmiş." Hades'in sesi o kadar üzgündü ki Persephone bir an bunun onun için müjdeli haber olduğunu unuttu. "Senin için seve seve savaşırım ancak ne yazık ki tüm Olimpos Konseyi'ne karşı savaşamam. Ben... Mecburen seni geri göndermek zorundayım."

Persephone'nin o an sevinç çığlıkları atması gerekirdi. İstediği olmuştu sonuçta! O halde neden kendini kötü hissediyordu? Hades'in yüzündeki kederi görmeye dayanamıyordu. Sırf onun için Hades bu bahçeyi inşa etmişti. Ona çok iyi davranmıştı... en azından kaçırma olayından sonra. Üstelik bu *Zeus*'un fikriydi. Hades onun aşkı uğruna ölülerin kapısını açmaya bile razıydı.

Hermes bunları hiç kafaya takmadı. "Eee, süper!" Persephone'ye dönüp sırıttı. "Hazır mısın? Yalnız sormam gereken birkaç formalite sorusu var, gümrük işleri işte bilirsin, sınırdan geçerken yani. Canlı hayvanlarla temasın oldu mu hiç?"

Persephone kaşlarını çattı. "Hayır."

"Çiftlik ziyaretlerinde bulundun mu?" diye sordu Hermes. "Üzerinde on bin drahmiden fazla nakit var mı?"

"Aaa... Hayır."

"Son soru," dedi Hermes. "Yeraltı'nda hiçbir şey yedin mi?" Özür diler gibi ellerini kaldırdı. "Aptalca bir soru, biliyorum. Eminim bunu yapmayacak kadar akıllı bir kızsındır. Yeraltı'nda herhangi bir şey yediysen sonsuza dek burada kalman gerekecek."

Persephone boğazını temizledi. "Eee..."

Yalan söyleyecek miydi bilmiyorum ama Persephone daha ağzını açamadan bahçıvan Askalaphos "Onlara ellerinizi gösterin hanımefendi," dedi.

Persephone kızardı. Narın rengi bulaşmış ellerini uzattı. "Bir narın üçte biri sadece," dedi. "O kadarcık."

"Uuu," dedi Hermes. "Yandık."

"Kalabilir!" Hades'in ağzı kulaklarındaydı, dans ederek çember çiziyordu ki birden hiç de ağırbaşlı görünmediğini fark etti. "Ee, şey yani, ***kalman gerek***. Ben, ben çok üzgünüm hayatım, bu seni üzdüyse eğer. Ama sevinmemiş gibi yapacak değilim. Bu benim için mükemmel bir haber."

Persephone'nin hisleri o kadar karmaşıktı ki *ne* hissettiğinden pek emin değildi.

Hermes kafasını kaşıdı. "Bu durumda işler karışıyor. Yeni emirler için dönmem gerek. Görüşürüz."

Hermes, Olimpos Dağı'na uçup diğer tanrılara haberi verdi.

Demeter meseleyi duyar duymaz sinir krizi geçirdi. Bir şekilde yerin altına, Hades'in sarayındaki o bahçeye çok güçlü bir lanet gönderdi. Bahçıvan Askalaphos'u, Persephone'yi ihbar ettiği için bir kertenkeleye dönüştürdü.

Neden kertenkele mi? Hiçbir fikrim yok. Sanırım Demeter'e göre en korkunç şey zombi bir kertenkeleydi.

Demeter kızını geri alana dek dünyayı aç bırakmaya devam edeceğini söyledi. Hades, Hermes aracılığıyla yeni bir mesaj iletti ve Persephone onunla kalmazsa ölüleri yeraltından çıkarıp dünyaya bir zombi kıyameti yaşatacağını bildirdi. Çok sevdiği dünyanın parça parça olduğunu dü-

şündükçe Zeus'un başına ağrılar giriyordu ki Hestia'nın aklına bir fikir geldi.

"Persephone zamanını bölsün," diye önerdi ocak tanrıçası. "Narın üçte birini yemiş. İzin verin Hades'le senenin üçte biri boyunca kalsın, diğer üçte ikilik dilimde Demeter'le kalır."

İnanılmaz bir şekilde bütün tanrılar bu fikri beğendi. Hades senenin üçte birinde bile olsa karısını geri aldığı için mutluydu. Demeter'in ağzı kulaklarındaydı ama Hades'i asla affetmedi. Persephone ne zaman Yeraltı'na girse Demeter gıcıklaşıp sinirlendi ve bitkilerin büyümesine izin vermedi.

Eski hikâyelere göre Yunanistan'da üç farklı mevsim yaşanmasının sebebi budur. Kış aylarında işte bu yüzden sebze meyve yetişmez.

Persephone'ye gelince, tüm bu yaşadıkları sayesinde biraz olgunlaştı. Hades'e âşık oldu ve Yeraltı'nda kendine bir saray inşa etti. Ancak yine de annesi ve eski arkadaşlarıyla yeryüzünde vakit geçirmeyi de seviyordu. Demeter'e arayışında yardımcı olan büyü Titan'ı Hekate, Yeraltı'na indi ve Persephone'nin danışmanlarından biri oldu. Bu Hekate için güzel bir şeydi. Yeraltı çok daha karanlıktı ve büyü yapmak için rüzgârlı bir mağaradan daha iyiydi.

Demeter, Eleusis prensi Triptolemus'a olan sözünü unutmadı. Ona yılanların çektiği arabasını hediye edip onu çiftçilerin tanrısı yaptı. Ona dünyayı dolaşıp insanlara tarımı öğretmesini söyledi. Muhteşem bir iş gibi gelmiyor belki kulağa ama Triptolemus ateşler içinde uyumaktansa bu işe sahip olduğu için memnun oldu.

Bundan sonra Demeter *gerçekten* duruldu. Daha fazla sinir krizi geçirmedi ki bu iyi bir şeydi çünkü kız kardeşi Hera'nın sinir krizlerinin yanında Demeter'in öfkesi bebek ağlaması gibi kalıyordu.

HERA AZICIK KAFAYI YİYOR

Hikâyeye güzel haberlerle başlayalım. Hera çok çekiciydi. Yani ayağınızı yerden kesecek türde.

Uzun, kuzguni siyah saçları vardı. Yüzü, podyum mankenleri gibi asil ve ulaşılmaz derecede güzeldi. Yunanlılar onun gözleri için "eşek gözlü" derler. İster inanın ister inanmayın, bu bir iltifattır. İri, kahverengi, içinde kaybolabileceğiniz buğulu gözleri var anlamına gelir. Sanırım Yunanlılar o zamanlar ha bire eşeklere göz süzüyormuş.

Her neyse, Olimpos Dağı'nın ilk günlerinde tüm erkek tanrılar ve Titanlar Hera'nın peşine düştü. Ki bu da kötü haber anlamına geliyor. Hera çok çabuk öfkelenen ve gıcık bir tipti. Bir erkek ona yanaştığı zaman eksik yanlarını işaret edip hakaretler ederek adamı öyle bir terslerdi ki adamcağız gözyaşlarıyla ortamı terk eder, bir daha asla onunla flört etmeye cesaret edemezdi.

Rhea Anne, Hera'nın bir kız okulunda daha iyi yetişeceğini düşündü, burada biraz olgunlaşıp daha az sevimsiz olmayı öğrenebilirdi. Ancak ne yazık ki o zamanlar daha kız okulları icat olmamıştı.

Bunun yerine Rhea elinden gelen diğer şeyi yaptı. Hera'yı Okeanos

amcasıyla Tethys yengesinin yanına, denizin dibine yolladı.

Bir süreliğine Hera erkeklerin radarından kayboldu. Diğer ölümsüzlere nazaran mutlu bir evlilikleri olan Okeanos ve Tethys'le gayet güzel birkaç yıl geçirdi. Hera da böyle bir evlilik istediğine kanaat getirdi. Doğru adamı bulacaktı. İyi ve sadık bir koca olacağını ispatlayana kadar karşısına çıkan ilk ihtiyar tanrıyla evlenmeyecekti.

Kız kardeşi Demeter'in başına gelenleri duymuştu. Poseidon, Zeus ve Hades, üçü birden rezalet tiplerdi. Hestia bekâr kalmakla akıllılık etmişti.

Ancak Hera sonsuza dek bekâr kalmayacaktı. Bir eş, çocuklar, şehir dışında müstakil bir yuva istiyordu, her şeyi yani. Sadece *hangi* adamı koca olarak seçeceği konusunda dikkatli olmalıydı.

Birkaç yıl sonra Olimpos Dağı'na geri döndü ve sarayda kendi dairesine taşındı. Öfkesini artık kontrol altına almıştı ama erkek tanrılar hâlâ onunla flört etmekte zorlanıyordu. Fazla yaklaşırlarsa Hera anında *hadlerini* bildiriyordu.

Hera'yı öpmek mi? Hiç sanmıyorum dostum. Ona bir tektaş yüzük ve bir aileye bakabileceğine dair banka hesap dökümünü sunmadığın sürece hiç şansın yok.

Nihayetinde tanrılar, yaradılıştan bu yana gelmiş geçmiş en güzel tanrıça olsa da (en azından şimdilik) Hera'nın fazla zahmetli olduğuna karar verdiler.

Ancak bir tanrı bu duruma meydan okumak istedi.

Zeus, hayır cevabını kabul etmiyordu. Bunu fark etmiş olmanız gerek.

Akşam yemeklerinde yanına oturuyor, ona bildiği en komik fıkraları anlatıyordu. Koridorda Hera'yı görürse sırf onu azıcık gülümsetebilmek için birden bir Kurete dansı patlatıyordu.

Hera içten içe bu ilgiden memnundu. Zeus istediği zaman gayet komik olabiliyordu. Koyu renk saçları ve mavi gözleriyle son derece yakışıklıydı ve genellikle üstsüz dolaşıyor, göğüs ve karın kaslarını sergiliyordu. Adam gayet fitti, kabul. Ve tabii, aynı zamanda evrenin de efendisiydi, bu yüzden pek çok kadın onunla yakından ilgileniyordu.

Ama Hera onlardan biri değildi. Zeus'un kadınlara olan düşkünlüğünden haberdardı. Daha şimdiden *iki kere* evlenmişti. Demeter'den bir çocuğu olmuştu. Diğer tanrıçalarla, Titanlarla, hatta ölümlülerle bile ilişkileri olduğuna dair dedikodular almış başını yürümüştü.

Hera, Zeus için yeni bir skor olmayacaktı. O bir hedef değildi. Zeus'a karşı pes ederse Zeus'un anında ilgisini kaybedeceğini, birden gözünde hiç de çekici olmayacağını ve hemen başka kadınlarla flört etmeye gideceğini biliyordu. Hera bu fikre tahammül edemiyordu.

Bir akşam yemekte Zeus gerçekten komik bir fıkra anlattı –içinde tapınağa giren bir eşek, bir tanrı ve bir Kiklop olan bir fıkraydı bu. Hera gülmekten yerlere yattı. Gözlerinden yaş gelmişti ve nefes alamıyordu.

Masada Zeus'a baktı Zeus da ona. Biraz fazla bakıştılar. Hera boğazını temizledi ve bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama Zeus hislerinin farkına varmıştı.

"Benden hoşlanıyorsun," dedi. "İtiraf et."

"*Tabii ki* hoşlanmıyorum," dedi Hera. "Sen aptalın tekisin, bir playboysun, hain bir adamsın ve yalancısın!"

"Aynen!" dedi Zeus. "Bunlar benim en iyi özelliklerim!"

Hera gülmemek için kendini zor tuttu. Hakaretlerine aldırış etmeyen bir adam görmemişti hiç. Zeus en az kendisi kadar inatçıydı.

"Ne zaman pes edeceksin?" diye sordu Hera. "Seninle ilgilenmiyorum."

"Asla pes etmeyeceğim," dedi Zeus. "Ve benimle ilgileniyorsun. Sen ve

ben... evrenin kralıyla kraliçesi. Bir düşünsene! Yenilmez bir çift oluruz. Sen yaradılışın en güzel tanrıçasısın. Ben de, tabii ki, feci şekilde yakışıklıyım."

Kaslarını gösterdi. Son derece aptal bir gösteriş meraklısıydı ama Hera adamın sağlam bir vücudu olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Hera başını iki yana salladı. "Zamanını boşa harcadığına dair seni nasıl ikna edebilirim?"

"Edemezsin. Seni seviyorum."

Hera alaycı bir şekilde güldü. "Sen elbise giymiş her şeyi seviyorsun."

"Bu farklı. Sen doğru tanrıçasın, biliyorum. Bunu sen de biliyorsun. *Seni seviyorum* demen yeter. Yapabilirsin. Dürüst olduğunda kendini daha iyi hissedeceksin."

"Asla," dedi Hera. "Sana bunu asla söylemeyeceğim. *Asla.*"

"Hah, ben buna varım işte!" Zeus sırıttı. "Beni sevdiğini itiraf ettirirsem benimle evlenir misin?"

Hera gözlerini devirdi. "Tabii ki Zeus. Bu asla gerçekleşmeyeceğine göre, rahatlıkla diyebilirim ki, seni... işte onu kabul edersem, seninle evlenirim. Çok rahatım çünkü BU ASLA GERÇEKLEŞMEYECEK!"

Zeus göz kırptı. "Anlaştık."

Zeus masadan kalktı. Hera bir an, *acaba bir hata mı yaptım* diye düşündü.

Birkaç gece içerisinde Hera bu sohbeti çoktan unutmuştu. Tuhaftır, Zeus da hiç bahsini açmadı. Aslına bakarsanız o geceden beri Hera'ya hiç dikkat etmemişti –ki bu durumun Hera'yı rahatlatması gerekirdi ama nedense onu sinir ediyordu.

Unut onu, dedi kendi kendine. *En sonunda mesajı aldı işte. Muhtemelen şu anda bir başka zavallı tanrıçayı abluka altına almıştır.*

Bu durumun hayırlı olduğuna dair kendini temin etmeye çalıştı. Kıskanmıyordu. Bu çok komik olurdu.

Bir gece boyunca gök gürültüsü Olimpos Dağı'nı inletti. Hera'nın bundan şüphelenmemesi gerekirdi çünkü Zeus göklerin tanrısıydı. Hera pencerelerini yağmur suyu girmesin diye sıkı sıkı kapamakla meşguldü.

Yatak odasına koştu. Tam panjurları kapıyordu ki minik bir kuş içeri girip bitap bir şekilde yere düştü.

"Iyk!" Hera dehşetle geri çekildi. "Sen nasıl girdin buraya?"

Kuş mermer zemin üzerinde çaresizce çırpındı. Göğsü inip kalkıyor, tüm bedeni soğuktan titriyordu. Hera yere kuşun yanına çökünce bunun bir guguk kuşu olduğunu gördü.

Hiç yakından guguk kuşu gördünüz mü? O saatlerden çıkan ahşap kuşlardan bahsetmiyorum. Ben görmedim. İnternette aramam gerekti. Tuhaf görünümlü minik bir yaratık. Başındaki tüyler punk gibi tepeye dikilmiştir, bu da uzun kuyruğu ve pürüzsüz kahverengi-beyaz tüylerine hiç yakışmaz. Kısacası guguk kuşu, çılgın bir bilim adamının tuhaf makinesinden canını zor kurtarmış gibi görünen bir kuştur.

Her neyse, Hera eğilip kuşu eline aldı. Avcunun içinde kuşun çarpan kalbini hissedebiliyordu. Kanatlarından biri ters dönmüştü. Hera bu kadar minik bir kuşun ta Olimpos'un tepesine kadar nasıl çıkabildiğine anlam veremedi. Olimpos'un hava trafiği sıkı denetlendiği için genellikle bu kadar yükseğe sadece kartallar çıkardı.

Öte yandan Hera fırtınalarda çok güçlü rüzgârların oluşabildiğini biliyordu. Zavallı kuş muhtemelen buraya kadar sürüklenmişti.

"Hayatta olman bir mucize," dedi Hera kuşa. "Korkma küçük dostum. Ben sana bakarım."

Yatağının ayak ucunda battaniyelerden küçük bir yuva yapıp kuşu

nazikçe buraya yerleştirdi. Kanatlarını kurutup kuşa bir iki damla nektar içirdi ve bu işe yaradı. Guguk kuşu tüylerini kabarttı. Gözlerini kapayıp flütle çalınan hoş bir melodi gibi, yarı ıslık çalar yarı horlar sesler çıkarmaya başladı. Hera bu sesten çok hoşlandı.

"Bu oğlan bu gece burada kalsın," dedi kendi kendine. (Kuşun erkek olduğuna kanaat getirmişti.) "Sabah daha iyi olursa dışarı salarım."

Sabah olunca guguk kuşu hiç de uçmaya yeltenmedi. Hera'nın parmağına rahatça tüneyip avucundan tohum ve yemiş yedi. Hera'nın daha önce hiç evcil hayvanı olmamıştı ve bu onu çok mutlu etti.

"Sen ne güzel bir dostsun," diye mırıldandı kuşa.

"Gu-guuuk," dedi kuş.

Kuşun güvenle ona bakan turuncu gözlerine bakınca Hera'nın yüreği ısındı. "Benim olur musun?"

"Gu-guuk." Kuş gagasını sevecen bir şekilde Hera'nın parmağına sürttü.

Hera neşeyle güldü. "Tamam o zaman. Ben de seni seviyorum."

Guguk kuşu birden yere atladı. Büyümeye başladı. İlk başta Hera kuşa aşırı nektar içirdiğinden ve kuşun şişip patlayacağından korktu ki bu son derece üzücü ve sevimsiz olurdu. Ancak kuş bir tanrı formuna büründü. Birden siyah saçlarının arasında (saçlar hâlâ guguk kuşu saçıydı bu arada) altın bir taçla bembeyaz khitonunun[1] içinde Zeus karşısında belirdi.

"Onlar ne güzel sözler öyle leydim," dedi Zeus. "*Ben de seni seviyorum.* Artık sana inanıyorum ve bir anlaşmamız vardı."

Hera o kadar şaşırmıştı ki cevap veremedi. Birden içi öfkeyle doldu. Ancak bir yandan da içten içe Zeus'un böylesi akıl almaz ve de ıflah olmaz bir serseri oluşuna hayran olmuştu. Adama vursa mı gülse mi, onu öpse mi bilemedi. Korkunç tatlı bir herifti.

---

1 *Khiton:* Belden bir iple bağlanan, kolsuz tişörte benzer bir elbise. (ç.n.)

"Bir şartla," dedi Hera sertçe.

"Söyle."

"Seninle evlenirsem," dedi, "İyi, *sadık* bir koca olacaksın. Artık alavere dalavere yok. Artık başka kadınlar, güzel ölümlülerin peşinden koşmak yok. Ben milletin alay konusu olamam."

Zeus parmaklarını saydı. "Birden fazla şart oldu. Ama boş ver. Kabul ediyorum!"

Hera, Zeus'a Styks Nehri üzerine yemin ettirmeliydi ki bu, en ciddi yeminlerden biridir. Ancak öyle yapmadı. Zeus'la evlenmeyi kabul etti.

O günden sonra guguk kuşu Hera'nın kutsal hayvanlarından biri oldu. Hera'nın resimlerinde onu genellikle asasının üstünde ya bir guguk kuşu ya da kutsal bitkisi lotus çiçeği olacak şekilde görürsünüz. Merak ediyorsanız, diğer kutsal hayvanı da inekti, çünkü inek çok anaç bir hayvandır. Şahsen biri bana "Tatlım bana buzağıyı hatırlatıyorsun," dese bunu asla bir iltifat olarak almam ama Hera bunu pek kafasına takmamış.

Zeus ve Hera müjdeli haberi herkese verince tanrılar gelmiş geçmiş en büyük düğün için hazırlıklara başladılar.

Şimdi burada tanrıların elçisi Hermes'e acımak gerek çünkü bütün davetiyeleri o dağıtmak zorunda kaldı. Yeryüzündeki her tanrı, Titan, ölümlü, nimfa, satir ve hayvan düğüne davetliydi. Umarım salyangozlara önceden haber vermişlerdir. Zavallıcıkların düğün yerine varması yıllar sürmüştür.

Düğün mekânı olarak farklı kaynaklarda farklı şeyler yazar. Biz Girit Adası versiyonunu tercih edeceğiz çünkü mantıklı olan bu. Bebekken Zeus oradaki İda Dağı'nda saklanmıştı hatırlarsanız, bu yüzden o mekânın uğuru vardı.

Ben hâlâ o kadar yaratığın oraya nasıl vardığını anlamaya çalışıyorum. Diyelim ki İtalya'da yaşayan yabani bir tavşanı davet ettiniz. O hayvan Girit'e nasıl gidecek? Yüzerek mi? Minik smokini ıslanır be.

Her neyse, davet eden herkes teşrif etti, Chelone adlı gerçekten geri zekâlı bir nimfa dışında. Bu nimfa Yunanistan'da, Arcadia'da, nehir kıyısında küçük bir kulübede yaşıyordu ve davetiyeyi yırtıp atmıştı.

"Amaan," dedi. "Aptal bir düğün. Evde otururum daha iyi."

Hermes nimfanın düğüne gelmediğini fark edince çok sinirlendi. (Davetli listesini kontrol etmek de onun göreviydi sanırım.) Chelone'nin evine gitti ve nimfayı nehirde yıkanırken buldu.

"Ne iş?" diye sordu. "Giyinmemişsin bile. Düğün başladı!"

"Ee..." dedi Chelone. "Ben biraz... ağır hareket ederim. Geleceğim ama!"

"Gerçekten mi? Bahanen bu mu yani?"

"Tamam, peki, değil," diye kabul etti nimfa. "Ben sadece evde oturmak istedim."

Hermes'in gözlerinde tekinsiz bir bakış belirdi. "Pekâlâ."

Chelone'nin kulübesine doğru yürüyüp koca binayı Süpermen gibi tek eliyle kaldırdı. "Evde mi oturmak istiyorsun? O zaman *sonsuza dek* evde otur!"

Kulübeyi nimfanın kafasına attı. Chelone ölmedi ama şekil değiştirdi. Ev küçülüp sırtına yapıştı, bir kabuk haline geldi ve Chelone, ağır hareket eden ve evini sırtında taşıyan, yeryüzünün ilk kaplumbağası oldu! Bu yüzden *chelone* Yunanca'da kaplumbağa anlamına gelir. Hey, belli mi olur. Belki bir gün *Kim Beş Yüz Bin İster*'de falan sorarlar.

Dünyanın geri kalanının kafası gayet iyi çalışıyordu ki herkes düğüne teşrif etti. Gelinle damat, şafak Titan'ı Eos'un sürdüğü altın bir arabayla

kutsal koruluğa girdiler. Böylelikle Zeus ve Hera yaklaşırken pembemsi-kırmızımsı bir ışık yeni bir günün başlangıcını müjdelercesine davetlilerin üstüne doğru ışıdı. Nikâhlarını Kaderler kıydı ki bu beni bayağı bir gererdi. O ürkünç yaşlı teyzeler geleceğe hükmedip yaşamınızı bir ipe bağlıyorlar, o yüzden nikâhta ne söylediğinize fazladan dikkat etmeniz gerekir.

Hera'yla Zeus karı koca ilan edilip evrenin kralıyla kraliçesi oldular.

Herkes onlara muhteşem hediyeler getirmişti ama en son verilen hediye Hera'nın favorisi oldu. Yer sarsıldı ve yerden bir fidan bitti. Bu fidan büyüyüp bir elma ağacına dönüştü ve meyve olarak altın elmalar verdi. Hediyenin üstünde kart yoktu ama Hera bunun büyükannesi Gaea'dan olduğunu anlamıştı. Gaea hâlâ uyuyordu ama yukarıda bir parti olduğunu hissetmiş olmalıydı.

Hera elma ağacının dünyanın en batı ucuna götürülmesini emretti. Ağaç burada halen gökyüzünü sırtlamış durumda olan Titan Atlas'ın tam ayak ucuna, çok güzel bir bahçenin içine dikildi. Hera ağacı korumak üzere Ladon adlı ölümsüz bir ejderha ile Atlas'ın kızları olan, gece gökyüzünün nimfaları Hesperidleri görevlendirdi.

Hera o ağacı Olimpos'a dikmek yerine neden ta oraya diktirdi bilmiyorum. Belki kahramanlarının daha sonraları elmaları çalma görevini zorlaştırmak içindir. Eğer sebebi buysa, işe yaramıştı.

Zeus ve Hera üç yüz yıl boyunca mutlu mesut yaşadılar ki bu tanrılar için çok uzun bir süre değildir ama ortalama bir Hollywood evliliğinden daha uzundur. Üç çocukları oldu: problemli bir çocuk diyebileceğimiz, Ares adlı bir oğlan; sonsuz gençliğin tanrıçası olan Hebe adlı bir kız ve doğum tanrıçası olan Eileithyia adlı bir başka kız. İki çocuk doğurduktan sonra üçüncüde doğum tanrıçasını bulmak biraz kötü planlama gibi ama neyse. Sanki Hera şöyle düşünmüş gibi geldi bana: *Vay be, çocuk doğurmak*

demek böyle bir şey! Canım acıdı be! Bu iş için bir tanrıça olsa fena olmaz.

Üçüncü çocuk doğduktan sonra Zeus'ta dördüncü yüzyıl kaşıntısı başladı. Bekâr zamanlarında yılan deliklerinde tanrıçaları sıkıştırdığı o eğlenceli günleri hatırladı. Tekrar başka kadınlara bakmaya ve onlarla flört etmeye başladı.

İyi bir koca olacağına dair söz vermişti ve olmuştu da... en azından bir süreliğine. Ama ölümsüzseniz, "ömrümün sonuna dek" deyince işin boyutu farklı oluyor.

Zeus başkalarıyla flört ettikçe Hera öfkelendi ve kıskançlaştı.

En çok nefret ettiği şey, Zeus'un başka kadınlardan olan çocuklarıydı. Ot gibi her yerden bitiyorlardı. Zeus bunların hep önceki ilişkilerinden olduğunu iddia ediyordu ama tabii ki hiç inandırıcı değildi. Çocukların bazıları ölümlüydü ve kesinlikle üç yüz yaşında falan görünmüyorlardı. Ne zaman bir çocuk çıkagelse Hera diğer tanrıların arkasından güldüğünü, Zeus'a inanmakla ne kadar hata ettiğini söylediklerini düşünüyordu.

Sonunda kayış koptu.

Zeus'a bağırmaya başladı. "Başkalarından çocuk yapıp duruyorsun! Komik mi sence bu? Verdiğin sözü tutmadığını görmekten mutlu muyum sanıyorsun?"

Zeus kaşlarını çattı. "Bu hileli bir soru falan mı?"

"Bakalım senin hoşuna gidecek mi!" diye haykırdı Hera. "Sensiz bir çocuk sahibi olacağım, başka bir adamdan da değil üstelik! Kendi başıma!"

Zeus kafasını kaşıdı. "Ee, tatlım, o iş öyle olmuyor benim bildiğim."

"Pöh!" Hera taht odasından hışımla çıktı.

Nasıl yaptı bilmiyorum. Zeus'la evlendikten sonra Hera evliliğin ve anneliğin tanrıçası olmuştu, bu yüzden sanırım bazı özel güçleri vardı. Her neyse, tamamen düşünce gücüyle, bir iki nefes egzersizi sonra-

sı, muhtemelen de biraz meditasyondan ve düzgün beslenmeden sonra Hera büyülü bir şekilde hamile kaldı. Kimsenin yardımı olmadan.

Bu iyi haberdi.

Kötü haber? Bebek doğduğunda, birilerinin yardımı olsaydı iyi olurdu diye düşündürüyordu insana. Tüm bedeni kıvırcık tüylerle kaplıydı. İri bir göğsü ve kalın kolları vardı ancak bacakları buruş buruş ve inceydi, biri de diğerinden daha uzundu. Ağlamak yerine sanki tuvaleti gelmiş gibi tuhaf sesler çıkarıyordu.

Hera'nın o güne dek gördüğü en çirkin bebekti. Bebek kendi bebeği olmasına rağmen ona karşı hiçbir anne şefkati duymuyordu. Sevgi yerine de utanç duyuyordu.

Şahsen ben bu işin sarpa sarmış olmasına şaşırmıyorum. Yani düşünsenize, intikam için bir bebek sahibi oluyorsunuz. Bu zaten son derece manyakça bir sebep ama tabii hiçbiri çocuğun suçu değil.

Hera kendi kendine şöyle dedi: *Bu bebeği diğer tanrılara gösteremem. Benimle alay ederler.* Yatak odasındaki açık pencereye doğru yürüdü ve pencereden aşağı, Olimpos Dağı'na baktı. Bayağı uzun bir yoldu.

Bebek kaybolsa kimin haberi olurdu ki? Hiç hamile kalmadığını iddia edebilirdi rahatlıkla. Yanlış alarmmış derdi.

Bu korkunç fikri bir kez daha gözden geçirmeden bebeği pencereden dışarı fırlattı.

Biliyorum. Çok korkunç. Sanki bebekler öyle kolayca fırlatılıp atılabilirmiş gibi. Bir gün anneliğin mükemmel bir timsali. Ertesi gün pencereden bebek fırlatıyor.

Ah, ama bebek ölmedi. Bebeğin adı Hephaistos'tu ve başına neler geldiğini daha sonra göreceğiz.

Bu arada Hera'nın baş etmesi gereken başka sorunlar vardı.

* * *

Ölümlü bir kahramanın Olimpos Dağı'na ilk çıkışı büyük olay oldu. Kahramanın adı İxion'du ve muhtemelen savaşta diğer insanların öldürülebildiğini keşfeden ilk insandı. *Tebrikler! Büyük ödülü kazandınız!*

İxion'un diğer insanları kafalarına taş atarak ya da ısırarak değil de gerçek bir kılıçla öldürmüş olmasından o kadar etkilenmişlerdi ki İxion'u Olimpos Dağı'nda bir şölene davet ettiler.

Şimdi bu adamın adab-ı muaşerete uygun davrandığını falan sanıyorsunuz tabii. Öyle olmadı.

Çok fazla yedi ve içti. İltifatlar aklını başından almıştı. Tanrıların gerçekten de dostları, akranı ya da yoldaşı olduğunu sandı. Büyük hata. Tanrılar size ne kadar iyi davranırlarsa davransınlar, sizi *asla* kendilerine eşit görmezler. Unutmayın, onlara göre bizler elinde ateş olan kemirgenler, silah taşıyan hamam böcekleriyiz. Bir nevi eğlenceyiz onlar için. Arada bir işlerine yaradığımız oluyor, yeryüzünde minik bir şeyler öldürmeleri gerektiğinde örneğin. Ama en yakın arkadaşları mıyız? Hayır.

Tüm gece boyunca İxion, Hera'ya göz kırpıp durdu çünkü masadaki en güzel kadın oydu. Zeus o sırada partilemekle meşgul olduğundan hiçbir şey görmedi, duymadı. Nihayetinde Hera rahatsız olup iznini istedi.

İxion sandı ki bu, kadını takip etmesi için bir işaret. Herif adam öldürmeyi öğrenmişti ama tanrıçalar hakkında hâlâ öğrenmesi gereken şeyler vardı. Hera gittikten sonra İxion masada birkaç dakika bekledi, sonra da tanrılara dönüp şöyle dedi: "Bu içki beni mahvetti millet. Tuvalet nerede? Eee, tanrılar tuvalet kullanır mı ki?"

"Koridorun sonunda," dedi Zeus. "Sağdan ilk kapı. Üzerinde ölümlüler ve *tanrılar* diye ayırt edici işaret var. Doğru olana girdiğinden emin ol."

İxion. Hera'nın gittiği yönde ilerledi. Hera'yı bulduğunda tanrıça balkona yaslanmış bulutları seyrediyordu.

"Selam güzelim," dedi İxion.

Hera yüzünü ekşitti. Adamı salyangoz gibi yapış yapış bir şeye dönüştürürdü ama bu ölümlünün onunla konuşmaya cüret etmiş olmasından dolayı şaşkına dönmüştü.

İxion, Hera'nın sessizliğini utangaçlığa yordu. "Bütün gece bana baktın, gördüm. Bence muhteşemsin. Bir öpücüğe ne dersin?"

Kolunu Hera'nın beline doladı ve onu öpmeye çalıştı. Hera o kadar panikledi ki yapabildiği tek şey adamı itip kaçmak oldu. Sarayın koridorlarında izini kaybettirdi, kendini bir odaya kilitledi ve nabzı normale dönene kadar bekledi.

Onu neden oracıkta küle döndürmedi? Ya da bir salyangoza dönüştürmedi?

Şoka girmişti. Bir de bu flörtleşme kafasını karıştırmıştı. Başına en son böyle bir şey geleli yüzlerce yıl olmuştu. Evlendikten sonra diğer erkekleri kafasından tamamen atmıştı.

Hera ne kadar hata yaparsa yapsın asla kocasını aldatmazdı. Ölümsüz bedeninde bir tanecik bile sadakatsizlik damlası yoktu. Gerçekten ve son derece samimi bir şekilde evliliğin sonsuza dek, hastalıkta sağlıkta olduğunda inanıyordu ki tam da bu yüzden Zeus'un küçük kaçamakları onu deli ediyordu.

Sakinleşince intikamını planlamaya başladı. İxion'u cezalandırabilirdi elbette. Ama onun yerine bu olayı Zeus'a anlatsaydı? Bir kez olsun *o* kıskansaydı. Belki Hera'nın namusunu kollamak zorunda kalırsa evliliği ciddiye almaya başlardı.

Hera kendini toparlayıp yemek masasına döndü. Çakal İxion hiçbir

şey olmamış gibi orada oturmuş muhabbet ediyordu. Gergin olmadığını ima etmek adına Hera hafifçe gülümsedi. Sonra Zeus'a doğru eğilip kulağına fısıldadı: "Lordum, sizinle özel olarak konuşabilir miyiz?"

Zeus kaşlarını çattı. "Bir şey mi yaptım?"

"Hayır, henüz değil," dedi Hera tatlı bir sesle.

Zeus'u koridor boyunca yürüttükten sonra olanları ona anlattı.

Zeus suratını astı. Düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı.

Hera, Zeus'un dosdoğru yemek salonuna gidip İxion'u küle çevireceğini düşünmüştü ama Zeus bunu yapmadı.

"Sen beni ***duydun*** mu?" diye sordu Hera. "Niye öfkelenmiyorsun?"

"Ah, seni duydum." Zeus boğazını temizledi. "Ben sadece... Adam benim misafirim. Yemeğimizi yedi. Elimde sağlam bir kanıt olmadan onu küle çeviremem."

"*SAĞLAM BİR KANIT MI?*" diye haykırdı Hera. "Adam *karına* sulandı!"

"Evet, evet. Ve bu ciddi bir suç. Yine de kanıt lazım."

"Benim sözüm yeterli değil mi?" Hera artık Zeus'u balkondan aşağı atıp İxion'la kendisi ilgilenmek üzereydi ki Zeus onu sakinleştirmek için elini kaldırdı.

"Bir planım var," dedi. "İxion'un gerçekten namusuna göz dikip dikmediğine bakacağız, adam sarhoş olup aptalca bir hata yapmış da olabilir sonuçta. Elimize kanıt geçer geçmez hiçbir tanrı, misafirim olsa bile bu ölümlüyü cezalandırmama karşı çıkmayacaktır. İnan bana. Eğer suçluysa cezası muhteşem olacak."

Hera yumruklarını sıktı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Zeus balkon demirine yaslanıp bir bulut çağırdı. Bulut önünde yoğunlaşıp gerilmeye başladı ve önce beyaz bir hortuma, sonra da insanım-

sı bir figüre dönüştü. En sonunda Hera'nın tıpkısı olmuştu, sadece daha solgun ve soğuktu.

Lafımı geri aldım. Aynı Hera'ydı.

Sahte Hera, Gerçek Hera'ya baktı. "Merhaba."

"Bu çok acayip," dedi Gerçek Hera.

"Sen burada bekle," dedi Zeus, Gerçek Hera'ya.

Sahte Hera'yı alıp partiye götürdü.

İxion kaldığı yerden Sahte Hera'yla flörte devam etti. Son derece memnun edici bir şekilde Sahte Hera ona karşılık veriyordu. İxion'a eliyle kendisini koridor boyunca takip etmesini işaret etti.

Sabah tanrılar mahmur gözlerle kahvaltı için yemek salonuna indiler. İxion'un gece orada kaldığını görünce çok şaşırdılar. Nedenini sorduklarındaysa İxion onlara Göklerin Kraliçesi'nin onu odasında misafir ettiğini gözlerini pis pis kırparak anlattı.

"Onu parmağımın ucunda oynattım," diye böbürlendi İxion. "Benim Zeus'tan çok daha yakışıklı olduğumu söyledi. Benimle sonsuza dek birlikte olabilmek için beni ölümsüz yapacak."

Ne kadar havalı olduğundan ve Hera'nın Zeus'u terk edip onunla evlenmeyi ne kadar istediğinden bahsedip durdu. Bu arada Zeus salona girdi ve yürüyüp sessizce İxion'un arkasında durdu.

İxion sonunda masadaki bütün tanrıların sus pus olduğunu fark etti.

Bir an duraksadı. "Tam arkamda, değil mi?"

"Aynen!" dedi Zeus neşeyle. "Ha bir de bir adamın karısına el koyduysan sana tavsiyem o adamın evinde bununla ilgili olarak böbürlenme. Bir de emin ol ki *gerçekten* el koyduğun o adamın karısı olsun, buluttan bir kukla değil."

İxion yutkundu. "Sanırım başım belada."

"Azıcık!" dedi Zeus.

Tanrıların hiçbiri Zeus'un misafirini cezalandırmasına karşı çıkmadı. Zeus yedek bir araba tekeri getirtip İxion'u çomaklardan birine bağladı ve kollarıyla bacaklarını öyle bir gerdi ki neredeyse kopacaklardı. Sonra tekerleği ateşe verdi ve frizbi gibi gökyüzüne fırlattı. İxion ölümsüz oldu evet ama sırf sonsuza dek acı çekebilsin diye. Şu an hâlâ yörüngede alevler içinde dönüp durmakta ve muhtemelen şöyle haykırmakta: "Hera! Benden hoşlandığını sanmıştım!"

Bu hikâyenin en tuhaf yanı ne biliyor musunuz? Sahte Hera'nın gerçek bir bebeği oldu. Bir bulut nasıl bir çocuk doğurabilir ki? Hiçbir fikrim yok, ama çocuğun adı Sentorus'tu ve bu da yazık ki bir ata âşık oldu. Hiç sormayın. Onların çocukları sentor ırkına dönüştü ki sentorlar da yarı insan yarı attır.

En başta belirttiğim gibi. Bu kadar tuhaf şeyi kırk yıl düşünsem uyduramam.

İxion olayından sonra Hera, Zeus'un biraz daha özenli bir koca olacağını düşünmüştü ama hayal kırıklığına uğradı. Tam tersi, Zeus, Hera'nın namusunu başarıyla koruduğunu düşünüp biraz yaramazlık yapmaya hak kazandığını düşündü.

Hera'nın Zeus'un kaçamaklarına karşı aldığı intikamları anlatmaya kalksam yüzyıllar boyu bu kitabı okur dururuz. Bu neredeyse Hera'nın tam zamanlı işi olup çıktı.

Ama bir ölümlü kız özellikle sinirine dokundu. Semele, Yunanistan'daki Thebai şehrinin prensesiydi ve kimse yüksek sesle ifade etmese de herkes onun, kendi kuşağının en güzel ölümlü kızı olduğunu biliyordu. Bir tanrıça kadar, hatta Hera'dan bile daha güzeldi.

Zeus ha bire Thebai'ye "alışverişe" gitmeye başladı. Hera tabii ki şüphelendi ama Zeus çok akıllıydı. Hera bir türlü ikisini iş üstünde yakalayamıyordu. Sonra bir gün Thebai semalarında altın rengi bir bulut halinde dolanırken aşağıda kocasını gördü. (Zeus da ölümlü kılığındaydı ama Hera yine de onu tanıdı.) Zeus, şehrin en lüks semtlerinden birinde bir evden çıkmaktaydı.

Kısa bir süre sonra kapıda Semele belirdi ve Zeus'a el salladı. Kız orada iki saniye durdu ama bariz bir şey vardı: *aşırı* hamileydi.

Hera hırlayıp kendi kendine bir şeyler mırıldandı ama kızı oracıkta öldüremezdi. Zeus iflah olmaz bir baş belası olsa da son derece *güçlü* bir baş belasıydı. Hera'nın, sevgililerinden birini öldürdüğünü öğrenirse ona dayanılmaz acılar yaşatabilirdi. Bu işi bir parça alavere dalavereyle halletmesi gerekiyordu.

Hera altın bulut halinde Thebai semasından aşağı indi ve yaşlı bir kadın kılığına girdi. Dilenci ya da seyyah bir satıcı taklidi yaparım diyerek Semele'nin kapısını çaldı.

Semele kapıyı açınca şaşkına döndü. "Beroe, sen misin?"

Hera kızın neden bahsettiğini anlamamıştı ama suyuna gitti. "Ah, evet tatlım! Benim, Beroe, senin—"

"Bebekken bana bakan bakıcı!"

"Aynen!"

"Ah, ne kadar yaşlanmışsın!"

"Teşekkürler," dedi Hera sinirle.

"Ama yine de seni nerede görsem tanırım. Lütfen içeri gir!"

Hera evi turladı. Olimpos Dağı'ndaki kendi odasından daha güzel olmasa da evin çok hoş olmasına sinir oldu.

Masumane bir şekilde Semele'ye nasıl olup da böyle muhteşem bir

malikânede yaşadığını sordu. Ev bir prenses için bile fazla gösterişliydi.

"Ah, erkek arkadaşım sayesinde," dedi Semele gururla. "O kadar harika bir insan ki, *ne istesem* alıyor. Bak, bu kolyeyi biraz evvel hediye etti."

Semele, Zeus'un Hera'ya o güne dek aldığı her şeyden çok daha güzel olan, yeşimtaşı, altın ve yakutla bezeli kolyeyi gösterdi.

"Ne kadar güzel." Hera prensesin mükemmel çenesine bir yumruk indirmemek için kendini zor tutuyordu. "Kim bu adam peki? Buralı mı?"

"Ee... Bunu söylememem gerek."

"Ama ben senin bebek bakıcınım. Beryl'im!" dedi Hera.

"Beroe," dedi Semele.

"Ben de onu demek istedim! Haydi anlat bana."

Semele heyecandan ölüyordu. O güne dek bunu birisine anlatmak için can atmıştı, o yüzden Hera'nın kızı fazla sıkıştırmasına gerek kalmadı.

"Şey... O Zeus," diye itiraf etti. "Göklerin tanrısı. Yaradılışın efendisi."

Hera boş boş kıza baktı, inanmamış gibi yaptı. Sonra da içten bir şekilde iç geçirdi. "Ah, zavallı yavrum benim. Zavallım, zavallı evladım."

Semele gözlerini kırpıştırdı. Beklediği tepki bu değildi. "Ama ben... Ben evrenin efendisiyle çıkıyorum!"

Hera güldü. "Demek sana öyle dedi. Sence kaç erkek bir kıza daha önce bu yalanı söylemiştir? Bence hemen hemen hepsi! Onun tanrı taklidi yapan zengin ve ihtiyar bir sahtekâr değil de *gerçekten* bir tanrı olduğunu nereden biliyorsun?"

Semele'nin yüzü kızardı. "Ama o Zeus *olduğunu* söyledi. Ve bayağı da... tanrısal bir tip."

"Bunu ispatlayacak bir şey yaptı mı?"

"Şey, hayır."

Hera bunun üzerinde düşünüyormuş gibi yaptı. "Bu adam senin çocuğunun babası. Bundan emin olman gerek. Senin için her şeyi yapacağını söylemiştin?"

"Evet! Öyle dedi!"

"O zaman ona yemin ettir," diye tavsiyede bulundu Hera. "Sonra da karısı Hera'nın karşısında nasıl beliriyorsa senin önünde de öyle belirmesini iste. Gerçek tanrısal formunda yani. Anca öyle anlarsın."

Semele bunu bir düşündü. "Biraz tehlikeli gibi sanki."

"Seni gerçekten seviyorsa hiç de değil! Sen Hera'dan daha iyi değil misin?"

"Tabii ki öyleyim."

"Onun kadar güzel değil misin?"

"Daha güzelim. Zeus bana öyle dedi."

Hera çenesini öyle bir sıktı ki neredeyse ölümsüz bir dişini kıracaktı. "Öyle yap o zaman. Zeus'un tanrısal formunu Hera kaldırabiliyorsa eminim sen de kaldırabilirsin! Umarım adam gerçekten Zeus'tur tatlım. Çok samimiyim! Ama emin olman gerek. Söz konusu olan çocuğunun geleceği. Bu adam ne zaman geri gelecek?"

"Az sonra."

"Ah, saat kaç olmuş!" dedi Hera. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim ama gitmem gerek. Yapacak... ihtiyar kadın işlerim var."

Hera çıktı. Bir saat sonra Zeus, Semele'nin evine geri geldi.

"Selam bebeğim," dedi içeri girerken.

Anında ters giden bir şeyler olduğunu anladı. Semele her zamanki gibi koşup boynuna sarılmamıştı. Kollarını hamile karnının üzerinde kavuşturmuş, koltukta surat asıyordu.

"Aaa, hayırdır?" diye sordu Zeus.

Semele dudağını sarkıttı. "Benim için her şeyi yapacağını söylemiştin."

"Yaparım da! Bir kolye daha mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Semele. "Başka bir şey istiyorum. Beni sadece bu mutlu edecek."

Zeus kıkırdadı. Belki de Semele bu sefer bir elbise istiyordu ya da insanların icat ettiği şu yeni şeylerden. Neydi o? Ha, ayakkabı.

"Ne istersen söyle!" dedi Zeus.

"Söz mü?"

Zeus kollarını yüce gönüllülükle açtı. "Styks Nehri üstüne yemin ederim. Ne istediğini söyle, anında senindir."

"Güzel." Semele gülümsedi. "Karşımda gerçek tanrısal formunla belirmeni istiyorum, Hera'nın karşısında durduğun gibi."

Zeus'un nefesi kesildi. "Eee... Bu pek iyi bir fikir değil bebeğim. Başka bir şey iste benden."

"Hayır!" Semele ayağa kalkmaya çalıştı. "*Her şeyi* yaparım demiştin. Gerçekten bir tanrı olduğunu ispatlamanı istiyorum. Hera'dan neyim eksik benim? Seni *onun* seni gördüğü gibi görmek istiyorum."

"Ama tanrısal form... Bu insanlar için iyi bir şey değildir. Özellikle hamile insanlar için. Özellikle bu hamile insanlar birkaç saniye daha yaşamak istiyorsa."

"Ben kaldırabilirim," dedi Semele. "Bundan *eminim*."

Zeus ise emin değildi. Daha önce bir insanın karşısında tanrısal formuyla hiç belirmemişti ama bunun bir ölümlü için koruyucu gözlük olmadan güneşe ya da sabah makyajını henüz yapmamış bir sinema yıldızına bakmak gibi bir şey olduğunu tahmin ediyordu. *Son derece tehlikeli.*

Ancak Zeus, Styks Nehri üzerine yemin etmişti ve yemininden dönemezdi. Hem Semele sağlam kızdı. Ünlü kahraman Kadmos'un kızıydı o.

Bir tanrının gerçek formuna bakmayı kaldırabileceğini düşünüyorsa belki de gerçekten bunu başarabilirdi.

"Pekâlâ. Hazır mısın?" diye sordu Zeus.

"Hazırım."

Zeus'un insan kılığı kayboldu. Semele'nin oturma odasında bütün haşmetiyle, süpernova gibi kendi etrafında dönen ateş ve şimşek şeklinde belirdi. Mobilyalar alev aldı. Kapı zili duvardan fırladı. Panjurlar patladı.

Semele bunu kaldıramadı. Oturma odasının duvarında bir iz bırakarak yok oldu. Ancak karnındaki bebek hayatta kaldı, çünkü muhtemelen bebeğin tanrısal bir yanı vardı. Güzel, sıcacık anne karnının olduğu yerde, havada öyle asılı kaldı yavrucak. Zeus, bebek yere düşmeden tam zamanında insan formuna geri döndü ve bebeği havada yakaladı.

Elbette Semele'nin ölümü üzerine Zeus şoka girmişti ama o an en önemli şeyin o bebek olduğunu fark etti. Minik oğlan daha tam büyümemişti bile. Belli ki doğuma kadar daha birkaç ay gelişmesi gerekiyordu.

Zeus hızlı karar vermek zorundaydı. Şimşeğini çıkarıp sağ bacağında bir kesik açtı. Acayip acımış olmalı ama tıpkı pantolonunun cebine bir şey koyar gibi bebeği kesikten içeri soktu. Sonra da derisini dikti.

Millet... Bunu evde denemeyin. İşe yaramaz.

Fakat sanırım tanrılar daha farklı. Bir şekilde bebek hayatta kaldı ve doğma zamanı gelene kadar orada büyüdü.

Diğer tanrılar "Hey Zeus, sağ bacağın niye öyle şişmiş? Bir doktora gitsene dostum," dediler mi bilinmiyor, kaynaklarda böyle bir şey yok.

Bebek doğmaya hazır olduğu zaman Zeus kesip onu çıkardı ve bu bebek tanrı Dionysos oldu. Onun hikâyesine daha sonra geleceğiz. Ama bilin ki doğumu, adamla ilgili *en az* tuhaf olan şey.

Her neyse, Hera, Semele'den intikamını almış oldu ve keşke bunun

yaptığı en korkunç şey olduğunu söyleyebilseydim.

Ne yazık ki Hera daha yeni ısınmaya başlamıştı.

Zeus'un bir başka sevgilisi, Aigina adlı bir kadındı. Aigina, Semele'nin hikâyesini duymuş olacak ki, adam onunla sürekli flört edip onu hediyelere boğsa da Zeus'un sevgilisi olmak için başta o kadar hevesli değildi. Nihayet Zeus bir gün onu gizli bir adaya uçmaya ikna etti.

"Kimse duymayacak," diye yemin etti.

"Peki ya Hera?" diye sordu Aigina.

"Özellikle de o duymayacak." Zeus devasa bir kartala dönüşüp kadını bir adaya götürdü ki bu adanın adı bugün de Aigina'dır.

Zeus bu kaçamaktan *neredeyse* paçayı sıyırıyordu. Hera bunu yıllar sonra Aigina ölüp gittikten sonra duydu. Duyduğundaysa Aigina'yla Zeus'un oğlu o adanın, yani doğduğu yerin kralıydı. Hera bunu nereden öğrendi bilmiyorum ama öğrenir öğrenmez Aigina'yı şahsen cezalandıramayacağı için küplere bindi.

"Ben onu öldürmeden nasıl ölebilir, bu ne *cüret*!" diye kükredi. "Ne yapalım, ben de acısını oğlundan çıkarırım."

Kralın adı Aiakos'tu (isminde biraz daha sesli harfe ihtiyaç var sanki). Aiakos o sırada savaşın eşiğindeydi. Krallığını savunmak üzere ordusunu topluyordu.

Hera devasa bir zehirli yılan çağırdı ve adanın tek nehrinin ana kaynağına yılanı bıraktı. Yılanın zehri su şebekesine karıştı ve kısa süre içinde ada nüfusunun çoğu zehirlenip öldü.

Çok adil, değil mi? Zeus ölümlü bir kadınla yattı, o yüzden Hera da çocuklarını bulduktan sonra gidip adamın krallığındaki herkesi öldürdü. Hayır canım, hiç de psikopatça değil, ne münasebet.

Tahmin edeceğiniz gibi Aiakos panikledi. Mavi gökyüzünü görebileceği saray bahçesine çıktı. Dizlerinin üstüne çöktü ve Zeus'a dua etmeye başladı. "Baba! Burayı istila etmek üzereler ve karın ordumdaki her bir adamı ve sivillerimi öldürdü."

Zeus'un sesi gökyüzünde gürledi: "Tüh ya. Ne yapabilirim?"

Aiakos bunu düşünmüştü. Çiçek tarhlarına baktı ve aralarında uygun adım yürüyen karıncaları gördü. Binlerceydiler, yorulmak bilmiyorlardı, son derece çalışkanlardı. Bir ordu gibi.

"Bak ne diyeceğim," dedi Aiakos. "Şu karıncaları benim için bir orduya dönüştürsen?"

"Oldu bil!" diye gürledi Zeus.

Bir anda tüm karınca kolonisi insana dönüştü. Işıldayan kırmızı-siyah üniformalar içinde binlerce çakı gibi asker, çoktan mükemmel bir disiplinle sıraya girmişti. Hiçbir düşmandan korkmuyorlardı. İnanılmaz derecede güçlü ve dayanıklıydılar. Adları Myrmidonlar oldu ve Yunanistan'ın ilk elit savaş gücü haline geldiler. Bir tür Antik dünyanın Bordo Bereliler'i gibiydiler yani. Daha sonraları, Aşil adlı ünlü bir kumandanları olacaktı.

Hera'yla ilgili olarak anlatacağım son şey –ve bunu gerçekten hâlâ anlamış değilim– birinin düşmanıyken anında onun dostu haline gelebilmesi ya da bunun tam tersi. Örneğin Poseidon.

Başlangıçta ikisi pek anlaşamıyordu. Aslına bakarsanız ikisi de aynı Yunan krallığına göz dikmişlerdi: Argos. O zamanlar buranın yönetici tanrısı, yani hamisi olmak çok önemliydi. Örneğin New York'un tanrısı olmak bomba gibi bir şeydi. Ama Pennsylvania'daki Scranton'un tanrısıysanız... mech yani. (Scranton'daki herkesten özür dilerim bu arada.)

Sanırım Argos güzel bir yerdi çünkü Hera da Poseidon da oranın hamisi olmak istiyordu. Kral, Hera'yı tercih etti. Halkının yılan zehrinden ölmesini istememiş olabilir.

Hera havalara uçtu. Poseidon uçmadı. Tüm krallığı sular altında bıraktı ve Hera bu durumdan şikâyet edince "Tamam. Suyu geri çekeceğim. *Tamamını*," dedi. Sular geri çekildi ve bütün nehirler ve akarsular kurudu.

Hera tekrar şikâyet etti. Birbirlerini gırtlaklamanın eşiğine gelmişlerdi. En sonunda Poseidon pes etti ve suyun bir kısmının geri gelmesini sağladı ama Argos bugün bile hâlâ kuru bir yerdir. Pek çok nehrinde yağmur yağmadığı sürece su olmaz. Hera, Argos'un hamisi oldu ki bu daha sonra Argonautlar denen bir grup kahramanın lideri olan Jason adlı bir adamın çok işine geldi. Ama bu başka bir hikâye.

Demek istediğim şu ki Hera bu olaydan hemen sonra tavır değiştirdi. Poseidon'la kafa kafaya verdiler ve Zeus'un bir lider olarak kontrolden çıktığına kanaat getirdiler. Birlikte ilk Olimpos devrimini planladılar.

Ama bunu Poseidon'dan bahsederken anlatacağım.

Şimdi Yeraltı'na iniyoruz ve ölümün ürkütücü sapık tanrısı Hades ne işler karıştırıyormuş ona bir bakıyoruz.

HADES EVİNİ YENİDEN DEKORE EDİYOR

Adamı anlayabiliyorum.

Yok, bakın gerçekten.

Hades uyuz bir tip olabilir ama biliyorsunuz ki kurada evrenin en kötü yeri ona çıktı. Rhea'nın en büyük oğlu olmasına rağmen, doğum sırasına değil de Kronos'un midesinden çıkış sırasına bakıldığı için hep en küçükmüş gibi muamele gördü.

Bu yetmezmiş gibi tanrılar dünyayı paylaşmak üzere kura çekerken Hades'e en sevimsiz yer düştü: Yeraltı.

Tamam Hades de başından beri kasvetli bir tipti, bu yüzden yeraltına inmek kaderiydi diyebiliriz. Hep surat asar ve karalara bürünürdü. Siyah saçları Japon mangalarındaki emo tipler gibi gözlerinin üstüne düşerdi. Yeraltı'nın efendisi olduktan sonra beti benzi iyice attı çünkü ölümlü dünyayı geride bırakmıştı.

Diğer tanrılar onunla haberleşmek *isteseler* bile (ki istemiyorlardı), Yeraltı'nda telefonlar hiç çekmiyordu ve kablosuz ağ da yoktu. Hades oradayken yukarıdaki dünyada neler olup bitiyor hiç farkında olmuyordu. Haberleri sadece ona son dedikoduları getiren yeni ölmüş ruhlardan alabiliyordu.

Harta Antik Yunan'da Hades'e dua edeceğiniz zaman yumruğunuzu yere vurmanız gerekirdi, çünkü ancak bu şekilde onun dikkatini çekebilirdiniz. *Dostum, sana söylüyorum!* der gibi yani.

Peki neden Hades'in dikkatini çekmeye çalışasınız ki? Bilmiyorum.

Sonunda tüm Yeraltı'na *Hades* denmeye başladı ki bu da işleri biraz karıştırdı. Yeraltı dünyası, bu tanrıdan çok daha uzun süredir vardı. İlk adı Erebos'tu ve Hades onu ele geçirince yapılacak çok iş olduğunu gördü.

Su tesisatından başlayalım. Yeraltı'na beş farklı nehir akıyordu ve bunların hiçbirinde yıkanmak ya da dişlerinizi fırçalamak istemezsiniz, emin olun. Aralarında en *tehlikesizi* Feryat Nehri Kokytos'tu ve sakin görünümlüydü. Koyu mavi suları Erebos'un ovalarından sükûnetle akıyordu ve kenarlarında piknik yapmaya müsait bayağı güzel yerler vardı. Ancak çok yaklaşırsanız akıntının içinde işkence çeken ruhların feryatlarını duyabilirdiniz.

Gördüğünüz üzere Kokytos lanetlenmiş ruhların gözyaşlarıyla besleniyordu. Azıcık yaklaşmak bile insanı kedere boğuyordu. Eğer suya *dokunursanız*... inanın bunu yapmak istemezsiniz. İnternet'te istediğiniz kadar yavru köpek videosu seyredin, bir daha asla ayağa kalkamazsınız.

İkinci nehir, Ateş Nehri Phlegeton'du. Yanan gaz yağı gibi Yeraltı'nın mağaralarından geçiyor, siyah volkanik kayalarda yarıklar açıyor, etrafı kan kırmızısıyla aydınlatıyor, havayı dumana boğup en nihayetinde zeminin de zemini olan Tartarus denen derin boşluğa alevli bir şelale gibi akıyordu.

Durum bu. Böylece Hades duşta sıcak suyu açtığında suratına yanan Phlegeton suyu çarpıyordu. Adamın sürekli surat asmasına şaşmamak gerek.

İşin tuhaf yanı Phlegeton suyu sizi öldürmüyordu, ölümlü olsanız bile. Asitle tatlandırılmış radyoaktif kırmızı biber gibi yakıyordu sadece.

Keşke ölsem, dedirtiyordu insana. Bu nehir, kurbanlarını sonsuza dek acı çeksinler diye canlı tutacak şekilde tasarlanmıştı –yaşasın! Lanetlenmiş pek çok ruh sonsuza dek bunun içinde yüzmek ya da boğazına kadar gelen alevli suyun içinde dimdik durmak zorundaydı.

Bazı efsanelere göre Phlegeton sizi günahlarınızdan arındırıp yaptığınız şeyler için çok ama çok pişman olmanızı sağlıyordu. Bunu test etmek isterseniz gidin suya atlayın. Ben sanırım pas geçeceğim.

Üç numaralı nehir, Acılar Nehri Akheron'du. Acı verdiğini tahmin ettiyseniz bravo, bir ödül kazandınız! Akheron yeryüzünde, Epirus'taki ölüler tapınağının civarında başlıyordu. Belki de bu yüzden ruhlar ona kapılıp gidiyor ve nehri acılarıyla dolduruyordu. Akheron süzüle süzüle yeraltına iniyor ve Erebos'a kavuşuyordu. Burada suyuna dokunan ya da yalnızca akıntısının sesini *duyan* her şanssız ruha acı verecek şekilde koyu renkli, dumanı tüten, bataklığımsı bir forma bürünüyor ve genişliyordu. Bir müddet sonra Akheron iki küçük kola ayrılıyordu: Kokytos ve Styks. Bu iki küçük nehir de ters yönlerde ilerleyip Tartarus'a boşalıyordu.

Dördüncü nehir benim en sevmediğim: Unutma Nehri Lethe. (Hafıza kaybıyla ilgili tatsız anılarım var. Uzun hikâye.) Her neyse, Lethe zararsız gibi görünüyordu. Çoğu yerde süt beyazı bir suyu olan sakin bir nehirdi, çakıl taşlarıyla bezeli sığ yatağında kıvrıla kıvrıla akar, bakanda uyku getirecek şekilde ağır hareket ederdi. Bu nehirden kolayca karşıya geçeceğinizi düşündünüz, değil mi? Tavsiyemi ister misiniz? Geçmeyin.

Lethe'nin suyundan tek bir damla kısa dönem hafızanızı siler atar. Geçen hafta olanların tek bir tanesini bile hatırlamazsınız. Bir bardak içer ya da suya girerseniz zihniniz tamamen boşalır. Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi ya da New York Yankeeler'in Boston Red Sox'tan *kat be kat* üstün olduğunu unutursunuz. Korkunç, değil mi?

Ancak bazı ölü ruhlara göre Lethe müthiş bir şeydi. Kıyılarında kalabalık gruplar halinde bekleşir, önceki hayatlarını unutmak amacıyla suyunu içerlerdi. Hatırlamadığınız şeyi özlemezsiniz çünkü. Bazen bazı ruhların yeniden doğmasına izin veriliyordu. Bu şansı elde ederseniz eski yaşamınızı hatırlamamak için Lethe'den bir bardak su içmek *zorundaydınız.* Haklılar, hem kim o sıkıcı okul yıllarını tekrar tekrar yaşamak ister ki?

Lethe'nin kıyılarında haşhaşlar biterdi. Bu yüzden haşhaş suyunun insanları uyutup acıları dindirdiği söylenir. (Ve buna *afyon* denir çocuklar. Ve uyuşturucu KÖTÜ BİR ŞEYDİR. Tamam, bunu yazmam gerekiyordu.) Bir noktada Lethe kıvrılıp uyku tanrısı Hypnos'un yaşadığı mağaraya giriyordu. İçerisi nasıl mıydı? Şimdiye dek kimse tarif edemedi çünkü oraya girme salaklığını gösteren her insan içeride uyuyakaldı ve bir daha asla dışarı çıkamadı.

Yeraltı'ndaki beşinci nehir, Nefret Nehri Styks'ti. Bu kesinlikle en ünlü nehirdi ama adı geçtiği anda turizm şansı kalmıyordu. *Hey millet, sömestrde Nefret Nehri'ne gidiyoruz! Yaşasın!* diye bir şey olmuyordu çünkü.

Styks, Yeraltı'nın en derin, en karanlık yerlerinden geçiyordu. Bazı efsanelerde bu nehrin suyun Titan'ı Tethys tarafından yaratıldığı, okyanusun dibindeki tuzlu suyla beslendiği söylenir.

Styks, Erebos'u bir hendek gibi çevreliyordu, o yüzden Yeraltı'na gitmek istiyorsanız kesinlikle bu nehirden geçmek *zorundaydınız.* (Bazı hikâyeler geçmek zorunda olduğunuz nehrin Akheron olduğunu, Styks'in Akheron'un bir kolu olduğunu söyler. Sanırım her iki versiyon da doğru.)

Suyu koyu renkli ve çamurumsuydu, üzerinde her daim pis kokan bir sis olurdu ve insan etini çürütücü bir yapıya sahipti. Sülfürik asite biraz lağım ekleyip üstüne biraz sıvı nefret damlatın, alın size Styks.

* * *

Şimdi şöyle diyorsunuzdur: Kim Yeraltı'na gitmek *ister* ki? Bilmiyorum. Ama insanlar yaratıldıkları günden beri, öldüklerinde ruhları, uçurumdan atlayan keçiler ya da Times Meydanı'na akın eden turistler gibi içgüdüsel bir şekilde Erebos'a inmişti. Onlara bu fikrin aptalca olduğuna dair ne söylerseniz söyleyin bunu yapıp durdular.

Sorun şu ki ruhların Styks Nehri'nden kolayca geçebilecekleri bir yol yoktu. Bazıları yüzmeye çalıştı. Diğerleri de bunu denedi ama suyun içinde çürüdüler. Pek çoğu nehrin kıyısı boyunca dolandı durdu ve öteki tarafa el sallayıp *Ya ben oraya gidecektim yaa!* diye seslendi.

Sonunda hamarat bir daimon olan Charon kolları sıvadı. Daimon ne mi? Elinde çatal olan, kuyruklu kırmızı derili bir iblis değil. Daimonlar ölümsüz ruhlardı, küçük tanrılar gibiydiler. Bazıları canavara bazıları insana benziyordu. Bazıları iyiydi. Bazıları kötü. Bazıları da öyle takılıp dururdu.

Bu Charon, gece tanrıçası Nyks'in oğullarından biriydi. Charon pek çok kılığa girebilirdi ama çoğunlukla paramparça bir cüppe giymiş, yağlı bir sakalı ve huni şeklinde bir şapkası olan yaşlı bir adam kılığında dolaşırdı. Ben olsam şeklimi değiştirip ortalıkta Brad Pitt gibi gezerdim ama sanırım Charon için cazibesiyle ruhları etkilemek o kadar da önemli değildi.

Bir gün Charon tüm ölümlü ruhların çaresiz bir şekilde Erebos'a gitmeye çalıştığını fark etti ve bir kayık inşa edip bu ruhları karşı kıyıya taşımaya başladı.

Beleşe değil tabii. Altın, gümüş ve kredi kartı kabul ediyordu. Yeraltı'nda kurallar falan da olmadığı için canı ne isterse onu talep ediyordu. Sizi severse birkaç kuruşa karşıya geçirebilirdi. Ama sevmezse bir servet isteyebilirdi. Gömülürken yanınıza hiç para koymadılarsa, tüh!

Styks'in ölümlü kıyısı boyunca sonsuza dek dolanırdınız. Hatta bazı ruhlar dönüp durmaktan o kadar bunaldılar ki ölümlü dünyaya geri dönüp hayalet olarak insanları rahatsız ettiler.

Styks'ten karşıya geçseniz bile Erebos'un tam bir kargaşa içinde olduğunu görürdünüz. Hayaletler güya yaşamlarında ne kadar iyi insan olduklarına göre farklı gruplara ayrılırdı. Berbat karaktere sahip olanlar Ceza Tarlaları'na gidip sonsuza dek işkencenin tadını çıkarırdı. İyi insanlarsa Elysium'a gideceklerdi ki burası Cennet, Las Vegas ve Disneyland'in birleşmiş hali gibi bir şeydi. Ruhlar ne iyi ne kötülerse, yani öyle boş boş yaşayıp gitmişlerse (ki çoğu insan böyledir), sonsuza dek ortalıkta dolanmak üzere Asphodel Tarlaları'na gönderilirdi ki burası o kadar da kötü bir yer değildi, sadece aşırı derecede sıkıcıydı.

Teoride ruhlar böyle ayrılıyordu. Ne yazık ki Hades'ten önce Yeraltı'nı kimse yönetmiyordu. Bütün öğretmenlerin hasta olduğunu ve yedek öğretmenlerin de okul kurallarından bihaber olduğunu düşünün, çocuklar azıtmaz mı? İşte Yeraltı da aynen böyleydi. Ceza Tarlaları'ndaki lanetlenmiş ruhlar Asphodel'e kaçıyordu ve kimse onları durdurmuyordu. Asphodel'deki ruhlar gizlice Elysium'daki partiye sızıyordu. Elysium'daki bazı son derece geri zekâlı ruhlar ise yanlış yöne sapıp kendilerini Ceza Tarlaları'nda buluyordu ve muhtemelen şikâyetçi olmayacak kadara nazik insanlar oldukları için oradan asla çıkamıyorlardı.

Hatta gitmiş olması gereken yerde olan ruhlar bile çoğu zaman hak ettikleri yerde olmuyordu çünkü Hades işleri devralmadan önce öteki tarafta gideceğiniz yer henüz siz hayattayken belirleniyordu.

Bu nasıl işliyordu hiçbir fikrim yok. Tahminen üç canlı yargıç tam ölmeden önce sizinle görüşüyor ve Ceza Tarlaları'na mı gideceksiniz, Elysium'a mı, yoksa Asphodel'e mi, onu belirliyordu. Yargıçların iki sa-

niye sonra ölmek üzere olduğunuzu nasıl anladıklarını sormayın. Tahmin ediyorlardır, ne bileyim. Belki tanrılar kulaklarına fısıldıyordur. Belki de yargıçlar insanlara rasgele seslenip "Hey! Sen! Gel buraya! Nalları dikme vaktin geldi!" diyorlardı.

Her neyse, yargıçlar ifadenizi alıyorlardı ve sonsuz kaderiniz hakkında hükme varıyorlardı. Bilin bakalım ne oluyordu? İnsanlar yalan söylüyorlardı. Yargıçlara rüşvet veriyorlardı. En güzel kıyafetlerini giyip gülümseyerek yargıçlara yalakalık yapıyor, yargıçlar da onları iyi insanlar sanıyordu. Ayrıca "Ha, evet. Bu adam çok iyi bir hayat yaşadı. Kimseye işkence falan etmedi," diyen şahitler bile getiriyorlardı. Böyle şeyler işte.

Pek çok insan bu şekilde Elysium'a kapağı attı, yargıçlara yalakalık yapmayan pek çok iyi insan da kendini Ceza Tarlaları'nda buldu.

Anlayın işte. Yeraltı arapsaçına dönmüştü. Hades yönetimi devralınca etrafa şöyle bir bakındı ve "I-ıh, böyle gitmez!" dedi.

Böylece Olimpos'a gitti ve durumu Zeus'a anlattı. Yapmayı düşündüğü şey için Zeus'un onayını almak zorunda olmak Hades'in gücüne gitmişti ama ölümden sonraki hayatta büyük değişiklikler yapmak istiyorsa Zeus'un evet demesi gerekliydi, özellikle işin içinde insanlar varsa. Tanrılar insanları ortak mal kabul ediyordu.

Zeus dinledi ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Ee, ne öneriyorsun peki?"

"Şey," dedi Hades, "şu üç yargıç konsepti kalabilir ama—"

"İzleyiciler oy versin!" dedi Zeus. "Her sezonun sonunda kazanan ölümlü Elysium'un Sesi seçilsin!"

"Şey, olmaz," dedi Hades. "Aslında ben daha çok şöyle bir şey düşündüm. Yargıçlar canlı insandan ziyade ölü birer ruh olabilir. Ölümlünün ruhu da ancak Yeraltı'na indikten sonra yargılanır."

"Yarışma formatı istemiyorsun yani? Hmm kötü oldu bu."

Hades kendine hâkim olmaya çalıştı. "Yargıçlar benim kontrolümde olan ruhlar olurlarsa insanlar tarafından etkilenmeleri imkânsız olur. Mahkemeye gelmiş olan ruhlar özlerinden başka her şeyden arınmış olacaklar. Rüşvet ya da güzel kıyafetler bir işe yaramaz. Yargıçlara rüşvet veremezler, şahit de çağıramazlar. Yaptıkları tüm iyilikler ve kötülükler tek tek ortaya dökülür çünkü bu yargıçlar her şeyi görürler. Yalan söylemek de imkânsızlaşır."

"Sevdim ben bu fikri," dedi Zeus. "Yargıç olarak kimi seçeceksin?"

"Ölmeden önce yeryüzünde krallık yapmış olan kişileri muhtemelen," dedi Hades. "Krallar hüküm vermeye alışkındırlar."

"Güzel," diye kabul etti Zeus. "Bu krallar *benim* oğullarım olduğu sürece sorun yok. Anlaştık?"

Hades çenesini sıktı. Kardeşinin her şeye burnunu sokmasından hiç hoşlanmıyordu ama neredeyse her Yunan kralı Zeus'un oğluydu, aralarından seçim yapması zor olmayacaktı. "Anlaştık."

Zeus başıyla onayladı. "Cezanın infaz edildiğinden ve ruhların doğru yerlere gönderildiğinden nasıl emin olacaksın peki?"

Hades soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Ah, bunu kafana takma. Ben o işi hallettim."

Erebos'a dönünce Hades tümü Zeus'un oğlu olan üç eski kralı jüri yaptı: Minos, Aiakos ve Rhadamanthys.

Sonra üç Furya'yı yanına çağırdı, hani şu Uranüs'ün kanından doğan intikam ruhları. Hades onları infaz sorumlusu tayin etti. Ne de olsa kimse ağzı leş gibi kokan ve elinde bir kırbaç taşıyan bir nineyle tartışmak istemezdi.

Pek çok daimon gibi Furyalar da istedikleri kılığa girebiliyordu ama genellikle uzun, tel tel saçlı, yırtık pırtık cüppe giymiş, devasa yarasa kanatları olan çirkin yaşlı kadın kılığında gezerlerdi. Ateşli kırbaçları hem ölülere hem canlılara korkunç bir acı verirdi ve görünmez bir şekilde uçabilirlerdi, ne zaman tepenize bineceklerini bilemezdiniz.

Hades onları ölüleri sıraya sokmakta kullandı. Bazen Furyaların delirip, lanetlenmiş ruhlar üzerinde yeni işkence teknikleri denemelerine izin veriyordu. Gerçekten korkunç bir suç işlemişse canlı insanların bile peşine Furyaları takabiliyordu: bir aile ferdini öldürmek, bir tapınağa saygıda kusur etmek ya da karaoke gecelerinde kötü rock parçaları söylemek gibi.

Hades'in bir sonraki Yeraltı renovasyonu şu oldu: ruhların Erebos'ta yollarını kolaylıkla bulmalarını sağladı. Haberci tanrı Hermes'i Styks'in ölümlü tarafında kaybolmuş ruhların peşine düşmeye ikna etti. Hermes kafası karışmış gibi duran bir ruh görürse onu doğru yöne çevirip eline Yeraltı Ticaret Odası'nın hediyesi olan bol açıklamalı renkli bir harita tutuşturuyordu.

Ölülerin ruhları Styks Nehri'ne varınca daimon Charon onları standart ücret olan bir gümüş sikke karşılığında kayığıyla karşıya geçiriyordu. Hades, Charon'u herkesten aynı ücreti alma konusunda ikna etti (*tehdit etti* desek daha doğru olur).

Hades yukarıda yaşamakta olan ölümlülere de cenaze ayinlerini doğru düzgün yapmalarını tembih etti, yoksa ölünce Yeraltı'na alınmayacaklardı. Öldüğünüzde ailenizin tanrılara belli bir adak sunması gerekiyordu. Sizi doğru dürüst bir şekilde gömmeli ve dilinizin altına bir sikke yerleştirilmeliydi ki bunu Charon'a verebilesiniz. Sikkeniz yoksa sonsuza dek yeryüzünde bir hayalet olarak dolanır dururdunuz ki bu son derece anlamsız ve sıkıcıdır.

Peki Hades ölümlülere bu haberi nasıl iletti? *Oneiroi* adı verilen kara kanatlı, sevimsiz bir ordusu vardı ve bunlar insanların rüyalarına girip kâbuslarında başrol oynarlardı.

Hiç uykunuzda bir yerden düşüyor gibi olup aniden uyandığınız oldu mu? Hah, işte bu, *oneiroi*lerin sizinle uğraştığı anlamına gelir. Muhtemelen sizi yataktan kaldırmış ve gerisingeri bırakmışlardır, sırf gıcıklık olsun diye. Bir daha başınıza geldiğinde elinizi yumruk yapıp yere vurun ve "Hades, şu geri zekâlı daimonlarına söyle de beni rahat bıraksınlar!" diyebilirsiniz.

Hades'in yaptığı bir başka değişiklik: Erebos kapılarında güvenliği sıkılaştırdı. Tartarus Barınağı'na gitti ve hayal edebileceğiniz en büyük, en sevimsiz köpeği sahiplendi. Bu canavarın adı Kerberos'tu ve bir pit bull, rottweiler ve kuduz bir kürklü mamut kırmasıydı. Kerberos'un üç kafası vardı. Böylece Hades'in sarayına girmek isteyen ölümlü bir kahramansanız ya da kaçmaya çalışan bir ölüyseniz yakalanma ve mideye indirilme riskiniz üçle çarpılıyordu. Jilet gibi keskin pençeleri ve dişleri dışında denen odur ki Kerberos'un yılanlardan oluşan bir yelesi ve bir sürüngen kuyruğu varmış. Ben bir şey diyemeyeceğim. Kerberos'la sadece bir kez karşılaştım. O sırada etraf karanlıktı ve korkudan altıma yapmamaya çalışıyordum.

Her neyse, ölmüş ruhlar kapılara vardığında üç yargıç tarafından gruplara ayrılıyor ve uygun görülen yerlere yollanıyordu. Daha önce dediğim gibi, çoğu insan hayatlarında ne etliye ne sütlüye karışmıştır, ne iyidir ne kötü, o yüzden bu insanlar kendilerini Asphodel Tarlaları'nda buluyordu. Orada amaçsızca oradan oraya uçuşan ve yarasa gibi ince sesler çıkaran gölgelere dönüşüp kim olduklarını ve ne yaptıklarını hatır-

lamaya çalışırlardı. Sabahın ilk dersine giren bir öğretmen gibi, özellikle henüz kahvesini içmediyse.

İyi bir hayat yaşadıysanız Elysium'a giderdiniz ki burası karanlık Yeraltı'nda mümkün olan en hoş yerdi. Kendinize ait bir malikâneniz olur, bedava yiyecek-içecek dağıtılır ve beş yıldızlı bir otel konforunda yaşardınız. Diğer şanslı iyi insanlarla takılıp sonsuza dek gönlünüzü eğlerdiniz. Elysium sıkıcı gelirse Lethe Nehri'nden biraz su içip yeniden doğabilirdiniz.

Az sayıda birkaç ruh *aşırı* iyiydi ve üç kez üst üste çok iyi hayatlar yaşamayı başardılar. Eğer siz de bunlardan biriyseniz Kutsanmışlar Adası'na terfi ederdiniz. Burası Elysium'un ortasındaki bir gölde bulunan Karayip tarzı bir adaydı. Çok fazla insan o kadar şanslı ve erdemli değildi elbette. Bu biraz İyi İnsan Piyangosu'nu kazanmaya benziyordu.

Kötülüklerle dolu bir hayat yaşadıysanız özel bir sevimsiz muameleye maruz kalıyordunuz: sonsuza dek yağda kavrulmak, derinizin yüzülmesi, kırık cam parçalarından oluşan bir tarlada aç iblisler tarafından kovalanmak ya da dev bir jilet kaydırağından kayıp limonata havuzuna düşmek gibi! Bilirsiniz işte, sıradan işkenceler. Çoğu ceza çok yaratıcı değildi ama Hades'i sinir etmeyi *gerçekten* başardıysanız, kendisi ölümsüz ruhunuza işkence edecek değişik yöntemler bulmakta her zaman ustaydı.

Örnek ister misiniz?

Tantalus. Bu herif *kafayı yemişti.* Bir Yunan kralıydı –hiç şaşırtıcı değil ama tabii ki Zeus'un oğluydu– ve Olimpos Dağı'nda nektar ve ambrosia yemeye davet edilmişti. Büyük şeref, değil mi? Ama işte Tantalus'un açgözlülüğü tuttu.

"Vay be," dedi yemekten sonra göbeğini ovuşturarak. "Bu yiyecekler nefismiş! Evde millete ikram etmek için küçük bir paket yaptırabilir miyim?"

"Yüce ben aşkına!" dedi Zeus. "Tabii ki hayır! Bu ambrosia ve nektar çok nadir bulunur ve büyülüdür. Onu öyle her önüne gelenle paylaşamazsın."

"Ya..." Tantalus zoraki gülümsedi. "Tabii canım. Anlıyorum. Neyse... Bir sonrakinde bana bekliyorum o halde, hm?"

Tantalus'un işi orada bırakması gerekirdi. Tanrılardan bir şey çalıp insanlarla paylaşan Prometheus'un başına gelenleri hatırlaması lazımdı. Ama Tantalus çok kızmıştı. Aşağılandığını düşünmüştü. Tanrılar ona güvenmiyordu. Yeryüzüne ambroisa'yı getiren o meşhur ölümlü olmasını istemiyorlardı.

Bunu düşündükçe daha da öfkelendi. Tanrıları *kendi* evinde bir yemeğe davet etti ama onlardan öcünü almak için aklına gelen en hakaretamiz yemeği servis etmeye karar verdi. Ama aklına bir türlü *bir şey* gelmiyordu.

Mutfakta durmuş boş tencerelere bakıyordu ki oğlu Pelops içeri girdi.

"Yemekte ne var baba?" diye sordu Pelops.

Tantalus oğlunu hiç sevmezdi. Neden bilmiyorum. Belki bir gün krallığının idaresini ele geçireceği içindir. Yunan kralları bu konularda hep paranoyak olurlar. Her neyse, Tantalus oğluna dönüp pis pis güldü ve kasap bıçağını çıkardı. "Sorduğun iyi oldu."

O gece tanrılar yemek için Tantalus'un evinde toplandılar ve önlerine son derece lezzetli bir yahni kondu.

"Bu et de ne?" diye sordu Demeter ilk ısırıktan sonra. "Tavuğa benziyor."

Tantalus bütün tanrıların yemeği bitirmesini bekleyecekti ama ruh hastası kıkırdamasına engel olamıyordu. "Şey... Benim hanımın tarifi."

Zeus kaşlarını çatıp kaşığını masaya koydu. "Tantalus... Ne yaptın sen?"

Hera kâsesini itti. "Ve oğlun Pelops nerede?"

"Aslına bakarsanız," dedi Tantalus, "kendisi yahninin içinde. Sürpriiizzz geri zekâlılar! Ha ha ha ha!"

Açıkçası ne bekliyordu bilmiyorum. Tanrıların gülüp dostça sırtını sıvazlayacağını mı? *Ah Tantalus, seni şakacı seni!*

Olimposlular dehşete düşmüştü. Ne de olsa babaları Kronos tarafından mideye indirildikleri günden beri hepsinde travma sonrası stres bozukluğu vardı. Zeus şimşeğini çıkardı ve Tantalus'u küle çevirdikten sonra kralın ruhunu Hades'e teslim etti.

"Bunun için özel bir ceza ayarla," dedi Zeus. "Yiyecekle ilgili bir şey olsun lütfen."

Hades keyifle kabul etti. Tantalus'u beline kadar içme suyunun içine oturttu, ayaklarını da çimentoyla sabitler gibi nehir yatağına sabitledi. Tantalus'un başının üstünden büyülü bir ağacın birbirinden lezzetli ve kokulu meyveler veren dalları sarkıyordu.

Tantalus'un cezası sonsuza dek orada kalmaktı.

İyi ya, ne güzel işte, diye düşündü.

Sonra acıktı. Bir elmaya uzanmak istedi ama dal tam elinin değeceği noktadan azıcık yukarı kalktı. Bir mangoya uzanmayı denedi. İşe yaramadı. Sıçramaya çalıştı ama ayakları sabitlenmişti. Şeftalilere aniden saldırmak için uyuyor numarası yaptı. Gene işe yaramadı. Her seferinde Tantalus bir meyveyi elde edeceğinden *emindi* ama bir türlü başaramadı.

Susadığında avcuna biraz su aldı ama elini ağzına götürene kadar su büyülü bir şekilde buharlaştı ve elleri kupkuru oldu. Suyun yüzeyinden içmek için eğildi, bu sefer de suyun yüzeyi olduğu gibi aşağı çekildi. Ne yaparsa yapsın tek bir damla içemedi. Gittikçe acıktı ve susadı. Yiyecek

ve içecek elinin neredeyse altında olduğu halde ne yiyebildi ne de içebildi. Bir şeyi çok istediğinizde ama şuracıkta olduğu halde elde edemediğinizde Tantalus'u hatırlayın.

Peki bu hikâyenin ana fikri ne? Bilmiyorum. Belki de 'evladınızı kesip misafirlerinize yedirmeyin'dir. Bana malum gibi gelmişti ama neyse.

Özel bir cezalandırmaya maruz kalan bir başka adam da Sisifos'tu. Böyle abuk bir isme sahip olan bir insanın bir sürü sorununun olmasının normal olacağını düşünürsünüz ama en azından bu adam çocuklarını yahni yapmamıştı. Sisifos'un sorunu ölmek istememesiydi.

Bunu anlayabiliyorum. Her sabah kalktığımda şunu düşünüyorum: *Bugün ne güzel olurdu biliyor musunuz? Ölmemek.*

Ama Sisifos işi biraz abarttı. Bir gün Ölüm kapısına geldi. Ölüm derken de ölüm tanrısı, Hades'in başlıca yüzbaşılarından biri olan Thanatos'tan bahsediyorum.

Sisifos kapıyı açınca karşısında dev gibi, siyah, tüylü kanatları olan bir adam gördü.

"İyi günler." Thanatos elindeki deftere bakıyordu. "Sisifos adına bir paket var. Acılı bir ölüm. İmzanız gerekiyor. Sisifos siz misiniz?"

Sisifos paniğini gizlemeye çalıştı. "Şey... Evet! Buyurun içeri girin! Bir kalem alıp geliyorum."

Thanatos alçak kapıdan içeri başını eğerek geçerken Sisifos en yakındaki ağır eşyayı eline aldı –un öğütmekte kullandığı bir havandı bu– ve ölüm tanrısının kafasına bir tane indirdi.

Thanatos bayıldı. Sisifos onu bağladı, ağzını tıkadı ve yatağının altına sokuşturdu. Bayan Sisifos eve geldiğinde şöyle dedi: "Neden yatağımızın altından devasa bir siyah kanat çıkıyor?"

Sisifos olanları karısına anlattı. Karısı bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

"Bu olay ikimizin de başını belaya sokacak," dedi. "Ölsen iyi olurdu."

"Ben de seni seviyorum," dedi Sisifos. "Bir şey olmaz, görürsün."

Bir şey oldu tabii. Thanatos işinin başına dönemeyince insanlar ölmez oldular. İlk başta kimse buna itiraz etmedi. Ölmeniz gerekiyorsa ve ölmüyorsanız bundan şikâyet eder misiniz ki?

Sonra iki Yunan şehri arasında büyük bir savaş oldu ve savaş tanrısı Ares durumdan şüphelendi. Her zamanki gibi savaş meydanında geziniyor, bir katliam çıksın diye dört gözle etrafa bakınıyordu. İki ordu birbiriyle çarpışınca tek bir asker bile ölmedi. Birbirlerinin üstüne atlıyor, birbirlerini parçalıyorlardı. Ortalık çok fena karışmış, etraf kan gölüne dönmüştü ama kimse ölmüyordu.

"Nerede bu Ölüm?" diye haykırdı Ares. "Ölüm olmayınca bu işin hiç tadı çıkmıyor!"

Savaş meydanını hışımla terk edip tüm dünyayı dolaşarak insanlara sormaya başladı: "Pardon, Ölüm'ü gördünüz mü? Hani şu siyah kanatları olan iri yarı herif? İnsanların ruhlarını kabzeder hani?"

Nihayet birisi bu tarife uyan bir adamı en son Sisifos'un evine girerken gördüğünü söyledi.

Ares, Sisifos'un evinin kapısını kırdı. Yaşlı adamı kenara itip içeri girince Thanatos'un sol kanadının ucunun yatağın altından çıktığını gördü. Ares ölüm tanrısını çekip çıkardı, üstündeki tozları silkeledi ve bağları çözdü. Sonra iki tanrı birden hiddetle Sisifos'a döndü.

Sisifos odanın köşesine sinmişti. "Şey bakın, açıklayabilirim—"

GÜÜÜM!

Ares ve Thanatos çifte tanrı öfkesiyle adamı buharlaştırdılar.

Ruhu Yeraltı'na iner inmez Sisifos ne yaptı etti Hades'in karşısına çıktı.

Yaşlı adam tanrının tahtının önünde saygıyla eğildi. "Lord Hades, kötü bir şey yaptığımı biliyorum. Cezamı çekmeye razıyım. Ama karım! O benim için gerekli olan cenaze merasimini yerine getirmedi. Karımın sizin emrettiğiniz adakları adayıp sizi şereflendirmediğini bile bile sonsuza dek lanetlenmenin tadını nasıl çıkarırım şimdi? Lütfen izin verin geri gideyim de şu kadını bir güzel azarlayayım. Hemen geri döneceğim."

Hades kaşlarını çattı. Tabii ki şüphelenmişti. Ama bir şekilde ruhların yalan söylemeyeceğine inanırdı. (Yanılıyordu.) Hem Sisifos'un söyledikleri de onu ayrıca öfkelendirmişti. Hades, insanların cenaze törenlerine gereken özeni göstermemelerinden nefret ederdi. Tanrılara adaklar peki? Bunlar *daha da* önemliydi!

"Pekâlâ," dedi Hades. "Git karını azarla ama çok gecikme. Geri döndüğünde senin için hazırladığım özel bir ceza var."

"Dört gözle bekliyorum!" dedi Sisifos.

Böylece yeryüzüne geri döndü. Buharlaşma kalıntılarını buldu ve artık nasıl yaptıysa bunları bir araya getirip bedenine kavuştu. Sisifos kanlı canlı kapıda belirince karısının şaşkınlığını tahmin edin artık. "Hayatım! Ben geldim!"

Karısı önce bayılıp sonra ayıldıktan sonra Sisifos ona ölümü bir kez daha nasıl atlattığını anlattı.

Bu karısının hiç hoşuna gitmedi. "Hades'i sonsuza dek kandıramazsın," diye uyardı. "Belanı arıyorsun."

"Zaten Ceza Tarlaları'na gönderileceğim," dedi Sisifos. "Kaybedecek neyim var ki? Hem Hades'in işi başından aşkın. Her gün elinin altından binlerce ruh geçiyor. Benim yokluğumu fark etmez bile."

Sisifos'un planı yıllarca tıkır tıkır işledi. Dikkat çekmemeye özen gösterdi. Çoğunlukla evde oturdu ve dışarı çıktığında da takma sakal taktı. Hades *gerçekten* meşguldü. Sisifos'u tamamen unutmuştu ki bir gün Thanatos durduk yerde sordu: "Hey, şu beni yatağının altına saklayan manyağa ne oldu?"

"Aaa..." Hades suratını astı. "Tüh."

Hades bu sefer Sisifos'u aramak üzere Hermes'i gönderdi. Hermes bir başlık takardı, bu yüzden Sisifos kafasına bir şey indirse bile bir şey olmazdı. Haberci tanrı Sisifos'u kolundan tutup Yeraltı'na geri götürdü ve Hades'in tahtının ayak ucuna fırlattı.

Hades soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Demek bana *yalan* söyledin, öyle mi? Ah, senin için çok özel bir şey hazırladım!"

Sisifos'u Ceza Tarlaları'nın ortasındaki, kenarları kırk beş derecelik açıya sahip, yüz elli metre kadar yükseklikteki, tam kaykay yapmalık, çorak bir tepeye götürdü. Tepenin zeminle birleştiği yerde küçük bir araba büyüklüğünde bir kaya duruyordu.

"Buyur bakalım," dedi Hades. "Bu kayayı bu tepenin zirvesine çıkarır çıkarmaz özgürsün. Cezan bitecek."

Sisifos bir oh çekti. Çok daha kötü bir şey bekliyordu. Tamam kaya epey ağır görünüyordu. Onu tepeye çıkarmak kolay olmayacaktı ama en azından imkânsız değildi.

"Teşekkür ederim Lord Hades," dedi Sisifos. "Çok merhametlisiniz."

"Öyleyimdir." Hades'in koyu renkli gözleri parladı. "Çok merhametliyimdir."

Tanrı karanlık bir bulut olup kayboldu ve Sisifos işe koyuldu.

Ne yazık ki yapmaya çalıştığı şeyin *gerçekten* imkânsız olduğunu kısa sürede anladı. Kayayı tepeye itmek için tüm gücünü harcıyordu ve te-

peye yaklaşır yaklaşmaz kontrolü kaybediyordu. Ne yaparsa yapsın kaya gerisingeri aşağı yuvarlanıyordu. Veya Sisifos'un üzerinden geçiyor, ondan sonra aşağı yuvarlanıyordu.

Sisifos durup dinleneyim dese Furyalar başına üşüşüp tekrar ayağa kalkana dek onu kırbaçlıyordu. Sisifos sonsuza dek bu kayayı tepeye çıkarmaya çalışmak ve fakat asla başaramamakla lanetlenmişti.

Bir mutlu son daha! Savaş tanrısı Ares insanların yeniden ölmeye başladıklarını gördü. Bayan Sisifos rahat bir nefes aldı. Ve ölüm tanrısı Thanatos da artık kimsenin kapısını çalıp da imza istememeye karar verdi. Bundan sonra görünmez olup kurbanlarının ruhlarını önceden uyarmadan aldı. Yani ölümün tanrısının ağzını yüzünü bağlayıp sonsuza dek yaşamayı planlıyorsanız bunu bir daha düşünün derim ben.

İşte Hades, Yeraltı'nı böyle organize etti. Karanlık sarayını Asphodel Tarlaları'nın kenarına inşa etti ve Persephone'yle evlenir evlenmez az çok sakinleşti. İşte bir Yeraltı tanrısı ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutluydu.

Taze et yiyebilmek için bir inek sürüsüyle ilgilenmeye başladı ve ineklere bakmak üzere de daimonu Menoetes'i görevlendirdi. Hades karısının onuruna bir de büyülü nar ağaçlarından oluşan bir meyve bahçesi yaptırdı.

Olimposlu tanrılar burayı nadiren ziyaret ederdi –mesaj getirip götürmesi ve ruhları teslim etmesi gereken Hermes dışında tabii. Ancak bir gün Hades'in taht odasına girerseniz orada Thanatos'u, Furyaları ya da üç ölü yargıcı bulabilirsiniz. Elysium'un en iyi sanatçıları ve müzisyenleri kralı eğlendirmek üzere saraya çağrılırdı.

Persephone'yle Hades mutlu bir çift miydi peki? Bunu öğrenmek

kolay değil. Eski hikâyelerde çocuk sahibi olup olmadıkları belirtilmiyor. Ancak Persephone'nin Melinoe adlı daimon bir kızı vardı ve bu kız hayaletlerden ve kâbuslardan sorumluydu; babası ise Hades miydi belli değil. Bazı hikâyeler babanın Hades *kılığına* girmiş Zeus olduğunu söyler ki bu iğrençlikte apayrı bir seviye oluyor.

Birkaç şiir Hades ve Persephone'nin kızı diye Makaria adlı birinden söz eder. Korkunç, acıklı ölüm yerine huzurlu, mutlu ölümlerin tanrıçasıymış. Ancak onun hakkında da pek hikâye yoktur.

Ne olursa olsun, Hades, Persephone'ye sadık değildi. O bir tanrı. Ne bekliyordunuz ki?

Bir gün Hades okyanusun dibinde Titan Okeanos'u ziyarete gitti. Orada ne işi vardı hiçbir fikrim yok. Belki Styks Nehri'ni besleyen tuzlu suları denetlemeye gitmişti. Her neyse, ortalıkta gezinirken Okeanos'un kızlarından biri olan, Leuke adlı güzeller güzeli bir okyanus nimfasına rastladı. Kız uzun boylu, soluk benizli ve çok tatlıydı ve belli ki Hades üzerinde sağlam bir etki bırakmıştı. Ziyaretinin sonunda Hades onu kaçırdı ve Yeraltı'na götürdü.

Bir anlık bir kaçamaktı ama Persephone'nin, kocasının seyahatten hediyelik eşya gibi bir kızla çıkıp gelmesine ne tepki verdiğini tahmin ediyorsunuzdur.

"Ya o ya ben," diye hırladı Persephone. "Ve onu öyle özgürce okyanusa yollayayım falan deme. Kocamı elimden almaya kalktı! Ölmesi gerek!"

"Şey... tamam," dedi Hades. "Yani peki! Tabii ki hayatım! Ne düşünüyordum ki zaten?"

Hades, Asphodel Tarlaları'na koşup orada onu beklemekte olan Leuke'nin yanına gitti.

"Ee?" diye sordu Leuke beklentiyle. "Beni kaçırıp buraya getirdin. Benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Aslına bakarsan bu iş yürümeyecek," dedi Hades. "Karım izin vermiyor."

"Aman ne şaşırtıcı," dedi Leuke. "İyi. Beni eve götür!"

"Götüremem," dedi Hades. "Persephone ölmeni istiyor."

Leuke'nin benzi iyice attı. "Bu –ama bu haksızlık! *Sen* beni kaçırdın!"

"Sorun değil," diye onu temin etti Hades. "Bir fikrim var. Seni öldürmek yerine seni bir şeye dönüştüreceğim, bir bitkiye örneğin. Sonra sonsuza dek yaşayacaksın ve ben seni hiç unutmayacağım."

"Bu korkunç bir fikir!"

"Ağaç da olabilir," diye sesli düşündü Hades.

"Hayır!"

"Uzun, soluk renkli, beyaz bir ağaç," diye kararını verdi Hades. "En az senin kadar güzel bir ağaç."

"Ama ben—"

POFFF.

Leuke tarihin ilk akkavağı oldu ve Hades ağaca sarıldı. "Anlayışın için teşekkür ederim. Seni hiç unutmayacağım."

Akkavak hemen çoğaldı, bir süre sonra Asphodel Tarlaları akkavakla dolmuş, kasvetli görünümü biraz olsun kırılmıştı. Akkavak, Hades'in kutsal ağaçlarından biri oldu ve özellikle Yeraltı'nın nehir kenarlarında büyüdü. Kim bilir belki Leuke geldiği yer olan denizi özleyip hasretini gidermek istediği içindir. Yolun açık olsun Leuke.

Akkavak kızla kötü giden şansından sonra Hades depresyona girdi. Bir gün Feryat Nehri Kokytos kenarında uzun bir gezintiye çıkmaya karar

verdi ki burası biraz olsun neşelenmek istiyorsanız aslında gitmeniz gereken son yerdir.

Hades suyun kenarında oturan, uçuk yeşil bir elbise giymiş çok güzel genç bir kadın gördü. Yeraltı esintileri kadının kokusunu Hades'e taşımıştı; tatlı, belli belirsiz bir kokuydu bu, Hades daha önce hiç böyle bir koku duymamıştı.

Kadının yanına gitti ve şaşkınlıkla ona baktı. Hades karanlık ve gizemli bir tip olduğu için insanları hep şaşırtırdı, bu yüzden kadın onu fark edince paniğe kapıldı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kadın.

"Ee..." Hades düşünmekte zorlanıyordu. Kadının gözleri tıpkı elbisesi gibi uçuk yeşildi. "Ben Hades. Güzel kokuyorsun. Sen kimsin?"

Kız burnunu kırıştırdı. "Minthe tabii ki. Kokytos Nehri'nin kızıyım."

Hades kaşlarını çattı. "Yeraltı nehirlerinin Naiadları da mı var? Hiç bilmiyordum."

"Belki bundan gurur duymadığımız içindir," dedi Minthe. "Feryat Nehri'nin doğa ruhu olmak kolay bir iş değil. Yeryüzünde olup güneşin ve taze esintilerin tadını çıkarmayı tercih ederdim."

"Seni oraya götüreyim," dedi Hades pat diye. "Bana bir öpücük ver, seni yeryüzüne çıkarayım."

Minthe kaşlarını kaldırdı. "Bunu neden yapasın ki?"

"Seni seviyorum," dedi Hades aptalca bir şekilde ama öyle her gün karşısına güzel kadınlar çıkmıyordu. Persephone yeryüzüne annesini ziyarete gitmişti ve Hades de yalnızlık çekiyordu.

Minthe ayağa kalktı. Bu karanlık tanrı hakkında ne düşüneceğini bilemedi ama yeryüzüne bir gezintiye çıkmak kulağa hoş geliyordu. "Tamam o zaman," dedi.

Hades'i öptü. Hades kollarını beline doladı ve birlikte gölgelerin içinde kayboldular.

Yunan kasabası Pylos yakınlarında bir tepenin yamacında yeryüzüne çıktılar. Minthe masmavi gökyüzünü, güneşi ve sonsuza dek uzanır gibi görünen yeşil tepeleri görünce bir hayret nidası çıkardı.

Gülümseyip kollarını Hades'in boynuna doladı. Yirmi saniye kadar bir süre boyunca deli gibi âşıktılar. Minthe'nin kokusu baş döndürücüydü.

Sonra bir şey değişti. Hades gerildi. Belki temiz hava aklını başına getirmiştir.

"Ne yapıyorum ben böyle?" diye bağırıp Minthe'yi kenara itti. "Bahar zamanı. Karım buralarda bir yerde bitkileri falan büyütüyordur şimdi. Bizi görecek!"

"Kimin umurunda?" diye sordu Minthe. "Beni sevdiğini söylemiştin."

"Ben— ben—" Hades yutkundu.

Minthe'nin yeşil gözleri muhteşemdi. Kadın çok güzeldi ve çok güzel kokuyordu ama Hades aşklarının imkânsız olduğunu o an anlamıştı. Leuke'nin varlığını öğrendiğinde Persephone'nin gözlerinde beliren o ölümcül bakışı hatırladı.

"Benim Erebos'a dönmem gerek," dedi Hades. "Yeryüzünün keyfini çıkar sen."

"Geri geleceksin, değil mi?" diye sordu Minthe.

"Şey..." Hades panikleyip bir anda gölgelerin arasında kayboldu.

Minthe'nin onu unutması gerekirdi. Yeryüzüne çıkmıştı sonunda! Yaşam gücünü bağlayabileceği yeni bir nehir bulabilirdi. Yunanistan'ın o güzel ormanlarında ve tepelerinde sonsuza dek yaşayabilirdi.

Ama hayır. Bu çok kolay olurdu.

O tepenin yamacında terk edilmiş olmak onu çok öfkelendirdi. Çok fazla çaba göstermesine gerek kalmadan tanrı Hades'i parmağının ucunda oynatmış olduğu gerçeğinin farkına vardı. Ve gerçekten de muhteşem kokuyordu. Bir kraliçe olmayı hak ediyordu.

"Hades beni seviyor!" diye bağırdı rüzgâra karşı. "Geri dönüp beni alacak ve beni Yeraltı'nın kraliçesi yapacak! Ben Persephone'den çok daha güzelim, çok daha iyiyim, çok daha iyi kokuyorum ve—"

Tepe sarsıldı. Çimler ve çiçekler devasa bir taç yaprağı bulutuna dönüştü. Tanrıça Persephone kadının karşısında on beş metrelik bir dev şeklinde belirdi.

"BENDEN DAHA GÜZELSİN DEMEK?" diye gürledi Persephone. "YA, NE DEMEZSİN! AMA GERÇEKTEN GÜZEL KOKUYORSUN. BELKİ BİTKİLERİN ARASINDA SANA BİR İŞ AYARLAYABİLİRİM!"

Persephone sandaletli devasa ayağını kaldırıp Minthe'yi böcek gibi ezdi. Ayağını tepenin yamacına sildiğinde orada minik yeşil bir bitki türedi. Dokunulduğunda bu bitkinin yaprakları nefis kokuyordu. Persephone bu bitkiye ***mint*** bitkisi, yani nane adını verdi. Nane bitkisinin ilk türediği yer olan bugünkü Pylos civarındaki bu tepenin adı halen Minthe Dağı'dır.

Bir sonraki naneli şeker keyfinizde Persephone'ye teşekkür edebilirsiniz. Gerçi bunun ayak altında ezilmiş bir nehir nimfasından yapıldığını hatırlamak bazen acı verici olabiliyor.

Bundan sonra Hades'in pek fazla kaçamağı olmadı. Çoğunlukla sarayında oturup kendi işine baktı.

Ölümlü kahramanlar *onu* pek rahat bırakmadılar ama. Ha bire bir yerlerde karşısına çıkıp ondan bir şeyler istediler. Bir kahraman, köpeği Kerberos'u istedi hatta. Bir başkası Hades'ten ölmüş sevgilisini geri

göndermesini istedi. Bir başkası ise Persephone'yi kaçırmaya kalktı. Belki bunları başka bir gün anlatırım. Şu an bu Yeraltı hikâyeleri sinirimi bozmaya başladı.

Biraz temiz havaya ihtiyacım var. Gelin Akdeniz'e uzanalım ve sizi babamla tanıştırayım. Biricik Poseidon.

POSEIDON KÖPÜRÜYOR

Tamam, bu bölümde taraflıyım.

Ama ebeveynlerinizden biri bir tanrı ya da tanrıça olacaksa Poseidon'dan iyisi yoktur. Tamam onunla pek çok sorunum oldu. Dünyanın en ilgili babası da sayılmaz. Ama tanrıların hiçbiri öyle değildir zaten.

En azından Poseidon'un süper havalı güçleri ve rahat bir tavrı vardır (çoğunlukla).

Genç bir tanrıyken işlerin ne kadar zor olduğunu düşünürseniz inanılmaz iyidir. Poseidon ortancaydı. Her zaman kardeşleriyle kıyaslanırdı: *Vay be, neredeyse Zeus kadar yakışıklısın! Neredeyse Zeus kadar güçlüsün!* Ya da bazen *En az Hades kadar eziksin!* gibi.

Bu bir adamı birkaç yüzyılda bayağı bir deliye döndürebilir.

Zeus, Poseidon ve Hades dünyayı aralarında paylaşırken Poseidon'a *ikinci* en iyi bölge çıkmıştı. Zeus'un evrenin efendisi olup sonsuza dek ne yapacağını söylemesini kabul etmişti ama Poseidon bundan şikâyetçi olmadı. Denizi kazanmıştı. Bu ona yeterdi. Sahili severdi. Yüzmeyi severdi. Deniz ürünlerine bayılırdı.

Tamam, Poseidon, Zeus kadar güçlü değildi. Zeus gibi şimşek demetleri yoktu elinde ki o şimşekler Olimpos Dağı'nın ana silahlarıdır. Ama Poseidon'da da büyülü trident *vardı*. Onunla fırtınalar çağırabilir, devasa dalgalar yaratabilir ve *muhteşem* bir buzlu içecek yapabilirdi. Denizler yeryüzünü çevrelediği için Poseidon deprem de yaratabiliyordu. Kötü bir günündeyse koca şehirleri dümdüz edebiliyor, şehirleri ya da adaları dalgaların altına gömebiliyordu.

Yunanlılar ona Depremgetiren dediler ve onu memnun etmek için olmayacak işlere kalkıştılar. Çünkü karada da olsanız denizde de, Poseidon'un size öfkelenmesini *istemezdiniz*.

Neyse ki Poseidon genellikle sakindi. Ruh hali yaşadığı yer olan Akdeniz'e yansırdı ve Akdeniz çoğunlukla sakin bir denizdir. Poseidon gemilerin istediği yöne gitmesini sağlardı. Balıkçıları bereketli avlarla kutsardı. Sahilde yan gelip yatar, Hindistan cevizinden yapma bir bardakla kokteylini içer ve küçük şeylere kafayı takmazdı.

Güzel günlerde Poseidon altın arabasını dalgaların üzerinde sürerdi. Bu arabayı altın yeleli, bronz toynaklı ve balık kuyruklu beyaz atları hippokampiler çekerdi. Gittiği her yerde deniz yaratıkları oynamak için arabasının yanına gelirdi, böylece köpekbalıklarıyla katil balinaların ve devasa ahtapotların hep bir ağızdan "Yürü be! Poseidon gelmiş!" dediklerini duyabilirdiniz.

Ama bazen deniz köpürürdü ve Poseidon da öfkeli olurdu. Bu gerçekleştiği zaman Poseidon bambaşka biri olur çıkardı.

Bir geminin kaptanıysanız ve denize açılmadan önce Poseidon'a adak adamadıysanız başınız binlerce deniz mili belada demekti. Poseidon, gemi başına en az bir boğanın kendine kurban edilmesini isterdi. Neden diye sormayın. Belki Poseidon bir gün Yunanlılara *Bana bir Red*

Bull açın yeter demiştir ve Yunanlılar da hakiki bir boğa istediğini sanmışlardır.

Adak adamayı unuttuysanız geminizin kayalara oturma, bir deniz canavarı tarafından mideye indirilme ya da leş gibi kokan korsanlar tarafından ele geçirilme riski yüksekti.

Asla deniz yolculuğu yapmasanız bile bu, güvende olduğunuz anlamına gelmiyordu. Şehriniz bir şekilde Poseidon'u sinirlendirdiyse... eh, öküz gibi fırtınaya hazırlıklı olun derim.

Yine de Poseidon çoğu zaman aklı başında bir tipti. Zeus onu sürekli delirtse de emirlerini yerine getirmeye çalıştı. Bu ikisi tartışmaya başladığında diğer tanrılar emniyet kemerlerini takarlardı çünkü gökyüzüyle denizin arasındaki bir kavga dünyayı ikiye ayırabilirdi.

Rhea Anne bu gerginliği önceden sezinlemiş olmalı. Tanrıları dünyayı ele geçirdikten hemen sonra Poseidon'un Olimpos'tan çıkıp yeni hükümdarlığını kolaçan etmesi gerektiğini söyledi. Onu, Telekine adı verilen bir grup deniz acayibiyle birlikte okyanusun dibine yolladı.

Bu tuhaf bir öneriydi çünkü Telekineler kafayı yemiş bir grup yaratıktı. Bir zamanlar karada yaşıyorlardı ama sonra bir gün Zeus'u sinirlendirdiler. Bunun üzerine aralarında en manyak olanları Tartarus'u boylarken diğerleri denizin dibine sürgüne yollandı.

Peki ne yapmışlardı? Emin değilim ama Telekineler kara büyüleri ve tehlikeli şeyler icat etmeleriyle ünlüydüler. Gökyüzünden sulusepken, yağmur hatta kar indirebiliyor (ki Yunanistan'da pek kar yağmaz) ve bitkileri öldürüp canlıların derilerini yakan kükürt yağmurları yağdırabiliyorlardı. Bu sonuncusu iğrenç ve muhtemelen son derece leş gibi koksa da bayağı ilginç bence.

Bazı hikâyelerde Telekinelerin metal işçiliğini icat ettiği yazar, hatta

Gaea'nın isteği üzerine Kronos'un orağını da onların yaptığı söylenir. Doğru olabilir. Açgözlü yaratıklardı ve iyi bir para verdiniz mi her şeyi yaparlardı.

Zeus onları okyanusa fırlattıktan sonra formları değişti ve köpek, fok balığı ve insan karışımı bir şey oldular. Suratları köpek gibiydi, bastıbacaktılar ve yarı yüzgece benzer elleri vardı. Elleri metal işçiliğinde çevik sayılırdı ama pinpon oyununda raket olacak kadar yuvarlaklardı.

Poseidon onlarla yaşamak için yanlarına geldiğinde Telekineler ona etrafı gösterip okyanus işlerini anlattılar. *Bunlar balık! Bu mercan!* Ona anlattıkları özellikle sevimsiz bir hile vardı ki bu da tridenti manivela gibi kullanmaktı. Poseidon tridentin dişlerini bir adanın zeminine saplayıp onu manivela olarak kullanarak adayı havaya kaldırmayı öğrendi, böylece ada birden okyanusun dibini boyluyordu. Savaş sırasında bunu karadaki dağların üzerinde de uygulayabiliyordu. Birkaç kere dağları düşmanlarının tam tepesine indirip onları böcek gibi ezdiği söylenir. Adam bayağı sağlamdır diye demiştim size.

Nihayetinde Poseidon, Telekinelerden sıkıldı ve kendi sarayını inşa etmeye karar verdi. (*Doğru karar baba.*)

Ege Denizi'nin dibine gitti ve deprem getiren, dalga yaratan güçleriyle inci, deniz taşı ve istiridyeden oluşan dev bir malikâne inşa etti. Sarayın bahçeleri egzotik deniz bitkileriyle donatıldı, ışıklı deniz anaları Noel ışıkları gibi süzülüp etrafı aydınlatıyordu. Bekçi köpeği yerine kocaman beyaz köpekbalıkları, hizmetçi yerine denizinsanları vardı. Kapıları da devasaydı çünkü arada bir balinalar ve deniz canavarları içeri girip kendisine saygılarını sunmak istiyordu.

Bana sorarsanız Poseidon'un evi Hades'in ya da Zeus'unkinden çok daha havalıydı ve Poseidon cilalı mercan tahtında otururken hayatından

son derece memnundu. Bütün deniz onun emri altındaydı. Balıklar ona tapıyordu. Akdeniz'in tüm denizcileri ona adaklar adıyor, güvenli geçiş için dualar ediyordu. Herkes onu seviyor gibi görünüyordu.

Bu yüzden Poseidon, *Hey, yukarı çıkıp ölümlü şehirlerin hamisi olmayı teklif etmeliyim!* diye düşündü.

Daha önce bahsettiğim gibi, bu tanrılar için çok önemli bir şeydi. Size ne kadar çok insan dua ederse o kadar güçlenirdiniz. Koca bir şehir heykelleriyle, tapınaklarıyla ve turistik mağazalarda hediyelik tişörtler ve buzdolabı magnetleriyle kendini size adarsa bu, böbürlenmeyi sonuna kadar hak ettiğiniz anlamına gelirdi.

Poseidon, Yunanistan'daki Attika adlı başkentte karar kıldı ki burası Yunanistan'ın en büyük ve en önemli şehirlerinden biriydi. Hey, ya hep ya hiç, değil mi ama?

Şehrin en yüksek tepesindeki ana hisar olan Akropol'e çıktı. Yer sarsıldı. Poseidon kendi çevresinde dönen, tuzdan ve sisten oluşan bir bulut şeklinde belirdi. Tridentini en yakındaki kayaya saplayıp kayayı ikiye ayırdı ve içinden tuzlu su fışkırttı.

"İşte!" diye seslendi kalabalığa. "Benim. Poseidon! Şehrinizin hamisi olmaya geldim!"

Sağlam bir giriş. Ne yazık ki bilgeliğin tanrıçası Athena ondan iki saniye önce benzer bir teklifle orada belirmişti. Hâlâ yakınlarda bir yerde gri, uzun ve kolları kapalı khitonunun içinde, kolunun altında savaş miğferiyle duruyor, şehrin ihtiyar heyetiyle anlaşma yapıyordu.

"Tüh!" diye mırıldandı Poseidon. "Biraz garip oldu."

Şehrin ihtiyar heyeti deniz tanrısının ışıldayan tridentine ve tepeden fışkıran tuzlu suya bakıp yutkundu.

"Lord Poseidon!" dedi birisi. "Aaa... şey..."

Zavallı ölümlüler tenis maçı seyreder gibi bir tanrıya bir tanrıçaya bakıyordu. Korktukları için onları suçlayamam. İki tanrıdan birini seçmek istemezsiniz asla. Hangisini seçerseniz seçin diğeri sizi hamamböceği gibi ezebilir.

Poseidon da ne yapacağını bilemedi. Bu ikinci kuşak, çömez tanrıça Athena ne cüretle fikrini çalardı? Onu tridentiyle kovalamak üzereydi ki Athena "Bunu barış yoluyla çözebiliriz!" dedi.

Çok tipik. Athena'nın *her zaman* sinsi fikirleri vardır. Barış o sırada Poseidon'un umurunda değildi ama ölümlüler bunu duyunca rahatlamış görünüyordu ve müstakbel kulları karşısında kötü adam imajı çizmek istemiyordu.

"Ee?" diye gürledi. "Planın nedir?"

"Bir yarışma," dedi Athena. "Her birimiz şehre bir şey hediye edeceğiz. İhtiyar heyeti kendi aralarında seçim yapacaklar. Şehre en değerli hediyeyi veren hami seçilecek. Hediyesi seçilmeyen tanrı, ihtiyar heyetinin kararına saygı duyup çekilecek. Anlaştık mı?"

Binlerce ölümlünün gözü Poseidon'daydı şimdi. Hâlâ Athena'yı fırlatıp denize atmak istiyordu ama fena halde köşeye sıkışmıştı. Hayır diyemezdi.

"Pekâlâ," dedi homurdanarak. "Anlaştık."

Athena saygıyla Poseidon'a selam verdi. "Beyler önden."

Poseidon kaşlarını çattı. Bu ölümlülere verilebilecek en değerli hediye ne olabilirdi? Bir kutu inci mi? Evcil denizanası mı? Belki üstüne binip gidebilecekleri bir ahır dolusu ehlileşmiş balina? Hmm. Balinaları şehir merkezinde park etmek sorun olabilirdi.

Belki farklı türde bir hayvan... Güçlü ve hızlı bir şey, ancak karada yaşayan insanlara uygun bir yaratık?

Poseidon aşağıda sahile vuran dalgalara baktı. Beyaz dalgalar sahile vurdukça aklında bir şeyler şekillenmeye başladı. Gülümsedi.

"İzleyin," dedi.

Tridentiyle işaret etti ve dalgalar şekil almaya başladı. Sahile vurduklarında dört adet uzun bacağı ve uçuşan yeleleri olan iri yarı hayvanlar haline gelmişlerdi. Kişneyerek dosdoğru sahile koştular.

"Bunlara *at* adını verdim!" diye bağırdı Poseidon. "Hızlı ve güçlüler. Onlara binip her yere gidebilirsiniz. Ağır yükleri taşıyabilir, saban ve yük çekebilirler. Hatta onlarla savaşa gidip düşmanlarınızı ezip geçebilirsiniz. Üstelik çok da havalılar."

Ölümlüler kendi aralarında mırıldanıp sessiz sessiz alkışladılar. At, besbelli çok değerli bir hediyeydi ama bazı vatandaşlar hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanki içten içe evcil denizanası bekliyorlardı.

Herkes Athena'ya döndü.

Tanrıça elini kaldırdı. Hastalıklı görünen bir çalı belirdi kayaların ardında. Gri-yeşil yaprakları ve sivilce büyüklüğünde minik top gibi meyveleri vardı.

Poseidon kahkahasını tutamadı. "Hay canına yandığımın köpüğü! Bu ne be!"

"Bu bir zeytin ağacı," dedi Athena.

Ölümlüler huzursuzlukla kıpırdandılar. Zeytin ağacı pek bir şeye benzemiyordu ama kimse de Athena'yı reddetmek istemiyordu.

Poseidon kıkırdadı. "Tamam peki, iyi denemeydi. Sanırım bu yarışmayı kimin kazandığı ortada!"

"Ağır ol bakalım," dedi Athena. "Zeytin ağacı pek bir şeye benzemeyebilir ama biraz çaba göstererek onu büyütebilirsiniz. Tüm kırlara yayılacak ve zeytin, Yunanistan'ın en önemli besini olacak."

"Şu siyah topçukları mı diyorsun?" dedi Poseidon. "Bunlar mükemmel bir!"

"Ama binlerce olana dek çoğalacaklar," dedi Athena. "Ve pizzada çok iyi gider! Bu şehrin insanları zeytini dünyaya ihraç edecek ve zengin olacaklar! Zeytinin yağını yemek pişirmede ve kandil yakmada kullanacaklar. Hatta yağa biraz parfüm ekleyip onu banyoda, vücut nemlendirmede ve mutfak tezgâhından zor çıkan kirleri temizlemede kullanacaklar."

Athena ölümlü kalabalığa döndü. "Buna ne kadar verirdiniz? Durun, cevap vermeyin! Bu benim size hediyem, bedava. Ve bugün sipariş verirseniz şehrin hamisi olarak üstüne kendimi koyuyorum ki buna yığınla bilgelik, savaşta danışmanlık ve pek çok işe yarar zanaat dâhil. Yunanistan'ın en zengin ve en önemli şehri olacaksınız! Sizden tek isteğim şehrinize benim adımı vermeniz ve bana bir tapınak inşa etmeniz. Üç taksit halinde ödemeniz konusunda anlaşabiliriz."

Poseidon'un kendine olan güveni yavaş yavaş sarsılmaya başlamıştı. "Ama bir dakika... Benim atlarım..."

Ölümlüler artık onu dinlemiyordu. Para kazanma fikriyle daha çok ilgilenmişlerdi. Hem şehrin kırsalı zeytin yetiştirmek için gayet uygunken tepelik ve kayalık olması atları işe yaramaz kılıyordu.

İronik bir durumdu. O şehrin insanları ileride denizcilikte şöhret kazanıp deniz yoluyla zeytin yağını ihraç edecekti ama deniz tanrısı Poseidon'un hediyesini reddettiler. Sanırım ehlileşmiş balina hediye etseydi her şey farklı olabilirdi.

Böylece Athena yarışmayı kazandı ve şehrin adı Atina oldu. Diğer hediyeyi seçselerdi Poseidonopolis gibi havalı bir isme sahip olabilirlerdi. yazık.

Poseidon kelimenin tam anlamıyla köpürdü ve orayı terk etti. İntikam almama sözünü unuttu ve dev bir selle şehrin aşağı kısmını nere-

deyse yok edecekti ki Atinalılar Akropol'deki tepeye hem Athena hem de Poseidon için birer tapınak inşa ettiler.

Bu tapınak hâlâ oradadır. Giderseniz, Poseidon'un tridentini saplayıp tuzlu su fışkırttığı kayada bu olayın izlerini görebilirsiniz. Muhtemelen hâlâ etrafta zeytin ağaçları da vardır. Ama at göreceğinizi sanmam.

Bu olaydan sonra Poseidon hamisi olacağı bir şehir bulmaya takıp kafayı. Ama şansı hiç yaver gitmedi. Argos şehri için Hera'yla savaştı. Hera kazandı. Aegina Adası için Zeus'la mücadele etti. Zeus kazandı. Korinthos şehri için Helios ile birbirlerine girdiler ve neredeyse kazanıyordu ki Zeus "Hayır, paylaşın şehri," dedi. "Helios, sen şehir merkeziyle Akropol'ü al. Poseidon, şehrin kıyısındaki şu ufak sahili görüyor musun? Hah, sen de onu al."

Poseidon ha bire kazık yedi –ya da şimşek, ya da zeytin ağacı. Her kazıktan sonra daha da öfkelendi.

Bu iyi değildi çünkü Poseidon sinirlendiğinde kendisini kimin aşağıladığını düşünürse onu cezalandırmaya meyilliydi.

Örneğin nereid adı verilen elli deniz ruhuyla gurur duyuyordu. Nereidlerin güzellikleri dünyaya yayılmıştı. Yıldızsız bir gece kadar koyu renkli, uzun, pırıl pırıl saçları, deniz yeşili gözleri ve denizde etraflarında tüy gibi uçuşan incecik elbiseleri vardı. Herkes onlara hayrandı ve nereidlerin kendi bölgesinde yaşıyor olması Poseidon'un çok hoşuna gidiyordu. Futbol takımı her sene şampiyon olan bir şehirde yaşamak gibi bir şey yani.

Her neyse, Kassiepeia adlı Kuzey Afrikalı bir ölümlü kraliçe, nereidlerden çok çok daha güzel olduğunu söyleyip böbürlenmeye başladı.

Poseidon böyle saçmalıklara tahammül edemezdi. Et yiyip kan içen, üç yüz metre uzunluğunda, bir dağı yutabilecek kadar devasa bir ağza

sahip bir deniz yılanını çağırıp Afrika kıyılarını terörize etmek üzere o tarafa yolladı. Canavar kıyı boyunca bir aşağı bir yukarı yüzdü, koca gemileri tek lokmada yuttu, köyleri yerle bir eden dalgalara sebep oldu ve her gece öyle bir böğürdü ki kimseciklerin gözüne aylarca bir damla uyku girmedi.

En sonunda, bu saldırıya bir son vermek amacıyla Kassiepeia kendi kızı Andromeda'yı deniz canavarına kurban etmeye karar verdi. Kadın adeta şöyle demişti: *Tamam ya, benim hatam! Öyle böbürlenmemem gerekiyordu. Al, masum kızımı öldürebilirsin!*

Endişeye mahal yok, babam bunun olmasına izin vermedi. Bir kahramanın gelip deniz canavarını öldürerek Andromeda'yı kurtarmasına izin verdi (ki bu başlı başına bir hikâyedir). Ama Kassiepeia öldükten sonra bile Poseidon bu hakareti unutmadı. Kadını gökyüzüne bir takımyıldızı olmak üzere fırlattı. Nereidlerden çok daha güzel olduğu yalanını söylediği için de bu takımyıldızı hep ters dönüyormuş gibi görünür.

Zaten takımyıldızı olarak da bir halta benzemez.

Nereidler, kendilerini savunduğu için Poseidon'a müteşekkir oldular. Belki başından beri Poseidon'un planı buydu, bilemem. Elli güzel kadının muhteşem bir adam olduğunuzu düşünmesi gibisi yoktur.

Nereidlerin pek çoğu Poseidon'la havada karada evlenecek durumdaydı ama bir tanesi ondan özellikle kaçıyordu çünkü hem çok utangaçtı hem de birine bağlanmak istemiyordu. Doğal olarak, Poseidon'un dikkatini çeken de o oldu.

Adı Amphitrite'ydi ve denizin altındaki alışveriş merkezinde dolanırken tanrının tekinin gelip ona sulanmasını istemiyor, okyanusun dibinde sessiz sakin bir yaşam sürmeyi hedefliyordu.

Ne yazık Amphitrite olağanüstü güzeldi. Tanrılardan kaçmak istedikçe peşine düşüyorlardı. Siyah saçlarını inci ve ipekle bezeli bir tokayla arkadan at kuyruğu yapıyordu. Gözleri kömür karasıydı. İçten bir gülümsemesi ve harikulade bir kahkahası vardı. Genellikle sade, beyaz bir elbise giyerdi ve takı olarak da başına kırmızı, cilalı ıstakoz pençesinden oluşan bir taç takardı –ki bu bana hiç de çekici bir görüntü gibi gelmedi ama sanırım nereidler arasında son moda buydu.

Poseidon kalbini kazanmak için her yolu denedi: tuzlu su bonbonları, balina serenatları, denizhıyarı buketleri, şık kırmızı kurdelelerle bezeli bir Portekiz savaş gemisi vs. Amphitrite hepsini geri çevirdi. Ne zaman Poseidon ona biraz fazla yaklaşsa utançtan kızarıp yüzerek kaçtı gitti.

En sonunda o kadar korktu ki temelli oraları terk etti. Poseidon her yerde onu aradı ama nafile. Onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmeye başladı. Yüreği bir denizaltıdan daha ağırdı artık. Sarayda asık suratla oturuyor, hörgüçlü balina gibi ağlıyor, tüm deniz memelilerini şaşkına çeviriyor, ahtapotların migrenini azdırıyordu.

Nihayet deniz canlıları Delphin adlı bir tanrıyı Poseidon'la konuşup derdini öğrenmek üzere elçi olarak seçtiler. Delphin, yunusların tanrısıydı ve Poseidon'un yakın arkadaşıydı. Delphin neye mi benziyordu? Tabii ki bir yunusa. Yani.

Delphin taht odasına doğru yüzdü ve yunusça muhabbete başladı. "N'aber Posi? O surat ne abi?"

"Ya, şu Amphitrite." Poseidon iç çekti. "Onu çok seviyorum ama kaçtı gitti!"

"Ha." Delphin bunun surat asıp oturmak için son derece aptalca bir sebep olduğunu düşünmüştü. "Ondan başka kırk dokuz tane daha nereid var, farkındasın, değil mi?"

"Umurumda değil!" Poseidon burnunu çekti. "Ben Amphitrite'yi istiyorum!"

"Öyle mi, tüh ya," dedi Delphin. "Yalnız bak bu inlemelerin ve bögürmelerin milletin sonarını mahvetti. Daha bu sabah iki mavi balina kafa kafaya çarpışıp Ege'nin trafiğini alt üst etti. Ben bu Amphitrite denen ablayı bulup seninle evlenmeye ikna etsem mi?"

Poseidon'un gözyaşları bir anda kurudu ki bu kolay bir iş değildir, denizin altındaysanız yani. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Ben bir yunusum," dedi Delphin. "Kocaman bir beynim var. Sonra görüşürüz."

Delphin'in bunu yapması epey bir zaman aldı ama sonunda Amphitrite'yi Akdeniz'in en batı ucunda, Titan Atlas'ın gökyüzünü sırtladığı yerin yakınlarında buldu.

Amphitrite bir mercan kayasına oturmuş günbatımının denize doğru inişini ve yosun ormanlarını gül pembe bir renge boyamasını seyrediyordu. Açık tuttuğu avucunda bir levrek mutlu mesut yatıyordu. Levrek mutluydu çünkü Amphitrite balıklara hep huzur verirdi. Levreklerin duygu dolu yaratıklar olduğunu düşünmezdim ama sanırım bu kadını *seviyorlardı.*

Delphin, Poseidon'un ona neden bu kadar âşık olduğunu anladı. Onda, ölümsüzlerde nadir görülen bir incelik ve zarafet vardı. Tanrılar genellikle, ömürleri uzayıp gittikçe şımarırlar. Delphin bunu anlayamıyordu, hani yaşın ilerledikçe olgunlaşıyordun? Ölümsüzlerde iş öyle yürümüyordu işte.

Delphin, Amphitrite'nin yanına yüzdü. "Selam. N'aber?"

Amphitrite kaçmaya yeltenmedi. Delphin'den hiçbir zaman tedirgin olmazdı. Suratındaki yunus gülümsemesi yüzünden olabilir.

"Ah, Poseidon beni rahatsız ediyor," dedi Amphitrite iç çekerek. "Onunla evlenmemi istiyor."

Levrek, kadının avucunda tembel tembel dönüp sonra tekrar yerleşti. Delphin balığı bir lokmada yutmamak için kendini zor tutuyordu. Levrekler çok lezzetlidir.

"Poseidon kötü biri değil," dedi Delphin. "Dışarıda ne adamlar var."

"Ama ben kimseyle evlenmek istemiyorum!" dedi Amphitrite. "Bir sürü iş, üstelik çok korkutucu. Tanrıların karılarına yaptıklarını duyuyorum da..."

"Tanrıların çoğu berbat tiplerdir," diye kabul etti Delphin. "Hem evlendikten sonra da bir sürü sevgilileri olur ve—"

"Aman!" dedi Amphitrite. "*O* benim umurumda değil. Ben kıskanç biri değilim. Sadece saygısızlıktan hoşlanmıyorum. Kendi halimde takılıp gitmek istiyorum, hiçbir *adamın* işime karışmasını istemiyorum!"

"Aa, derdin bu mu yani?" dedi Delphin rahatlamış bir edayla. "Poseidon çok rahat adamdır. Sana sonsuza dek sadık kalacağının garantisini veremem ama sana kesinlikle saygıda kusur etmeyecektir ve istediğini yapmana izin verecektir. Onunla konuşup buna dair bir söz vermesini isteyebilirim. Sözünü tutmazsa Yunus Efendi'nin bizzat kendiyle muhatap olmak zorunda kalacaktır."

Delphin korkutucu göründüğünü düşünerek yüzgeçlerini kaldırdı.

"Benim için bunu yapar mısın?" diye sordu Amphitrite.

"Elbette!" dedi Delphin. "Ve bu işin en iyi yanı ne biliyor musun? Poseidon'la evlenirsen diğer tanrıların *hiçbiri* bir daha seni rahatsız etmez. Senin peşini bırakmak zorunda kalırlar çünkü Poseidon çok güçlüdür. Çocuklarınız bile olur. Çocuklar harikadır. Levrekten bile daha iyidirler."

"Gerçekten mi?" Amphitrite elinde zıp zıp zıplayan levreğe baktı, sanki bundan daha iyi bir şeyi hayal bile edemiyordu. "O zaman... Poseidon'la konuşursan, ve söz verirse..."

"Güven bana," dedi Delphin. "Yunus tanrısı arkanda."

Böylece Delphin, Poseidon'a dönüp konuşulanları anlattı. Poseidon sevinçten havalara uçtu. Her şeyi kabul etti. Amphitrite'yle düğünü denizin altındaki gelmiş geçmiş en büyük parti oldu. Tanrılar, deniz canavarları, Amphitrite'nin kırk dokuz nereid kardeşi... herkes davetliydi. Balinalar tepede yüzüp ışıklı sular fışkırtarak havaya TEBRİKLER POSEİDON + AMPHİTRİTE yazdılar ki bu aslında kolay bir iş değildi çünkü balinalar okuma yazma bilmez. Yunuslar akrobatik gösteriler yaptılar. Işıklı denizanaları saray bahçesinin üstünde süzülürken deniz nimfaları ve denizinsanları dans ettiler.

Poseidon'la Amphitrite iyi bir çift oldular. Birlikte son derece mutlulardı ve üç tanrı çocukları oldu. İlki Triton'du. Bir denizadamına benziyordu ama tek değil, iki kuyruğu vardı. Poseidon'un habercisi olarak sarayda görev aldı. Poseidon bir yere gidecek olduğunda Triton yüzerek öne çıkar, deniz kabuğu borusunu öttürüp *Patron geliyor! Herkes çalışıyor gibi yapsın!* dercesine tanrının gelişini haber verirdi.

Poseidon'la Amphitrite'nin ikinci çocukları, bir deniz nimfası olan Rhode'ydi. Daha sonraları Rodos adasının hamisi oldu ki adanın ismi de ondan gelir zaten. Sonraları Titan Helios'la evlendi.

Üçüncü çocuk, Kympoleia adlı bir kızdı. Bu kız iri yarı, sakar ve gürültücüydü ve ne yazık ki anne babasından diğer kardeşleri kadar ilgi görmedi. Onun için hep üzülmüşümdür. İsmi *Dalga Süvarisi* anlamına geliyordu ki bu kıza kovboy havası veriyor. Ancak kız bir kovboydan çok kovboyun güttüğü ineklere benziyordu. Ama nihayetinde o da mutlu-

luğu buldu. Vahşi deniz fırtınalarının tanrıçası oldu ve Yüz Elliler'den biri olan Briareus'la evlendi. Briareus da çirkin bir tip olduğundan ineğe benzeyen bir karısının olmasına aldırış etmedi.

Yıllar geçtikçe Amphitrite, Delphin'in haklı olduğunu gördü. Çocuklarını levrekten bile daha çok seviyordu gerçekten ve Poseidon da çoğunlukla iyi bir kocaydı. Nimfalar, ölümlüler ve önüne gelen her yaratıkla kaçamak yapıyordu ama tuhaftır, bunlar Amphitrite'yi hiç rahatsız etmiyordu. Poseidon onu *sahiplenmeye* kalkmadığı ve üç çocuğuna iyi babalık yaptığı sürece Amphitrite için hava hoştu.

Şimdi ismi lazım değil bir tanrıçanın aksine (Öhö, Hera, öhö), Poseidon'un melez çocuklarına bile iyi davranırdı. Bir gün Theseus adlı kahraman ziyarete geldi ve Amphitrite ona onur konuğu muamelesi yaptı. Ona, krallığın sembolü olan mor bir khiton bile hediye etti.

Bana da gayet iyi davrandığım söyleyebilirim. Misafir odasında kirli çamaşırlarımı yere attığımda hiç sesini çıkarmamıştı. Bana kurabiyeler pişirmişti. Bildiğim kadarıyla beni öldürmeye de kalkmadı. Ölümsüz bir üvey anneden daha ne ister bir insan.

Poseidon'a gelince, böyle esnek bir karısının olması işine geliyordu çünkü pek çok sevgilisi ve bu ilişkilerden pek çok çocuğu oldu... Zeus'u çapkın mı sanıyordunuz? Melez çocuklar konusunda rekor Poseidon'dadır.

Sevgili olduğu kadınları burada saymaya kalksam ayrı bir içindekiler bölümüne, bir dizine ve ekstra üç yüz sayfaya ihtiyacımız olur. Sonra da buna *Poseidon'un Kara Kaplı Kitabı* demek zorunda kalırız. Babamın *tüm* sevgililerinden bahsetmem de biraz tuhaf kaçabilir, o yüzden en önemlileri anlatacağım.

• • •

İlki, Koronis adlı bir Yunan prensesiydi. İpek gibi siyah saçları vardı ve her zaman cenazeye gider gibi siyah giyerdi ama nedense Poseidon onun inanılmaz çekici bir kadın olduğunu düşündü. Bir gün kadını sahilde takip edip onunla flört etmeye çalışınca kadın korkup kaçtı. Poseidon bu kadının da Amphitrite gibi izini kaybettirmesinden korktuğu için peşinden koşmaya başladı. "Hey, geri dön! Sadece bir öpücük istiyorum! Seni öldürmeyeceğim!"

Ki bu, peşinden koştuğunuz bir kıza asla söylememeniz gereken bir şeydir.

Koronis panikleyip çığlığı bastı. "İmdat! Yardım edin!"

Şehrin kapılarına doğru koşmaya başladı ancak kapılar çok uzaktaydı. Oraya asla varamayacağını anladı. Ufka baktı ve gözü, uzaktaki Athena tapınağının ışıldayan çatısına takıldı.

Athena aklına gelen ilk Olimposlu olduğu için de "Athena, kurtar beni! Nasıl yaparsan yap!" diye haykırdı.

Ki bu da son derece aptalca bir şey.

Ta Olimpos Dağı'ndaki Athena, Koronis'in kendisine seslendiğini duydu. Söz konusu olan kendi isimleri olunca tanrıların *inanılmaz* bir duyma yeteneği vardır. Tanrıça bu zavallı kızın Poseidon tarafından kovalandığını gördü ve son derece öfkelendi.

"Dur bakalım midye kafa," dedi.

Parmaklarını şıklattı ve Koronis anında kurguni siyah kanatları olan bir kuşa dönüştü. Kendisi yaratılışın ilk kargası olmuştu. Yunancada *karga* anlamına gelen *koronis* sözcüğü de buradan gelir. Karga uçup gidince Poseidon sahilde bir başına kalmıştı. Kalbi kırılmıştı ve saçında bir adet siyah tüy vardı.

Tabii ki Koronis'in kargaya dönüşmesinden Athena'nın sorumlu ol-

duğunu anladı. Atina'daki yarışma olayından beri Athena'ya uyuz oluyordu zaten. Artık ondan nefret etmeye başlamıştı.

Athena'yı aşağılayacak bir şey bulmaya çalıştı. Bunu bulması da uzun zaman almadı. Kısa süre sonra da Medusa adlı bir başka güzel kıza kafayı taktı.

Koronis'in aksine Medusa deniz tanrısının kendisinden hoşlanmasından son derece memnundu.

Birlikte güzel bir akşam yemeği yediler ve sahilde yürüyüşe çıktılar. Gecenin sonunda Poseidon kıza "Baş başa kalabileceğimiz bir yere gitsek mi?" diye sordu.

Medusa'nın yanakları kızardı. "Ay... Bilmem ki. Kız kardeşlerim beni senin gibi deniz tanrıları konusunda uyarmıştı!"

"Haydi ama!" dedi Poseidon. "Sessiz bir yer biliyorum. Bayılacaksın."

Medusa'nın bu teklifi reddetmesi gerekirdi ama Poseidon canı istediğinde karşı konulamaz derecede çekici bir adam olabiliyordu.

Poseidon onu şehre götürüp dosdoğru Athena tapınağına soktu. Tapınak geceleri kapalıydı ama Poseidon kapıları kolayca açtı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye fısıldadı Medusa.

"Tabii ki," dedi Poseidon. "Bizden başka kimse olmayacak."

Şimdi yaptığı şey için Poseidon adına özür dilemem gerek. Athena'nın çok sinirleneceğini adı gibi biliyordu. Medusa'yı da intikam almak için kullanıyordu. Şu gerçeği atlamıştı: *Athena belki de öfkesini bu zavallı ölümlü kızdan çıkaracaktı...*

Poseidon ve Medusa tapınakta yayılıp Athena'nın heykelinin önünde romantik dakikalar geçirdiler ki bu Athena'ya büyük bir hakaretti –kapınızın önüne birinin köpek pisliği bırakıp zili çaldıktan sonra kaçması gibi bir şey yani. Ben böyle bir şey asla yapmadım tabii.

Athena, Olimpos'ta oturduğu yerden aşağı bakıp olanları gördü. Oranın altını üstüne getirmek istedi. "Bu şimdiye dek gördüğüm en iğrenç şey," dedi öfkeyle. "Poseidon'a bundan *daha* iğrenç bir şey göstermenin vakti geldi."

Aklına gelen en korkunç ve yaratıcı laneti savurdu ki Athena bu konularda epey yaratıcıdır.

Aşağıdaki tapınakta Medusa'nın birden yarasa kanatları ve sarı toynakları çıktı. Saçları bir yığın zehirli yılana dönüştü. Suratı buruşup bakanı taşa çevirecek kadar iğrenç bir hal aldı.

Poseidon'un gözleri kapalıydı. Tam dudaklarını uzatmış, yeni bir öpücük için Medusa'ya doğru eğiliyordu ki tuhaf, tıslamaya benzer bir ses duydu.

"Bebeğim, altına mı kaçırdın yoksa?" diye kızla şakalaştı.

Sonra gözlerini açtı. Suyun üstünde sıçrayan bir balinadan daha da ani bir şekilde geri sıçradı. "Aman... TANRILARIM! Ben bunu mu... AAHHHH! ACİL DİŞ MACUNU! DİŞ MACUNUUU!"

Ölümsüz olduğu için taşa dönüşmedi ama terbiyemden buraya yazamayacağım birkaç şey daha haykırıp zavallı Medusa'dan özür bile dilemeden oradan kaçtı.

Medusa kısa sürede neye benzediğini anladı. Kafasını bir şalla örtüp kuytu bir yere sıvıştı. Nihayetinde medeniyetten uzak bir mağarada, yalnızca iki kız kardeşiyle birlikte yaşamaya başladı. Kız kardeşleriyle birlikte bu üç kıza Gorgonlar adı verildi. Yıllar içinde sırf ona yakın oldukları için kız kardeşleri de en az Medusa kadar çirkinleşti. Onlar insanları taşa dönüştüremiyordu ama tanrılar onları ölümsüz kılmaya karar verdi –belki acıdıkları, belki de lanetlemek istedikleri için. Böylece kızlar sonsuza dek, taşa dönüşmeden Medusa'ya göz kulak olabildiler. Gorgonlar

yıllar boyunca kahramanlara her türlü acıyı yaşattı ama bu başka bir hikâye. En nihayetinde Medusa'nın suratı Athena'nın sembollerinden biri oldu. Sanki, *BANA BULAŞIRSANIZ BAŞINIZA BU GELİR* der gibi.

Poseidon'un bütün ilişkileri böyle kötü sonuçlanmadı. Bir keresinde Eurynome adlı çok tatlı bir kızla birlikteydi. Bu arada bu kızın adı "Ö-re-ne-mi" diye okunur ve Poseidon gülme krizine girmeden kızın adını nasıl söylüyordu çok merak ediyorum. *Oh, örenemi, neremi neremi. Örenemi –yorum bir türlü bunları!* Her neyse, büyüdüğünde çok büyük bir kahraman olan Bellerophon adlı bir çocukları oldu.

Poseidon'un sevgililerinden biri de Aithra'ydı ve bu kadın Theseus adlı daha da büyük bir kahramanı doğurdu. O yüzden bütün önemli kahramanların Zeus'un çocukları olduğunu sanmayın. Zeus'un pazarlama departmanı iyi çalışıyordu, o kadar.

Poseidon'la ilgili en sevdiğim şey ne biliyor musunuz? Sizi gerçekten severse size şekil değiştirme yeteneği bahşetmesi. Sevgililerinden biri olan Mestra'ya bunu vermişti ve kız istediği hayvana dönüşebiliyordu. Bu yeteneği Periklemenos adlı torunlarından birine de vermişti. Adam bir yılan, ayı ya da arı sürüsüne dönüşüp düşmanlarıyla savaşabiliyordu.

Ben mi? Ben şekil değiştiremiyorum. *Sağ ol be baba.*

Öte yandan Poseidon'un bazı çocukları o kadar da iyi yerlere gelemedi. Sanırım bu çocuğu yaparken hangi ruh halinde olduğuna ya da o akşam yemekte ne yediğine bağlı. Poseidon bazen bildiğin canavarlara babalık ediyordu. Oğullarından biri insan yiyen bir Kiklop olan Polyphemus'tu. Bir başkası, insanları ikiye ayırmaktan hoşlanan, çirkin bir dev olan Antaios'tu. Bir de dersiniz ki kardeşlerim kötü. Bir de benimkilere bakın.

Bir başka seferinde Poseidon, Theophane adlı bir prensese âşık oldu. Kadın o kadar güzeldi ki krallığındaki her adam onunla evlenmek istiyordu. Onu bir türlü rahat bırakmıyorlardı. Sokakta takip ediyorlardı. Sarayını basıp kendisiyle görüşmekte ısrar ediyorlardı. Hatta tuvalete kadar bile peşinden gidiyorlardı. Paparazzilerden başı kurtulmayan bir süperstar gibiydi. Kadıncağız asla ama *asla* huzur yüzü göremiyordu.

Sonunda artık durum o kadar berbat bir hal aldı ki kadın kendisiyle birlikte olmak isteyenlerden biri olan Poseidon'a dua etti. "Beni bu adamlardan kurtarırsan senin sevgilin olurum," dedi. "Yeter ki beni buradan çıkar!"

Yer sarsıldı. Derinden gelen bir ses "HİÇ SORUN DEĞİL. BU GECE KOYUN AĞILINA GİT," dedi.

Bu Theophane'ye pek de mantıklı bir plan gibi gelmedi ama karanlık çökünce yüzünü bir peçeyle örttü ve saraydan gizlice çıkmaya çalıştı. Ancak anında yakalandı. Altmış kadar adam ellerinde çiçek buketleriyle etrafını sardı ve "Evlen benimle! Evlen benimle!" diye bağırmaya başladı.

Theophane koşa koşa koyun ağılına gitti. Yolda ellerinde çikolata kutuları olan bir grup adamı atlattıktan sonra kendisine serenat yapmaya çalışan on iki adamdan da paçayı sıyırdı.

Koyun ağılına vardığında tam arkasında yüz kadar talibi vardı. Theophane o kadar zor durumdaydı ki kendini birden ağıla attı.

POOF!

O an dişi bir koyuna dönüştü ve sürünün içinde kayboldu.

Âşık talipler kitlesi döne döne onu aradılar. Ağıla da baktılar ama Theophane'yi bir türlü bulamadılar. Nihayetinde pes ettiler ve ertesi gün dönüp geleceğini düşünerek saraydan ayrıldılar.

"Tanrılara şükür!" diye meledi Theophane.

"Bir şey değil," dedi yanında duran iri yarı bir koç.

Theophane yutkundu. (Koyunlar yutkunabilir mi sizce?) "Poseidon?"

Koç göz kırptı. "Yeni yün ceketimi beğendin mi? *Koyun* yününe bayılırım. *Koyun*. Anlarsın ya?"

Theophane huzursuzlanmaya başlamıştı. "Sanırım şimdi senin sevgilin olmam gerekiyor?"

"Anlaşma anlaşmadır," dedi Poseidon.

Koyun ve koç olarak birlikte kaliteli zaman geçirdiler ki buralara hiç girmeyeceğim yoksa kusabilirim. Birkaç ay sonra koyun Theophane, Krysomallos adlı büyülü bir koç doğurdu. Nedendir bilinmez bu koçun kürkü altındandı.

Nihayetinde Krysomallos'un kürkü yüzünden derisi yüzüldü ve bu kürk Altın Post diye bildiğimiz posta dönüştü. Bu da demek oluyor ki akrabalarımdan biri bir koyun postu.

İşte bu yüzden Yunan mitolojisinde kiminle akraba olduğunuza kafayı fazla takmasanız iyi olur. Yoksa delirirsiniz.

Poseidon'la ilgili son hikâyemiz acıklı bir hikâye: evreni neredeyse ele geçirecekken orta düzey maaşlı bir tuğla ustası oluşunun hikâyesi.

Şöyle oldu: Hera, tanrıların Zeus'a karşı bir ihtilal yapması gerektiğini kafaya koydu.

Onu suçlayamayacağım, gerçekten. Zeus bazen gerçekten kusmuk gibi bir herif olabiliyordu. Hera evrenin, bir demokrasi şeklinde, Olimpos konseyinin tamamı tarafından gayet güzel yönetilebileceğine karar verdi ve birkaç tanrıyı –Poseidon, Athena ve okçuluğun tanrısı Apollon– yanına çağırıp planını anlattı.

"Zeus'un elini ayağını bağlayacağız," dedi Hera.

Poseidon kaşlarını çattı. "Planın bu mu yani?"

"Hey, onunla her gece aynı yatakta yatan benim," dedi Hera. "Uykuya daldığında, horul horul horlarken sizi çağıracağım. Onu sıkı sıkı bağlayacağız. Sonra da tahtından vazgeçmesi için onu zorlayıp, eşitlikçi bir konsey olarak evreni yöneteceğiz."

Diğer tanrılar emin değillermiş gibi görünüyorlardı ama hepsi de Zeus'tan hoşlanmamak için haklı gerekçelere sahipti. Zeus'un sağı solu belli olmuyor, hemen öfkeleniyor ve kadınlara olan zaafı hepsinin başını ağrıtıyordu.

Üstelik her bir tanrı içten içe *Ben evreni Zeus'tan daha iyi yönetirim bir kere. Onu bir gönderdik mi tahtı ben ele geçiririm!* diye düşünüyordu.

Poseidon kesinlikle bu kafadaydı. Neden olmasındı? Ağabeyinin eli kolu bağlıyken yeryüzündeki en güçlü tanrı o olurdu.

"Eşitlikçi bir konsey ha?" dedi Poseidon. "Tabii. Ben sevdim bunu."

"Ya evet..." Athena şüpheyle Poseidon'a baktı. "Konsey."

"Harika," dedi Hera. "Bana sağlam bir ip getirin, kendi kendini büyülü bir şekilde sıkan tarzda."

"Onu nereden bulacağız ki?" diye yüksek sesle düşündü Apollon. "Yapı malzemeleri satan mağazadan mı?"

"Bende biraz var," dedi Athena.

"Tabii ki sende vardır," diye mırıldandı Poseidon.

"Yeter!" diye patladı Hera. "Bu gece üçünüz koridorda saklanıp benim işaretimi bekleyeceksiniz. Zeus uyuduğunda guguk kuşu gibi ses çıkaracağım."

Poseidon guguk kuşunun nasıl bir sesi olduğundan emin değildi ama duyunca anlarım herhalde diye düşündü.

O gece Hera, Zeus'a ağır bir yemek yedirip kendisi sadece kafeinsiz nektar içti. Zeus uykuya daldıktan sonra da diğerlerini çağırdı. Koşa koşa içeri girip tanrıların kralını bağladılar.

"Hmmmfff?" dedi Zeus horultusunun arasında. "B-bu da ne?"

Debelenmeye başladı. Şimşeklerine uzanmaya çalıştı ama kolları sıkıca bağlıydı. Şimşekler de odanın öteki tarafındaki tuvalet masasının üstündeydi.

"İHANET!" diye kükredi. "BIRAKIN BENİ!"

Savrulup şekil değiştirerek ipten kurtulmaya çalıştı ama o şekil değiştirmeye çalıştıkça ip onu daha da sıkıyordu. Tanrılara öfkeyle bağırıp olanca hakareti etti.

"NE İSTİYORSUNUZ?" diye sordu.

Eli kolu bağlı bile olsa Zeus son derece ürkütücüydü. Tanrılar yatağın yanından uzaklaştılar.

Sonunda Poseidon cesaretini topladı. "Zeus, sen kötü bir lidersin. Tahtından feragat etmeni istiyoruz, evreni eşitlikçi bir konsey olarak yöneteceğiz."

"NE?!" diye bağırdı Zeus. "ASLA OLMAZ!"

Hera bıkkınlıkla iç çekti. "Aman iyi! Sana ihtiyacımız yok! Konseyi kendi aramızda toplar seni de burada çürümeye bırakırız."

"Seni küçük hain—"

"Haydi gidelim," dedi Hera diğerlerine. "Birkaç gün sonra gelip durumuna bakar, aklı başına gelmiş mi görürüz."

Poseidon, Zeus'u başında kimse olmadan bırakmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildi ama haykırıp duran bir şimşek tanrısıyla baş başa oturmak da istemiyordu.

Tanrılar taht odasında toplanıp ilk (ve son) Olimpos Halk Cumhu-

riyeti oturumunu açtılar.

Kısa sürede her küçük şey için oylama yapmanın bir der[illegible] fark ettiler. Çok zaman alıyordu. Olimpos'un yeni bayrağının tasarımına karar vermeleri bile saatler sürmüştü!

Bu arada Thetis adlı bir nereid, Zeus'un yatak odasının yakınlarında koridorda yürüyordu. Deniz nimfasının Olimpos'ta ne işi mi var? Belki gece orada, arkadaşlarında kalmaya gitmiştir, ne bileyim.

İsyandan falan haberi yoktu. Zeus'un yardım çığlıklarını duyunca yatak odasına koştu, Zeus'u o halde gördü ve "Eee... kötü bir zamanda mı geldim?" dedi.

"Thetis, Kaderler'e şükürler olsun!" dedi Zeus. "Beni buradan kurtar!"

Hemen diğer tanrıların yaptıklarını Thetis'e anlattı. "Lütfen," diye yalvardı. "Sen aklı başında bir nimfasın. Beni buradan çıkarırsan sana büyük bir iyilik borcum olur."

Thetis yutkundu. Poseidon da bu isyanın bir parçasıysa... adam denizin efendisi, yani Thetis'in patronuydu. Ama Zeus da *her şeyin* efendisiydi. Thetis ne yaparsa yapsın çok güçlü bir düşman kazanacaktı.

"Seni kurtarırım," dedi Thetis, "ama bana diğer tanrılara karşı merhametli olacağına dair söz ver."

"MERHAMET Mİ?"

"Onları Tartarus'a fırlatma ya da parçalara ayırma yeter. Tamam mı?"

Zeus öfkeyle köpürdü ama sonra istemeye istemeye *merhametli* olacağına dair söz verdi.

Thetis tuvalet masasından bir makas kapıp ipleri kesmeye çalıştı ama beceremedi. Büyülü düğümler aşırı güçlüydü.

"Onları şimşeğimle yok et!" dedi Zeus. "Ama dur... İpe ben bağlıyım. Ya düşündüm de, şimşekle yok etme bence."

"Dur bekle," dedi Thetis. "Sana yardımcı olabilecek birini tanıyorum."

Deniz tuzundan buhara dönüşüp kayboldu ve denize doğru fırladı. Orada Yüz Elliler'den biri olan Briareus'u buldu. Briareus'un, onu Tartarus'tan kurtardığından beri Zeus'a borcu vardı, bu yüzden seve seve yardım etmeyi kabul etti. Thetis bir şekilde tanrılara görünmeden yüz eli olan bu iri yarı herifi Olimpos'a sokmayı başardı ve Briareus hızlıca büyülü ipleri çözdü.

Zeus yataktan fırlayıp şimşeklerini kaptı ve taht odasına sert adımlarla yürüdü. Tanrılar bu sırada yeni bayrağın tasarımı üzerinde çalışıyordu.

GÜÜM!

Zeus tanrıları yere sererek bayrak tartışmasını anında sonlandırdı.

Bir şeyleri patlatmayı ve Olimposluları hedef tahtası olarak kullanmayı bitirince asileri ihanet suçundan cezalandırdı.

Thetis'e olan sözünü tuttu. Tanrıları minik parçalara ayırmadı, onları Tartarus'a fırlatmadı. Ancak Hera'yı bağlayıp iple Kaos'un boşluğuna doğru sarkıttı ki hiçliğe düşüp yok olmanın ne demek olduğunu bir düşünsün. Zeus her gün elinde şimşeğiyle onu ziyaret ediyor ve "Hmm evet, bugün şu ipi kesip senin düşüşünü izlemek için güzel bir gün!" diyordu.

İşte böyle sevgi dolu bir ilişkileri vardı.

Hera sonunda kurtuldu ama buna daha sonra geleceğiz.

Athena ceza almadan kurtuldu. Haksızlık ama, değil mi? Athena çok dilbazdı. Muhtemelen Zeus'u ihtilal planıyla hiçbir alakası olmadığına, Zeus'u kurtarmak için zaman kolladığına falan ikna etmiştir. Zeus da geri zekâlı gibi ona inandı.

Apollon ve Poseidon en kötü cezalara çarptırıldılar. Geçici bir süreliğine ölümsüz güçlerinden arındırıldılar.

Zeus'un böyle şey yapabildiğini bilmiyordum ama belli ki yapabiliyormuş. İki eski tanrıya ders vermek adına onları Laomedon adlı Truva kralının yanına işçi olarak gönderdi. Apollon adamın çobanı olup saray sürülerini güttü. Poseidon ise tek başına şehre yeni surlar örmekle görevlendirildi.

"Şaka mı bu?" diye isyan etti Poseidon. "Bu yıllarımı alır!"

Kral Laomedon gülümsedi. "Ya evet, öyle... İş bitince emeğinin karşılığını vereceğime söz veriyorum ama bir an evvel işe koyulsan iyi olur."

Aslında Laomedon'un Poseidon'a para falan vereceği yoktu. Deniz tanrısından hoşlanmıyordu. Poseidon'a mümkün olan en uzun süre boyunca bedava işçilik yaptırmak istiyordu, o kadar.

Başka şansı olmadığı için Poseidon işe koyuldu.

Tanrısal güçleri olmasa dahi bayağı muhteşem bir herifti. Herhangi bir ölümlüden çok daha güçlüydü ve tek seferde altı dev taş bloğunu taşıyabiliyordu. Bu iş yıllarını aldı ama en sonunda o güne dek hiçbir şehrin sahip olmadığı kadar güçlü surlar inşa edip Truva'yı neredeyse yenilmez kıldı.

Nihayetinde, yorgun ve bitap haldeki Poseidon, Kral Laomedon'un taht odasına yürüdü.

"Bitti," diye haber verdi.

"Ne bitti?" Laomedon okumakta olduğu kitaptan kafasını kaldırıp ona baktı. O kadar sene geçmişti ki Poseidon'u tamamen unutmuştu. "Ha, evet! Surlar! Ya harika görünüyorlar. Artık gidebilirsin."

Poseidon gözlerini kırpıştırdı. "Ama-emeğimin karşılığı?"

"Emeğinin karşılığı *bu* işte. Gidebilirsin. Zeus'a diyetini ödediğini ve seni tekrar tanrı yapabileceğini söylerim. Daha ne istiyorsun?"

Poseidon homurdandı. "Şehrini yeryüzünün en güçlü şehri yaptım.

Her orduya karşı koyabilecek surlar inşa ettim. Bana emeğimin karşılığını vereceğine söz vermiştin. Şimdi hiçbir şey vermiyor musun yani?"

"Sen hâlâ burada mısın ya?" dedi Laomedon.

Poseidon hışımla taht odasından çıktı.

Zeus onu tekrar tanrı yaptı ama Poseidon, Laomedon'un onu nasıl aşağıladığını asla unutmadı. Gidip Truva'yı yerle bir edemezdi, Zeus bunu yasaklamıştı. Onun yerine Truvalıları mahvedecek bir deniz canavarı yolladı şehre. Eline geçirdiği her fırsatta Truva gemilerini batırmaya özen gösterdi. Truva Savaşı adı verilen o minik olay patlak verdiğinde de... eh Poseidon, Truva'nın *tarafında* yer almadı.

Ondan daha uzun süre kin tutan tanrı ise... evet doğru tahmin ettiniz. Bizim ihtiyar Şimşekdon. Galiba onun hikâyesini biraz fazla erteledik. Şimdi Zeus'tan bahsetme zamanı.

ZEUS HERKESİ ÖLDÜRÜYOR

Korkutucu bir şeyler ister misiniz?

Şunu düşünün: Zeus, kanunun ve asayişin tanrısıydı. Sinirlendiği zaman oraya buraya şimşek yağdıran ve kendi evlilik yeminine sadık kalamayan *adam*, kralların doğru kararlar almalarından, ihtiyar heyetlerinin saygı görmesinden, yeminlerin tutulmasından ve yabancıların iyi ağırlanmasından sorumluydu.

Bu tıpkı beni ev ödevinin ve iyi notların tanrısı yapmak gibi bir şey.

Ama sanırım Zeus *o kadar* da kötü değildi. Bazen ölümlülerin evlerine göçebe kılığında çat kapı gelir ve içeri buyur edip kendisine yiyecek içecek veriyorlar mı, ona bakardı. Bu ziyaretçiye iyi davranırsanız aferin size! Yunan vatandaşı olarak bu sizin görevinizdi. Ama kapıyı adamın suratına kaparsanız... eh, o zaman Zeus şimşek demetiyle daha sonra geri dönerdi.

Her bir seyyahın ya da evsizin aslında kılık değiştirmiş Zeus olma ihtimali, Yunanlıları tetikte tutuyordu.

Aynı şey krallar için de geçerliydi. Zeus, kral güçlerinin tanrısıydı, bu yüzden ölümlü yöneticilerin sahip oldukları makamın gücünü suistimal

edip etmediklerine bakardı. Tabii ki pek çok kral çok rezil şeyler yapmış olmalarına rağmen paçayı kurtardı (muhtemelen Zeus o sırada kızın tekinin peşinde koştuğu ve işlerini ihmal ettiği için) ama çok kötü ya da aptalca bir şey yaptıysanız, her zaman Zeus'un tanrısal gök gürlemesinin akabinde bir şimşek darbesiyle tahtınızda kavrulma riskiniz var demekti.

Örnek mi? Salmoneus. Bu herife geri zekâlılık ödülü falan verilmeli. Hepsi Selanik prensi olan yedi kardeşten biriydi. Sarayda gezinip bilgisayar oyunu oynamak dışında yapacak hiçbir şeyleri olmadan tahta oturacakları günü bekleyen o kadar çok prens vardı ki kral babaları bir gün şöyle dedi: "Oğlum, defolun gidin! Gidin biraz spor falan yapın! Ya da yeni krallıklar falan kurun, ne bileyim? Boş boş gezmeyi bırakın ve bir işe girin!"

Bu yedi prensin hiçbirinin canı yeni krallık kurmak istemiyordu. Bu uzun işti. Ama babaları –ve ağır silahlı muhafızları– bu konuda ısrarcıydı. Prenslerin her biri bir grup yerleşimci topladı ve Güney Yunanistan'ın balta girmemiş ormanlarına doğru yola koyuldu.

Prens Salmoneus kendine hayrandı. Yeni krallığının adını Salmonea koydu. Yerleşimcilerine başkent inşa etmeleri için emir verdi. Ancak insanlar *ona* bir saray yapmadan önce tanrılara bir tapınak inşa etmek istediklerinde çok sinirlendi.

"Majesteleri," dedi insanlar, "önce tanrıları şereflendirmemiz *gerek*. Yoksa çok kızarlar!"

Yeni kral homurdandı. Tanrılara inanmıyordu. O hikâyelerin rahiplerin insanları hizaya getirmek için uydurduğu saçmalıklar olduğunu düşünüyordu.

O gece Salmoneus inşaatı henüz bitmemiş sarayında oturmuş şehirlilerin geç saatlere kadar çalışıp altın çatılı, mermer zeminli Zeus tapına-

ğının son rötuşlarını yapışlarını seyrediyordu. Ayin ateşinde adak olarak yakılan sayısız lezzetli yiyeceğin kokusu burnuna geldi.

"*Bana* bu kadar lezzetli yiyecekler getirmiyorlar," diye mırıldandı kendi kendine. "Tanrılardan ödleri kopuyor ama benden korkmuyorlar. Tanrı olsaydım *bana* bu şekilde davranamazlardı..."

Salmoneus'un aklına birden hain bir fikir geldi. Çocukken Selanik'te kardeşleriyle oynadıkları bir oyunu hatırladı. Giyinip kuşanırlar, kahramanlarmış ya da tanrılarmış gibi davranırlardı. Salmoneus aralarında en iyi taklit yapandı.

Baş danışmanını yanına çağırıp "Baş danışmanım, yapacak bir işimiz var," dedi. "Kostüm ve aksesuar lazım."

Danışmanı kaşlarını çattı. "Bir oyun mu sahneleyeceğiz efendim?"

Salmoneus pis pis sırıttı. "Gibi..."

Birkaç gün sonra Salmoneus hazırdı. Kostümünü giydi, yeni dekore edilmiş arabasına bindi ve başkentin sokaklarında bir gezintiye çıktı.

"İşte ben!" diye haykırdı avazı çıktığı kadar. "Zeus!"

Çiftçinin teki o kadar şaşırmıştı ki elindeki zeytin sepetini düşürdü. Kadıncağızın biri eşekten düştü. Vatandaşların çoğu çığlık çığlığa kaçıştılar çünkü Zeus'un adları tarafından çiğnenmekten korkmuşlardı.

Salmoneus bayağı etkileyici görünüyordu. Altın işlemeli beyaz bir kıyafet giymişti. Saçlarının arasında altın bir taç ışıldıyordu. Zeus'un kutsal hayvanı kartal olduğu için Salmoneus arabasının yanlarına kartal resimleri çizdirmişti. Arabanın arkasındaki yük vagonunda, bir muşambanın altına gizlenmiş olan, pirinç malzemeden iki orkestra davulu vardı. Elini kaldırdığında (muşambanın altına gizlenmiş olan ve daracık yerde pek de rahat edemeyen) danışmanı davullara vuruyor, gök gürültüsüne benzer bir ses çıkarıyordu.

Salmoneus "Ben Zeus'um! Bana lezzetli yiyecekler getirin!" diye haykıra haykıra sokaklarda gezindi. En nihayetinde inşası yeni bitmiş Zeus tapınağının basamaklarının önünde durdu ve arabasını toplanmış olan kalabalığa çevirdi. "Bana tapacaksınız!" diye emretti. "Çünkü ben bir tanrıyım."

Cesur yürek vatandaşlardan biri "Salmoneus'a benziyorsun," diye seslendi.

"Evet!" dedi Salmoneus. "Ama ben aynı zamanda Zeus'um! Kralınızın içine girmeye karar verdim. Ona da bana taptığınız gibi tapacaksınız. Bu tapınak benim mekânım olacak. Tüm adaklarınızı bana getireceksiniz. Ama artık onları yakmayın. İsraf o. Ben yerim."

Bir iki ürkek tip arabanın yanına yiyecek sepetleri bırakarak hemen emirlere itaat etmeye başladı.

Adamın biri "Neden arabanın yanında tavuk resimleri var?" diye bağırdı.

"Onlar kartal!" dedi Salmoneus.

"Tavuğa benziyorlar," diye ısrar etti adam.

"Kes sesini ölümlü!" Salmoneus muşambanın altından danışmanına bir tekme attı. Danışman hemen davullara vurmaya başladı.

"Gördünüz mü?" dedi Salmoneus. "Gök gürültüsü çağırabiliyorum!"

Gerilerden bir kadın "Arkandaki muşambanın altında kim var?" diye sordu.

"Kimse yok!" diye bağırdı Salmoneus, boynundan aşağı bir damla ter süzülürken. Bu iş hiç de düşündüğü gibi gitmiyordu, bu yüzden aksesuarlarını kullanmaya karar verdi.

Yanındaki alevli meşale kovasından bir meşale çıkardı (Migros'ta tanesi 9,99 TL) ve kadına fırlattı.

İnsanlar çığlık çığlığa kaçıştılar ama meşale kendine bile zarar vermeden yere düştü.

"İşte!" diye kükredi Salmoneus. "Sana bir şimşek fırlattım! Benim sabrımı zorlama yoksa seni kül ederim!"

"İyi de bu bir meşale!" dedi birisi.

"Bunu sen istedin ölümlü!" Salmoneus kalabalığa ardı arkasına meşaleler fırlatmaya başladı. Bir yandan da danışmanına tekme atıp davullara vurmasını emrediyordu. Ama kısa süre sonra bunun da etkisi azaldı ve kalabalık öfkelenmeye başladı.

"Yuuuh!" dedi birisi.

"Sahtekâr!" dedi bir başkası. "Çakma ZEUS!"

"Gerçek ZEUS!" diye cevap verdi Salmoneus. "Ben ZEUS'um!"

"SEN ZEUS DEĞİLSİN!" diye haykırdı kalabalık.

O kadar çok insan Zeus diyordu ki, tanrının bizzat kendisi ta Olimpos'tan duydu gürültüyü. Aşağı bakınca ölümlü bir kralın rezalet bir kostümle, yanına tavuk resimleri çizilmiş bir arabanın içinden ona buna meşale atıp bu meşalelere şimşek dediğini gördü.

Göklerin tanrısı gülse mi sinirlense mi bilemedi.

Ve sinirlenmeye karar verdi.

Salmonea şehrinin üzerinde fırtına bulutları birikti. Gerçek bir gök gürültüsü binaları salladı. Göklerin tanrısının sesi yukarıdan gümbür gümbür geldi: *ZEUS BENİM.*

Devasa bir şimşek gökyüzünü yardı ve Salmoneus'la zavallı danışmanını çamur birikintisine çevirdi. Toz duman kalktığında geriye sadece alev alev yanan bir araba ve yarısı erimiş bir davul kalmıştı.

Salmonea'nın ölümlüleri sevinç çığlıkları attılar. Geri zekâlı kralların dan kendilerini kurtardığı için Zeus'un şerefine bir parti vereceklerdi

ama Zeus'un işi daha bitmemişti.

Sesi gökyüzünde gürledi: *BAZILARINIZ ONA ADAK ADAMIŞ. BAZILARINIZ O SALAĞA GERÇEKTEN İNANMIŞ.*

"Hayır!" diye haykırdı ölümlüler başlarını korumaya çalışarak. "Lütfen!"

BU ŞEHRİN VAROLMASINA ARTIK İZİN VEREMEM, diye gürledi Zeus. *SİZİ İBRET OLSUN DİYE YOK.ETMEM GEREK. ŞİMŞEKLER GELİYOR. ÜÇ, İKİ, BİRRR...*

Ölümlüler çil yavrusu gibi kaçıştılar ama Zeus onlara pek zaman tanımamıştı. Bazılar Salmonea'dan canlı kurtuldu ama şimşekler inmeye başladığında çoğu ölümlü paramparça olup moloz yığınlarının altında kaldı.

Zeus, Salmonea'yı haritadan sildi. İki kuşak boyunca kimse o bölgeye yerleşmeye cesaret edemedi. Sırf rezil bir Zeus kostümü giymiş, tavuk arabalı bir meşale manyağı yüzünden.

Aşırı güç. Kelimenin tam anlamıyla. Ama bu Zeus'un verdiği en korkunç ceza bile değildi. Bir keresinde tüm insan ırkını yok etmeye karar vermişti.

Sebebini bilmiyorum bile. Muhtemelen insanlar yanlış yaptığı içindir. Belki doğru düzgün adak adamıyor, tanrılara inanmıyor ya da çok fazla küfredip aşırı hızlı araba kullanıyorlardı, ne bileyim.

Her neyse. Zeus çok kızdı ve tüm insan ırkını yok etmeye kara verdi. *Yani, yapma be oğlum.* İnsanlar ne kadar büyük bir kötülük yapmış olabilir ki? Eminim daha önce yapmadıkları bir şeyi yapmamışlardır. Ama Zeus yeter artık dedi. Bütün sene ne yapsanız bir şey demeyen ama sonra bir gün ortada hiçbir sebep yokken aşırı bir şekilde üstünüze gelen

bir öğretmen gibi. Sanki "Eeeh, yeter be! Herkes disipline! Bütün sınıf!" der gibi.

Ya, *ama yani. Hiçbir şey* yapmamakla *kıyametleri* koparmak arasında binlerce seçenek var, değil mi ama?

Her neyse, Zeus tanrıları topladı ve müjdeli haberi verdi.

"İnsanlar iğrençler!" dedi. "Onları yok edeceğim."

Taht odasında çıt çıkmadı. En sonunda Demeter "Hepsini mi?" diye sordu.

"Aynen," dedi Zeus.

"Nasıl?" diye sordu Ares. Savaş tanrısının zevkten gözleri parlamıştı. "Ateşle mi? Şimşekle mi? Bence bir iki elektrikli testere bulalım ve—"

"Böcek bombası," dedi Zeus. "O zımbırtılardan iki tanesini salarız, bir iki gün bekleriz ve—"

"Böcek bombaları henüz icat edilmedi," diye belirtti Hera.

"Ha, doğru ya." Zeus kaşlarını çattı. "O zaman sel. Gökleri açar milyonlarca galon yağmur yağdırırım ve insanlar boğulur!"

Poseidon homurdandı. "Sel benim departmanımın işi yalnız."

"Sen de yardım edersin," dedi Zeus.

"Ama insanlar olmazsa," dedi Hestia ocağın başından, "size kim tapacak lordum? Kim size tapınak inşa edip adaklar adayacak?"

"Orasını düşünürüz," dedi Zeus. "Bu zaten *ilk* insan ırkı değil ki. Daha sonra tekrar yaparız."

Eski hikâyelere bakılırsa aslında teknik olarak bu doğruydu. Kronos'un zamanındaki insanlar altın ırktı. Denilen o ki hepsi ölmüş ve gümüş ırk onların yerini almış. Olimpos'un ilk günlerindeki insan ırkı bronz ırktı. O insanları bizden farklı kılan neydi? Pek çok hikâye var ama işin özü şu: onlar öldüler, bizse... henüz ölmedik.

"Hem," diye devam etti Zeus, "sel iyidir. Arada bir dünyayı suyla sağlam bir yıkamak gerek ki o kaldırımlardaki pislikler bir gitsin."

Tanrılar istemeye istemeye Zeus'un planını kabul ettiler. Ancak pek çoğunun çok sevdiği insanlar vardı, bu yüzden onlara gizlice rüyalar ve alametler aracılığıyla uyarı gönderdiler. Bunun sayesinde birkaç kişi kurtuldu. En ünlüleri Kuzey Yunanistan'daki Selanik'in kralı ve kraliçesiydi: Deukalion adlı adamla karısı Pyrrha.

Deukalion bir insandı ama babası Titan Prometheus'tu, hani şu insanlara ateşi hediye eden ve bu sebeple bir dağa zincirlenip her gün karaciğeri bir kartal tarafından didiklenen adam.

Prometheus ölümlü bir çocuk sahibi olmayı o haldeyken nasıl başardı hiçbir fikrim yok. Bir kayaya bağlı halde işkence görürken romantik akşam yemekleri düşündüğünüz en son şey olur. Artık her nasıl olduysa Prometheus, Zeus'un planını duydu ve hâlâ yüreğinde insan sevgisi taşıyordu. Özellikle oğlu Deukalion'un boğulmasını istemiyordu çünkü Deukalion iyi bir insandı. Tanrılara her zaman saygı duyar, halkına da iyi davranırdı.

Bu yüzden Prometheus rüyasında onu uyardı. *SEL GELİYOR! EŞYALARINI BULDUĞUN EN BÜYÜK SANDIĞA DOLDUR! ÇABUK!*

Deukalion soğuk terler dökerek uyandı. Karısına gördüğü rüyadan bahsedince kadın çatı katında duran büyük meşe sandığı hatırlattı. Yanlarına mutfaktan biraz yiyecek ve su alıp üst kata koştular ve evin tüm hizmetlilerini uyardılar: "Ailelerinizi çağırın. Sel geliyor! Üst katlara çıkın!" İşte Deukalion ve Pyrrha bu kadar iyi insanlardı. Ne yazık ki pek çok hizmetli onları dinlemedi. Kralla kraliçe ihtiyarlamışlardı, o yüzden hizmetlileri onların bunadıklarını düşündü.

Deukalion ve Pyrrha sandığın içindeki bütün eski kıyafetleri ve ıvır

zıvırı boşaltıp erzakları için yer açtı. Yağmur yağmaya başladı. Dakikalar içinde gökyüzü gri bir su kütlesi gibiydi. Şimşek çaktı. Gök gürültüsü yeryüzünü sarstı. Bir saatten kısa süre içerisinde tüm Selanik kralliği sele kapılmıştı. Deukalion ve Pyrrha erzak sandığını kapayıp kendilerini kapağa bağladılar ve çatı katının penceresinden suyun üstünde yüzerek çıktılar.

Rahat bir yolculuk değildi, fırtına delirdikçe aşağı inip yukarı çıkıyorlar, yanlarından geçen enkaza çarpıyorlardı. Tüm dünya selde boğuluyordu. Kralla kraliçenin genzine milyon kez tuzlu su kaçtı. Ancak ahşap sandık can simidi gibi onları korudu ve batmalarını engelledi.

Sonsuz gibi gelen bir zaman sonra yağmur durdu. Bulutlar seyreldi ve güneş çıktı. Sel yavaş yavaş geri çekildi, Deukalion ve Pyrrha da sandıklarıyla kendilerini Parnassos Dağı'nın yamacında buldular.

Bu noktada şunu düşünüyor olabilirsiniz: *Bir dakika ya, adamın biri büyük bir selden kurtulurken bütün bir insan ırkı boğuluyor, ha? Böyle başka bir hikâye vardı sanki? Adamın adı da Nuh muydu neydi?*

Evet, her antik kültürde böyle bir sel hikâyesi vardır. Sanırım böyle devasa bir sel oldu. Farklı insanlar onu farklı şekillerde hatırladılar. Belki de Nuh'la Deukalion suyun üzerindeyken birbirlerinin yanından geçmişlerdir ve Deukalion şöyle demiştir: "Bir gemi! Her hayvandan bir çift! Biz bunu *niye* düşünemedik?"

Karısı Pyrrha da şöyle demiştir: "Çünkü o kadar hayvan bir sandığa sığmazdı geri zekâlı!"

Bunlar sadece benim tahminlerim.

Nihayetinde sular tamamen denize doğru çekildi ve kara kurumaya başladı.

Deukalion, Yunanistan'ın boş tepelerine bakıp "Harika. Şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Öncelikle," dedi Pyrrha. "Zeus'a bir adak adayacağız ki bunu bir daha yapmasın."

Deukalion bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etti çünkü bir sel daha patlasaydı bu çok tatsız olurdu.

Büyük bir ateş yakıp kalan tüm yiyeceklerini sandıkla birlikte adak olarak adadılar ve Zeus'a bir daha böyle yıkama yağlama yapmaması için dua ettiler.

Olimpos'ta Zeus durumdan memnundu. Birilerinin hayatta kalmasına çok şaşırmıştı ama Deukalion'la Pyrrha'nın yaptıkları ilk şey kendisini şereflendirmek olunca bunu pek dert etmedi.

ARTIK SEL YOK, diye gürledi sesi yukarıdan. ÇÜNKÜ SİZ İNANÇLI İNSANLARSINIZ VE SİZİ SEVDİM. DİLEYİN BENDEN NE DİLERSENİZ.

Deukalion hemen dizlerinin üzerine çöktü. "Teşekkürler Lord Zeus! Size yalvarırız, insan nüfusunu nasıl çoğaltacağımızı söyleyin bize! Karım ve ben çocuk sahibi olamayacak kadar yaşlıyız, yaşayan son insanlar da olmak istemiyoruz. İnsanları geri getirin, bu sefer uslu duracaklardır. Söz veriyorum!"

Gök gürledi. *DELFİ KÂHİNİ'NE GİDİN. ONLAR SİZE TAVSİYEDE BULUNUR.*

Delfi çok uzaktaydı ama Deukalion'la Pyrrha ta kâhinin yerine kadar yürüdüler. Gittiklerinde Delfi'deki insanların da uluyan bir iki kurt sayesinde sele karşı önceden uyarıldığını gördüler. Kurtları hangi tanrı göndermişti bilmiyorum ama oradaki insanlar Delfi yakınlarındaki en yüksek dağa tırmanmışlar ve selden kurtulmuşlardı. Şimdi de işlerinin başına dönmüş kehanet üretmeye devam ediyorlardı.

Deukalion'la Pyrrha kâhinin mağarasına girdiklerinde içeride üç

bacaklı bir taburede oturan, yeşil bir sisle çevrelenmiş yaşlı bir kadın buldular.

"Ah, kâhin," dedi Deukalion. "Lütfen bize insan nüfusunu nasıl çoğaltabileceğimizi söyleyin. Ve çocuk yapın da demeyin lütfen çünkü kanımla ben o saçmalık için fazla yaşlıyız artık."

Kâhinin sesi yılan tıslaması gibiydi. *Buradan ayrıldığınızda başınızı örtün ve yol boyunca annenizin kemiklerini omzunuzun üstünden geriye fırlatın. Arkanıza da bakmayın.*

"Annemin kemikleri mi?" Deukalion çıldırmıştı. "O çoktan öldü, gömdük biz onu. Yanımda kemiklerini taşımıyorum sonuçta!"

Ben sadece kehanet üretirim, diye mırıldandı kâhin. *Onlara açıklama getirmem. Bas git şimdi!*

Deukalion'la Pyrrha tatmin olmamıştı ama kâhinin yanından ayrıldılar.

"Annemin kemiklerini nasıl fırlatacağız ki şimdi?" diye sordu Deukalion.

Pyrrha da emin değildi ama aynen kâhinin dediği gibi başını bir şalla örtüp aynı şeyi yapsın diye kocasına başka bir şal uzattı. Başları önlerinde yürürlerken Pyrrha, kafası şalla örtülüyken sadece toprağı görebildiğini fark etti. Toprak da çakıl taşlarıyla bezeliydi.

Donakaldı. "Kocacığım, bir fikrim var. *Annemizin kemikleri.* Ya kehanet bire bir annemizin kemiklerinden bahsetmiyorsa? Bu bir şey olabilir... ne deniyordu bunlara? Tekerleme mi?"

"Hayır tekerleme zor söylenen bir şey," dedi Deukalion. "Mecaz mı demek istedin?"

"Hah evet! Ya *annemizin kemikleri* bir mecazsa?"

"E tamam da. *Neyin* mecazı?"

"Her şeyin annesi... *Tabiat ana,*" diye bir tahminde bulundu Pyrrha. "Onun kemikleri de—"

"Çakıl taşları olabilir!" dedi Deukalion heyecanla. "Vay be, amma akıllısın!"

"O yüzden benimle evlenmiştin hatırlarsan."

Böylece Deukalion'la Pyrrha yürürlerken yerden çakıl toplayıp bunları omuzlarının üstünden geriye fırlatmaya başladılar. Arkalarına dönüp bakmadılar ama yere düştükçe çakılların yumurta kırılması gibi bir ses çıkardığını duyabiliyorlardı. Daha sonra kralla kraliçe, her bir taşın bir insana dönüştüğünü öğrendi. Deukalion fırlattığında taş bir erkeğe dönüşüyordu. Pyrrha fırlattığındaysa bir kadına.

Böylece Zeus insan nüfusunun kendi kendine yeniden çoğalmasını sağladı.

Bu hâlâ bronz ırk olduğumuz anlamına mı geliyor emin değilim ama taş ırkıysak belki taş kafalı oluşumuz buradan geliyordur. Ne olursa olsun, Zeus insanları yeryüzüne tekrar getirmiş oldu, çünkü onlar olmadan peşinden koşacağı güzel kızlar da olmuyordu.

Antik Yunan'da elinizi sallasanız Zeus'un eski bir sevgilisine çarpardınız. Burada pek çok aşk hikâyesini anlattım, daha fazlasına gerek yok bence. Zeus'un en ufak bir utanç duygusunun olmadığını ve kadınlara kur yapma konusunda inanılmaz yaratıcı bir herif olduğunu söylemekle yetineceğim. Her ilişkisinde kadının ilgisini çekebilmek için başka bir şekle büründü. Aynı şekli bir dahaki ilişkisindeyse nadiren kullandı.

Bir keresinde kadının biriyle kuğu halindeyken birlikte oldu. Bir başkasında, sevgilisini altın rengi ışıktan oluşan bir duş olarak ziyaret etti. Kadınları yılan, kartal, satir ve karınca formundayken kandırdı. (Bir insanı karınca kılığında nasıl kandırırsınız ve nasıl... aman neyse. Anlamadım bu işi.) Hatta Zeus kadınları kocalarının kılığına girerek bile

kandırdı. Bu çok haince ama.

Ancak Europa adlı bir kadını kaçırırken özellikle sinsi bir oyun oynamıştı. Europa bir prensesti. (Doğal olarak. Hep de prenses olurlar.) Bir gün sahilde kız arkadaşlarıyla gülüp eğlenirken Zeus onu gözetlemeye başladı.

Gerçek tanrısal formunda karşısına çıkmak istemedi çünkü a) Hera fark edip çıldırabilirdi, b) tanrılar öyle pat diye karşılarına çıkınca kızlar nedense korkup kaçıyordu ve c) Europa'yla gerçekten baş başa kalmak istiyordu. Bir kızla konuşmak istediğinizde her yere sürü gibi arkadaş grubuyla gitmesi ne sinir bozucudur, değil mi? Öff.

Böylece Zeus bir boğaya dönüştü ve sahilde dört nala koşmaya başladı. Korkutucu bir boğa değildi ama. Hoş, gri gözleri, alnında beyaz bir lekeyle krem rengi-sarı karışık bir postu vardı. Boynuzları inci beyazıydı. Sahil kenarında çimenlik bir tepe görünce orada otlanmaya başladı. *Hmm mmm, siz takılın ya,* der gibi.

Kızların hepsi onu fark etti. İlk başta ne yapacaklarını şaşırdılar. Ama boğa tehlikeli görünmüyordu. Hatta şirin bir hali vardı, bir boğa ne kadar şirin olabilirse artık.

"Şuna bir bakalım," dedi Europa. "Çok tatlı bir şeymiş!"

Böylece kızlar boğanın yanına gidip sırtını okşamaya ve ona ot yedirmeye başladılar. Boğa tatlı tatlı böğürdü. Güzel gözleriyle Europa'ya baktı ve gayet nazik bir hayvan gibi göründü.

"Yaaaaaaa," dedi bütün kızlar.

Europa boğanın aynı zamanda harika koktuğunu fark etti –deri ve Old Spice karışımı bir koku. Boğayı alıp eve götürmemek için kendini zor tuttu.

Boğa Zeus burnunu kızın elbisesine sürttükten sonra başını indirip dizlerine dayadı.

"Ay şuna bakın yaa!" dedi Europa. "Sanırım beni gezdirmek istiyor!"

Genel bir kaide olarak prenseslerin boğalara binmemeleri tercih edilirdi ama bu boğa o kadar tatlı ve ehli görünüyordu ki Europa sırtına çıktı.

"Haydi kızlar!" dedi Europa. "Hep beraber HIAAAAA!"

Arkadaşlarını boğanın sırtına alamadan boğa dosdoğru okyanus yönünde fırladı. Europa düşeceğim korkusuyla sıkı sıkı boğanın boynuna tutundu. Dört nala giderken sırtından atlamak de mümkün değildi.

Kısa sürede boğa denizde otuz metre kadar ileriye yüzmüştü bile. Europa'nın arkadaşları çaresizce ona sesleniyordu ama prenses, boğayla birlikte sahilden gittikçe uzaklaşıyordu ve üstelik yüzme de bilmiyordu. Boğanın onu nereye götürdüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yapabileceği tek şey sıkıca tutunmak ve aklına kötü şeyler getirmemekti.

Zeus ta Girit adasına kadar yüzdü. Oraya varınca da kendi formuna dönüştü ve "Nihayet yalnız kalabildik! N'aber? Ben Zeus."

Laf lafı açtı, Europa da evine gidemeyeceği için Girit'te kaldı ve orada Zeus'a üç oğlan doğurdu. Kimseler Europa'nın nereye gittiğini bilmediğinden ismi, *bilmediğimiz diyarlar* demek için kullanılır oldu. Yunanlılar kuzeydeki bölgeye *europa* demeye başladılar ve sonra bu isim o kadar çok tuttu ki bugünkü Avrupa oldu.

Zeus her zaman kadınların kalbini kazanamadı gerçi.

Tanrıların onu tahtından etmeye kalktıkları o küçük isyandan sonra o olayda kendisini iplerden kurtaran Thetis adlı nereidle vakit geçirmeye başladı. Sonraları Thetis'in kaderinde babasından daha güçlü bir oğlan doğurmak olduğunu bir kehanette öğrendi.

Bu, Zeus'u bayağı bir korkuttu.

"Benden *daha güçlü* bir çocuk mu?" dedi kendi kendine. "Hiç sanmıyorum!"

Böylece Thetis'le alakasını kesti ve bu ilişki sona erdi. Thetis nihayetinde Peleus adlı büyük bir kahramanla evlendi ve çocuk gerçekten babasından daha güçlü bir adam oldu. Aslına bakarsanız bu çocuk tüm Yunan tarihinin gelmiş geçmiş en ünlü ve en güçlü kahramanı oldu. Adı Aşil'di. Bu yüzden Zeus'a Thetis'le evlenmediği için teşekkürü borç biliriz. Hiçbirimiz ortalıkta dolanan bir süpergüçlü küçük Zeus istemezdik, değil mi?

Zeus her şeyle tek başına baş edebilecek kadar güçlüydü... *hemen hemen* her şeyle.

Aptal durumuna düşüp dersini alması Typhoeus adlı bir canavarla karşılaşmasından sonradır.

Onun hakkındaki hikâyeler biraz karışıktır. Adı bile farklı kaynaklarda farklı geçer. Bazen Typhoeus derler ona. Bazen Typhon. Bazense Typhon ve Typhoeus adlı iki farklı canavardan bahsedilir. İşimizi zorlaştırmadan ona burada kısaca Typhoeus diyelim.

Neye mi benziyordu? Söylemesi zor. Her daim etrafı fırtına bulutlarıyla çevriliydi. DEVASAYDI tabii, orası kesin. Hatta o kadar devasaydı ki kafası sanki gökyüzünün tepesine sürtüyordu. Belinden yukarısı az çok insana benziyordu ama bacakları boa yılanı gibiydi. Her bir elinde, uçlarında alev alev gözleriyle zehir püskürten yılan başları olan yüz adet parmak vardı. Bu yüzden canavar öfkelendiğinde sağa sola zehir saçıyordu. Bu aynı zamanda manikür yaptırmasını da engellemiş olabilir. Kocaman deri kanatları, volkanik duman kokan uzun, keçe gibi saçları ve sürekli değişen, bu yüzden yüz farklı şekli varmış gibi görünen (her biri de birbirinden çirkin olan) bir suratı vardı. Ha, bir de alev püskürtebiliyordu. Bundan bahsetmiş miydim?

Typhoeus, Tartarus çukurunda doğmuş ve büyümüştü. Çukurun ruhu, yani ilkel tanrı Tartarus, babasıydı. Annesi Tabiat Ana'ydı. Sanırım bu, Typhoeus'un nasıl olup da bu kadar dev gibi *ve* iğrenç bir yaratık olduğunu açıklıyor. Annesiyle babası onunla gurur duyuyor olmalıydı.

Typhoeus'un çukurda Ekhidna adlı dünya tatlısı bir karısı vardı. Tamam dünya tatlısı değildi. Kendisi rezil bir dişi canavardı ama belli ki aralarında bir şeyler olmuş, bir sürü çocukları oldu. Aslına bakarsanız aklınıza gelen her iğrenç yaratık Typhoeus'la Ekhidna'nın çocuğuydu.

Buna rağmen bir gün Typhoeus'a rahat battı ve sonsuz lanetlerle bezeli gül gibi evini terk etti.

"Hayatım," dedi Ekhidna'ya. "Ben bir yukarı çıkıp tanrıları yok edip evreni ele geçireceğim. Akşam yemeğine dönmüş olurum."

"Bunları kafana o anan olacak kadın sokuyor, değil mi?" dedi Ekhidna pis pis. "Hep sana iş buyuruyor! Bir yere gitmeyeceksin. Hydra'nın baba sevgisine ihtiyacı var. Sfenks'in baba şefkatine ihtiyacı var!"

Typhoeus ürperdi. Tabiat Ana'nın ona ha bire tanrıları yok etmesini söylediği doğruydu. Gaea, Titanları yendikleri günden beri tanrılardan *nefret* ediyordu. Ama bu, Typhoeus'un fikriydi. O canavar çocuklardan ve rezil karısından biraz olsun uzaklaşıp kafa dinlemek istiyordu.

"Geri döneceğim," dedi karısına. "Geç kalırsam beni beklemeyin."

Böylece fırtına devi Typhoeus yeryüzüne çıktı ve önüne çıkan her şeyi yok etmeye başladı. Onun için çocuk oyuncağıydı. Dağın tekini kaldırıp bir şehrin üzerine fırlatıveriyordu. Koca adaları batıran kasırgalar çıkarıyordu.

"Hepsi bu mu yani?" diye bağırdı Typhoeus uzakta görünen Olimpos Dağı'na doğru. "Tanrılar nerede?"

Tanrılar ise o sırada savaşa hazırlanıyordu ki... Typhoeus'un cüssesi-

ni, yeryüzünde kopardığı kıyameti, koca ülkeleri yok edişini, ormanları kül edişini ve yılan başlı parmaklarıyla okyanusları bir seferde zehirleyişini gördüler.

"Eööö..." Poseidon yutkundu. "Bu herif biraz iriymiş."

"Devasa," dedi Athena, ilk kez olsun deniz tanrısıyla hemfikirdi. "Ona karşı şansımız pek yok. Hiç hoşlanmadım bundan."

"Millet!" diye karşı çıktı Zeus. "Biz on iki tanrıyız, o tek başına! Biz Titanları yendik. Bunu başarabiliriz!"

Ancak aslen Zeus tir tir titriyordu. O da kaçmak istiyordu ama tanrıların kralıydı ve onlara örnek olması gerekiyordu.

"Haydi," dedi en iyi şimşeğini çekerek. "Saldıralım!"

Tanrılar uçan arabalarına atlayıp Zeus'un peşinden savaşa gittiler. "Saldırrr!" diye haykırıyorlardı ama o kadar korkuyorlardı ki sesleri "saldır?" gibi çıkıyordu.

Typhoeus geldiklerini görünce daha önce hiç hissetmediği bir duyguyu tecrübe etti: *keyif.* Tanrılar gülünç derecede miniktiler! Onları yok etmek o kadar kolay olacaktı ki zevkten dört köşe oldu. Olimpos Dağı'nda Zeus'un tahtına oturup evreni yönettiği günleri şimdiden hayal edebiliyordu. Gerçi çok daha büyük bir tahta ihtiyacı olacaktı.

"GEBERİN ÖLÜMSÜZLER!" diye böğürdü ki bu hiç de mantıklı bir laf değildi. Ancak sanırım Typhoeus onları toza çevirip hiçliğe serpiştirmek istiyordu, bu da ölmek gibi bir şeydir zaten.

Her neyse, fırtına devi zehir fışkırtıp geğirerek alevler çıkardı ve tam şeklini aldı. Kafası neredeyse gökyüzüne değiyordu. Kara kara bulutlar etrafını sardı. Sürüngen ayaklarının altında zemin eridi, denizler buharlaştı.

Tanrılar savaş nidalarını "KAÇIN!", "İMDAT!" ve "ANNEEEEE!" olarak değiştirdiler.

Zeus dışında herkes arkasını dönüp kaçtı.

Hiç de cesurca bir hareket değil evet. Bazı hikâyelerde devin gazabından kurtulmak için hayvanlara dönüştükleri yazar. Hatta bir hikâye Mısır'da saklandıklarından bahseder. Denen odur ki orada hayvan formundayken o hayvan başlı figürlerin bol olduğu Mısır mitolojisini başlatmışlar.

Mitolojilerinin Yunanlılarınkinden binlerce yıl eski olduğu düşünülürse Mısırlılar buna ne der bilmiyorum ama Yunanlılar durumu böyle yorumlamışlar.

Neyse ne. Zeus, Typhoeus'la baş başa kalmıştı.

Göklerin tanrısı topuklarını vura vura kaçan Olimposluların ardından haykırdı: "Ne yapıyorsunuz be! Buraya gelin ödlekler!"

Ancak Typhoeus'un gürleyen kahkahası sesini bastırdı. "Zavallı küçük Zeus, yalnız kaldın! Sen de kaçsan iyi olur, yoksa seni karınca gibi ezerim!"

Zeus bir keresinde sevgililerinden birine kur yapmak için bir karıncaya dönüşmüştü, bu yüzden karıncaları çok severdi. Typhoeus karıncalar hakkında böyle ileri geri konuşamazdı! Öfkesi Zeus'u cesaretlendirdi.

"Bittin sen koca herif!" diye bağırdı. Öldürmek için saldırıya geçti.

Typhoeus'un göğsünü elli megatonluk bir hidrojen bombası gibi patlatan bir şimşek fırlattı. Fırtına devi sendeledi ama yere yığılmadı.

Zeus tekrar tekrar şimşek fırlattı. Patlamalar havayı kavurdu, suyu buharlaştırdı ve toprağı deldi ama Typhoeus ölmek bilmedi.

Dev, Zeus'un arabasına bir sille vurup onu göğe fırlattı. Zeus düşerken Typhoeus onu yılan parmaklı eliyle havada yakalayıp sıkmaya başladı.

Zeus hacmini değiştirip mümkün olabildiğince büyümeye çalıştı ama

ne yaparsa yapsın hâlâ Typhoeus'un karşısında küçücüktü. Kurtulmaya çabaladı ama tanrının olağanüstü gücü bile devin karşısında etkisizdi.

"Bırak beni!" diye haykırdı Zeus.

"Elbette," diye gürledi Typhoeus. Zeus'un suratına karşı alevler çıkararak öyle bir geğirdi ki tanrının sakalı yandı. "Ama başıma bela olmanı istemem, o yüzden güvenlik depozitosu isteyeceğim."

"Ne isteyeceksin, ne isteyeceksin?"

Typhoeus'un yılan parmakları Zeus'un kollarını bacaklarını sardı. Yılan başları zehirli dişlerini tanrının etine geçirdiler ve...

Pekâlâ. Hazır olun. Bundan sonrası çok iğrenç.

... Zeus'un tendonlarını parçaladılar.

Bu ne mi demek? Tendonlar kaslarınızı kemiklerinize bağlarlar, değil mi? Yani basketbol antrenörüm bana öyle demişti. Tendonlar inanılmaz güçlü bağ dokularıdır, bedenimizin koli bandı gibidirler yani. Ve koli bandı olmadan *hiçbir şey* sağlam değildir.

Typhoeus ölümsüz sinirleri, o ışıldayan, beyaz, yapış yapış tanrısal bağ dokularını aniden çekip koparınca (iğrenç olduğunu söylemiştim) Zeus bir bez bebek gibi gevşedi. Tamamen çaresiz durumdaydı ve o kadar acı çekiyordu ki gözleri karardı.

"İşte böyle!" diye haykırdı Typhoeus. "Ha, şu şimşekleri de bir alayım. Bunlardan harika kürdan olur."

Dev, Zeus'un kemerindeki şimşekleri çekti. Sonra eğilip yakınlardaki bir adada dumanı tütmekte olan arabadan yedekleri de aldı. "Güzel! Şimdi gidebilir ve Olimpos'u yok edip dünyayı ele geçirişimi seyredebilirsin. Sonra geri dönüp üstüne basacağım."

Typhoeus, Zeus'u pislik topağı gibi fırlatıp attı. Evrenin efendisi bir dağ yamacına çarptı ve "Aarrgghhh," dedi.

Typhoeus, Zeus'un şimşekleriyle iğrenç sinirlerini kesesine (ya da el çantasına, bilemiyorum, artık rezil fırtına devleri arasında o aralar ne modaysa) atıp Olimpos'a doğru bastı gitti.

Durum itibariyle işler tanrılar için pek yolunda değil gibiydi. Ya da insanlar için. Ya da gezegende yaşayan herhangi bir canlı için. Zeus bir dağ yamacında acılar içinde kıvranarak Typhoeus'un Olimpos'u yok etmeye gidişini seyretti.

Şöyle düşündü: Neden kral olmak istedim ki sanki? Canım acıyor.

Bu sırada diğer tanrılar saklanmaktaydı ve Typhoeus karşısında hiçbir engel olmaksızın ortalığı kıyamet gününe çeviriyordu. Poseidon'un deniz canavarlarından ve balinalarından oluşan bir ordu onu durdurmaya çalıştı ama Typhoeus onlara bir tekme vurup denizlerini zehirledi. Gökyüzü tanrılarının bazıları –yıldız ruhları ve Ay Titan'ı Selene– onunla savaşmaya çalıştı. Hatta Yunanlılar ay yüzeyindeki kraterlerin, Selene'nin arabasıyla giriştiği bu mücadele sonunda ortaya çıktığına inanırlardı.

Hiçbir şey işe yaramadı. Denizler fokurdamaya devam etti. Koca koca adalar yok oldu. Gökyüzü kırmızı-siyah bir dumana boğuldu. Typhoeus arada bir yeryüzüne ayağını hızla indiriyor, dev bir gedik açıp sanki yumurtanın sarısını çıkarır gibi bu gedikten magma çıkarıyordu. Her yere lav gülleleri fırlatıyor, tarlaları ateşe verip şehirleri eritiyor, dağların yamaçlarına yanan harflerle ZEUS BİTİK ve TYPHOEUS BURADAYDI grafitileri yazıyordu.

Kolaylıkla Olimpos Dağı'na çıkacaktı ama neyse ki iki tanrı geri dönüp Zeus'a ne olduğuna bakmaya gitti.

Bunlar en cesur tanrılar değildi. Sadece en sinsileriydi. Biri, çok hızlı uçabilen ve radara yakalanmamayı iyi beceren haberci Hermes'ti. Diğeri

ise küçük bir satir tanrı olan Aegipan'dı. Tüylü bacakları ve keçi toynakları vardı ve ölümsüz olması dışında sıradan bir satire benzerdi.

Aegipan, balık kuyruklu bir keçiye dönüşerek Typhoeus'tan saklanmayı başarmıştı. (Neden böyle tuhaf bir kılık mı seçmiş? Belki paniklemiştir, ne bileyim.) Her neyse, bu şekilde denize atlamış ve kaçmayı başarmıştı.

Şimdiyse korkaklık ettiği için kendini kötü hissediyordu. Bu yüzden Hermes'in peşine takıldı ve birlikte uçarlarken Zeus'u bir tepede iki seksen yatarken buldular.

"Oyy," dedi Hermes indiklerinde. "Ne oldu sana böyle?"

Zeus kaçtıkları ve onu Typhoeus'la savaşta yalnız bıraktıkları için onları çiğ çiğ yemek istiyordu ama o kadar acı çekiyordu ki feci şekilde yardımlarına ihtiyacı vardı.

Konuşmakta zorlansa da çalınan şimşeklerinden ve Typhoeus'un kollarından ve bacaklarından söküp götürdüğü sinirlerinden bahsetti.

Aegipan kusacak gibi oldu. "O zaman bittik yani. Game over."

"Pes edemeyiz," dedi Zeus. "Tendonlarımla şimşeklerimi geri almam gerek. Typhoeus'u tepeden, kör noktadan vurabilirsem onu öldürebilirim diye düşünüyorum. Ama tendonlarımı ve şimşeklerimi nasıl geri alacağım..."

Aegipan'ın boynunda asılı olan panflüte gözü takıldı.

Savaşa bir müzik aletiyle gitmek kulağa aptalca gelebilir ama Aegipan panflütsüz hiçbir yere gitmezdi. Onları harika bir şekilde çalmasıyla ünlüydü.

Birden Zeus'un aklına çılgınca bir fikir geldi. Kronos'u kandırıp diğer Olimposluları nasıl kusturttuğunu, garson kılığında takılıp dansları ve şarkılarıyla diğer Titanların nasıl gönlünü kazandığını hatırladı...

"Güç işe yaramıyorsa," dedi Zeus, "hileye başvurmak gerekir."

"Hileyi severim," dedi Hermes.

Zeus onlara planını anlattı.

Neyse ki Hermes hızlı uçuyordu. Aegipan'la bez bebek Zeus'u alıp son sürat Typhoeus'un yıkım yolunu takip etti. Tanrılar Olimpos Dağı'nın eteklerinde, fırtına devinin yürümek zorunda kalacağı bir yerde indiler.

Hermes, Zeus'u planı işe yarayana ya da yaramayana dek, beş para etmez bir çuval çakıl taşı gibi bekleyeceği bir mağaraya bıraktı.

Hermes en yakındaki koruluğa gidip saklanırken satir tanrı Aegipan fark edilmemesi olanaksız açıklıkta, geniş bir çayıra uzandı ve panflütünü çalmaya başladı.

Kısa süre sonra gökyüzü karardı. Yer sarsıldı. Hava asit ve zehir kokmaya başlarken ağaçlardan duman çıktı. Aegipan güzel melodiyi çalmaya devam etti.

Typhoeus'un karanlık formu King Kong, Godzilla ve şu kötü kalpli Transformer tiplerinin bir araya gelmiş hali gibi ufukta belirdi. Olimpos Dağı'na yaklaşırken zafer nidaları atıyordu. Her yer zangır zangır titredi.

Aegipan çalmaya devam etti. Melodisi, sabah güneşi, ormanda şırıl şırıl akan bir nehir ve sevgilinin yeni yıkanmış saçının şampuan kokusu gibiydi...

Pardon ya. Dalmışım. Ne diyordum?

Ha evet... satir tanrı. Müziği iyi ve güzel olan her şeyi çağrıştırıyordu. Typhoeus yaklaşınca tatlı melodiyi duydu ve kafası son derece karışmış bir şekilde aniden durdu.

"Bu bir çığlığa benzemiyor," dedi kendi kendine. "Bir patlama da değil. Bu da *ne* be?"

Çok rahat, Tartarus'ta müzik olmadığını söyleyebilirim. Varsa bile ya cenaze marşıdır ya da death metal.

Typhoeus nihayet çayırda uzanmış panflütünü çalmakta olan satir tanrıyı gördü. Elbette üstüne basıp geçebilirdi ama Aegipan tuhaf bir şekilde hiç de endişeli görünmüyordu.

Dev şaşkına döndü. Satire yakından bakmak için dizlerinin üstüne çöktü. Birkaç saniyeliğine de olsa, arkadan gelen kıyamet sesleri ve panflütten çıkan tatlı melodi dışında dünya sessiz bir yer olmuştu.

Fırtına devi daha önce hiç bu kadar güzel bir şey duymamıştı. Kesinlikle dişi canavar karısının cazgır sesinden ve iğrenç çocuklarının ağlamasından daha güzeldi.

Farkında olmadan huzurla derin bir iç çekti. Bu iç çekiş o kadar güçlüydü ki Aegipan'ın saçlarını iki yana ayırıp şarkısını kesti.

Satir tanrı sonunda kafasını kaldırdı ama hiç de korkmuşa benzemiyordu.

(Aslında Aegipan bayağı bir korkmuştu ama bunu çok iyi saklıyordu. Muhtemelen Hermes'in işler kötüye giderse kendisini hemen çekip götürecek şekilde yakınlarda olduğunu bildiğinden.)

"Aa, merhaba," dedi Aegipan. "Seni fark etmemişim."

Typhoeus devasa başını yana eğdi. "Gökyüzü kadar yüksekte, karanlıklarla çevriliyim ve sabahtan beri dünyayı yok etmekle meşgulüm. Beni nasıl fark etmemiş olabilirsin?"

"Sanırım müziğime dalmışım." Aegipan tekrar çalmaya başladı. Typhoeus anında yüreğinin neşeyle dolduğunu hissetti, hem de tanrıları yok ettiği günü düşlediği zamanlardakinden bile daha fazla.

"Müziğini çok sevdim," dedi Typhoeus. "Seni öldürmeyebilirim."

"Teşekkürler," dedi Aegipan sakince ve çalmaya devam etti.

"Tanrıları yok ettiğimde Olimpos Dağı'nı ele geçirmiş olacağım. Bana hep bu müziği çalman için seni saray müzisyeni yapacağım."

Aegipan tatlı ve neşeli şarkısını çalmaya devam etti.

"İyi müziğe ihtiyacım olacak," dedi Typhoeus. "Beni, dünyayı nasıl fethettiğimi anlatan harika bir balad yazabilirsin!"

Aegipan durdu ve birden son derece üzgün göründü. "Hmmm... Sadece eğer... yok ya. I-ıh, mümkün değil."

"Ne?" diye gürledi Typhoeus.

Tepesinde zehir tüküren ve kırmızı gözlerle ona bakıp duran yüzlerce yılan başlı parmağı olan devasa bir fırtına devi varken Aegipan için planı hatırlamak ve sakin durmak çok zordu.

Hermes yakında, diye hatırlattı kendi kendine. *Bunu yapabilirim.*

"Sana bir şarkı yazarım," dedi Aegipan. "Ama böyle görkemli bir şarkı panflütle çalınmamalı. Bir arpa ihtiyacım var."

"İstediğin arp olsun," diye söz verdi Typhoeus.

"Çok cömertsiniz lordum," dedi Aegipan, "ama bu arpın telleri inanılmaz derecede sağlam sinirlerden yapılmış olmalı... inek ya da atın karın zarından çok çok daha güçlü olmalı. Sizin gücünüz ve haşmetinizle ilgili bir şarkı çalmaya kalkarsam sıradan teller kopar. Hiçbir ölümlü müzik enstrümanı bu şarkıyı kaldıramaz!"

Bu, Typhoeus'a göre son derece mantıklıydı. Sonra da aklına bir fikir geldi.

"Buldum!" Typhoeus kesesini yere koyup içinden Zeus'un tendonlarını çıkardı. "Arpı yapmakta bunları kullanabilirsin."

"Ah işte bunlar mükemmel!" dedi Aegipan ama aslında çığlık atıp *Bu iğrenç bir şey!* diye haykırmak istiyordu. "Evreni ele geçirir geçirmez şarkınıza yaraşır bir arp yapacağım." Aegipan panflütünü tekrar eline

alıp tatlı, yumuşak bir ninninin ilk notalarını çaldı. "Ama bu çok ağır bir iş olmalı, dünyayı fethetmek yani, sizin gibi eşsiz bir varlık için bile."

Aegipan azıcık daha çaldı. Melodisi tembel bir öğleden sonrayı, akarsu kenarındaki bir ağacın serin gölgesini, rahat bir hamağın hafif hafif sallanışını çağrıştırıyordu. Typhoeus'un gözleri kapanmaya başladı.

"Evet... Yorucu bir iş," dedi Typhoeus. "Kimse de emeğe saygı göstermiyor!" Oturdu. Oturunca dağlar sarsıldı. "Şehirleri yok etmek. Okyanusları zehirlemek. Ay'la savaşmak. Aşırı yorucu!"

"Evet lordum," dedi Aegipan. "Dilerseniz Olimpos Dağı'na zafer tırmanışınızı yapmadan önce siz biraz dinlenin, ben de size hafif bir şarkı çalayım."

"Hmm. Müzik." Typhoeus'un gözkapakları indi. "Belki azıcık... Zzzz."

Devasa kafası göğsünün üstüne düştü ve fırtına devi horlamaya başladı. Aegipan tatlı ninnisini çalarak devin güzel rüyalar görmesini sağladı.

Bu esnada Hermes saklandığı yerden çıkıp tendonları aldı ve parmak uçlarında devin etrafından dolanarak şimşekleri buluncaya kadar kesenin içini karıştırdı. Aegipan'a *Çalmaya devam et!* dercesine başını salladıktan sonra Zeus'un saklandığı mağaraya uçtu.

Gök tanrısının kollarına ve bacaklarına tendonları geri yapıştırmak, şimşekle dikkatlice ufak ufak ateş ederek her şeyi birbirine kaynaklamak sevimsiz bir işti. Bir iki seferinde Hermes tendonları ters bağladı. Zeus kolunu hareket ettirmek istediğinde kendi kafasına enseden şaplak attı.

"Pardon!" dedi Hermes. "Ben onu hemen düzelteyim."

Nihayet Zeus normale dönmüştü. Ölümsüz bir tanrı olduğu için hızla iyileşti. Şimşeklerini de eline alınca her bir hücresine öfke doldu ve bu, onu daha öncesinden bile güçlü kıldı.

"Şimdi ödeşme zamanı," diye homurdandı.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordu Hermes.

"Sen ayağımın altından çekil," dedi Zeus.

"Bak onu çok güzel yaparım işte."

Zeus mağaradan sert adımlarla çıkıp Typhoeus'un yarısı kadar büyüklüğe erişti ki bu bir tanrı için *devasaydı.* Hermes, Aegipan'ı kapıp güvenli bir yere götürür götürmez Zeus haykırdı. "UYAN!"

Typhoeus'un suratına bir şimşek indirdi. Bu hareket adama burun deliklerinizden içeri girmiş olan bir yıldız patlaması hissini verir bu arada.

Typhoeus yüzüstü yere düştü ama Zeus onu tekrar şimşekle çarptı. Dev sendeledi, ayağa kalkmaya çalıştı. Hâlâ yarı uykulu ve şaşkındı, tatlı tatlı müzik yapan sevimli satire ne olduğunu merak ediyordu. Zeus onu şimşekle çarpıyordu... ama bu mümkün değildi, değil mi?

ŞRAKK!

GÜÜÜM!

Dev tamamen savunmaya geçti. Şimşekler her bir yerinde çakıyor, parmak uçlarındaki yılanların kafalarını patlatıyor, kendisini çevreleyen karanlık bulutu gittikçe görüşünü daraltıyordu.

Typhoeus kendine doğru dürüst gelemeden denize atladı. Zeus yeryüzünden bir dağı yerinden kaldırıp başının üzerinde tuttu.

"AL SANA ETNA!" diye böğürdü. (Çünkü dağın adı buydu.)

Typhoeus'u Etna Dağı'nın altında böcek gibi ezdi. Fırtına devi hâlâ bu dağın altındadır, megatonlarca kayanın altından ara ara volkanik patlamalara sebep olmaktadır.

İşte Zeus evreni, Hermes ve Aegipan'ın azıcık yardımıyla böyle kurtardı. Hermes bunun karşılığında ödüllendirildi mi bilmiyorum ama cesaretinden dolayı bir takımyıldızına Aegipan'ın adı verildi. Bu takımyıldızı, Aegipan'ın Typhoeus'tan kaçtığı sırada girdiği kılıktan dolayı ba-

lık kuyruklu bir keçi şeklindedir. Sonra bu takımyıldızı astrolojideki bir burcun simgesi oldu. Şimdi biz ona Oğlak Burcu diyoruz.

Ve nihayet, yaşasın, Zeus hakkında anlatacaklarım bitiyor.

Kötü haberim var ama: şimdi sırada babamdan hiç hoşlanmayan bir tanrıça var ve aslına bakılırsa bana da bayıldığı söylenemez. Ama adil olmaya çalışacağım çünkü kendisi, kız arkadaşım Annabeth'in annesidir. Bizim şu becerikli ve ukala Athena yani.

ATHENA BİR MENDİLİ EVLATLIK EDİNİYOR

Yaklaşık milyon sayfa önce size Zeus'un ilk karısı Titan Metis'ten bahsetmiştim. Hatırladınız mı? Ben de hatırlamıyorum. Dönüp bakmam gerekti. Ah bu isimler: Metis, Thetis, Themis, Melis... Sırayla yazarken bile başıma ağrılar giriyor.

Her neyse, durum şu:

Olimpos'un Sesi'nde geçen haftanın özeti: Metis, Zeus'un çocuğuna hamileydi. Çocuğun kız olacağına dair bir kehanet duymuştu ama Metis'le Zeus bundan sonra bir çocuk sahibi *daha* olurlarsa o bir oğlan olacak ve büyüyünce Zeus'un tahtını ele geçirecekti. Bunu duyan Zeus normal bir tanrının yapacağı şeyi yaptı. Panikleyip hamile karısını olduğu gibi yuttu.

Ta-tam!

Peki sonra ne oldu?

Eh, ölümsüzler ölemezler malum. Hatta bir ölümsüz tarafından tek lokmada mideye indirilseler bile. Böylece Metis Zeus'un midesindeyken bir kız çocuk doğurdu.

(Şimdi kusabilirsiniz. Ya da durun. Birazdan daha da iğrençleşecek...)

Metis nihayetinde saf düşünceye dönüştü, zira kendisi derin düşüncelerin Titan'ıydı. Zeus'un zihninde dır dır konuşan sevimsiz bir ses olup çıktı.

Kızı ise Zeus'un bedeninin içinde büyüdü, tıpkı Olimposluların öncesinde Kronos'un midesinde büyümeleri gibi. Çocuk (minik, süper konsantre ve son derece rahatsız) bir yetişkin olunca bir yolunu bulup oradan çıkmanın yolunu aradı. Elindeki seçeneklerin hiçbiri şahane değildi. Zeus'un ağzından çıkarsa herkes ona gülecek ve Zeus'un onu kustuğunu söyleyecekti. Bu hiç saygın bir doğum olmazdı. Zeus'un sindirim sisteminin öteki tarafını tercih etse –hayatta olmaz! Bu daha da iğrençti. Güçlü ve genç bir tanrıçaydı, Zeus'un göğsünü yarıp dışarı çıkabilirdi ama sonra da herkes onun *Alien* filmlerindeki uzaylı olduğunu düşünecekti ve bu da aradığı görkemli çıkış olmazdı.

Sonunda aklına bir fikir geldi. Saf düşünceye dönüşüp –bu annesi Metis'in ona öğrettiği minik bir numaraydı– Zeus'un omurgasından beynine çıktı ve orada yeniden form değiştirdi. Zeus'un kafatasının içinde çığlıklar atıp orayı burayı tekmelemeye, elinden geldiğince tantana çıkarmaya başladı. (Belki orada yer darlığı çekmiyordu çünkü Zeus'un beyni ufacıktır. Böyle dediğimi kendisine söylemeyin ama.)

Tahmin edebileceğiniz gibi Zeus'un başı inanılmaz ağrıyordu.

Geceleri uyuyamıyor, başını oraya buraya vuruyordu. Bir sabah kahvaltıya oturup bir şeyler yemeye çalıştı ama gözlerini sıkıca yumup haykırmaya, çatalını masaya vurmaya başladı. "YETER! YETER ARTIK!" deyip duruyordu.

Hera'yla Demeter endişeyle birbirlerine baktılar.

"Ee, kocacığım?" dedi Hera. "İyi misin?"

"Başım ağrıyor!" diye böğürdü Zeus. "Çok, çok feci başım ağrıyor!"

Feci baş ağrısı çektiğini ispatlamak istercesine suratını güm diye krepine indirdi. Krep, tabak ve hatta masa yarıldı ama baş ağrısı geçmedi.

"Aspirin vereyim mi?" diye sordu Apollon. (Kendisi tıp biliminin tanrısıdır da.)

"Sıcak bir çay?" diye önerdi Hestia.

"İstersen kafanı yarabilirim," dedi demirci tanrı Hephaistos.

"Hephaistos!" diye çıkıştı Hera. "Babanla öyle konuşamazsın!"

"Ne var ya?" dedi Hephaistos. "Adamın belli ki ciddi sıkıntısı var. Tepesini açıp içeri bakabilirim. Basıncı azaltır hem. Ölümsüz zaten. Öldürecek değilim sonuçta."

"Yok, kalsın." Zeus acıyla yüzünü buruşturdu. "Ben..." Birden Zeus'un gözlerinin önünde kırmızı noktalar belirdi. Bütün bedeni acıyla sarsıldı ve kafasının içinde bir ses haykırdı: ÇIKAR BENİ! ÇIKAR BENİ!

Zeus sandalyesinden düştü, yerde kıvranıyordu. "Kes kafamı!" diye inledi. "Çıkar şunu içimden!"

Diğer tanrıların korkudan beti benzi attı. Apollon bile donakaldı ki onun izcilik günlerinden ilk yardım sertifikası vardır.

Hephaistos sandalyesinden kalktı. "Pekâlâ. Ben bir saraç getireyim." (Saraç, metal ya da tanrı kafası gibi kalın yüzeylerde delik açmak için kullanılan bir sanayi aletidir.) "Siz Zeus'u tahtına oturtup sıkı tutun."

Olimposlular acil beyin ameliyatı için hazırlıklara başladılar. Hephaistos aletlerini getirirken Zeus'u tahtına sürükleyip sıkı sıkı tuttular. Demirci tanrı hiç vakit kaybetmedi. Dosdoğru Zeus'un yanına gidip saracı gök tanrısının alnına batırdı, çekicini kaldırdı ve *DANN!*

O günden sonra ona hep Tek Vuruş Hephaistos dediler.

Zeus'u tanrı kebabına çevirmeden kafatasına girecek kadar güç kullanmıştı. Saracın girdiği yerden Zeus'un burnuna kadar bir yarık oluştu

-Athena'nın çıkabileceği kadar geniş bir yarık.

Zeus'un alnından fırladı ve herkesin gözleri önünde yetişkin bir tanrıça formuna ulaştı. Üzerinde gri, uzun ve kolları kapalı khitonu ile savaş zırhı, kafasında bronz bir miğfer, elinde de bir mızrak ve kalkan vardı.

Kıyafeti ve aksesuarları nereden buldu bilmiyorum. Belki büyülü bir şekilde onları yaratmıştır ya da Zeus çerez niyetine kıyafet ve silah yiyordur. Ne olursa olsun, tanrıça sonunda sağlam bir çıkış yapmıştı.

"Selam millet," dedi sakince. "Ben Athena, savaş ve bilgelik tanrıçası."

Demeter bayıldı. Hera çıldırmanın eşiğindeydi, kocası az evvel alnından bir çocuk doğurmuştu ve Hera, Athena'nın kendi kızı *olmadığından* bayağı emindi.

Savaş tanrısı Ares "Savaştan sorumlu olamazsın! O benim işim!" dedi.

"Ben savaş ve *bilgelik* dedim zaten," diye açıkladı Athena. "Planlama, beceri ve üstün zekâ gerektiren savaş stratejilerine bakacağım. Sen o aptal kanlı 'erkek işi' savaşın tanrısı olmaya devam et."

"Ha iyi o zaman," dedi Ares. Sonra kaşlarını çattı. "Bir dakika... *Ne* dedin sen?"

Hephaistos, Zeus'un kafasındaki yarığı dikti. Zeus, tanrıların kuşkulu bakışlarına rağmen kızı Athena'yı onların seviyesine yükseltti. İşte Athena böylece Olimposlulardan biri oldu.

Duyduğunuz üzere kendisi bilgeliğin tanrıçasıydı ve buna sağlam tavsiyeler ve işe yarar beceriler dâhildir. Yunanlılara zeytin ağacını vermenin yanı sıra onlara sayı saymayı, kumaş dokumayı, saban çekmek için öküzleri kullanmayı, her yemekten sonra diş fırçalamayı öğretti. Bunun gibi faydalı işler işte.

Savaş tanrıçası olarak kendisi daha çok saldırıdan çok savunmayla ilgilendi. Çatışmadan hoşlanmıyordu ama bazen bunun gerekli oldu-

ğunu biliyordu. Zayiatı her zaman en aza indirmeye çalıştı. Oysaki Ares her zaman bir vahşet delisi olmuştur ve savaş meydanında parça parça olmuş cesetlerden daha çok sevdiği bir şey yoktur. (Ya, böyle ince ruhlu bir adamdır işte.)

Athena'nın kutsal bitkisi, Atinalılara hediye ettiği zeytin ağacıydı. Kutsal hayvanları ise baykuş ve yılan. Denir ki baykuş cennetin bilgeliğiyken yılan yeryüzünün bilgeliğidir. Bense bunu hiç anlamamışımdır. Baykuşlar madem o kadar bilgeler, neden öyle aptal aptal bakınıp sadece *Huuu* diyebiliyorlar? Yılanlar da bana hiç bilge gibi gelmemiştir ama Yunanlılar, tısladıklarında yılanların önemli sırlar ifşa ettiklerini düşünüyorlardı. *Ha, aynen öyle Yunanlı dostum. O çıngıraklıyı biraz daha yaklaştır kulağına. Sana bir şey söyleyecekmiş.*

Yunan heykellerinde ve resimlerinde Athena'yı tanımak kolaydır. Çoğu zaman aynı şeyleri giyer. Miğferi koçlar, atlar, grifonlar ve sfenkslerle süslüdür ve tepesinde punk saçı gibi tüyler vardır. Genellikle elinde mızrağı ve kalkanı bulunur, kıyafeti de omzuna attığı büyülü bir pelerin olan Aegis ile birlikte kolsuz, Spartalı tarzı bir elbisedir. Efsaneye göre bu pelerine yılan derisi işlenmiştir ve önde pelerini tutturan broş da Medusa'nın kafası şeklindedir. Bazen tanrıçanın pelerinine değil de kalkanına Aegis dendiğini görebilirsiniz. Sanırım kimse neyin ne olduğunu anlayacak kadar tanrıçaya yaklaşamamıştı zira Medusa'nın kafası oradaydı ve... anlayın işte, çığlık çığlığa kaçmaya sebep olacak bir şeylerin olması yakın demekti.

Pek çok hikâyede Athena, Aegis'i Zeus'a hediye eder, bu yüzden teknik olarak Aegis, Zeus'undur ama zaman zaman onu Zeus'tan ödünç alır. *Baba ya, Medusa'nın kopmuş kafasını bu akşamlık alabilir miyim? Arkadaşlarla dışarı çıkacağız da.*

Tabii tatlım. Ama gece yarısından önce geri getir, kimseyi de taşa çevirme lütfen.

Athena'yla ilgili en büyük gizemlerden biri neden ona bazen *Pallas Athena* dendiğidir. Uzun bir süre insanların Palas Athena dediklerini ve Las Vegas'ta bir otelden ya da Athena'nın gizli mekânından bahsedildiğini sanıyordum.

Yunanlılar bile en sevdikleri tanrıçanın takma adının neden *Pallas* olduğunu bilmezler ama duyduğuma göre şöyle olmuş.

Athena, Zeus'un alnından yeni fırlamış genç bir tanrıçayken babası onu Kuzey Afrika kıyısındaki Libya'ya, Tritones Gölü'nün nimfalarıyla birlikte yaşamaya yolladı.

"Çok seversin onları," dedi Zeus. "Savaş sever hatunlardır, aynı senin gibi. Sana bir iki dövüş tekniği de öğretirler hem!"

"Bundan şüpheliyim," dedi Athena. "Neden beni bir yere yolluyorsun?"

Zeus zorla gülümsemeye çalıştı, alnı hâlâ acıyordu. "Dinle küçük savaş meleğim—"

"Bana öyle deme!"

"Hayatın boyunca benim karnımda mahsur kaldın," dedi Zeus. "Oraya gitmek sana dünyayı tanıma şansı sağlayacak. Diğer tanrılar da bu arada senin konseyde olman fikrine alışacaklar. Cidden, sen biraz ürkütücüsün. Zeki *ve* güçlüsün çünkü."

Bunları duymak Athena'nın hoşuna gitmişti. Böylece Afrika'da biraz zaman geçirmeyi kabul etti.

Tam da Zeus'un öngördüğü gibi Athena orayı çok sevdi. Tritones Gölü nimfaları muhtemelen çok zor şartlarda yaşadıkları için muhteşem savaşçılar ve sporculardı. Athena her türlü süper gizli ninja-nimfa dövüş

tekniğini orada öğrendi. Nimfalar da Athena'nın dilimli ambrosiadan sonra yaratılmış en olağanüstü şey olduğunu düşündüler.

En yakın arkadaşı, bire bir dövüşte Athena'yı ara sıra da olsa yenebilen tek nimfa olan Pallas'tı. Aynı zırh ve silah zevkini paylaşıyorlardı. Ayrıca aynı mizah anlayışına sahiptiler. Kafaları o kadar aynı çalışıyordu ki birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı. Kısa sürede kanka oldular.

Sonra bir gün, Athena'yla Pallas göl kenarında dövüş antrenmanı yaparken Zeus yukarıdan onları gördü. Athena nasıl diye arada bir onu kontrol ediyordu.

Zeus şoka girdi. Athena'yla Pallas öyle hızlı ve karmaşık bir şekilde dövüşüyorlardı ki Zeus bunun antrenman olduğuna inanamadı. Athena az sonra öldürüleceğe benziyordu! (Tamam, ölümsüz olduğunu biliyorum, yani teknik olarak öldürülemezdi ama Zeus aşırı korumacı bir babaydı. Bir an fazla evhamlanıp kızının ölümsüz olduğunu unuttu.)

Pallas mızrağını Athena'nın göğsüne dayayınca Zeus aşırı tepki verdi. Gökyüzünde, Athena'nın arkasında belirip Aegis'i kaldırdı (o sırada yanındaymış). Böylece Pallas elinde olmadan kalkana baktı.

Medusa'nın bronz suratına bakan nimfa donakaldı. Athena arkadaşının mızrağını yere düşürüp karşı saldırıya geçti ve kendi mızrağını Pallas'ın karnından içeri sapladı.

Normalde olsa Pallas kolayca bu atağı savururdu. Athena da Pallas'ın kenara çekileceğini varsaymıştı.

Ama bu sefer Pallas hızlı hareket edememişti. Athena'nın mızrağı nimfanın karnından girip sırtından çıktı. Pallas yere yığıldı.

Nimfalar büyülü yaratıklardır. Uzun süre yaşayıp pek çok acıya dayanabilirler, hatta Medusa'nın suratına bile, ama ölümsüz değildirler. Bir nimfayı mızrakla delerseniz nimfa ölür.

Pallas öldü.

Athena dizlerinin üstüne çöküp korku ve dehşetle ağlamaya başladı. Zavallı arkadaşının cansız bedenini kucağına alıp öfkeyle hâlâ Aegis'le birlikte havada süzülmekte olan Zeus'a baktı.

"BABA!" diye çığlık attı Athena. "NEDEN?"

Kızının dolu dolu gri gözlerine bakan Zeus, dev Typhoeus'la karşılaştığı ilk an kadar korkuya kapıldı. "Ben sandım ki... Öyle olsun istememiştim... Tüh."

Kayboldu ve Olimpos'a kaçtı.

Athena acıdan mahvolmuştu. Nimfalar öldüklerinde çoğu zaman olduğu gibi, arkadaşının bedeni de Tritones Gölü'nde suya karıştı ama Athena kutsal bir abideyle Pallas'ı şereflendirmek istedi. Tanrıça, Pallas'ın ahşap bir heykelini yapıp onu öyle güzel boyadı ki heykel canlı gibi oldu. Sonra Athena, Aegis pelerininden küçük bir parça kesip (bu pelerin tanrı bedendi, dev yani) bu parçayı Pallas heykelinin omuzlarına örttü.

Heykel çok önemli bir eser oldu. En nihayetinde Truva şehrine geldi ve onu Palladion (yani *Pallas'ın yeri*) adı verilen özel bir mabede koydular. Kadınlar oraya gidip Athena'dan koruma isteyebiliyorlardı. Erkeklerin ise heykele bakması bile yasaktı. Cezası ölümdü.

Pallas heykeli Athena'ya o kadar benziyordu ki insanlar ona Pallas/Athena demeye başladılar. Sonra insanların kafası karıştı ve *tanrıçaya* Pallas Athena demeye başladılar.

Athena bundan rahatsız olmadı. Arkadaşının adını alarak hatırasını bir şekilde canlı tutuyordu.

O yüzden ona Pallas Athena diyebilirsiniz. Ama Athena Palas'ta bir oda ayırtabilir miyim diye sormayın. Kişisel bir tecrübemden biliyorum, bunu komik bulmuyor.

• • •

Şimdi düşündüm de... Athena'nın çok bir mizah anlayışı yok zaten.

Arakhne'ye yaptıkları mesela? *Hiçi.*

Arakhne hayata gözünü açtığında her şey aleyhineydi. Lidya adlı, bugünkü Türkiye olan bir krallıkta yaşıyordu. Lidya özel bir yer değildi. Antik Yunan'ın Güney Dakota'sı gibi bir yerdi (Güney Dakota, pardon bu arada). Arakhne'nin annesiyle babası işçi sınıfından yün boyamacılarıydı, yani bütün gün kumaşları kovalardaki leş gibi kokan, buharı tüten mor çorbaların içinde karıştırıp duruyorlardı –McDonald's'da hamburger köftesi kızartmak gibi bir iş.

Arakhne çok küçükken öldüler. Kızın ne arkadaşı, ne ailesi ne de parası vardı. Ancak yeteneği sayesinde krallığın en şöhretli kızı oldu. Olağanüstü bir dokumacıydı.

Biliyorum, şimdi şöyle düşünüyorsunuz. *Vay be. Dokumacılık ha. Güney Dakota işte şimdi çok heyecanlı bir yer haline gelmeye başladı.*

Ama dostum, dokuma işini bir deneyin bakalım. Aşırı zordur! Hiç tişörtünüzün kumaşına çok yakından baktınız mı? Bir dahaki son derece sıkıcı kimya dersinizde tişörtünüzü inceleyin derim. Kumaş, ilmeklerden yapılmıştır –yukarı, aşağı, ileri ve geri giden milyonlarca ilmekten söz ediyorum. Birinin yün ya da pamuk ya da her ne ise hammaddeyi alıp, o ilmekleri yapabilmek için tüm iplikler düz gidecek şekilde önce fırçalayıp sonra döndürüp sonra da burması gerekir. Sonra bunun gibi, hepsi paralel olacak şekilde, gitar telleri gibi trilyon tane yan yana yapıp aşağı ve yukarı giden ilmekleri buna geçirmesi gerekir.

Evet, artık bunu yapan makineler var. Ama düşünün ki o zamanlar insanlar bunu elde yapıyorlardı. Her bir kumaşın her bir santimetrekaresi saatler alıyordu. Pek çok insan sadece bir tişört ve bir pantolon

alabiliyordu çünkü onları yapmak aşırı derecede zordu. Perde ve çarşaf mı? Onları unutun bence!

Ve bu da yalnızca tek renkte yaparsanız bu kadarcık iş, o da beyaz olursa. Ya desenli olsun derseniz? O zaman her bir ilmeği hangi renge boyayacağınızı planlayıp korkunç bir yapboz gibi hepsini kesinlikle doğru yerine denk getirmeniz gerekirdi. Bendeki DEHB ile bunu asla yapamayacağımı biliyorum.

Dokuma, kumaştan bir şeyler yapabilmenin tek yoluydu, o yüzden ortalıkta anadan doğma dolaşmak istemiyorsanız kendinize iyi bir dokumacı bulmak zorundaydınız.

Arakhne yaparken çok kolay gibi görünüyordu. Üstünde çiçek, kurbağa ve Hindistan cevizi desenleri olan kumaşlarla Hawaii tişörtleri yapabiliyordu, üstelik de beş dakikada. Gümüş ve mavi iplikten öyle bir perde dokuyordu ki, kumaş kırıştığında mavi gökyüzünde bulutlar süzülüyormuş gibi görünüyordu. En sevdiği şey duvar halısıydı, duvara asılan bu halılar kumaş sanatı olarak kabul ediliyordu. Sadece dekoratif amaçlıydı ve yapması o kadar zordu ki kralla ve ünlü futbolculardan başka kimsede bunları alacak para yoktu. Ancak Arakhne bunları zevk için yapıyor ve ona buna hediye ediyordu.

Bu onu çok popüler ve çok ünlü yaptı.

Kısa süre içerisinde insanlar her gün Arakhne'nin evinde toplanıp işini seyretmeye başladılar. Nimfalar bile ormanlarını ve nehirlerini terk edip hayranlıkla Arakhne'yi seyrediyordu çünkü Arakhne'nin duvar halıları tabiatın kendisinden bile daha güzeldi.

Arakhne'nin elleri dokuma yaparken uçuyor gibiydi. Bir saniyeden kısa bir süre içerisinde bir yün öbeği alıp onu eğiriyor ve yumak haline getiriyor, istediği renge boyadıktan sonra dokuma tezgâhının tepesine

oturuyordu. Aşağı yukarı giden bir ilmek sırasını tanımladığında kenarda kalan iplikleri mekik adı verilen ve dev bir dikiş iğnesine benzeyen uzun bir parça tahtaya bağlıyordu. Mekiği tenis maçındaki bir top gibi son derece hızlı bir şekilde bir ileri bir geri getirip götürüyor, ilmekleri elle tutulur, gözle görülür bir kumaşa dönüştürüyordu. Ve renkleri de mükemmel bir şekilde planladığından sanki sihirle yapılmış gibi kumaşın üzerinde bir desen beliriyordu.

Çlik çluk çlik çluk çlik çluk: *GOOOM!*

Bir bakıyordunuz, karşınızda kumaşın üzerinde bir okyanus manzarası var, ama o kadar gerçekçi ki dalgalar sanki hakikaten sahile vuruyor. Metalik mavi ve yeşil renkteki su deseni pırıl pırıl parlıyor. Sahilde duran insanlar o kadar özenle dokunmuşlar ki yüzlerinden ifadelerini seçebiliyorsunuz. Kum tepeciklerine bir büyüteçle baksanız, her bir kum tanesini görebiliyorsunuz. Arakhne hakikaten HD dokumanın mucidiydi.

Nimfalardan biri hayret nidası çıkardı. "Arakhne, sen *inanılmazsın!*"

"Teşekkürler." Arakhne kendine güvenen bir edayla gülümseyip bir sonraki başyapıtı için hazırlığa başladı.

"Sana dokumayı bizzat Athena öğretmiş olmalı!" dedi nimfa.

Bakın işte bu, büyük bir iltifattı. Arakhne başını sallayıp teşekkür etmeli ve konuyu orada kapamalıydı.

Ancak Arakhne eserleriyle gurur duyuyordu. Tanrıların hiçbir yardımı olmamıştı. Onlar o güne dek Arakhne için ne yapmışlardı? O, her şeye sıfırdan başlamıştı. Annesiyle babası ölüp onu beş parasız bırakmıştı. Bir gün bile şansı yaver gitmemişti.

"Athena mı?" diye alayla güldü Arakhne. "Ben dokumayı *kendi kendime* öğrendim."

Kalabalık gergin bir şekilde kıpırdandı.

"Ama elbette," dedi adamın biri, "yeteneğin [illegible] etmelisin, sonuçta dokumayı icat eden tanrıça o. O olmasaydı—"

"Sana duvar halısı yok!" Arakhne adamın suratına bir [illegible] fırlattı. "Dokuma *benim* işim. Athena o kadar iyiyse, gelsin buraya [illegible] benim yeteneğimle yarışsın. Kim kime ders veriyor görürüz."

Ne olduğunu tahmin edebiliyorsunuzdur. Bu meydan okumadan Athena'nın haberi oldu. Bir tanrıçaysanız kimsenin sizin hakkınızda böyle konuşmasına izin veremezsiniz.

Ertesi gün Athena yeryüzüne indi ama mızrağıyla gökkemerli bir şekilde inmek yerine kılık değiştirip işin aslını öğrenmek üzere Arakhne'yi ziyaret etti. Athena böyle dikkatliydi işte. Önce gerçekten iyice bir öğrenmek isterdi ve insanlara ikinci bir şans tanınması gerektiğini düşünürdü. Sonuçta bizzat kendisi kazara en yakın arkadaşı Pallas'ı öldürmüştü. Bazen hata yapılabildiğini biliyordu.

Çelimsiz, zavallı yaşlı bir kadın kulağına girdi ve aksaya aksaya Arakhne'nin kulübesinden içeri adım atıp dokumasını izlemeye gelmiş kalabalığın arasına karıştı.

Ölümlü gerçekten iyiydi. Buna hiç şüphe yoktu. Arakhne dağ ve şelale manzaraları dokuyor, öğleden sonra sıcağında parıldayan şehirler resmediyor, ormanda gezinen hayvanlar yaratıyor ve kumaştan fırlayıp saldıracakmış gibi görünen korkunç deniz canavarları işliyordu. Arakhne duvar halılarını insanüstü bir hızla dokuyor, kalabalığa hediye olarak savurup fırlatıyor, izleyen herkesin son derece değerli bir eserle oradan ayrılmasını sağlıyordu.

Kız açgözlü değildi. Sadece eserlerini herkesle paylaşmak istiyordu.

Athena buna saygı duydu. Arakhne adlı bu ölümlü zengin bir aileden gelmiyordu, havalı bir okula gitmemişti. Hayatta hiçbir avantajı olma-

mış, sırf yeteneğiyle bu noktaya gelmişti. Athena kızın hakkını verdi.

Tanrıça kalabalığın arasından önlere ilerleyip genç kız çalışırken Arakhne'yle konuşmaya başladı.

"Biliyor musun tatlım," dedi Yaşlı Teyze Athena. "İhtiyar olabilirim, ama yaşımla birlikte epey bir bilgelik kazandım. Sana bir tavsiyede bulunayım mı?"

Arakhne homurdandı. Dokuma işiyle meşguldü ve bilgelik falan istemiyordu ama yine de bir şey söylemedi.

"Çok yeteneklisin," diye devam etti Athena. "İnsanların övgüsünü kazanmanın elbette hiçbir yanlış yanı yok. Sen bunu hak etmişsin! Ama umarım tanrıça Athena'ya yeteneğin için şükredersin. Ne de olsa dokumayı o icat etti ve senin gibi ölümlülere yetenek bahşetti."

Arakhne dokumayı kesip öfkeyle yaşlı kadına baktı. "Bana *kimse* bir şey bahşetmedi nine. Belki senin gözlerin az görüyordur ama şu duvar halısına bir bak. Bunu *ben* yaptım. Döktüğüm bunca emek için kimseye şükretmek zorunda değilim!"

Athena sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. "Kibirlisin. Haklısın da. Ancak tanrıçaya saygısızlık ediyorsun. Yerinde olsam şimdi ondan af dilerdim. Eminim seni affedecektir. O merhametlidir ve—"

"Defol buradan *nine*!" diye patladı Arakhne. "Git kızlarına, torunlarına tavsiyelerde bulun. Benim ihtiyacım yok. Athena'yı o kadar seviyorsan git söyle ona gelsin beni bulsun ve dokuma sanatında kim iyiymiş görelim!"

İp orada koptu işte.

Athena'nın kılığı bir ışık patlamasıyla yandı. Tanrıça kalabalığın önünde, elinde ışıldayan mızrağıyla dikiliyordu. "Athena burada," dedi. "Ve bu düelloyu kabul ediyor."

Faydalı ipucu: Ölümlüyseniz ve hemen dibinizde bir tanrıça [illegible] ve birkaç dakika daha hayatta kalmak istiyorsanız, yapılacak en [illegible] yüzüstü yere kapaklanıp saygıyla eğilmektir.

Kalabalık da aynen böyle yaptı ama Arakhne çok cesurdu. Tabii o da içinden deli gibi korkuyordu. Yüzünün rengi soldu, sonra kızardı, sonra tekrar soldu. Ama ayakta durup tanrıçaya öfkeyle bakma cesaretini gösterebildi. "Güzel. Bakalım sende iş var mı ihtiyar teyze!"

"Uuuuuu," dedi kalabalık.

"Bende *ne* var mı?" dedi Athena. "Lidyalı küçük kız bana dokumayı mı öğretecek? Ben işimi bitirdiğimde bu kalabalık senin duvar haldarını tuvalet kağıdı olarak kullanacak!"

"Yürü be!" dedi kalabalık.

"Yok ya?" diyerek küçümsedi Arakhne. "Benden daha iyi dokuma yapabileceğini sanıyorsan babanın kafasında kaldığın zamanlar beynine oksijen gitmedi galiba. Zeus kesin ananı sen doğma da kendisini *uzaklaştırma* diye yutmuştur."

"İşte bu!" dedi kalabalık.

"Öyle mi canım?" diye koptu Athena. "Bence *senin* anan..." Tanrıça derin bir nefes aldı. "Bak ne diyeceğim. Bu kadar ağız dalaşı yeter. Şimdi dokuma zamanı. Herkes bir duvar halısı dokuyacak. Kazanan övünme hakkını elde edecek."

"Hı hı." Arakhne ellerini yumruk yapıp beline koydu. "Kazananı kim belirleyecek peki? *Sen* mi?"

"Evet," dedi Athena basitçe. "Styks Nehri üzerine yemin ediyorum ki adil bir karar olacak. Bu ölümlülerin karar vermesini istemiyorsan tabii."

Arakhne dehşete düşmüş ölümlülere bakınca çaresiz olduğunu anladı. Besbelli Arakhne'nin dokuması nasıl olursa olsun insanlar Athena'nın

dokumasını seçeceklerdi. Tanrıçayı kızdırdıkları için küle dönmek ya da domuza dönüşmek istemezlerdi elbette. Arakhne bir an Athena'nın adil olmayacağını düşündü ama tanrılar Styks Nehri üzerine yemin ettiklerinde belki *gerçekten* sözlerini tutuyorlardır, dedi içinden.

Arakhne başka şansı olmadığını gördü ve bari başım dik gideyim dedi. "Döktür bakalım Athena. Tezgâhımı ödünç almak ister misin, yoksa bir tane öğrenci tezgâhı getirteyim mi?"

Athena dişlerini sıktı. "Benim kendi tezgâhım var. Teşekkürler."

Tanrıça parmaklarını şıklattı. Işıldayan bir tezgâh tam Arakhne'nin yanında belirdi. Tanrıçayla ölümlü aynı anda tezgâhlarına oturdular ve işe koyuldular. Kalabalık tezahürata başladı. "DOKU! DOKU!" diyerek yumruklarını havada salladılar.

Lidyalılar bu olaya reklam almalı ya da sponsor falan bulmalılardı çünkü bu karılaşma, Antik Yunan televizyon tarihinin reytingi en büyük dokuma yarışması olacaktı.

Athena'yla Arakhne'nin atışması devam etti, ama bu sefer dilleri yerine dokuma tezgâhında. Athena tanrıları tüm görkemleriyle Olimpos Dağı'nın konsey salonunda oturur halde gösteren bir desen dokudu. Sanki Şampiyon belli, *ikinci kim?* der gibiydi. Kafası çalışan ölümlülerin tanrıları nasıl şereflendirmeleri gerektiğini gösterircesine Atina akropolündeki tapınakları betimledi.

Sonra kumaşa fazladan ince uyarılar dokudu. Yakından baktığınızda kendilerini tanrılarla kıyaslayan ve bu yüzden de ya birer hayvana dönüştürülen ya da böcek gibi ezilen ünlü ölümlüleri görebiliyordunuz.

Bu esnada Arakhne bambaşka bir hikâye betimledi. Tanrıların o güne dek yaptıkları en aptalca ve en korkunç şeyleri dokudu kumaşına: Zeus'un, Europa adlı prensesi kaçırmak için boğaya dönüşmesi;

Poseidon'un aygır kılığında beyaz bir kısrak halindeki Demeter'i kovalayışı; Poseidon'un kandırdığı ve Athena tarafından korkunç bir canavara dönüştürülen zavallı kız Medusa. Arakhne, tanrıları, *Aptallar, hainler, çocukça davranıyorlar ve insanlara hiçbir faydaları yok*, der gibi resmetti. Ve söylemek zorundayım ama, malzemesi de boldu.

Duvar halıları bittiğinde kalabalıktan çıt çıkmıyordu çünkü her iki halı da inanılmaz güzeldi. Athena'nınki görkemli ve nefes kesiciydi, bakınca Olimpos tanrılarının gücünü hissedebiliyordunuz. Arakhne'ninki, o güne dek tanrılar üzerine yapılmış en zalim eleştiriydi ve sizi hem güldürüyor, hem ağlatıyor hem de öfkelendiriyordu. Buna rağmen o da çok güzeldi.

Athena bir kendi halısına bir Arakhne'nin halısına baktı, hangisinin daha iyi olduğuna karar vermeye çalıştı.

Bazı hikâyelerde yarışmayı Athena'nın kazandığı söylenir ama bu doğru değil. Aslına bakılırsa Athena her iki halının da kalite anlamında birbirine tamamen eşit olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

"Berabere," dedi gönülsüzce. "Yeteneğin, tekniğin, renk kullanımın... Ne kadar istesem de bir hata bulamıyorum."

Arakhne ayağa kalkmaya çalıştı ama sarf ettiği yoğun çaba onu bitirmişti. Elleri acıyordu. Sırtı tutulmuştu ve eğilmekten kamburu çıkmıştı. "O zaman ne? Yeni bir yarışma mı? Tabii korkuyorsan..."

Sonunda Athena'nın tepesi attı. Tezgâhındaki mekiği kaptı –bunun dikdörtgen bir beyzbol sopasına benzer uzun bir tahta olduğunu söylemiştim, değil mi? "Şimdi sana tanrılara hakaret etmek neymiş, göstereceğim."

BAAM! BAAM! BAAM!

Arakhne oraya buraya kaçıp saklanmaya çalışırken tanrıça kızın kafasına kafasına vurdu. Başta kalabalık dehşete düşmüştü. Korktukları,

gerildikleri ve *bir başkası* dayak yemekte olduğu zaman insanlar ne yaparlarsa onu yaptılar. Gülmeye ve Arakhne'yle alay etmeye başladılar.

"Bitir işini Athena!" diye bağırdı birisi.

"Patron kimmiş görsün kız çocuğu!" dedi bir başkası.

Arakhne'nin eserlerine hayranlıkla bakan, kulübesinde günlerce ayakta dikilip bedava duvar halısı bekleyen bu insanlar şimdi ona sırtını dönmüş onunla alay ediyor, Athena ona vurdukça zevkten çıldırıyordu.

Zalimlik mi? Tabii ki. Ama bana sorarsanız o kalabalık, insanlığın gerçek bir resmiydi, Arakhne'nin tanrıları olanca gerçeklikleriyle resmettiği o duvar halısı kadar gerçekti.

En nihayetinde Athena'nın öfkesi dindi. Dönünce bütün ölümlülerin Arakhne'yi işaret edip ona güldüklerini fark etti ve belki de cezalandırma işini biraz abarttım sanırım diye düşündü.

"Yeter!" diye bağırdı tanrıça, kalabalığa. "Siz dostlarınıza hep böyle çabucak sırtınızı mı çevirirsiniz? Arakhne'nin hiç olmazsa bir yeteneği var! *Sizi* bu kadar özel kılan ne acaba?"

Athena kalabalığı azarlamakla meşgulken Arakhne zar zor ayağa kalktı. Vücudunun her bir köşesi ağrıyordu ama en büyük darbeyi gururu almıştı. Dokuma onun tek eğlencesiydi ve Athena onu elinden almıştı. Arakhne bir daha asla yaptığı işten zevk alamayacaktı. Memnun etmek için onca çaba gösterdiği insanlar da ona sırtını dönmüştü şimdi. Utançtan, nefretten ve kendine acımaktan gözleri yaşardı.

Tezgâhına koşup hemen bir avuç kalın ip kaptı, uyduruk bir halat yapmaya yetecek kadar. Düğüm atıp boynuna geçirdi ve diğer ucu tepesindeki kirişe geçirdi.

Athena ve kalabalık durumu fark edene kadar Arakhne kendini çoktan tavana asmıştı.

"Budala kız," dedi Athena. Acıma duygusu öfkesini bastırmıştı ama intihardan da nefret ederdi. Korkakça bir hareketti bu. "Ölmene izin vermeyeceğim. Yaşayacak ve sonsuza kadar dokuyacaksın."

Arakhne'yi bir örümceğe dönüştürdü. Bu olaydan sonra Arakhne ve çocukları ağ örmeye devam ettiler. Örümcekler Athena'dan nefret eder, Athena da onlardan. Ama örümcekler insanlardan da nefret eder çünkü Arakhne kendisiyle alay edildiğinde yaşadığı o utancı ve öfkeyi asla unutmamıştır.

Peki bu hikâyenin ana fikri ne? İhtiyar çokbilmişler şöyle diyecektir: *Kendinizi tanrılarla kıyaslamayın, çünkü asla onlar kadar iyi olamazsınız.* Ama bence bu doğru değil.

Arakhne *onlar kadar* iyiydi.

Belki de ana fikir şudur: *Ne zaman övüneceğini, ne zaman susacağını bil.* Ya da: *Hayat bazen adil değildir, Athena kadar yetenekli olsan bile.* Veya: *Duvar halılarını öyle bedava dağıtmayın.*

Siz karar verin.

Athena ne kadar güzel olsalar da o yarışmadan geriye kalan duvar halılarını yırtıp attı. Çünkü o yarışmadan kimse alnının akıyla çıkamamıştı.

Şimdi Athena hakkında şöyle düşünüyor olmalısınız... nasıl desem? Bilgelik tanrıçası olabilirdi ama her zaman akıllıca kararlar almıyordu.

Bir kere her şeyden önce içine kapanıktı. Örneğin flütü icat ettiği zaman. Ormanda yürüyüşe çıktığı bir gün, bir yılan yuvasından gelen tıslamalar duydu ve tüp gibi şeyler ne biçim *ses* çıkarıyorlar, diye düşündü. Buradan hareketle yeni bir müzik enstrümanı fikri geldi aklına. Bir sazın içini boşaltıp üstünde delikler açtı ve bir tarafından üfleyince harika bir müzik geldi kulağına.

Başlangıçta icat ettiği flütle gurur duyuyordu. Müzik tanrıçası olmamasına rağmen yepyeni, çok güzel bir ses keşfetmişti. Hevesle diğer tanrılara göstermek üzere flütü Olimpos'a götürdü. Ancak ilk notaları çalar çalmaz diğer tanrıçalar kıkırdayıp aralarında fısıldaşmaya başladılar.

Athena şarkıyı yarısında kesti. "Nedir bu kadar komik olan?"

"Hiçbir şey," dedi Afrodit, aşk tanrıçası.

"Müzik muhteşem tatlım," dedi Hera gülmemeye çalışarak.

Doğrusunu söylemek gerekirse diğer tanrıçalar Athena'dan biraz çekiniyordu çünkü o çok zeki ve çok güçlüydü. Doğal olarak arkasından onunla alay ediyor, kendi küçük gruplarına onu dâhil etmiyorlardı. Athena onlardan hoşlanmıyordu. Çoğunun aptal ve sığ olduğunu düşünüyordu. Ama uyum sağlamak da istediği için onunla alay ettikleri zaman çok sinirleniyordu.

"Niye gülüyorsunuz?" diye sordu.

"Şey..." Demeter gülümsemesini bastırdı. "Flüt çalarken gözlerin şaşı oluyor ve yanakların şişiyor, ağzını da çok komik büzüyorsun."

"Böyle yani..." Afrodit, Athena'nın flüt çalarkenki halinin taklidini yaptı, kabız bir kuğuya benziyordu.

Tanrılar ve tanrıçalar kahkahayı bastılar. Athena utanç içinde oradan kaçtı. Bilgelik tanrıçası olduğu için gülüp geçer ve kafaya takmaz dersiniz ama o kadar aşağılanmış hissetmişti ki flütü fırlatıp yeryüzüne attı.

Hatta bir lanet bile savurdu. "O şeyi kim çalmaya cüret ederse," diye mırıldandı kendi kendine, "en kötü kader onun olsun."

Flütü sonunda birisi eline alacaktı ama bu başka bir hikâye.

Bu olaydan sonra Athena görünümüne takıt kafasını. Savaşçı bir tanrıça olarak hiç evlenmemeye karar vermişti. Hiçbir adamın ona patronluk taslamasını istemiyordu ve Afrodit'in sürekli dedikodusunu yaptığı

o aşk saçmalığına ayıracak zamanı yoktu.

Bu yüzden Athena özel hayatı konusunda aşırı hassastı. Bir gece biraz rahatlamak için Yunanistan'ın ortasındaki bir gölete yüzmeye gitti. Suya çıplak girdi. Şelalede yıkanırken tam huzurun ve sessizliğin tadını çıkarıyordu ki boğulmayla inleme arası bir ses duydu.

Göletin kıyısına doğru bakınca yaşlı bir ölümlü adamın ağzı beş karış, gözleri de fal taşı gibi açık halde kendisini seyrettiğini gördü.

Athena çığlığı bastı.

Adam çığlığı bastı.

Athena adamın suratına su sıçratıp "Kör ol!" diye haykırdı. Adam anında görme duyusunu bir daha geri dönmemek üzere yitirdi. Gözleri bembeyaz oldu. Geriye doğru sendeledi, bir ağaca çarpıp yere düştü.

"Ha-h-hanımefendi!" diye feryat etti. "Ö-özür dilerim! Ben sadec—"

"Kimsin sen?" diye sordu Athena.

Zavallı adam adının Teiresias olduğunu söyledi. Az evvel yakınlardaki Thebai şehrinden buraya doğru yürüyüşe çıkmıştı. Athena'nın orada olduğunu bilmiyordu ve gerçekten, ama gerçekten çok üzgündü.

Athena'nın öfkesi dindi çünkü adamın doğruyu söylediği belliydi.

"Kör kalman gerek," dedi. "Çünkü hiçbir erkek beni çıplak gördükten sonra cezasız kalamaz."

Teiresias yutkundu. "Ee... peki."

"Ancak," diye devam etti Athena, "bu bir kaza olduğu için sana başka şeyler bahşederek körlüğünü telafi edeceğim."

"Bir başka çift göz gibi mi yani?" diye sordu Teiresias.

"Athena zoraki gülümsedi. "Sayılır. Bundan sonra kuşların dilini anlayabileceksin. Sana bir asa vereceğim ve kuşların yardımıyla sanki gözlerin görüyormuş gibi rahatça yürüyebileceksin."

Bu nasıl oldu da işe yaradı hiçbir fikrim yok. Ben olsam kuşların bana oyun oynayacağından korkardım: *Biraz ileri. Sola dön. Şimdi koş!* derlerdi ve ben de bir uçurumdan aşağı uçar ya da bir duvara kafa atardım. Ama görülen o ki Teiresias'ın şansı yaver gitti ve kuşlar ona göz kulak oldular. Bu olay Athena'nın sakinleşip cezalarının etkisini azaltabildiğini gösterir.

Ancak tahammül edemediği tek şey onunla flört eden erkeklerdi. Ki buradan da Hephaistos olayına geliyoruz. Tamam, derin bir nefes alın çünkü işler çok *tuhaflaşacak.*

Bildiğiniz üzere Hephaistos sakat demirci tanrı. Onun hakkında ileride daha çok şey öğreneceğiz.

Şimdilik bilmeniz gereken, Hephaistos'un, Athena'ya Zeus'un kafasından çıkmasına yardım ettiği ve ondan hoşlandığı. Saçma değildi, çünkü her ikisi de zanaata ve alet edevata düşkündü. İkisi de derin tiplerdi ve mekanik sorunları çözmekten hoşlanırdı.

Sorun şu ki Athena romantizmden nefret ediyor ve bırakın bir erkekle *evlenmeyi*, el ele tutuşmayı bile istemiyordu. Hephaistos yakışıklı olsaydı bile Athena onu reddederdi. Ama Hephaistos da harbiden çirkindi: Ekstra İğrençlik Malzemeli Birinci Sınıf Sanayi Tipi Çirkin.

Kendi bildiği şekilde Athena'yla flört etmeye çalıştı. *Bebeğim, sana çekiç koleksiyonumu göstereyim mi?* falan tarzı şeyler yani.

Athena olanca gücüyle ondan kaçtı; o zavallı bir ölümlü kızcağız ya da kirpiklerini kırpıştırıp ayılıp bayılan "pembe prenses" tipi tanrıçalardan değildi. O savaş tanrıçasıydı!

Sürekli yalnız bırakılmayı talep ederek Hephaistos'tan uzak durmaya devam etti. Sonunda zavallı adam tanrıçanın peşinde ter içinde ve nefes

nefese kalmıştı, onun gibi sakat birisi için koşturup durmak hiç kolay değildi. Bir gün kendini Athena'nın üstüne attı ve kollarını tanrıçanın beline doladı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Sen benim için mükemmel bir kadınsın!"

Kafasını Athena'nın eteğine gömüp hüngür hüngür ağladı. Tanrısal ter damlaları ve sümükleri eteğinin açıldığı yerde tanrıçanın bacağına değince Athena "Öğğğk iğrenç!" diye tepki verdi.

Hephestus'u iterek uzaklaştırdı ve eline hemen oracıkta duran bir kumaş parçası aldı –bir mendil ya da peçete olabilir. Bacağından tanrısal sıvıyı sildi ve iğrenç haldeki kumaşı Olimpos'tan aşağı fırlattı. Kumaş süzüle süzüle yeryüzüne indi.

Sonra Athena kaçtı gitti.

Bu hikâyenin burada bitmesi gerekirdi ama o kumaş parçasına tuhaf bir şey oldu. Kumaşa hem Athena'nın hem de Hephestus'un özü sinmişti ve bir şekilde, yere düştüğünde, ölümlü bir oğlan çocuğu olarak dünyaya geldi.

Athena Olimpos'ta otururken bebeğin ağlamasını duydu. Duymazdan gelmeye çalıştı ama annelik içgüdüsü, kendisini de şaşırtarak içinde kıpırdandı. Yeryüzüne uçarak indi ve çocuğu kucakladı. Nasıl doğduğunu anlamıştı, olay tamamen iğrenç olsa da çocuğu suçlayacak hali yoktu.

"Sanırım teknik olarak sen benim oğlumsun," dedi, "ben hâlâ bakire bir tanrıça olsam da. Sana sahip çıkıp adını Erikhthonios koyacağım."

(Çocuğa isim koyma şansını elde etmiş ve bula bula *bu* ismi bulmuş. O konuyu hiç açmayalım.)

"Seni ben yetiştireceksem," diye devam etti, "seni önce ölümsüz yapmalıyım. Tam da böyle bir şey olacak..."

Ahşap bir sandık alıp bebeği içine koydu. Sonra büyülü bir yılan

yaratıp yılanı da sandığa attı. (Bu arada bunu *sakın ama sakın* evde denemeyin.) Bebek Erikhthonios, yılanın koynunda mışıl mışıl uyumaya başladı.

"İşte oldu," dedi Athena. "O sandıkta birkaç gün kal ki yılan sana tanrısal nitelikler bahşetsin. Bunun sonunda ölümlü hayatın son bulacak ve tanrılardan biri olacaksın!"

Sandığın kapağını kapayıp kutsal mekânlarından biri olan, Atina'daki Akropol'e götürdü. Atina'nın ilk kralı olan Kekrops'un kızlarına sandığı emanet etti.

"Bu sandığı sakın açmayın!" diye uyardı prensesleri. "Kapalı kalması gerek, yoksa çok kötü şeyler olur."

Prensesler söz verdiler ama ilk geceden sonra meraklanmaya başladılar. Sandığın içinde agucuk gugucuk sesler çıkaran bir bebek olduğunu anladılar ve bebeğin başına bir şey gelmesinden korktular.

"Bu nasıl bir tanrıça böyle ki bebekleri sandıklara kapatıyor?" dedi biri. "Baksak iyi olacak."

Prensesler sandığı açınca bebeğe sarılmış olan yılanı gördüler. Neden deliye döndüler bilmiyorum. Belki içeride tanrısal bir ışık falan da görmüşlerdir. Kızlar çıldırdı. Sandığı fırlatıp attıktan sonra Akropol'ün uçurumundan aşağı atladılar ve öldüler.

Bebeğe bir şey olmadı ama ölümsüz olamadan büyü bozulmuştu. Yılan sürüne sürüne oradan uzaklaştı ve Athena kucağına almak üzere bebeğin yanına geldi. Öfkeden delirdi. Prensesleri de azarlayamadığı için hıncını babaları Kral Kekrops'tan çıkardı. Erikhthonios büyüyünce Kekrops'u tahtından edip Atina'nın kralı oldu. İşte bu yüzden Atinalı krallar, Athena'nın bakire tanrıça olmasına rağmen soylarının Hephaistos ve Athena'dan geldiğini söylerdi hep.

O yüzden bana gelip de Athena çocuk sahibi olamaz, hikâyelerde öyle yazmıyor falan demeyin. Hem şahsen ben Athena'nın kızlarından biriyle çıkıyorum ve kendisinin pis bir mendilden fırlamadığına eminim.

Hmm. Şimdi düşündüm de. Bunu ona hiç sormamıştım.

Amaan, boş verin. Bilmek istemiyorum.

AFRODİT'İ SEVMEYEN ÖLSÜN

Yok, cidden. Bu bir emir. Afrodit'in onu gören herkesin ona âşık olmasını sağlayan büyülü bir kemeri vardı. Onu gördüğünüz zaman, sizin kendisine âşık olmanızı isterse âşık olurdunuz.

Ben şanslıyım. Kendisini gördüm ama sanırım benim kalbimi fethetmeye çok meraklı değildi. Hâlâ ona sinir olurum.

Bazılarınız şöyle düşünüyordur şimdi kesin: İnanmıyorum! O çok güzel! Neden ona sinir oluyorsun?

Besbelli, hanımefendiyle tanışmamışsınız.

Denizden doğduğu anda bir baş belası olacağı belliydi. Denizden doğdu derken kelimenin *gerçek* anlamında söylüyorum.

Afrodit'in anne babası yoktu. Kronos, Uranüs'ün parçalarını denize fırlatınca göklerin efendisinin ölümsüz kanı denizin tuzlu suyuyla karıştı ve köpük köpük olan bu bileşim bir tanrıçaya dönüştü.

Bir başka deyişle Afrodit doğumunu ilk cinayete borçluydu ki bu, onun gerçek karakteri hakkında çok şeyi açıklar.

Akdeniz boyunca süzüldükten sonra adım atacak güzel bir kıyı aradı

ve en sonunda Kıbrıs'ta karar kıldı. Bunun üzerine yunuslarla balıklar rahat bir nefes aldılar çünkü denizde ışıl ışıl süzülen, çıplak bir tanrıça aurası onları korkutmaya başlamıştı artık.

Afrodit denizden çıktı ve sahilde yürüdü. Ayaklarının altında çiçekler açtı. Dallara konan kuşlar tatlı şarkılar söylemeye başladı. Minik tavşan ve sincaplar ve gelincikler ve diğer tüm yaratıklar etrafına toplandı. Disney çizgi filmi gibi bir şeydi.

Afrodit'i tarif etmek çok zor çünkü kendisi yaradılışın en güzel kadınıydı. Bu ise herkes için farklı bir anlam ifade eder. Kumral, sarışın, kızıl? Açık tenli ya da koyu tenli? Mavi göz, yeşil göz, kahverengi göz? Dilediğinizi seçin. Hayal edebileceğiniz en güzel kadını gözlerinizin önüne getirin. İşte Afrodit öyle görünüyordu. Görüntüsü ona bakan her kişinin zevkine ve beğenisine göre değişiyordu.

O gün, mevsimlerin tanrıçaları üç Horai, Kıbrıs'ta buluşmuştu, kim bilir, belki de marketlerdeki "turfanda" reyonuna hangi meyvelerin konacağını tartışacaklardı.

Afrodit'in kendilerine doğru yürümekte olduğunu görünce bir anda her şeyi unuttular.

"Vay be, ne kadar güzelsin!" dedi Yaz.

"Ben mi?" dedi Afrodit ama bunu zaten biliyordu. Sadece kulağıyla duymak istiyordu.

"Nefes kesicisin!" dedi İlkbahar. "Seni Olimpos tanrılarına götürsek iyi olacak."

"Başka tanrılar da mı var?" Afrodit şoka girmişti. "Ben aşkın ve güzelliğin tanrıçasıyım. Hayatta başka ne var ki, o tanrılar ne işle meşguller?"

Sonbahar'la İlkbahar yandık der gibi birbirlerine baktılar.

"Eee... Var işte bir şeyler," dedi Sonbahar. "Ama Olimpos'a gitme-

den önce üstüne giyecek bir şeyler bulalım. Üşümüyor musun?"

"Hayır," dedi Afrodit. "Neden örtüneyim ki?"

Sonbahar avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Çünkü korkunç güzelsin lanet olasıca, senin yüzünden kendimizi leş gibi hissediyoruz!

Bunu demedi tabii. "Karşılarına böyle çıkarsan tanrılar arzudan akıllarını yitirirler. Yani... *gerçekten* yitirirler."

"Tüh." Afrodit dudağını sarkıttı. "Ama yanımda hiç giyecek bir şey yok."

Horailer bunun icabına baktılar. Bir iki büyülü kıyafet yaratıp bir defile sahnelediler. İlkbahar, Afrodit'e bir Paskalya Tavşanı kostümü tavsiye etti. Sonbahar, Cadılar Bayramı cadısı kılığında güzel görüneceğini düşündü. Bunlar reddedildi. Nihayet Yaz, tiril tiril, harika bir beyaz elbise gösterdi. Horailer Afrodit'in başına altın bir taç, kulaklarına altın küpeler, boynuna da altın bir kolye taktılar.

Afrodit giyinince *daha da* güzelleşmişti ki Sonbahar buna iyice sinir oldu. Yine de mevsim tanrıçası gülümsemeye çalıştı. "Mükemmel! Haydi seni Olimpos'a götürelim."

Şimdiye dek okuduklarınız ışığında, Olimposlu tanrılar Afrodit'i görünce neler oldu, rahatça tahmin edebilirsiniz sanıyorum.

Kadınlar anında şöyle oldu: *Ondan nefret ediyorum.*

Adamlar birbirlerinin üstüne çıktılar, sürekli kekeleyip salyalarını topladılar.

"Seninle evlenmek benim için şereftir," dedi şiirin ve okçuluğun tanrısı Apollon.

"Hayır, *benim* için şereftir!" diye böğürdü savaş tanrısı Ares.

"Benim!" dedi Poseidon.

"Sen zaten evlisin," diye lafını kesti Zeus. "*Benim* için şereftir!"

"Esas *sen* zaten evlisin!" dedi Hera öfkeyle. "Benimle!"

"Hay lanet!" dedi Zeus. "Şey yani, tabii hayatım."

Tanrılar tartışıp birbirlerini itekleyerek evlenme tekliflerini kabul etsin diye Afrodit'e çeşit çeşit hediyeler sundular. Poseidon karısı Amphitrite'yi anında unuttu ve aşk tanrıçasına açık büfe deniz mahsulleri, birkaç at ve birbirinin eşi iki trident hediye etti.

Apollon, Afrodit'in şerefine rezalet bir *haiku* yazdı ve kendisine bedava okçuluk dersi vereceğini söyledi.

Ares, düşmanlarının ezilmiş ölü bedenleri üzerinde romantik bir araba gezintisi teklif etti.

Diğer tanrıçalar bu durumdan tiksinmişti. Adamlara çocukluk yapmayı bırakmalarını ve daha fazla saçmalamamalarını söylediler.

Bütün Olimpos konseyi iç savaşın eşiğine gelmişti. Bu esnada Afrodit orada öylece durmuş, *Bu tantana benim için mi yani?* dercesine kirpiklerini kırpıştırıyordu. Ancak içten içe bundan aşırı zevk alıyordu.

Nihayet Hera bir an durup derin bir nefes aldı ve ilahi ailesinin paramparça olmak üzere olduğunu fark etti. Aile yaşamının tanrıçası olduğu için, tanrıları zaman zaman bizzat kendisi gırtlaklamak istese de Hera buna izin veremezdi.

Taht odasının ilerideki köşesine bakınca bir tanrının bu tartışmaya dâhil olmadığını gördü. Gölgelerin içinde, sessiz ve kederli bir şekilde oturuyordu, Afrodit'le hiçbir şansının olmadığı bilincindeydi.

Hera gülümsedi. Aklına bir fikir gelmişti ki kişisel tecrübelerime dayanarak söylüyorum, Hera'nın aklına bir fikir geldiğinde arkanıza bakmadan kaçmanız gerekir.

Kollarını kaldırıp "SUSUN!" diye bağırdı.

Tanrılar o kadar şaşırdılar ki kavgayı kestiler.

"Bir çözüm önerim olacak," dedi Hera. "Evliliğin tanrıçası olarak

yeni dostumuz sevgili Afrodit için en iyi kocayı seçmenin sorumluluğunu taşıyorum. Eminim kocam Lord Zeus da kararımı destekleyecektir... zorla destekletirim gerekirse."

"Ben mi?" dedi Zeus. "Şey yani... Tabii ki desteklerim!"

"Ne peki?" diye sordu Ares. "Ve söylemem gerek anne, bugün çok güzel görünüyorsun. Afrodit'le kim evlenecek?"

"Oğlum..." diye söze girdi Hera.

Ares neşeyle havaya sıçradı.

Sonra Hera odanın öteki tarafını işaret etti. "Hephaistos. Demirci tanrı."

Hephaistos o kadar şaşırmıştı ki tahtından kayıp koltuk değneklerini yere düşürdü.

Hephaistos ayağa kalkmaya çalışırken Ares patladı. "Ne?! O şey nasıl olur da *bununla* evlenir?"

Işık saçan Afrodit'i işaret etti. Afrodit dehşetle demirci tanrıya, çarpık bacaklarına, şekilsiz yüzüne, leş gibi tulumuna ve sakalındaki yemek kırıntılarına bakıyordu.

"Bence mükemmel bir çift olurlar," dedi Hera. "Güzel bir kadının, onun ayaklarını yere bastıracak, çalışkan, açık sözlü, doğru dürüst bir kocaya ihtiyacı vardır."

Sanırım *ayakları yere basmak* deyimi de ilk defa o zaman kullanıldı.

"Hem," diye devam etti Hera, "Afrodit'in hemen evlenmesi gerek yoksa bu kavga hiç bitmeyecek. Konseyin bir kadın yüzünden kaosa sürüklenmesine izin veremeyiz. Öyle değil mi Zeus?"

"Hmm?" Zeus dalmış gitmişti, Afrodit'in kollarını seyrediyordu. "Ha! Yo, tabii ki hayatım. Kesinlikle haklısın."

Athena ayağa kalktı, gri gözleri zalim bir neşeyle parlıyordu. "Bence

bu muhteşem bir fikir. Malum, ben bilgelik tanrıçasıyım."

"Evet!" diye atladı Demeter. "Afrodit, Hephaistos gibi iyi bir kocayı *hak* ediyor."

Erkek tanrılar homurdanmayı kestiler. Hepsi de Afrodit'le evlenmek istiyordu ama Hera'nın haklı olduğunu da kabul etmek zorundalardı. *Eli yüzü düzgün* bir tanrı onunla evlenirse diğerleri kadın için kavga etmeyi ve didişmeyi asla bırakmayacaklardı. Ancak Hephaistos'la evlenirse... adamın tipsizliği şaka gibiydi. *Onu* asla kıskanmazlardı.

Hem Afrodit'in de mutsuz bir evliliği olursa her türlü gizli saklı kaçamağın önü açılmış olurdu.

"O zaman karar alınmıştır," dedi Zeus. "Hephaistos, gel buraya!"

Demirci tanrı aksaya aksaya o tarafa gitti. Suratı pancar gibi kızarmıştı.

"Hephaistos, bu kadını karın olarak vs. vs.?" diye sordu Zeus.

Hephaistos boğazını temizledi. "Leydi Afrodit, ben pek şey olmadığımı biliyorum, şey, yakışıklı yani..."

Afrodit cevap vermedi. Aynı anda hem güzel hem de tiksinmiş görünmeye çalışıyordu ki bu pek kolay değildi.

"Dans etmeyi pek bilmem." Hephaistos'un bacaklarındaki metal kitişler gıcırdadı. "Çok zeki ya da çekici de değilimdir. Güzel de kokmam. Ama sevecen bir koca olacağıma söz veriyorum. Evde tamir işlerinden iyi anlarım ve bijon anahtarı ya da dübel lazım olursa—"

"Öğk," dedi Afrodit yutkunarak.

"Eh, bence yeterli!" dedi Zeus. "Sizleri karı koca ilan ediyorum!"

Afrodit böylece Hephaistos'la evlendi ve Olimpos magazin dünyasında binlerce yıl boyunca sürecek *Afrophaestus* dönemi başlamış oldu.

Sonsuza dek mutlu mu yaşadılar?

HAHAHAHAHAAHAH. Hayır.

Afrodit kocasından mümkün olduğunca uzak durdu. Asla çocukları olmadı. Afrodit'in pek çok çocuğu oldu... Hephaistos dışında herkesten. Evlenir evlenmez savaş tanrısı Ares'le ilişkiye başladı ki bu, Olimpos'ta herkesin bildiği sırlardan biridir.

Kocasından habersiz fındık kırmadığı zamanlarda Afrodit'in tüm zamanı diğer tanrıları ve ölümlüleri perişan etmekle geçiyordu. Şey yani, onlara aşkın zevkini tattırıyordu canım!

Afrodit, güzelliğin, zevkin, tatlı dilin, beyaz dizilerin, ateşli aşk romanlarının ve (tabii ki) aşkın tanrıçası olarak Olimposluların arasında yerini aldı. Seyahat etmesi gerektiğinde kar beyaz bir güvercin sürüsünün çektiği altın bir araba kullansa da tanrılar savaşmaya gittiklerinde sevgilisi Ares'in savaş arabasına bindi ve hatta Ares adam öldürmekle meşgulken dizginleri tuttu.

Erote adı verilen, kanatlı minyatür aşk tanrıları ona eşlik ediyordu. Erotelerin lideri, Afrodit'in oğlu ve tetikçisi, fiziksel çekimin tanrısı Eros'tu. Birinin deliler gibi âşık olmasını istediğinde Afrodit, Eros'u yollar ve garibanı büyülü bir okla vurdurturdu. Sonraları Eros'a Kupido denmeye başlandı. Halen onu ucuz Sevgililer Günü vitrinlerinde görebilirsiniz. Aptal bir tipi olabilir ama Afrodit onu peşinize bir taktı mı işiniz bitti demektir. *Herhangi bir insana* âşık olabilirsiniz.

Afrodit sizi severse çekici ve iyi kalpli birine âşık olmanızı sağlar. Kızdıysa tanıdığınız en sevimsiz insana, bir oyuncak köpeğe hatta bir telefon direğine âşık olabilirsiniz.

Afrodit'in en sevdiği oyun, insanları karşılıksız aşka sürüklemekti. Bunun en eğlenceli şey olduğunu düşünüyordu. Daha önce birinden

hoşlandıysanız ve o sizi fark etmediyse bilin ki bu Afrodit'in başının altından çıkmıştır. Sanırım tanrıça bu şekilde insanların ona daha çok dua edeceğini düşünüyordu: *Ah, lütfen beni fark etsin! Sana güzel bir kutu çikolata adayacağım, söz veriyorum!*

Aslında Antik Yunan'da çikolata yoktu, Afrodit de elmayı severdi. Elma onun kutsal meyvesiydi, belki tıpkı onun gibi güzel ve tatlı olduğu içindir. (Burada öğürüyorum, not edin.)

Bundan başka düzinelerce kutsal bitkisi ve hayvanı vardı ve bazıları mantıklı olsa da bazıları son derece abuk sabuktu. Çiçeklerinden biri gülдü, zaten gül hâlâ bu yüzden romantik bir hediyedir. Papatyaları severdi ve bir de... sıkı durun... marul severdi. Aynen. Bu son derece romantik lifli bitki Afrodit'in kutsal salata malzemesiydi. Gerçi bunun bir hikâyesi var, ona birazdan geleceğiz. Ancak günün birinde Sezar salatası yerken ağzınıza marul attığınızda içiniz bir hoş olursa sebebini biliyor olacaksınız.

Afrodit'in kutsal taşı inciydi. Aynı kendisi gibi denizden çıktığı için.

En sevdiği hayvanlar tavşan (çünkü deli gibi bebek yaparlar!) ve kazdı. Bazı resimlerde Afrodit'i bir kaza binmiş şekilde görebilirsiniz.

Neden mi kaz? Bilmiyorum. Ama Afrodit üstüne bindiğine göre *büyük* bir kaz olmalı.

Tek bildiğim, Afrodit'i bir kazın tepesinde görsem gülmekten ölürdüm. Sonra muhtemelen beni lanetlerdi ve ben de '72 model bir İmpala'ya falan âşık olurdum.

Afrodit popüler bir tanrıçaydı çünkü herkes hayatında aşk ister. Ancak ölümlülerle ya da tanrılarla o kadar iyi geçindiği söylenemezdi.

Örneğin bir seferinde herkes dokuma yeteneğini övdüğü için Athena'yı kıskandı.

Afrodit, kendisinden başka birinin spot ışıkları altında olmasından hiç hazzetmezdi.

"Hah, dokuma da neymiş," dedi Afrodit. "İstesem âlâsını yaparım."

"Gerçekten mi?" Athena gülümsedi. "Yarışalım mı?"

Athena'yla Afrodit arasındaki dokuma yarışmasını duymadınız mı hiç? Şaşırmadım çünkü korkunç bir yarışmaydı. Hatta bir felaketti.

Aşk tanrıçasının dokuma hakkında en ufak bir fikri yoktu. O güne dek iki elini beladan başka bir şeye bulaştırmamıştı.

Athena harika bir duvar halısı dokurken Afrodit ipe dolanmayı, ayağını tabureye sıkıştırıp kafasını tezgâha geçirmeyi başardı.

Kocası Hephaistos kurtulmasına yardımcı olurken "Ben dokuma sevmem zaten!" dedi.

O günden sonra Afrodit diğer tanrıçaları eleştirmemeye karar verdi. Hatta bazen onlara *yardım* bile etti.

Büyülü kemerinden bahsetmiştim, değil mi? Buna bazen kuşak dendiği de olur çünkü tanrıça, erkekler büyülendiklerini anlamasınlar diye bunu elbisesinin altından bağlıyordu. Ama onun kuşağı sarkmış yağları toparlayan çirkin korselerden falan değildi. Afrodit'in kemeri, üzerine kur yapan, âşık ve güzel işlerle meşgul güzel insanlar nakşedilmiş, narin bir kumaştı. (Elbette bu nakışı Afrodit işlememişti, o yapsaydı anaokulu projesine benzerdi.)

Her neyse, Hera bir keresinde bu kemeri ödünç almak istedi. İkisinin arasının pek iyi olmadığını düşünürsek iyi cesaret.

"Ah, sevgili Afrodit," dedi Hera. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Afrodit tatlı tatlı gülümsedi. "Tabii ki kayınvalideciğim! Benim için yaptığın onca şeyden sonra lafı mı olur? Senin isteklerini nasıl geri çeviririm?"

Hera'nın gözü seğirdi. "Süper. Senin şu büyülü kemerini ödünç isteyecektim."

Afrodit eğilerek Hera'ya yaklaştı. "Yakışıklı bir ölümlü mü var?"

"Hayır!" Hera öfkeden kızardı. O evliliğin tanrıçasıydı. Kocasını asla aldatmazdı! Kendini sakinleştirmeyi başardı. "Yani... hayır, tabii ki hayır. Zeus'la tartıştık. Beni *asla* dinlemiyor, benimle aynı odada bile durmuyor. Şu kemeri takarsam—"

"Karşı konulmaz olursun!" dedi Afrodit. "Ah, sevgili kayınvalideciğim, yardım için bana gelmiş olman ne güzel. Bir süredir sana bir iki güzellik sırrı vermeyi düşünüyordum ama haddimi aşmak istemedim. Ağırbaşlı bir tanrıça olmak zor olsa gerek... ağırbaşlı *görünmüyorsan* yani."

Hera dişlerini sıktı. "Ya evet... Peki kemer?"

Afrodit, Hera'ya büyülü aşk kemerini verdi ve Hera da kolayca Zeus'la barıştı. Homeros'un dediği üzere Zeus'un "beynini kandırdı." Şahsen ben beynimin kandırılmasından hiç hoşlanmam. Zeus için üzüldüyseniz de üzülmeyin.

Zeus *bile* Afrodit'ten yardım istedi ki bu hiç de güzel ya da sevgi dolu bir amaç için değildi.

İnsanlığın ilk günlerinde Titan Prometheus'un insana ateşi verdiğini hatırlıyorsunuz, değil mi? Zeus, Prometheus'u dağa zincirleyip yanına da karaciğer yiyen bir kartalı yoldaş olarak göndererek cezalandırmış olsa bile hâlâ Titan'a çok kızgındı.

Cezalandıracak başka insanlar arayıp duruyordu. Sonra şuna karar verdi: "Ne yapacağımı buldum. *Herkesi* cezalandıracağım. Ateş hediyesini kabul ettikleri için *tüm* insanlar cezalandırılacak. Ve bunu da öyle sinsi bir şekilde yapacağım ki başlarına gelenler için beni suçlayamaya-

caklar. Öyle bir yapacağım ki suç Prometheus'un ailesinin üstüne kalacak... İntikamını böylece daha da zevkli olacak!"

Meğer Prometheus'un Epimetheus adlı bir erkek kardeşi varmış ve bu arkadaşın da kafası pek çalışmıyormuş.

Zeus, Prometheus'u işkence diyarına göndermeden önce kardeşini uyarmış. "Epimetheus, dik dur. Zeus muhtemelen sırf benim akrabamsın diye seni de cezalandıracaktır. Tanrılardan hiçbir hediye kabul etme!"

"Dik mi durayım? Ama benim zaten kamburum yok ki?" demiş Epimetheus. "Ben hep dik dururum."

"Sen umutsuz vakasın," diye homurdanmış Prometheus. "Sen dikkatli ol yeter! Benim gitmem gerek. Bir kaya ve bir kartalla bir işim var..."

Nihayetinde Zeus, Epimetheus'a bubi tuzaklı bir hediye göndermeye karar verdi. Epimetheus'un hediye paketini açmasını sağlayabilirse bir sürü iblis içinden fırlayacak ve insanların başına bela olacaktı. Bunun üzerine insanlar her zamanki gibi kâhinden yardım isteyeceklerdi. Kâhin de şöyle diyecekti: "Ay bunlar hep Epimetheus'un suçu." Zeus da zevkten dört köşe olacaktı.

Ancak sorun şu ki Epimetheus bir türlü hediye kabul etmiyordu. Kardeşinin uyarısını unutmamış ve tanrılardan ve yabancılardan hediye kabul etmemeyi adet edinmişti. Zeus, Hermes ile birlikte Epimetheus'un evine şekerlemelerden bir mesaj gönderdi. İşe yaramadı. Hephaistos kablo tv elemanı kılığına girip Epimetheus'un evine tüm spor kanalları dâhil bedava HDTV bağlamaya çalıştı. Epimetheus onu da geri çevirdi.

Zeus sonunda çileden çıktı ve diğer tanrılara dert yanmaya başladı. "Şu Epimetheus denen herif. Aptal bir hediyeyi artık kabul etsin, açsın ve insan ırkına ölüm ve ıstırap getirecek iblisleri açığa çıkarsın istiyorum! Çok mu şey istiyorum? Adam acayip inatçı! Bir fikri olan var mı?"

Tanrılar tahtlarında huzursuzca kıpırdandılar.

Sonunda Afrodit konuştu: "Lord Zeus, belki farklı bir yaklaşım denemelisiniz... *hiçbir* erkeğin reddedemeyeceği bir şey..."

"Bedava kablo tv'yi denedim ama!" dedi Zeus. "Bütün spor kanalları da dâhildi hem."

"Hayır efendim." Afrodit kirpiklerini kırpıştırdı. "Ben *aşktan* bahsediyorum. Belki Epimetheus'un bir kadına ihtiyacı vardır. Evine bir kadın yerleştirirseniz belki hediyeyi *o* kabul eder. Bu iş doğru planlanırsa—"

"Bu fikre bayıldım!" Aslına bakılırsa Zeus, Afrodit'in söylediklerinin tek kelimesini bile duymamıştı. Tanrıçaya bakıp bakıp içinden "Vay be ne kadar güzel," falan demekle meşguldü. Fakat diğer tüm tanrılar kafalarıyla onaylamaktaydı, bu yüzden Zeus planın mantıklı olması gerektiğini düşündü.

Zeus, Afrodit'in söyledikleri doğrultusunda sıfırdan mükemmel bir kadın yarattı. Hephaistos kil ve beden için gereken diğer teknik malzemeleri sağladı. Athena kadına zekâ ve merak bahşetti. Ancak en önemlisi, Afrodit bu karışıma kadını karşı konulmaz yapacak güzelliği ve cazibeyi kattı.

Kadına Pandora adını verdiler ki bu sözcük aşağı yukarı *tüm yetenekler* ya da *mükemmel paket* anlamına gelir. Bazı hikâyelerde Pandora'nın *ilk kadın* olduğu, ondan önceki tüm insanların erkek olduğu söylenir. Doğru mudur bilemem. Ancak bu bana biraz sıkıcı geliyor. Her neyse, kadın on üzerinden ondu. Afrodit öyle olduğundan emin olmak istedi. Pandora, fesatlık için tanrıların en gelişmiş silahı oldu çıktı.

Tanrılar Pandora'yı Epimetheus'un kapısının önüne bıraktılar ve zili çalıp kıkırdayarak kaçıştılar. Epimetheus kapıyı açınca kendisine gülümsemekte olan bu güzel kadını gördü.

"Merhaba, ben Pandora ve seni seviyorum," dedi Pandora. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Epimetheus.

Prometheus'un uyarısını unutmuştu bile. Bu muhteşem kadın pis bir oyunun parçası olacak değildi ya!

Epimetheus'la Pandora "yıldırım nikâhı" demeniz kadar sürmeyecek bir sürede nişanlandılar.

Törene tanrılar davetli değildi ama Afrodit bir hediye gönderdi. Hediye Pandora'ya gönderildiğinden Epimetheus bunu reddedemedi.

Hediye, büyük bir saklama kavanozu olan seramik bir *pithos*'tu. Ağzında bir tıpası, tutacağında da beyaz, ipek bir kurdelesi vardı.

"Hayatım, şuna bak!" dedi Pandora. "Zeytin yağımızı bunda saklarız!"

Epimetheus homurdandı, hâlâ bir şeylerden şüphelenmekteydi. "Yerinde olsam açmazdım."

"Kocan haklı." Afrodit samimi bir şekilde kafasını salladı. "Yapma Pandora. Bu kavanoz sadece süs. Onu *asla* açma. İçinde ne olduğunu bilmek istemezsin."

Afrodit gittikten sonra merak Pandora'nın içini kemirmeye başladı. Bir suçu yoktu, kadın meraklı olacak şekilde *yaratılmıştı*. Kavanozu açmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Birkaç gün kendini tutmayı başardı ama bir sabah, kocası bahçedeyken kavanozun önüne oturdu ve ona bakmaya başladı. İçinde ne olabileceğini düşünüyordu. Tanrılar neden ona bir hediye gönderip asla açmamasını tembihlemişlerdi ki? Bu çok saçmaydı!

"İçinde ne olduğunu görmem gerek," diye mırıldandı. "Ay, harika olacak!"

Tıpayı çekti.

Harika olmadı.

Zeus, kavanozun içine milyonlarca iblis tıkamıştı. Birden içeriden fırlayıp dünyaya yayıldılar, insanların başına ıstırap, hastalık, tırnak batması, açlık, ağız kokusu ve ölüm gibi dertler açtılar. Birden insan olmak beş dakika öncesine nazaran çok korkunç bir şey olmuştu ki *zaten* hayat kolay değildi. İnsanlar muhtemelen kederden kendilerini öldürürlerdi –ruh hastası Atinalı prensesler gibi uçurumdan atlarlardı– ama neyse ki kavanozun içinde tek bir *iyi* ruh kalmıştı. Zeus azıcık da olsa insafa gelmişti belki de. Umudun ruhu Elpis insanlara kaldı, böylece insanlar asla tamamen pes etmediler. Her zaman bir gün işlerin yoluna gireceğine inanıp durdular.

İnsanların neden bu kadar acı çektiklerini merak ediyorsanız her şey o aptal kavanoz yüzünden. Burada "Sağ ol be Pandora!" desek yeridir.

Eski günlerde yazarlar (ki hepsi erkekti), bu hikâyenin sonunda şöyle derlerdi: "Gördünüz mü? Bu hikâye kadınların baş belası olduklarını ispatlıyor! Hepsi onların suçu!"

Epimetheus'la Pandora. Adem'le Havva. Bu suçu üstüne atma oyunu uzun zamandır süregeliyor.

Pandora'yı neden meraklı olduğu ya da söylenenleri dinlemediği için suçluyoruz anlamıyorum. Kadın o kavanozu *açsın* diye yaratılmıştı... tanrılar tarafından.

Esas sorum şu: Afrodit ne yaptığını sanıyordu? Bu Pandora olayının kadınlara sonsuza dek pis bir leke gibi yapışacağını biliyorduysa neden bu oyuna onay verdi? Bana sorarsanız sonuçları umurunda değildi. Pandora'yı güzel yapmak istemişti. Diğer tanrıların yapamadığı bir şeyi yapabildiğini ispatlamak istemişti. Bu küresel bir felakete sebep olsa bile.

Sağ ol be Afrodit!

Dürüst olmak gerekirse yarattığı şeyler her zaman da kötü değildi.

Bir keresinde Afrodit, en sevdiği yer olan Kıbrıs'ta yaşayan Pygmalion adlı bir heykeltıraşa acıdı. Bu adam oranın kadınlarıyla ilgilenmiyordu çünkü hepsi kendisine karşı son derece kaba ve acımasızdı. Parası ve güzel bir atlı arabası olan herkesle çıkarlardı. Gerçek aşka inanmıyorlardı. Hatta pek çoğu Afrodit'in *var olduğuna* bile inanmıyordu ve bu da Pygmalion'u çok sinirlendiriyordu. Ruh eşini henüz bulamamış olsa da Pygmalion 'memleketinin' tanrıçasıyla gurur duyuyordu. Herkesin mutlaka bir yerlerde bir eşinin olduğuna yürekten inanıyordu.

Pygmalion boş zamanlarında fildişinden insan boyutunda bir Afrodit heykeli yaptı, çünkü Afrodit onun için ideal kadındı.

Heykel o kadar güzel oldu ki gözleri yaşardı. Pygmalion'a göre diğer tüm kadınlar bu heykelin yanında son derece çirkindi.

Ah, neden böyle bir kadın bulamıyorum! diye hayıflandı. Gerçek olsaydı nazik, kibar ve muhteşem bir kadın olurdu, aynı Afrodit gibi!

Sanırım Afrodit'in gerçek kişiliğinden haberdar değildi.

Yıllık Afrodit Şenlikleri zamanı geldiğinde Pygmalion tanrıçanın tapınağına gitti ve ona güller ve incilerden oluşan koca bir adak adadı (belki marul da adamıştır, bilemem).

Gerçek dileğini dilemeye çok utanıyordu: fildişi heykelle evlenmek. Bunun aptalca olduğunu biliyordu. Bir heykelle evlenemezsiniz! Bunun yerine şöyle dua etti: "Ah, Afrodit, izin ver senin kadar muhteşem, atölyemdeki fildişi heykel kadar güzel bir kadın bulayım!"

Afrodit ta Olimpos Dağı'ndan bu duayı işitti. Derin bir iç geçirdi. "Ah, *ne* tatlı!"

Pygmalion eve döndüğünde uzun süre fildişi heykele baktı. Yavaş yavaş içinde heykeli öpme arzusu uyandı.

"Çok saçma," dedi kendi kendine. "Bu sadece bir heykel."

Ama elinde değildi. Kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra heykele doğru bir adım atıp tam dudaklarından onu öptü.

Şaşırtıcı bir şekilde heykelin dudakları sıcaktı. Pygmalion heykeli tekrar öptü ve geri adım atınca bir baktı ki artık karşısında bir heykel yok. Kanlı canlı, nefes alan bir kadın vardı onun yerinde, üstelik o kadar güzeldi ki Pygmalion'un yüreği sızladı.

"Seni seviyorum!" dedi kadın.

Pygmalion kendine geldikten sonra bu mükemmel kadına evlenme teklifi etti. Evlenip çoluk çocuk sahibi oldular ve ömürlerinin sonuna kadar mutlu mesut yaşadılar.

Ancak işin garip yanı ne biliyor musunuz? Hikâyelerde kızın isminin ne olduğu yazmaz. Muhtemelen şimdi Afrodit olsa şöyle derdi: "Aman, ne önemi var canım! *Bana* benziyordu. Bilmeniz gereken tek şey bu!"

Olldu.

Yani Afrodit için varlığı ayrı, yokluğu ayrı dert olan Olimposlulardan biriydi diyebiliriz. Zaman zaman tanrılara ve insanlara yardım ediyordu ama milletin başına bir sürü de çorap örüyordu.

Zeus'a bir ara artık onun her şeye karışmasından fenalık geldi. Ölümlü kadınlarla girdiği tüm ilişkilerden Afrodit'i sorumlu tuttu ki bu suçu kendinde aramasından çok daha kolay oldu tabii.

Tahtında oturup kendi kendine homurdandı. "Aptal aşk tanrıçası ne olacak, karımla başımı gene derde soktu! Afrodit milleti en uygun olmayan zamanlarda *birilerine* âşık ediyor. Ben *onu* alt tabakadan bir ölümlüye âşık edeyim de görsün gününü."

Bu fikir Zeus'a kendini çok daha iyi hissettirdi. Afrodit'e büyü yaptı.

Nasıl yaptı bilmiyorum. Belki nektarına bir şey atmıştır ya da şimşeğiyle elektro-şok vermiştir. Artık ne yaptıysa Afrodit'i Ankhises adlı bir ölümlüye sırılsıklam âşık etti.

Ankhises yakışıklı bir adamdı ama yalnızca bir çobandı, bu yüzden Afrodit birkaç gömlek üstüydü. Ancak Afrodit bir gün Olimpos'tan aşağı bakarken çimlerin üstüne uzanmış keyif yapıp koyunlarına göz kulak olan bu adamı gördü ve zil zurna âşık oldu.

"Ah, yüce ben aşkına!" dedi. "Çobanlar çok yakışıklılarmış! Bunu nasıl daha önce fark etmedim? Bu çobanla tanışmalıyım, hem de *hemen*!"

Oğlu Eros'u elçi olarak kullanmayı düşündü. Belki Eros, Ankhises'e şöyle yazan bir not ulaştırabilirdi: AFRODİT'TEN HOŞLANIYOR MUSUN? __EVET __HAYIR

Ama sonra bundan vazgeçti. Ankhises bir tanrıçayla çıkmaktan korkabilirdi. Daha da kötüsü, gerçek formunda karşısına çıkarsa adamcağızın ödünü koparabilir ya da kazara onu öldürebilirdi. Zavallıcığın ya kalbi dururdu ya da küle dönerdi. İlk buluşmaları mahvolurdu.

Ölümlü bir genç kız kılığına girmeye karar verdi.

Güzel bir banyo yaptı, ipek bir elbise giydi ve çiçekli bir parfüm sıktı. Uçarak yeryüzüne indi ve *Lal la laaa, en güzel kıyafetimle koyun merasında* yürüyorum, ne var canım? der gibi Ankhises'in yanına gitti.

Afrodit'i görünce Ankhises'in gözleri yuvalarından fırladı. "Vay be. Sen bir tanrıça olmalısın. Hangisisin? Athena mı? Artemis mi? Yoksa Afrodit mi?"

Tanrıçanın yanakları kızardı. Tanındığı için memnun olmuştu ama tanrıça olduğunu kabul etmedi. "Hayır, şapşal. Sadece son derece güzel bir ölümlü kızım. Şuradan yürüyordum bir an *Oha*! falan oldum. *Bu Ankhises değil mi?* Senin hakkında çok şey duymuştum!"

Ankhises gözlerini kırptı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki gerçekten! Evlenmeliyiz biz!"

Ankhises'in bu işin içinde bir iş olduğunu anlaması gerekirdi. Normalde muhteşem kızlar yoldan geçerken onu görüp evlenme teklifi etmezlerdi. Ama Ankhises yalnız bir adamdı ve ailesi evlenmesi için sürekli baskı yapıyordu. Bu kadını eve götürürse kim bilir ne kadar mutlu olurlardı!

"Tabii neden olmasın," dedi. "Seni ailemle tanıştırayım. Şurada hemen ileride oturuyorlar."

Günler günleri kovaladı. Ankhises ölümlü kadınla evlendi ve muhteşem bir balayı geçirdiler.

Sonra bir sabah Afrodit gözlerini açtığında Zeus'un büyüsü etkisini yitirmişti. Ne yaptığını fark etti ve inanılmaz utandı. Alt tabakadan ölümlülerle evlenecek biri değildi o! Bunu ancak o, *diğer* tanrılara yapardı!

Alelacele giyinip sandaletlerini bağlarken Ankhises uyandı. Gelininin ışıldadığını fark etti.

"Ee... hayatım?" dedi. "Bir tanrıça olmadığından emin misin sen?"

"Ah, Ankhises!" dedi Afrodit. "Çok üzgünüm! Büyülenmiş olmalıyım. Yoksa senin gibi birine hayatta âşık olmazdım."

"Eüü, sağ ol be."

"Sorun sende değil. Bende! Bir ölümlüyle evlenemem ben. Eminim anlayış gösterirsin. Ama üzülme. Çocuğumuz doğduğunda—"

"Çocuğumuz mu?"

"Ay, evet," dedi tanrıça. "Ben aşırı doğurganımdır. Hamile olduğumdan eminim. Çocuk erkek olacak. Beş yaşına kadar onu ben büyüteceğim, sonra da sana getireceğim. Halkına harika bir prens olacak ve seni çok gururlandıracak. Yalnız sen kimseye annesinin gerçek kimliğini

açık etmeyeceğine dair söz ver!"

Ankhises söz verdi. Terk edilmiş olmaktan ve boşanmaktan dolayı biraz asabı bozuldu ama Afrodit'in sırrını tuttu. Beş yıl sonra oğlu Olimpos'tan geldi. Adı Aeneas'tı ve gerçekten de Truva şehrine muhteşem bir prens oldu. Daha sonra Truva düştü, Aeneas da İtalya'ya yelken açtı ve yeni bir halkın ilk lideri oldu. Bu halk kendilerine Romalılar dedi.

Ankhises'e gelince, artık yaşlandığı bir gün, dikkatsiz bir anında arkadaşlarıyla içerken Aeneas'ın annesinin aslında Afrodit olduğun sırrını ağzından kaçırdı.

Dedikodu yayıldı. Aşk tanrıçası rezil oldu. Zeus'a söylendi. "Bu en baştan beri senin hatandı!"

Zeus işleri yoluna koymak için şimşeğini çıkardı ve sözünü tutmadığı için Ankhises'i küle döndürdü.

Bir mutlu son daha!

Peki, Afrodit bu olaydan sonra ölümlü erkeklere tövbe etti mi dersiniz?

Etmedi dediyseniz bu işleri öğrenmeye başlamışsınız demektir.

İşte onun hakkında bir hikâye daha. Bu hikâye Afrodit'in kendi lanetinin gelip kendini nasıl vurduğunu anlatır.

Smyrna adında bir Yunan prensesi vardı ve bu prenses Afrodit'e tapınmayı reddediyordu. Tanrıça da bu duruma o kadar kızdı ki Smyrna'yı lanetleyip... bilin bakalım ne yaptı? O kadar korkunç ve iğrenç ki detaylı bir şekilde anlatamayacağım.

Smyrna'nın çok, ama çok fena bir şekilde hamile kaldığını söylemekle yetineyim. O kadar fena bir durumdu ki kral babası öğrenince "Seni geberteceğim! Seni geberteceğim!" diye bağırıp kılıcını sallayarak kızını ormanda kovaladı.

Smyrna tanrılara yakardı. "Lütfen yardım edin! Bu benim suçum değil! Beni kurtarın! Beni görünmez yapın!"

Tanrılar bunu yapmadılar ama kızı bir sakız ağacına çevirdiler. Smyrna çok müteşekkir olmuştur eminim.

Dokuz ay sonra ağaç ikiye ayrıldı ve bir erkek bebek dışarı çıktı. Afrodit ormandan gelen bir bebek ağlaması duyunca bir parça suçluluk hissetti. Aşağı inip bebeği kucakladı. Bebek o kadar tatlıydı ki onu yanına alıp gizlice büyütmeye karar verdi.

Peki, neden gizlice? Afrodit kıskanç bir tipti. Çocuk dünya tatlısıydı. Çocuğun sevgisini kimseyle paylaşamazdı. Ancak bebekler aşırı emek istediklerinden ve Afrodit'in de çok yoğun bir sosyal programı olduğundan, kısa sürede bebekle *her dakika* ilgilenemeyeceğini anladı.

Bir bebek bakıcısı olarak birisine güvenmesi gerektiğine karar verdi. Yeraltı'nın tanrıçası Persephone'yi bu iş için seçti. Biraz tuhaf bir seçim gibi gelebilir ama Persephone, Erebos'ta yaşıyordu, böylece Olimpos'ta kimse bebekten haberdar olamazdı. Persephone de bayağı yalnızdı. Onu neşelendirecek şirin bir bebeğin olması fikri çok hoşuna gitmişti. Afrodit de Persephone'nin bir tehdit oluşturmayacağını düşünmüştü –yani lütfen ama! Onun saçını gördünüz mü hiç? Kılık kıyafetini? Afrodit hayatta onu kıskanmazdı.

Bebeğe Adonis adını verdi ve onu bir sandığa koydu, bu sandık kuvöz görevi görecekti. (Bir sandıkta bebek hikâyesi daha. Buna neden böyle takılır bilmiyorum ama siz bebekleri sandıklara KOYMAYIN. İşe yaramıyor.) İki tanrıça bebeğin velayetini üstlendi ve bebeği bir Afrodit'in Kıbrıs'taki gizli mekânına götürdüler, bir Persephone'nin Yeraltı'ndaki sarayına. Adonis büyüme çağında ev ödevini ve spor ayakkabılarını nerede bıraktığını bir türlü hatırlayamadı.

Nihayetinde büyüdü ve yakışıklı bir adam oldu.

Hayır, bu haksızlık olur. Adonis, gelmiş geçmiş en yakışıklı adam olup çıktı. Neye mi benziyordu? Bilmiyorum. Erkeklere o kadar dikkat etmem. Gözünüzün önüne en havalı, en şık, en yakışıklı Hollywood ünlüsünü getirin. Adonis işte ondan bile daha yakışıklıydı.

Bir gün –hatta aynı anda– Afrodit'le Persephone, Adonis'in artık bir çocuk olmadığını fark ettiler. Adonis potansiyel bir sevgiliydi. İşte kavga da böyle başladı.

"O benim," dedi Persephone. "Onu çoğunlukla ben büyüttüm."

"Hayatta olmaz!" dedi Afrodit. "Onu ağacın dibinde *ben* buldum! Hem *besbelli* benden daha çok hoşlanıyor. Değil mi tatlım?"

Adonis yutkundu. "Eee..."

Doğru bir cevap yoktu. Yani, *siz* olsanız kimi seçerdiniz ki? Afrodit yeryüzündeki en güzel tanrıçaydı ama o... Afrodit'ti. Herkes onunla birlikte olmak istiyordu ve eğer sevgilisi olursanız yeryüzündeki bütün erkekler sizden nefret ediyordu. Hem Afrodit sadakatiyle de ünlü biri değildi.

Persephone kendi çapında güzel bir tanrıçaydı, özellikle yeryüzüne çıktığı ilkbaharda. Ancak Yeraltı'nda geçirdiği yıllar onu soğuk ve bir parça korkutucu kılmıştı. Nadiren ölümlülere âşık olurdu. Adonis'i kesinlikle seviyordu ama Adonis, onun sevgilisi olmak demek Erebos'ta hayaletler ve zombilerle çevrili karanlık bir sarayda yaşamak demekse bundan pek emin değildi. Hem Hades'in de buna onay vermeyeceğinden bayağı emindi.

"Be-ben seçim yapamıyorum," dedi Adonis. "İkiniz de harikasınız."

Bunun üzerine tanrıçalar Adonis'i Olimpos Dağı'na çıkarıp Zeus'tan sorunu çözmesini istediler.

Zeus'un gözleri parladı. "Çok şanslı bir herifsin Adonis," dedi.

Adonis kendini pek şanslı hissetmiyordu. Kendini bir doğum günü partisindeki bir yığın aç çocuğun önündeki son pasta dilimi gibi hissediyordu. Yine de endişeyle başını salladı. "Evet efendim."

"Çözüm basit," dedi Zeus. "Devremülk!"

Afrodit kaşlarını çattı. "Devremülk sevgili mi olur?"

"Tabii ki olur!" dedi Zeus. "Adonis senenin üçte birini seninle, üçte birini Persephone'yle, üçte birini de yalnız başına geçirecek ve canının istediğini yapacak." Zeus hafifçe Adonis'in omzuna vurdu. "Erkek adamın arada bir dinlenmesi gerekir, değil mi kanka?"

"E-evet sanırım öyle... kanka."

Zeus'un ifadesi kararttı. "Evrenin efendisine *kanka* denmez. Bunun dışında sorun çözüldü sanırım."

Plan bir süre işe yaradı ama Persephone'nin vardiyası genellikle kışa denk geliyordu ve Adonis de Yeraltı'ndan hoşlanmıyordu; bu yüzden payına kötü bir zaman dilimi düşmüştü. Hades ne zaman kapıyı çalsa dolaba ya da yatağın altına saklanmak zorunda kalıyordu çünkü Hades'in Persephone'nin sevgilisinden haberi yoktu.

Nihayetinde Afrodit tatlı dili ve cazibesiyle Adonis'i kaptı. Senenin Adonis'e ait olan üçte birlik kısmını da kendisiyle geçirmesi için onu ikna etti. Böylece üçte *ikilik* dilim onda olacaktı ve Persephone'ye hava atıp kim daha iyi bir tanrıçaymış gösterebilecekti. Bir süreliğine de olsa Afrodit'le Adonis mutlu bir çift oldular. Hatta bir çocukları bile oldu: Beroe adlı bir kız.

Peki, ilişki nasıl sona erdi? Korkunç bir şekilde tabii ki.

Adonis, Afrodit yokken hep yaptığı gibi bir gün ormanda avlanıyordu. Köpekleri bir hayvanın kokusunu alınca fırladılar. Adonis mızrağıy-

la peşlerinden gitti. Köpeklere yetiştiğinde nefes nefese kalmış ve bitap düşmüştü.

Ne yazık ki köpekleri bir yabandomuzunu köşeye sıkıştırmışlardı ki yabandomuzu karşınıza çıkabilecek en sevimsiz, en vahşi hayvanlardan biridir. Kimi hikâyelerde domuzu oraya Ares'in koyduğunu söylenir. Bu çok mantıksız değil çünkü yabandomuzu Ares'in kutsal hayvanıdır ve Ares aynı zamanda Afrodit'in tanrı sevgilisidir. Bazı hikâyelerde de yabandomuzunu Adonis'in yoluna av tanrıçası Artemis'in çıkardığı söylenir. Ya da belki de Persephone'dir, kıskançlık ve kuyruk acısı sebebiyle bunu yapmıştır. Aslında herhangi bir tanrı olabilir bunu yapan çünkü daha önce dediğim gibi, Afrodit'in sevgilisiyseniz herkesin sizden nefret etmesi kaçınılmazdır.

Neyse ne, yabandomuzu Adonis'e saldırdı ve uzun dişlerini aklınıza gelebilecek en acı veren yere sapladı ki bu, Adonis kan kaybından ölmüş olmasa bayağı komik olabilirdi.

Kısa bir süre sonra Afrodit güvercinlerin çektiği arabasıyla olay yerine geldi. Adonis'in cansız bedenini görünce hemen yanına koştu.

"Olamaz!" diye haykırdı. "Ah, benim yakışıklı sevgilim! Ölüyken bile muhteşem görünüyorsun!"

Adonis'in cesedini bir marul tarlasına yatırdı ve marul da bu yüzden kutsal bitkisi oldu. Yunanlılar marula "ölü adamın yiyeceği" dediler. Çok fazla marul yerseniz kayıtsız biri olup çıkacağınıza, aşkı yaşayamayacağınıza inanırlardı, tıpkı Adonis gibi.

Her neyse, Afrodit, Adonis'in üstüne nektar serpti ve beden kan kırmızı çiçeklere dönüştü. Bu çiçeklere anemon ya da dağ lalesi adı verildi, anemon, Yunanca *rüzgârlar* anlamına gelen *anemoi* sözcüğünden gelir. Ne zaman rüzgâr esse kırmızı taç yaprakları savrulur ve Afrodit'e

Adonis'in kokusunu hatırlatan güzel bir koku yayar.

Afrodit tam bir gün Adonis'in yasını tuttu. Sonra tanrı sevgilisi Ares'e döndü –muhtemelen bütün bu olayın sorumlusu olan tanrıya yani.

Afrodit ona kızmış mıydı? Hayır. Ares öyle biriydi.

Ares'le tanışmak isterseniz bir sonraki bölümde yer alıyor. Yanınıza kurşun geçirmez yelekle tüfek almayı unutmayın. Ares kimsenin gözünün yaşına bakmaz.

ADAM GİBİ ADAMIN ADAM GİBİ ADAMI ARES

Ares o herif.

Harçlığınıza el koyan, serviste sizinle alay eden, soyunma odasında pis el şakaları yapan herif. Top oynarken kasten milletin ayağını kıran, her sınavda zayıf alan ama yine de tuvalette küçük sınıflarla dalga geçerken çok komik olduğu için son derece popüler olan herif.

Zorbalar, gangsterler ve serserilerin bir tanrısı varsa bu Ares'tir.

Doğar doğmaz annesiyle babası kendisinin tam bir baş belası olduğunu anladılar. Hera'yla Zeus onu sevmek istediler, çünkü ilk bebekleriydi. Ancak şirinlik yapıp *agucuk gugucuk* demek yerine bebek doğar doğmaz yumruklarını sallamaya başladı.

Hera, görmesi için onu Zeus'a uzatırken kucağında zor tutuyordu. "Lordum," dedi, "yeni doğan oğlunuz."

Zeus uzanıp bebeğin çenesini gıdıklamak istedi. Ares iki eliyle babasının parmağını yakalayıp burktu. *KIRT!* Minik göğsünü yumruklayıp "RÖRÖRÖRÖÖ!" diye haykırdı.

Zeus, tuhaf bir şekilde bükülmüş olan ölümsüz parmağına baktı.

"Ne diyeceğim... bence biz bu çocuğa bir dadı tutalım."

"İyi fikir," dedi Hera.

"İri yarı, kuvvetli bir dadı ama. Sonsuz sabrı ve... özel sağlık sigortası olan biri."

Thero adlı bir kadını bakıcı olarak tuttular. Thero dağ nimfası falan olsa gerekti çünkü iri yarı, güçlü kuvvetli bir kadındı ve hiçbir şeyi umursamıyordu. Ares'i, Yunanistan'ın kuzeyindeki karlı, dik kayalıklı ve savaşçı kabilelerin yaşadığı Trakya'ya götürdü. Bebek bir savaş tanrısı için burası mükemmel bir yerdi.

Ares bebekken ne emziği için ne de biberonu için ağladı. Ares kan istiyordu. Çok küçük yaşlarda kuşlara taş atıp onları öldürmeyi öğrendi. Böceklerin kanatlarını koparark el becerilerini geliştirdi. Çiçekleri ve minik hayvanları eze eze yürümeyi öğrenirken kahkahalar attı. Bütün bunlar olurken Thero bir kayanın üzerine oturur, Olimpos dedikodularıyla magazin haberlerini okur ve "Sessiz ol küçük ruh hastası!" diye bağırırdı.

Ah, güzel günler.

Nihayet Ares büyüdü ve Olimpos konseyindeki yerini almak üzere Olimpos Dağı'na gitti. Tabii ki savaş tanrısı oldu (dostane bir uyarı: kendisine *God of War* oyunundaki herif sen misin diye sormayın sakın yoksa kolunuzu koparıp sizi bizzat o kolla döver). Savaşın yanı sıra şiddetin, kana susamışlığın, silahların, haydutların, yağmanın, şehirleri dümdüz etmenin ve ailece seyahatlerin tanrısı oldu.

Gücün ve erkek cesaretinin de tanrısıydı ki bu bayağı komiktir çünkü bir başka tanrıyla bire bir kapıştığı bir iki seferde ödleklik edip kaçmıştır. Sanırım zorbaların genel huyu bu. Fırtına devi Typhoeus çıkıp geldiğinde ilk kaçan tanrılardan biri Ares'ti. Bir başka seferinde de Truva

Savaşı'nda Yunanlı bir ölümlünün mızrağını böğrüne yemişti. Öyle bir kükremişti ki millet on bin adam öldü sandı. Sonra koşa koşa Olimpos Dağı'na geldi ve salya sümük ağlayarak Zeus'a "Haksızlık ama bu! Haksızlık!" diye inledi.

Zeus çenesini kapamasını söyledi.

"Oğlum olmasaydın," diye gürledi göklerin tanrısı, "daha yıllar önce tanrılığını elinden alır seni bir köşeye fırlatıp atardım. Başımın belası mısın be!"

Olimpos ailesi böyle sevgi dolu bir aileydi işte.

Ara sıra korkaklık yapsa da Ares kızdırmak istemeyeceğiniz, kötü bir herifti. Savaşa giderken acımasız bir ışıkla parlayan altın bir zırh giyerdi. Gözleri alev alevdi ve savaş miğferini taktığında o kadar korkunç olurdu ki, bırakın savaşmayı, ölümlüler ona bakamazdı bile. En sevdiği silahı bronz mızrağıydı. Kalkanından her zaman kan ve iğrenç şeyler damlardı. Öyle dostane bir tipti.

Canı yürümek istemezse dört adet ateş üfleyen atın çektiği bir savaş arabasına binerdi. Phobos ve Deimos (Korku ve Panik) adlı iki oğlu genelde arabada yanında yer alır, atların dizginlerini tutarken hangimiz kaç adam ezeceğiz yarışı yapardı. Şu okçuları ezersen sana elli puan! Şu ihtiyara çarparsan yüz puan!

Ares'in kutsal hayvanının neden yabandomuzu olduğunu artık anlamışsınızdır. Yabandomuzu her şeye saldırır, öldürmesi neredeyse imkânsızdır ve *ciddi* öfke sorunları vardır.

Kutsal kuşlarından biri akbabaydı çünkü akbabalar savaştan sonra kalan leşleri yerler. En sevdiği sürüngen zehirli yılanlardı. Pek çok resimde Ares'in ya elinde bir yılan vardır ya da kalkanına yılan resmedilmiştir.

Ares'in kutsal çiçeği yoktu. Neden acaba?

Genellikle sevgilisi Afrodit'le takıldığı Olimpos'taki dairesinin yanı sıra Trakya dağlarında gizli bir kalesi vardı. Bu kale ilk kamyoncu barı olabilir.

Kale tamamen demirden yapılmıştı: siyah metal duvarlar, metal kapılar, koyu renk kuleler, sivri uçlu bacalar ve tüm pencerelerinde demir parmaklıklar olan bir iç kale. İçeri gün ışığı pek girmezdi, sanki o bile korkuyordu.

Koridorlar ve odalar sayısız savaştan kalan ganimetle doluydu. Bazılarına Ares kendi el koymuştu, bazıları ise ölümlü savaşçılar tarafından kendisine adanmıştı. Hindistan'ın tüm nüfusunu ortadan kaldırmaya yetecek kadar silah, on milyon kılıç ve kalkana sahipti, parçalanmış araba yığınları, fetih ekipmanları, eski bayraklar, mızraklar ve sayısız ok da cabası. O zamanlar kıyamet gününü bekleyen istifçi insanlarla ilgili bir TV programı olsaydı yapımcılar kesinlikle Ares'in kalesinde çekim yapmak isterlerdi.

Kalede çok değerli şeyler de vardı. Sadece silah koleksiyonunun değeri milyonlar olmalıydı. Ancak kale Fesatlık, Öfke, Tehdit, Trafik Terörü ve El Kol Hareketleri gibi küçük savaş tanrıları tarafından korunmaktaydı. Ares kapıya bir de uyarı asmıştı: KÖPEĞE DİKKAT ETMENİZE GEREK YOK. KALENİN SAHİBİ MANYAK!

Yunanlılar Ares'e pek tapınmazdı. Ona karşı hissettikleri, Zeus'tan farksızdı. Ares, Olimpos ailesinin bir üyesiydi. Ona tahammül etmeleri gerekiyordu. Bazen ondan korkuyorlardı. Ama ağlak ve sinir bozucu biri tipti ve her zaman birilerinin ölümüne sebep oluyordu.

Tamam, istisnalar vardı tabii. Sparta şehri örneğin. Spartalılar Ares'e *bayılıyordu*. E tabii, onlar Yunanistan'ın kahvaltıda çivi ve steroid yiyen herifleriydi, bu yüzden Ares'e tapınmaları bence son derece mantıklı.

Şehir merkezinde zincirlenmiş bir Ares heykeli bulunuyordu. Teoriye göre Ares'i zincirlerlerse tanrı onları asla terk edemezdi ve böylece Spartalılar da her zaman cesaret ve zafer sahibi olurlardı.

Ama yani. Savaş tanrısını zincire vurmak mı? Bu çok *manyakça*.

Spartalılar Ares'e insan da kurban verdiler ki zaten bu sayede Ares'le araları gayet iyiydi. Ancak bu durum Sparta turizmine büyük darbe vurmuş olabilir.

Ares'in büyüdüğü topraklar olan kuzeydeki Trakya'da ise ölümlüler ona bir kılıç formunda tapınıyordu. Belki bir kılıcın üstüne kaş göz çizip ona Arescik demişlerdir, kim bilir. Kesin bir bilgim yok. Koyun, inek ya da insan kurban etme zamanı geldiğinde kutsal kılıcı bileyip ortalığı kan gölüne çevirirlerdi.

Ares'in başka fan kulübü yok muydu peki? Vardı, Amazon krallığı. Amazon kültüründe kadınlar yönetimdeydi ve bu hanımefendiler nasıl savaşılacağını iyi biliyorlardı. İlk Amazonlar Ares'in melez kızlarıydı. Ares, Amazon kraliçesine süper-muhteşem dövüş becerisi kazandıran büyülü bir kemer hediye etmişti. Bu kemer kuşaklar boyunca Amazon kraliçesinden kızına geçti.

Ne zaman savaşa gitseler Ares onların yanında oldu. Bu kadın savaşçılar Savaş tanrısı babacıklarını o kadar seviyorlardı ki ona yakınlardaki bir adada, Ares'in kutsal kuşları tarafından korunan bir tapınak inşa ettiler. Gözünüzün önüne altı milyon kuzgun getirin, her birinin kanadında jilet gibi keskin sivri uçlu tüyler var ve bu tüylerin tek bir tanesiyle bir geminin gövdesini delebiliyorlar. Hah... ada o kadar iyi korunuyordu işte.

Savaş tanrısı aşkına doyamadıysanız, Ares'in iki adet de kutsal koruluğu olduğunu söyleyeyim. Biri Orta Yunanistan'da, biri de Kolkhis adı verilen, kuzeydoğuda, Karadeniz kıyılarında bir yerdeydi. Her bir

koruluk, meşe ağaçlarından oluşan karanlık bir ormandı ve buraya gidip savaşta zafer kazanmak için dua edebiliyordunuz. Ancak cesur olmanız gerekiyordu çünkü her bir koruluk bir ejderha tarafından korunuyordu.

Bu iki dev yaratığın her ikisi de Ares'in oğluydu. Anneleri kim miydi? Bir tanrının nasıl ejderha çocuğu mu olur? Bilmiyorum. Ama ejderhalar sevimlilik konusunda hık demiş babalarının burnundan düşmüşlerdi. Hareket eden her şeye saldırır ve insan eti yemeyi severlerdi. Bu ejderhaların dişlerini toplamayı başarırsanız –köpekbalığı gibi zaman zaman diş döküyorlardı– birini toprağa gömüp kendi *spartoi*'nizi, yani iskelet askerinizi yetiştirebilirdiniz.

Dişleri toplamak o kadar kolay değildi tabii. Ejderhalar asla uyumuyordu. Zehir tükürüyorlardı. Mükemmel bir işitme duyusuna sahiptiler. Ha bir de ölümlülerin gelip ortalıkta diş aramalarından ve koruluktaki hediyelik eşya dükkânından hiçbir şey almadan çıkmalarından nefret ediyorlardı.

Nihayetinde her iki ejderha da öldürüldü ki bu çok üzücüydü... yalnızca Ares için tabii.

Önce Orta Yunanistan'daki yaratık öldürüldü. Kadmos adlı bir adam diyar diyar geziyor, yeni bir şehir kurmak için peşinden yerleşimci köylüleri sürüklüyordu. Delfi'deki kâhin ona ineğin tekini takip etmesini söylemişti, güya inek yorgunluktan bayılınca Kadmos, şehrini ineğin bayıldığı yere kuracaktı.

Ne bileyim. Bir ineğin peşine düşen bir herifi takip eder miydiniz? Demek ki Kadmos'un takipçileri bunu o kadar kafaya takmamışlar. Şu özel inek yere düşene kadar Kadmos'un peşinden ayrılmadılar ve en sonunda sevinç nidaları attılar.

"İşte burası!" dedi Kadmos. "İnşaata başlayalım! Ha bu arada ineği öldürüp tanrılara adak olarak sunsak mı?"

Bu noktada inek keşke azıcık daha dayanıp yürüseydim demiştir ama artık çok geçti.

"Ben susadım!" dedi adamlarından biri. "Sen buz kutusu getirmiş miydin?"

Kadmos kaşlarını çattı. Buz kutusunu yanına *almalıydı*. Uzun süredir de yollarına bir büfe falan çıkmamıştı. Ufka doğru bakınca uzakta bir meşe koruluğu gördü.

"Ağaçların suya ihtiyacı vardır," dedi Kadmos. "Buralarda bir yerde bir nehir ya da pınar olmalı." Birkaç takipçisine işaret etti. "Siz beşiniz şuradaki koruluğa gidip şu su kovalarını doldurun. Ha bu arada yolda bir KFC falan görürseniz çok güzel olur."

Tahmin edebileceğiniz gibi bu, Ares'in kutsal koruluğuydu.

Tamam, korulukta bir pınar vardı. Tam koruluğun ortasındaki bir mağarada köpürüyor, orada tertemiz bir göleti oluşturuyordu ki bu göleti tam da ejderhanın su içtiği yerdi.

Beş adam ellerinde kovalarla koruluğa girdiler.

Mağarayı buldular.

"Bu yerdeki sivri şeyler de ne?" diye sordu biri.

"Ok ucu mu acaba?" dedi bir diğeri.

"Yok ya, ejderha dişine benziyorlar," dedi üçüncüsü.

Sinirleri bozulmuş bir şekilde gülmeye başladılar. Ejderha diye bir şey yoktur, değil mi?

Sonra ejderha mağaradan çıktı ve adamları midesine indirdi.

Sadece biri kaçabilmişti, muhtemelen ejderhanın karnı öyle doymuştu ki üstüne bir ağırlık çökmüştü.

Adam inşaatların başladığı yere gelip kapaklandı, dehşetle bağırıyordu: "EJDERHA! DEV GİBİ! İNSAN YİYOR!"

Yerleşimciler etrafına toplanınca Kadmos adamcağızı sakinleştirip olayı anlatmasını istedi ve sonra da en sevdiği mızrağını eline aldı. "Hiçbir ejderhaya işçilerimi feda edecek değilim!"

Kalabalığın gerisinden bir rahip boğazını temizledi. "Şey, beyefendi? Bu koruluk bayağı bir Ares'in kutsal koruluğuna benziyor. Savaş tanrısının ejderhasını öldürürseniz—"

"Onu öldürmem gerek!" dedi Kadmos. "İnek bana şehrimi buraya kurmamı söyledi, bir ejderhayla komşu olamam! Ölü bir ineğin bilgeliğinden şüphe mi ediyorsun yoksa ihtiyar?"

"Ee... şey, hayır efendim." Rahip çenesini kapamaya karar verdi.

Kadmos elinde mızrakla koruluğa girdi ve kendinden son derece emin olduğu için de dosdoğru ejderhaya doğru yürüdü (çok yediği için ejderhaya gerçekten bir ağırlık çökmüştü) ve mızrağını yaratığın kafasına sapladı.

Anında ejderhanın yanında bir ışık huzmesi parladı ve tanrıça Athena orada belirdi.

"Aferin Kadmos!" dedi tanrıça. "Ares'in ejderhasını öldürdün!"

Kadmos gözlerini kırpıştırdı. "Yani... başım belada değil mi şimdi?"

"Ah, korkunç bir belada hem de!" dedi Athena neşeyle. "Bir gün Ares intikamını alacaktır. Ancak şimdilik benim korumam altındasın. Thebai adında harika bir şehir kurmanı istiyorum."

"İneğin öldüğü yerde mi? Kâhin tamı tamına öyle demişti çünkü."

"Evet evet, orası iyi. Ama önce işimiz var. Şehrini koruyacak iyi savaşçılara ihtiyacın olacak. Bu ejderhanın dişlerini al ve onları tohum gibi toprağa göm. Onları kanla biraz sula ve bak bakalım topraktan ne çıkıyor!"

Kadmos, özellikle şimdi Ares'in kara listesine henüz girmişken ejderhanın dişlerini alıp almamaktan önce emin olamadı ama Athena'nın emirlerini yerine getirdi. Diş ekimi bittiğinde topraktan süper-elit bir savaşçı mangası fırladı ve Thebai ordusunun ilk askerlerini oluşturdular.

Kadmos şehrini inşa etti. Bir süreliğine işler gayet iyi gitti. Hatta tanrılar ona eş olarak küçük bir tanrıça bile gönderdiler: Afrodit'le Ares'in kızı olan Harmonia. Harmonia ömrünü Kadmos'la geçirmek adına ölümsüzlükten vazgeçti ki bu büyük bir fedakârlıktır.

Ares durumdan memnun değildi. Herif önce ejderhasını öldürmüştü. Sonra diğer tanrılar *Ay hayır, onu öldüremezsin! Kadmos'un kaderinde çok önemli bir şehir kurmak var!* falan demişlerdi. Thebai çok önemli bir şehir oldu sanki. *Thebai* de neydi ki hem? Sparta kadar havalı bir isim değildi. Hem Mısır'da da aynı isimli bir şehir vardı. Yunanistan'dakine de aynı ismi verince herkesin kafası karışmıştı!

Sonra, bütün bunlar yetmezmiş gibi, diğer tanrılar, bu ejderha katili gerzeğin Ares'in kızıyla evlenmesine karar vermişlerdi. Şakaysa hiç komik değil.

Ares kızının hatırına sinirlerine hâkim olmaya çalıştı ama damadından nefret ediyordu. Nihayet bir gün Kadmos'u, korulukta, yıllar önce ejderhayı öldürdüğü yerde buldu.

Nedense bu Ares'in sinirini acayip bozdu.

Savaş tanrısı, Kadmos'un önünde belirdi. "Neye bakıyorsun lan? Ejderhamı öldürdüğün yere mi? Sürüngenlerden nefret ediyorsun demek? Yapma ya? Kendin de bir sürüngen olduğunu unuttun galiba?"

GÜÜM! Ares, Kadmos'u bir yılana dönüştürdü.

Ne yazık ki Kraliçe Harmonia da tam o sırada kocasına bakmaya gelmişti. Olanları görünce "Baba, ne yaptın sen?" diye haykırdı.

"Hak etti ama!" diye hırladı Ares.

"Onu seviyorum ben! Yeniden insana dönüştür hemen!"

"Onu bana tercih ediyorsun demek, ha? Böyle mi oldu şimdi? Onun yanına git o zaman!" *GÜÜM!* Kendi kızını da yılana dönüştürdü ve Thebai'nin kralıyla kraliçesi sürüne sürüne oradan uzaklaştılar.

Ares intikamını işte böyle aldı. Ancak yılan Kadmos'la Harmonia ölünce Zeus, sonsuza dek mutlu ve huzurlu yaşasınlar diye ruhlarını Elysium'a gönderdi. (Bunu Ares'e söylemeyin. Kesin ta oraya gider ve onlara orada da rahat vermez.)

Ares'in Kolkhis'teki diğer kutsal koruluğuna gelirsek, işler orada biraz farklı yürüyordu. Oranın kralı Aetes adlı bir adamdı. Bu kral hani şu benim akrabam olan Altın Post ile ünlüydü, post bir şekilde onun krallığına gelmiş ve oranın hastalıklara, istilaya, borsa çöküşlerine, Justin Bieber ziyaretlerine ve hemen hemen her türlü doğal felakete karşı bağışıklık kazanmasını sağlamıştı.

Aetes, Ares'in oğlu değildi ama savaş tanrısına aşırı tapıyordu. Sırf Ares'ten ekstra puan almak için durduk yere orayla burayla savaş çıkarır ve mümkün olduğunca çok adam öldürtürdü. Kral Aetes kısa sürede bütün yıldızları topladı.

Ares ikinci ejderhasını, Aetes'in kutsal koruluğunda bir meşe ağacına asılmış olan Altın Post'u korumak için gönderdi. Ejderha yalnızca Aetes'e itaat ediyordu ve kralın dişlerini toplamasına izin veriyordu. Aetes de bunları alıp özel Ares Tarlası'na dikiyor ve lazım olduğunda kullanmak üzere kendi iskelet askerlerini yetiştiriyordu. Ancak kralın tabii ki bir traktörü yoktu. Ares ona ateş püsküren metal öküzlerin çektiği özel bir saban hediye etmişti. Kralı da bu ateşten korumak için, gi-

gamlarla yapılan savaştan elde ettiği, alev geçirmez, kurşun geçirmez ve hatta hiçbir şey geçirmez zırhla donatmıştı. (Bu gigant savaşı apayrı bir hikâyedir bu arada.)

Metal öküzler, iskelet askerler ve ejderha yeterince koruma sağlamayacakmış gibi Aetes tarlaya ya da koruluğa kimse yaklaşmasın diye bir de şehrin çevresine duvar ördürdü. Kolkhis'in bilinen dünyanın neredeyse sonunda olduğu düşünülürse birilerinin gelip Altın Post'u çalmaya kalkışması zaten düşük bir ihtimaldi oysaki.

Ama tabii ki biri gelip Altın Post'u çalmaya kalktı. Bu adamın adı da Jason'dı. Ama bu hikâyeyi başka bir zaman anlatırım. Şimdilik Kolkhis'teki Aetes'i, gıcık ve kendinden emin bir şekilde Ares'e tapınıp *Oha çok havalıyım*, derken yalnız bırakacağız.

Ancak adam öldürmenin savaş tanrısının *bile* yanına kâr kalmadığı durumlar da oldu elbette. Bazen Ares diğer tanrılara hesap vermek zorunda kaldı. Aslına bakarsanız ilk ve tek katil tanrı davasında savunma sandalyesine oturdu –*Suç ve Ceza: Olimpos* dizisinin ilk bölümü.

Şöyle oldu: Poseidon'un, Halirrhotios adlı sersem bir melez oğlu vardı. Ben bu adama ağabey falan demem açıkçası. Adından bile ne menem bir tip olduğu belli. Adamın gırtlak rahatsızlığı gibi bir adı var. Ona kısaca Hal diyelim.

Her neyse, Hal, Atina'da yaşıyordu. Alkippe adlı güzeller güzeli bir Atina prensesine âşık oldu ki Alkippe de Ares'in kızıydı. Ancak Alkippe, Hal'le ilgilenmedi bile. Poseidon oğlu mu? İğrenç!

Hal pes etmedi. Nereye gitse Alkippe'yi takip etti, gizli gizli Facebook'ta fotoğraflarına baktı, kızın randevularını sabote etti –kısacası tam bir sapıktı.

Sonra bir gece Hal, Alkippe'yi bir sokakta köşeye sıkıştırdı. Kız kaçmaya çalışınca da onu bir yumrukla yere devirdi. Kız çığlıklar atıp "İmdaat!" diye bağırmaya başladı.

Nihayet aklına "Baba! Ares!" diye haykırmak geldi.

Bu işe yaradı.

Ares birden orada beliriverdi ve Hal'i iterek Alkippe'den uzaklaştırdı.

"KIZIMA BULAŞIRSIN HA?" Ares öyle bir kükremişti ki Hal'in saçları rüzgârdan geriye savruldu.

"Özür dilerim efendim!" dedi Hal. "Pes ediyorum! Canımı acıtmayın!"

"Ah, *canını* acıtmayacağım," dedi Ares. "SENİ GEBERTECEĞİM!"

Savaş tanrısı bir bıçak çekip Hal'i parça pinçik etti. Sonra adamı yere yatırıp cansız bedenini ne olur ne olmaz diye epey bir tekmeledi.

Manzara o kadar korkunçtu ki günlerce haber programlarından düşmedi. Tüm ölümlü spikerler "Ölümlülere karşı aşırı tanrısal güç kullanımı –bu sefer biraz ileri mi gidildi?" gibi şeyler söyleyip Olimpos Dağı'nın adını kötüye çıkardılar.

Hal oğlu olduğu için Poseidon, Ares'in mahkemeye çıkmasını talep etti.

Ares patladı. "Nefsi müdafaaydı!"

Poseidon alaycı bir şekilde güldü. "Nefsi müdafaa mı? Çocuk sana teslim olmuş. Sen de onu altı yüz kere bıçaklayıp suratını ezmişsin. *Bu* nasıl nefsi müdafaa?"

"Ben kızımı müdafaa ediyordum bir kere Mercan Sakal! Senin serseri oğlun kızıma tecavüz edecekti az kalsın!"

Poseidon ve Ares kavgaya tutuşmak için kollarını sıvadılar –ki bence bu harika olurdu çünkü babam o geri zekâlıyı kesin yere yapıştırırdı– ancak Zeus araya girdi.

"Yeter!" diye patladı Zeus. "Talep edildiği gibi mahkeme yapacağız. Yargıç ben olacağım. Diğer tanrılar da jüri olacaklar."

Ares'i Atina'nın tepelerinde mahkemeye çıkardılar. Zeus şahitler çağırıp kanıtları falan inceleyerek olayı iyice abarttı. Ares suçlu bulunmuş olsa neler olurdu bilmiyorum. Belki Zeus onu Tartarus'a atar ya da bin yıllığına otoyol kenarındaki çöpleri temizlemek gibi bir sosyal hizmet görevi verirdi. Ancak mahkemenin sonunda Ares masum ilan edildi. Tamam, Hal'in cansız bedeninin üstünde tepinerek bir parça ileri gitmişti ama o da Ares'in kızını taciz etmişti. Bu hiç hoş bir davranış değildi. Bu hak sadece tanrılara mahsustur!

Mahkemenin görüldüğü tepe hâlâ oradadır. Bir gün Atina'ya giderseniz bir uğrayın. Ares Tepesi ya da Aeropagos denir ve antik dönemlerde Atinalılar tüm cinayet davalarını görmek üzere oraya bir mahkeme binası inşa etmişlerdir. Sanırım, Ares'i yargılamak için iyi bir yerse bütün psikopatları ve baltalı katilleri vs. burada yargılamak da iyi olur dediler.

Bense Ares'in kızını koruma konusunda haklı olduğunu düşünüyorum ama yine de Poseidon'un onu bir güzel şamar oğlanına çevirmiş olmasını isterdim. İzlemesi çok zevkli olurdu.

Savaş tanrısı hakkında bir hikâye daha anlatacağım çünkü onu hepten ezik biri gibi tanıtmak istiyorum (ki bu hiç zor değil).

Bir keresinde Otos ve Ephialtes adlı iki gigant kardeş tanrıları yok etmeye karar verdiler. Neden mi? Muhtemelen Tabiat Ana Gaea bu fikri akıllarına sokmuştu ya da canları çok sıkılmıştı, ne bileyim. Bu ikizlere, Öğütücü anlamına gelen *Alodai* deniyordu. Birbirinin eşi kıyafetler giyiyorlar mıydı bir bilgim yok.

Pek çok gigant gibi onlar da şey gibiydiler... şey, dev. Üstünden

Olimpos Dağı'nı yerle bir etmek üzere kaya fırlatacakları bir kule yapmak için dağları yerinden kaldırıp üst üste dizmeye başladılar –tıpkı Zeus'un bir zamanlar Othrys Dağı'na yaptığı gibi.

Tanrılar saraydan aşağı baktılar ve bu iki devin üst üste dağ yığdığını ve giderek yaklaştıklarını gördüler. Zeus "Birinin bunları durdurması gerek," dedi.

"Bence de," dedi Hera.

Kimse gönüllü olmadı. Bu olay Typhoeus fiyaskosunun hemen sonrasındaydı ve tanrılar hâlâ biraz travma yaşıyorlardı. İki devle savaşma fikri o an hiçbirine pek çekici gelmedi.

En sonunda Hera "Ares, sen savaş tanrısısın," dedi. "Onlarla sen savaşmalısın."

"Ben mi?" Ares'in sesi incelmişti. "Yani... Tabii ki, istersem onları bir saniyede ezerim. Ama *neden* ben? Athena da savaş tanrıçası. Onu gönderin!"

"Ah, ama ben *zekiyim*," dedi Athena. "Bu işe *seni sürecek* kadar zeki."

Ares küfretti ama akıl oyunlarında tanrıçayla baş edemezdi. Zırhını alıp arabasına atladı ve mızrağını sallayıp savaş çığlıkları atarak Olimpos Dağı'ndan aşağı indi.

Gigantlar pek etkilenmediler. Bir saldırı bekliyorlardı. Aslına bakarsanız sırf bunun için süper güçlü zincirler hazırlayıp bir tuzak kurmuşlardı. Zincirleri tam arabanın gideceği yolun üstünde gerip üzerini dallar ve çakıllarla kapamışlardı.

Ares üstlerine giderken gigantlar iki yana sıçrayıp zinciri çektiler ve Ares'in atlarının üstünden sıçrayamayacağı kadar son saniyede bir engel oluşturdular.

GÜÜM!

Atlar uçtu. Araba milyonlarca parçaya ayrıldı. Ares emniyet kemeri takmadığı için birkaç metre öteye fırladı, yere yapıştı ve bir ölümlü olsaydı boynunu kıracak kadar sert bir iniş yaptı. Daha kendine gelemeden gigantlar onu devasa zincirlerle bağladılar ve alıp götürdüler.

"Tüh, yazık oldu," dedi Athena, Olimpos Dağı'ndan olan biteni seyrederken. "Ares'i kaçırdılar."

"Hadi ya, kötü olmuş," dedi Poseidon esneyerek.

"Ona yardım etmeliyiz," dedi Hera ama o bile bunu yarım ağızla söylemişti.

Tanrılar ne yapacaklarına karar veremeden Alodailer dağların arasında kayboldular. Ares'i uzaklardaki bir mağaraya götürüp onu dev bir bronz küpün içine attılar. Ares on üç ay boyunca burada havasızlıktan boğulup sıcaktan bayıldı.

Zincirleri kırmaya çalıştı ama aşırı serttiler. Bağırıp çağırıp tehditler savurdu ama nektarsız ve ambrosiasız geçen ayların sonunda sesi iyice kısıldı ve nihayetinde küpün içinde inleyip salya sümük ağlar hale geldi.

Zeus bir kurtarma operasyonuna girişmeye gönüllü olmadı.

Alodailer fidye mesajları yollayıp durdular. "Kapılarınızı açın yoksa oğlunuzu öldürürüz! Gerçekten bak! Ciddiyiz! Tamam o zaman bir milyon drahmilik altın verin. Bakın gerçekten canını çok acıtırız. Haydi be! Oğlunuzu küpün içine attık! Onu *istemiyor* musunuz?"

Olimpos Dağı'ndan tek bir cevap bile gelmedi. Ares neredeyse eriyip yok olacaktı ki –gerçi benim için hava hoş– ikizlerin iyi kalpli üvey annesi Eriboa, Ares'e acıdı. Belki de bütün gün bebek gibi ağlamasına en sonunda sinir olmuştur.

Eriboa bir gece mağaradan çıkıp haberci tanrı Hermes'i buldu.

"Hey," dedi. "Sana Ares'in saklandığı yeri gösterebilirim. İçeri gizlice

girip onu kurtarabilirsin."

Hermes burnunu kırıştırdı. "Bunu yapmak zorunda mıyım?"

"Şey... yapmazsan üvey oğullarım onun için fidye istemekten yakında sıkılacaklar," dedi Eriboa. "Sonra dağ kulelerini tamamlayıp Olimpos'u yok edecekler."

Hermes iç geçirdi. "Üf, peki ya. Tamam."

Böylece Hermes gizlice mağaraya girip Ares'i kurtardı. Olimpos Dağı'na vardıklarında Ares'in erimiş gitmiş solgun hali tanrıları hem öfkelendirdi hem de utandırdı. Ares'ten nefret ediyorlardı ama hiç kimse bir Olimposlu'ya böyle davranamazdı.

Tanrılar saldırıya geçip nihayet Alodai ikizlerini yok ettiler.

Ares ise savaşçı formuna geri dönüp bütün bunlar hiç yaşanmamış gibi davrandı. Ancak bu olaydan sonra savaşta esir düşenler için hep bir zaafı oldu. Esirlerinize kötü davranırsanız Ares sizi bulur ve karşısına alıp sizi bir güzel adam eder.

Ha bu olaydan sonra Ares'te bir de küp korkusu çıktı.

Sanırım ona Noel'de güzel bir küp hediye etsem iyi olacak.

HEPHAİSTOS BANA ALTIN BİR LAMA YAPIYOR

(TAMAM YAPMIYOR AMA BENCE KESİNLİKLE YAPMALI)

Hephaistos'un bebeklik fotoğraflarını görmek istiyorsanız hiç şansınız yok.

Doğduğunda o kadar çirkin bir bebekti ki annesi Hera onu çöp gibi Olimpos Dağı'ndan aşağı fırlatıvermişti. O an birisi fotoğrafını çekse ancak bulutların arasından yüzünde ANNECİĞİM, NEDENNN ifadesiyle aşağı düşmekte olan bir minik Hephaistos fotoğrafı çekebilirdi.

Peki sonra ne oldu? Eh, Hera bebeği bir daha görmeyeceğini ümit ediyordu.

Ancak sonuçta Hephaistos bumerang gibi aynen geri döndü ve Hera'yı tam alnının ortasından vurdu. Bu herife bayılıyorum.

Bebek Hephaistos denize düşünce elli deniz ruhu olan Nereidlerin lideri tarafından kurtarıldı: Thetis. Bu hatun aynı zamanda tanrılar elini kolunu bağladıklarında Zeus'u kurtaran hatun.

Her neyse, Thetis zavallı minik bebeğe acıdı. Onu gizli bir sualtı mağarasında büyütmeye karar verdi.

Thetis için çirkinliğin önemi yoktu. Deniz anaları, yılanbalıkları ve fener balıklarıyla yaşıyordu sonuçta, onların yanında Hephaistos hiç de çirkin sayılmazdı. Tamam belki bacakları biraz deforme ve koltuk değneği olmadan bedenini taşıyamayacak kadar güçsüzdü. Aşırı kıllıydı ve

günde beş kere tıraş olması gerekiyordu, bebekken bile. Afrikalı katil arılarla birlikte bir kovukta uyumuş gibi kırmızı, şiş şiş bir yüzü vardı. Ancak üst bedeni güçlü ve sağlıklıydı. Elleri pratikti ve çarpıcı bir zekâya sahipti. Genç tanrı büyüdükçe, tıpkı büyük Kikloplar gibi inşaat ve zanaatkârlıkta yetenek göstermeye başladı. Çocuğun eline bir kova lego verdiniz mi bir saat sonra önünüzde uzun menzilli bir balistik bulabilirdiniz ve bu silah çalışırdı.

Neyse ki Thetis'in dünyayı ele geçirmek gibi bir niyeti yoktu. Tek istediği mücevherdi. Gittiği partilerde en güzel takılar onda olsun diye Hephaistos'a ince işlenmiş altın kolyeler, incili mercanlı şık bilezikler ve üzerinde yanıp sönen MUTLU YILLAR veya BURAYA İLAN ALINIR neon yazıları olan ışıklı taçlar yaptırdı.

Hephaistos, Thetis'in özel işçisi olarak okyanusun dibinde dokuz yıl yaşadı. Bu işleri ve kendisini evlat edinen bu kadını çok seviyordu ama daima aklının bir kenarında Hera'dan intikam almak vardı.

Boş zamanlarında özel bir mobilya üzerinde çalıştı –tehlikeli annesi için tehlikeli bir hediye– ve Olimpos'a döneceği günün hayallerini kurdu.

Bir gün nihayet projeyi bitirdi ve Thetis'e veda etti.

"Sevgili üvey annem." Hephaistos tek dizinin üstüne çöktü ki bu, bacakları çarpık, güçsüz ve altın askılarla bağlı olduğu için hiç kolay bir iş değildi. "Eve dönmem ve tanrıların yanında yerimi almam gerek."

Thetis her zaman bugünün geleceğinin farkındaydı ama yine de gözyaşlarına hâkim olamadı. "Seni takdir etmeyecekler," diye onu uyardı. "Seni dış görünüşünle yargılayacaklar."

"O zaman bu onların ahmak olduklarını gösterir," dedi Hephaistos. "Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Annem beni fırlatıp attı. Bunun bedelini ödeyecek."

Thetis buna karşı çıkamazdı. Hephaistos'a şans diledi ve tanrı, Olimpos'a doğru yola çıktı. Dağa çıkarken bir eşeğe bindi çünkü eşekleri seviyordu. Eşekler çirkin ve inatçıydılar, komiktiler ama güçlü ve dayanıklıydılar. Hephaistos bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Bir eşeğe kötü davranır ya da onu küçümserseniz Hephaistos dişlerinizi elinize verirdi.

Hephaistos'un arkasından, tanrılar için özel hediyelerle yüklü koca bir katır kervanı geliyordu.

Hephaistos doğruca Olimpos taht odasına girince diğer tanrılar şaşkınlıktan küçük dillerini yuttular.

"*Bu* da kim be?" dedi Ares.

Hera bir an boğulur gibi oldu. "Olamaz."

"Anne!" Hephaistos sırıttı. "Benim, Hephaistos."

İçtiği nektar Zeus'un boğazına kaçtı. "Bu sana az önce *anne* mi dedi?"

Hephaistos eşeğinden inince bacaklarındaki teller gıcırdadı. "Aa, sana benden bahsetmedi mi hiç *baba*?"

(*Aslında* Zeus onun babası değildi, çünkü Hera, Hephaistos'a kendi kendine hamile kalmıştı ama sanırım Hephaistos o an teknik detaylara girmek istemedi.)

"Muhtemelen gözünden kaçmıştır." Hephaistos son derece çirkin bir şekilde gülümsedi. "Hera beni bebekken Olimpos Dağı'ndan aşağı fırlatmıştı. Ama endişelenmeyin. Gördüğünüz gibi sevgili anneciğim ve babacığım, sapasağlam karşınızdayım!"

"Ah," dedi Hera. "Ne kadar... hoş."

Hephaistos denizin dibinde nasıl yetiştirildiğini anlattı. "Size hediyeler getirdim!" Katırların birinden büyük bir paket indirdi. "Herkese yeni birer taht!"

"Tahtlar!" Ares yerinden fırlayıp neşeyle dans etmeye başladı.

Diğer tanrılar biraz tereddüt ettiler ama Hephaistos'un işçiliğini görünce bayağı bir heyecanlandılar.

Zeus'a kolçaklarında bardak tutucular olan, bel destekli ve şimşek haznesi olan altın bir taht. Demeter'e altın ve gümüş mısır koçanlarından oluşan bir taht. Poseidon'a trident ve balıkçı oltası için özel bir yeri olan bir kaptan sandalyesi. Ares'e de kolçaklarında son derece rahatsız sivri uçları ve dikenli telleri olan, koltuğu deri döşemeli demirden bir taht.

"Bayıldım," dedi Ares. "Bu Korinthos derisi mi?"

"Ölümlü derisi aslında," dedi Hephaistos.

Ares'in gözleri doldu. "Bu hayatımda aldığım en şahane... Of dilim tutuldu."

Tüm tanrıların yeni tahtları her türlü ayarlanabilir donanıma sahipti ve tekerlekliydi. Birkaç dakika içinde Olimposlular sarayın koridorlarında tur atıyor, kendi etraflarında dönüyorlardı.

"Bunları *sen* mi yaptın?" Apollon elini arp şekli verilmiş tahtı üzerinde gezdirdi. "Muhteşemler!"

"Evet," dedi Hephaistos. "Ben demircilerin ve zanaatkârların tanrısıyım. Aklınıza gelebilecek herhangi bir şeyi rahatça yapabilirim." Hera'ya gülümsedi. "Anne, yeni tahtını neden denemiyorsun?"

Hera, son derece güçlü, şeffaf bir beyazlıkla parlayan, gümüş ve elmas karışımı gibi bir maden olan adamantin tahtının yanında dikiliyordu. Bu taht o güne dek gördüğü en güzel şeydi ama Hera üstüne oturmaya korkuyordu. Hephaistos'un ona bir iyilik yapmış olacağına inanamıyordu.

Ancak tüm tanrılar odada tahtlarıyla geziniyor ve harika vakit geçiriyorlardı, bu yüzden sonunda pes etti. "Pekâlâ, eee... oğlum. Taht *gerçekten* çok güzel."

Tahta oturdu. Anında görünmez kablolar Hera'yı öyle sıkı sarmaladı ki tanrıça nefes bile alamadı.

"Aaaahhhh," dedi.

Şekil değiştirmeye çalıştı. İşe yaramadı. Mücadele ettikçe kablolar daha da sıkılaştı. Rahatlamaya çalıştı. Görünmez kablolar beti benzi atana, gözleri pörtleyene ve bedenindeki tüm ikor ellerinde ve ayaklarında toplanana kadar sıkılaştı.

"Anne?" dedi Ares. "Neden öyle dimdik oturuyorsun? Ve neden ellerinle ayakların şişti ve altın rengi oldu?"

Hera'nın ağzından yalnızca bir fısıltı çıktı. "İmdat."

Tanrılar Hephaistos'a döndüler.

"Pekâlâ," diye kükredi Zeus. "Ne yaptın sen?"

Hephaistos gür kaşlarını kaldırdı. "Bunu onaylayacağını sanmıştım *baba*. Artık daha sessiz bir karın olacak. Aslına bakarsanız o tahttan bir daha asla kalkamayacak."

Hera ciyakladı.

"Beni fırlatıp attın," dedi Hephaistos. "Çirkin ve sakat doğdum, bu yüzden beni dağdan aşağı yuvarladın. Bunun için acı çekmeni istiyorum sevgili annem. Bana iyi davransaydın senin için bugüne kadar yapabileceklerimi bir düşün. Belki o zaman ne kadar değerli bir şeyi fırlatıp attığını anlarsın. Hiçbir tanrıyı *görünüşüne* göre yargılamamalısın."

Hephaistos bunu dedikten sonra topallayıp oradan ayrılmak üzere eşeğine bindi.

Hiçbir tanrı onu durdurmaya kalkmadı. Belki kendi tahtlarının havaya uçacağından ya da koltuklarının içinden bıçaklar çıkacağından endişe etmişlerdir.

Hephaistos ölümlülerin yanına gitti ve Yunan şehirlerinden birinde bir dükkân açtı. Orada nal, çivi ve ince iş gerektirmeyen türlü basit şey üretti. İntikam alınca kendini daha iyi hissedeceğini düşünmüştü hep ama öyle olmamıştı. Şimdi hepten ruhsuz ve öfkeli hissediyordu.

Bu arada Olimpos'ta tanrılar Hera'nın inildemelerinden sıkılmaya başladılar. Onu tahttan kurtarabilmek için her şeyi denediler: keski, şimşek, sıvı sabun, pas sökücü vs. Hiçbir şey işe yaramadı.

En sonunda Zeus "Bu kadarı yeter," dedi. "Ares, git kardeşin Hephaistos'u bul ve anneni kurtarması için ikna et."

Ares zalimce gülümsedi. "Ah, tabii ki ederim."

Ares savaş arabasına atladı. Altın zırhını kuşandı, kanlı mızrağını ve altından kan damlayan kalkanını eline aldı. Oğulları Phobos'la Deimos alev püskürten atlara dehlediler ve yola çıktılar.

Yollarına çeken herkesi ezip geçerek, panik yaratarak şehirlerin arasından geçtiler. Sonunda Hephaistos bir çaydanlık tamir etmekteyken tanrının demirci dükkânının arka bahçesine girdiler.

Atlar şahlanıp ateş püskürdüler. Phobos'la Deimos, mahallede altmış beş kişide kalp krizine yol açan saf bir dehşet yaydılar ortalığa.

Ares mızrağını Hephaistos'a doğrulttu. "HERA'YI SERBEST BIRAKACAKSIN!"

Hephaistos kafasını kaldırdı. "Git başımdan Ares." Çaydanlığa geri döndü.

Phobos'la Deimos şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

Ares'in mızrağı havada sallandı. Bambaşka bir tepki bekliyordu.

Tekrar denedi. "HERA'YI SERBEST BIRAK YOKSA SENİ ÖFKEMLE BOĞARIM!"

Atları Hephaistos'u baştan aşağı alevle yıkadılar ama ateş, tanrıyı sa-

dece gıdıkladı.

Demirci tanrı iç çekti. "Ares, bir kere her şeyden önce ben, tehditlere pabuç bırakmam. İkincisi, çok savaştığın için çok güçlü olduğunu mu sanıyorsun? Bir gün bir demir ocağında çalış bakalım. Beni bir kez daha tehdit edersen kim güçlüymüş görürsün." Hephaistos kollarıyla göğsünü gerince kasları ortaya çıktı.

"Üçüncüsü," diye devam etti. "Ben *ateşin* tanrısıyım. Öyle de olmam gerek, çünkü yaşamımı maden eriterek kazanıyorum. Yeraltı volkanlarında ateşin içinde demir ve bronz silahlar dövdüm, bu yüzden o minik midillilerinle beni korkutmaya çalışmasan iyi edersin."

Hephaistos bir sineği kovalar gibi Ares'e doğru elini savurdu. Yerden bir alev duvarı yükseldi ve savaş tanrısının arabasını küle çevirdi. Alevler sönünce atların yelelerinin bile tütsülendiği ortaya çıktı. Arabanın tekerleri eriyip tabak gibi olmuştu. Phobos'la Deimos'un miğferleri tavada kızarmış yumurta gibi eriyip kafalarına yapışmıştı ve ciltleri de ince bir kömür karasıyla kaplanmıştı.

Ares'in zırhından dumanlar çıkıyordu. Savaş miğferinin güzelim tüyleri eciş bücüş olmuştu.

"Son şansın," dedi Hephaistos. "*Defol.*"

Ares arkasını döndüğü gibi kaçarken arabası, ufacık olmuş tekerlerin üzerinde *çlank çlunk* diye sesler çıkarıyor, savaş tanrısından geriye yanmış kömür gibi bir koku yayılıyordu.

Olimposlular bunun üzerine Hephaistos'u annesini serbest bırakmaya ikna edebilmek için farklı taktikler denediler. Sayısız elçi yolladılar.

Hephaistos ikna olmuyordu.

Olimpos'ta Zeus ellerini iki yana açıp iç geçirdi. "Eh, galiba Hera sonsuza dek bu lanetli tahtta oturmak zorunda kalacak."

"Mmmmfff," dedi Hera yüzüne altın renkli ikor hücum ederken.

Sonra en olmayacak tanrı bir adım öne çıktı: şarap tanrısı Dionisos. "Dert etmeyin," dedi. "Ben Hephaistos'la baş edebilirim."

Diğer tanrılar ona döndüler.

"Sen mi?" dedi Ares. "Sen *ne* yapabilirsin ki? Hephaistos'u güzel bir şampanyayla mı tehdit edeceksin?"

Dionisos gülümsedi. "Görürsünüz."

Dionisos yeryüzüne indi. Demirci dükkânının etrafında takılmaya başladı. Hephaistos'tan hiçbir şey talep etmedi. Onu ne tehdit etti ne de suçladı. Sadece muhabbet edip fıkralar anlattı ve dostane davrandı.

Bakın Bay D. ile *kişisel* tecrübem tamamen farklıydı ama bu tanrı belli ki canı istediğinde bayağı tatlı bir adam olabiliyormuş. Kendisi bir zamanlar bir ölümlüydü ve bu olay esnasında daha yeni tanrı olmuştu, o yüzden diğer Olimposlular gibi kendini dev aynasında falan görmüyordu. İnsanlarla ve çirkin demircilerle takılmaktan gocunmuyordu. Hephaistos'la gayet iyi arkadaş oldu.

Haftalarca birlikte vakit geçirdikten sonra bir gün Dionisos "Dostum, çok çalışıyorsun. Biraz ara ver!" dedi.

"Ben çalışmayı seviyorum," dedi Hephaistos.

İşin aslı, demirci tanrı kendini işe vererek acılarını unutuyordu. Hera'ya karşı aldığı intikamın başarısından sonra bile öfkesi ve gerginliği dinmemişti. Hâlâ dışlanmış bir tanrıydı ve eskisine nazaran daha mutlu değildi.

"Bu akşam seni dışarı çıkaracağım," dedi Dionisos. "Meyhaneye gideriz ve seni son icadımla tanıştırırım. Adı şarap."

Hephaistos kaşlarını çattı. "Bir makine mi bu?"

Dionisos'un gözleri parladı. "Şey... Faydalı bir şey diyelim. Görürsün."

Bakın çocuklar... şarap, *alkoldür*. Ve alkol, yetişkinler içindir.

Vay, Percy Jackson, sen şimdi bize şarap içmezsiniz mi demek istiyorsun?

Hayır, hayır çocuklar. Şarap tehlikelidir. En azından otuz beş yaşınıza girmeden şarap içmenizi istemem. O zaman bile doktordan ve ailenizden izin falan alın bence ve adam gibi için ve asla ama asla şarap içtikten sonra araba kullanmayın!

Tamam... Hukuki şartları yerine getirdim sanırım. Hikâyeye devam edelim biz.

Dionisos o gece Hephaistos'u içmeye götürdü. Hephaistos kısa süre içerisinde kadehine sarılmış hüngür hüngür ağlamakta, acıklı hikâyesini Dionisos'a anlatmaktaydı.

"Seni-seni çok seviyorum be dostum," dedi hıçkırarak. "Beni senden başka kimse anlamıyor. Yani... şu tipler dışında." Hephaistos önündeki bir kâse tuzlu fıstığa işaret etti. "Onlar da beni anlıyor. Ama başka... başka kimse anlamıyor."

"Hmm." Dionisos anlayışla başını salladı. "Annen tarafından terk edildikten sonra denizin dibinde bir başına yaşamak çok zor olmuş olmalı."

"İnanamazsın. Çok şeydi..." Hephaistos burnunu çekip doğru sözcüğü aradı. "*Zor.*"

"Aynen," dedi Dionisos. "Bak ne yaparsan iyi gelir, biliyor musun?"

"Biraz daha şarap içmek mi?" dedi Hephaistos.

"E evet, olabilir. Ama onun dışında, affetmek."

"*Ne dedin*, anlamadım?"

"Hera cadalozun teki olabilir," dedi Dionisos. "Öyle zaten, ben de biliyorum. Ama biz tanrılar bir aileyiz. Birbirimize destek olmalıyız."

Hephaistos şaşı gözlerle kadehine baktı. "O beni yamulmuş bir civata gibi fırlatıp attı."

"Civata ne bilmiyorum ama," dedi Dionisos, "sonsuza dek kin tutamazsın. Sıkıca tıpalayıp güzel bir şişeye koysan en iyi şarap bile eninde sonunda... sirkeye dönüşür. İntikam alınca kendini daha mı iyi hissettin?"

"Pek sayılmaz," dedi Hephaistos. "Bana biraz daha şarap lazım."

"Hayır," dedi Dionisos sertçe ki birinin içki içmesine engel olmak *hiç* onun tarzı değildir. "Şimdi benimle Olimpos'a gelmen ve Hera'yı serbest bırakman gerek. Büyüklük sende kalsın."

Hephaistos homurdanıp fıstık kâsesine lanetler savurdu ama en sonunda Dionisos'un haklı olduğuna kanaat getirdi.

Eşeğine binip Olimpos'a doğru yola koyuldu ki bu son derece tehlikeliydi çünkü sarhoşken eşek de kullanılmamalı bence.

Neyse ki sağ salim saraya vardı. Dionisos da yanındaydı. Hephaistos, Hera'ya doğru yaklaşınca diğer tanrılar etrafını sardı.

"Anne, seni affediyorum," dedi. "Seni serbest bırakacağım ama bana bir söz vermen gerek: bundan sonra dağdan aşağı bebek fırlatmak yok. Neye benzerlerse benzesinler, *herkesin* bir yeteneği vardır. Haksız mıyım?"

"Mmmff," dedi Hera.

Hephaistos tahtın arkasındaki gizli açma kapama düğmesine bastı ve Hera serbest kaldı.

Bazı hikâyelerde Hephaistos'un Hera'yı serbest bırakmak için bir şey istediği yazar. Bu hikâyelere göre (Athena'dan nefret eden) Poseidon, Hephaistos'un bilgelik tanrıçasını Zeus'tan istemesini talep etmiştir ve Hephaistos da bu yüzden mendil olayında Athena'nın peşine düşmüştür.

Bunu teyit edemem. Şahsen ben Hephaistos'un annesine karşı kin tutmaktan sonunda yorulduğunu düşünüyorum. Bu olaydan sonra Dionisos'la dost kaldılar ve Hephaistos'la Hera da her şeyi geride bıraktılar.

* * *

Tanrıların Zeus'a karşı isyan ettikleri zamana dönüyoruz şimdi. Hatırlayacağınız (ya da hatırlamayacağınız) üzere Zeus kurtulduktan sonra isyankârları cezalandırmıştı. Apollon ve Poseidon bir süreliğine ölümsüzlüklerinden olmuştu. Hera bağlanıp dipsiz bir çukura doğru sallandırılmıştı.

Bütün bu olay sırasınca Hephaistos taraf tutmamıştı. İsyanın aptal bir fikir olduğunu düşünmüştü ama zaten kimse ona fikrini sormamıştı. Sonuçta da Zeus onu cezalandırmadı. Ancak buna rağmen demirci tanrı annesinin bağlanıp balık yemi gibi çukura doğru sallandırılmasmdan hiç hoşlanmamıştı.

Annesinin çığlıkları gece gündüz kulağından gitmiyordu. Zeus'un Hera'yı bağlayabiliyor olması ve kimsenin buna ses çıkarmaması, ancak aynı şeyi *kendisi* yaptığında herkesin ona korkunç bir suçluymuş gibi davranması Hephaistos'u sinir ediyordu. Ve belki, *belki*, annesini de sevmeye başlamıştı artık –en azından Kaos'a her an düşecekmiş gibi havada savrulduğu zamanlarda.

Bir gece artık daha fazla dayanamadı. Yataktan kalktı, alet çantasını eline aldı ve annesini kurtarmaya gitti. Bir iki kanca, emniyet halatı, dal budama aleti, ip ve elbette koli bandıyla annesini kurtarmayı başardı.

Hera inanılmaz derecede müteşekkirdi. Hıçkıra hıçkıra ağlayıp Hephaistos'a sarıldı ve ona bir daha asla çirkin ve iğrenç demeyeceğine söz verdi.

Zeus ise buna hiç memnun olmamıştı. Olanları duyunca, bedeninin çevresinde elektrik akımı dolaşır, suratı da fırtına bulutu kadar kararmış halde Hephaistos'un odasına daldı.

"HEM DE BENİM İZNİM OLMADAN?" diye kükredi Zeus. "Otoriteye saygı göstermeyi öğreneceksin!"

Çoğu baba böyle bir durumda size bağırır çağırır, iki gün sokağa çıkma yasağı koyar ya da Xbox'ınıza el koyar. Zeus, Hephaistos'u ayak bileğinden yakalayıp koca tanrıyı en yakın pencereye doğru sürükledi.

Hephaistos güçlüydü ama bacakları zayıftı. Dengesini kaybettiği zaman kendini pek iyi savunamazdı.

Ayrıca Zeus *aygır* gibi güçlüydü. Her hafta spor salonunda altı saat üst beden kaslarını çalıştırıyordu.

"Elveda Aletçi Çocuk!" dedi ve Hephaistos'u dağdan aşağı fırlattı – gene.

Hephaistos'un aşağı düşmesi tam bir gün sürdü ki bu süre de neden böyle korkunç bir anne-babaya sahip olduğunuzu sorgulamanız için yeterli bir süreçtir. Devasa bir gümbürtüyle Lemnos Adası'na düştü nihayet. Bu sert düşüşün deforme bedenine, sakat bacaklarına ve çirkin suratına iyi geldiği söylenemez. Ölümsüz bedenindeki her bir kemik kırıldı ve körlük, yanma ve delirten acılar çekme dışında hiçbir şey tecrübe etmeden uzun süre oracıkta yattı.

Sonunda Sintialılar adı verilen, Ege Denizi'nde korsanlık yaparak geçimlerini sağlayan ve Yunanlı olmayan bir kabile tarafından bulundu. Bu kabile Yunanlılar arasında kötü bir şöhrete sahipti ama Hephaistos'a iyi davrandılar. Köylerine götürüp ona ellerinden geldiğince iyi baktılar. Bu yüzden Hephaistos onların hamisi oldu. Lemnos'ta yeni bir atölye kurdu ve burası onun ana çalışma merkezi oldu. Yüzyıllar sonra Yunanlılar Lemnos'a gelip Hephaistos'un ikinci kez yeryüzüne düştüğü yeri ziyaret ettiler. Dökülen onca tanrı ikoru sayesinde düştüğü yerdeki toprağın inanılmaz iyileştirme yetisine sahip olduğuna inandılar. Cildinize

biraz Lemnos çamuru sürdüğünüzde yaralarınız iyileşiyordu. Çürük izleriniz kapanıyordu. Bu toprak yılan zehrine bile iyi geliyordu.

O yüzden bir gün bir kobra sizi ısırırsa üzülmeyin! Hemen Lemnos'a kalkan ilk uçaktan bir bilet alın ve oraya gittiğinizde bir avuç toprak yiyin. Görürsünüz, iyileşeceksiniz.

Hephaistos iyileşti. Nihayet Olimpos'a tekrar geri döndü. Bu olaydan sonra Zeus'la birbirlerine karşı hep dikkatli oldular ama yine de o *Elveda Aletçi Çocuk* olayı hiç yaşanmamış gibi davrandılar. Sanırım Zeus biraz aşırı tepki verdiği için üzgündü, Hephaistos da şansını fazla zorlamak istemedi. Hem ha bire dağdan aşağı yuvarlanmaktan sıkılmaya başlamıştı artık.

Hephaistos zamanının çoğunu atölyelerinde geçiriyordu, Lemnos'ta, okyanusun dibinde ya da Akdeniz'deki sayısız adada. Fokurdayan, dumanı tüten ve lav püskürten bir yanardağ gördüğünüzde bilin ki yüksek ihtimalle Hephaistos oradadır ve demirci ocağını ateşliyordur.

Atölyelerinde güç kaynağı olarak yanardağları kullandığı için Hephaistos yanardağların da tanrısıdır. Aslına bakarsanız yanardağın eşanlamlısı olan *volkan* sözcüğü, Hephaistos'un Romalı ismi olan *Vulcanus*'tan gelir. Ve hayır, Hephaistos Star Wars'daki o sivri kulaklı tiplerden biri değildir. Yoksa o *Star Trek* miydi? Bu ikisini de hep karıştırırım.

Kutsal hayvanı eşekti, elbette, ama köpekleri de severdi. En sevdiği kuş turnaydı. Muhtemelen turnaların bedenleriyle uyumsuz duran çırpı bacakları olduğundandır, aynı tanıdığımız bir demirci gibi.

Hephaistos çoğunlukla zanaatkârlığıyla ünlüydü. Şu eski Yunan yazarları okursanız sayfalar boyunca Hephaistos'un yaptığı zırhları ve kalkanları anlattıklarını görürsünüz. Her bir süslemeyi ve rengi ayrıntıyla

verir, kaç tane kopça kullanıldığını bile söylerler, ha bir de kaç çivi, kaç vida ve zzzzzzzz.

Pardon ya. Düşünmesi bile uykumu getirdi.

Size sadece bazı temel bilgileri vereceğim, Hephaistos *gerçekten* çok güzel şeyler yaptı. Bütün tanrılara taht yaptı öğrendiğiniz üzere, hatta çoğunda bubi tuzağı yoktu! Büyülü tripodlardan oluşan bir filo inşa etti –o da ne diyecek olursanız, bunlar altlarında tekerlek olan üç bacaklı sehpalardı ve Olimpos Dağı boyunca dolanır durur, millete içecek, kanepe, sandviç vs. dağıtırlardı. Olimpos Dağı'nda kaldığınız bir gün "Ben iPhone'umu nereye koymuştum ya?" derseniz kısa süre içinde bu tripodlardan biri pıtır pıtır yanınıza gelir, çekmecesini açar ve telefonunuzu size teslim ederdi. Bayağı işe yarıyormuş ufaklıklar.

Hephaistos ayrıca en iyi silahları ve en iyi zırhları yapardı. Elbette büyük Kikloplar ve Telekineler de iyi ustalardı ama kimse demirci tanrının eline su dökemezdi. Herkül, Aşil ve diğer tüm Yunan kahramanları *yalnızca* Hephaistos marka ekipmanlar kullandılar. Üstelik Hephaistos'un onlara reklam ücreti ödediğini de sanmıyorum.

Olimposlular için süspansiyonlu, dört çeker, tekerlerinde bıçaklar olan ve her türlü üst sınıf malzemeye sahip arabalar yaptı. Mücevherden saraylara kadar aklınıza gelebilecek her şeyin tasarımını yaptı. Chios kralına yeraltında gizli bir sığınak benzeri koca bir saray inşa etti.

Ancak Hephaistos'un uzmanlığı otomatonlardı, ilk robotlar da diyebileceğimiz mekanik yaratıklar yani. Hephaistos'un atölyesinde altından yapılmış birkaç mekanik kadın işçi çalıştırdı. Bunlardan dört tane de Apollon'un tapınağı için üretti, sırf tapınakta Apollon'a övgü şarkıları söyleyecek dört sesli bir koro olsun diye. Kral Alkinoos için biri altın biri gümüş olmak üzere bir çift metal bekçi köpeği yaptı ve bu köpekler ger-

çek köpeklerden çok daha zeki ve vahşiydi. Kral Laomedon'a yetiştirip büyütebileceği altından bir asma bitkisi hediye etti. Kral Minos içinse Talos adında, gece gündüz kralın sarayında devriye gezen devasa bir metal asker yaptı. Metal atlar, metal boğalar, metal insanlar. Aklınıza ne gelirse. Bir gün kral olursam kesinlikle Hephaistos'tan altından yapılma, lav püskürten bir lama ordusu isteyeceğim.

Tamam, tamam. Gene kendimi kaptırdım gidiyorum.

Büyük olasılıkla şimdi size Hephaistos'un, karısı Afrodit'in onu aldattığını öğrendiği zaman nasıl bir tepki verdiğini anlatmam gerek. Bu çok üzücü bir hikâyedir ve içinde hiç lama geçmez, ama Afrodit ve Ares bu hikâyede çok fena rezil oluyorlar ki bu her zaman şahane bir olaydır bence.

Afrodit hiçbir zaman Hephaistos'la evlenmek istemedi. Aşk tanrıçasının bütün derdi dış görünüştü ve Hephaistos da ne yazık ki görüntü fakiriydi.

Hephaistos iyi bir koca olmaya çalıştı. Fayda etmedi. Evlenir evlenmez Afrodit savaş tanrısı Ares'le ilişkiye başladı ve bir süre bundan haberi olmayan tek kişi Hephaistos'tu.

Neden bu kadar saftı? Bilmiyorum. Belki Afrodit'in bir gün onu seveceğine inanmıştı. Belki ona düzgün davranırsa kendisine âşık olur diye düşünmüştü. Tamam, tüm tanrıların arkasından bir şeyler fısıldayıp kıs kıs güldüğünün farkındaydı ama Hephaistos zaten bu duruma alışkındı.

Afrodit ilk çocuğunu doğurduğunda bir şeylerden şüphelenmeye başladı. Hephaistos çocuğun da kendisi gibi sakat olmasını bekliyor ya da en azından bir şeylerinin ona çekeceğini düşünüyordu –şekilsiz bir kafa, sivilceli bir surat, hatta belki bir sakal.

Ancak oğlan, Eros, mükemmeldi, yakışıklı ve sağlıklıydı. Bir de aşırı derecede Ares'e benziyordu.

Hah, dedi Hephaistos içinden. Ne tuhaf.

Afrodit'in ikinci bebeği Harmonia adlı bir kız oldu ve bu çocuk da hiçbir şekilde Hephaistos'a benzemiyordu. Demirci tanrı huzursuzlanmaya başladı. Harmonia için ne zaman 'kızım' diye bahsetse diğer tanrılar gülmemek için kendilerini zor tutuyor gibi oluyorlardı. Ve neden Afrodit'le Ares imalı imalı birbirlerine bakışlar atıyordu?

Nihayet güneş Titan'ı Helios Hephaistos'un haline acıdı. Helios piliç mıknatısının içinde, yukarıdan her şeyi görüyordu –görmek *istemediği* şeyleri bile. Bu yüzden Afrodit'le Ares'in ilişkilerinin arkadaşlıktan "epey öteye" geçtiğini de biliyordu.

Bir gece Hephaistos'u kenara çekti ve "Dostum bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Karın seni aldatıyor," dedi.

Hephaistos, birisi gelmiş suratının ortasına beş kiloluk bir sopayla vurmuş gibi hissetti. Özellikle de şu fiberglas tutacakları olan çift taraflı demir döküm başlıklılardan.

"Aldatmak mı?" diye sordu. "Mümkün değil!"

"Mümkün," dedi Helios acı bir ifadeyle. "Kendi gözlerimle gördüm. Tabii onları seyrettiğimden değil! Ama, şey, görmemek mümkün değildi yani."

Güneş Titan'ı, Afrodit'le Ares'in, demirci tanrı ocağında çalışırken gizli gizli Hephaistos'un dairesine girdiklerini anlattı. Hem de adamın kendi yatak odasında yaramazlık yapıyorlardı.

Hephaistos'un kalbi ateşte dövülen bir maden gibi oldu. Kederle eridi. Öfkeyle aşırı ısındı. Sonra soğuyup çok daha güçlü ve keskin bir metale dönüştü.

"Haber verdiğin için teşekkürler," dedi Helios'a.

"Yapabileceğim bir şey var mı? Korkunç bir güneş yanığı sağlayabilirim o ikisine."

"Yok, hayır," dedi Hephaistos. "Ben hallederim."

Hephaistos ocağına döndü ve çok özel bir ağ yaptı. Örümcek ağı kadar ince, köprü halatı kadar güçlü, altından ipler ördü. Sonra bu ağı, yakaladıkları her şeye yapışacak, çimentodan çok daha hızlı şekilde sertleşecek ve avını hareketsiz bırakacak şekilde büyüledi.

Yatak odasına gidip ağı karyolanın dört bir köşesindeki direklerin üstüne örttü, yatağın üstünde görünmez bir gölgelik gibi olmuştu. Sonra çarşafın altına basınçla aktive olan bir düğme yerleştirdi.

Topallayarak oturma odasına gitti. Afrodit son çıkan aşk romanlarından birini okuyordu.

"Hayatım, ben Lemnos'a gidiyorum!" dedi. "Birkaç gün orada kalırım."

"Aa?" Afrodit kitabından başını kaldırdı. "Birkaç gün demek, ha?"

"Evet. Seni özleyeceğim. Bay!"

Afrodit sırıttı. "Tamam. İyi eğlenceler!"

Hephaistos alet çantasını topladı, eşeğini semerledi ve dışarı çıktı. Bu sırada Ares balkondan içeriyi gözetliyordu. Savaş tanrısı, Hephaistos'un çıktığından emin olduktan sonra demircinin dairesine girdi. Afrodit kendisini bekliyordu.

"Selam bebeğim," dedi Ares. "Beni özledin mi?"

Yatak odasına geçtiler ama yaramazlık yapacak vakit bulamadılar. Kıyafetlerini çıkarır çıkarmaz yatağa hopladılar ve tuzak devreye girdi.

Altın ağ üstlerine düşüp zamk gibi yapıştı. İki tanrı çığlıklar atıp ağdan kurtulmaya çalıştılar. Ares'in çığlıkları Afrodit'ten çok çıkıyordu. Ancak yatağa yapışmışlardı, ne hareket edebiliyor ne de şekil değiştire-

biliyorlardı.

İki adım gittiği yoldan geri dönen Hephaistos elinde bir baltayla yatak odasına girdi.

"Babacık geldiii," dedi pis pis gülerek.

Kronos'a dönüşüp yatak odasını kan gölüne çevirmeyi düşündü bir an ama sonra vazgeçti. Hephaistos'a göre âşıkları bu halde, tam kendisini aldatırken tuzağa düşmüş şekilde bırakmak çok daha şok edici ve utanç vericiydi. Afrodit'in makyajı yüzüne gözüne bulaşmış, saçı başı dağılmıştı ve sanki araba çarpmış gibi kolu bacağı farklı yönleri gösteriyordu. Yanında çığlıklar atıp hüngür hüngür ağlayan Ares'in üzerindeyse kırmızı çorapları ve G.I. Joe desenli boxer'ından başka bir şey yoktu.

Hephaistos, tanrıların öğle yemeği için toplandığı taht odasına yürüdü.

"Yemeğe başlamayın," dedi herkese. "Size bir şey göstereceğim ve bu muhtemelen midenizi kaldıracak."

Meraklanan tanrılar Hephaistos'un peşinden yatak odasına gittiler ve orada demirci tanrının son performans sanatı eseriyle karşılaştılar.

"Görüyor musunuz?" dedi Hephaistos. "İyi bir koca olmak için gösterdiğim çabaların mükâfatı işte bu. Ben şu kapıdan çıktığım saniye bu ikisi oynaşmaya başladı. Kendi karım, sakat ve çirkinim diye benden nefret ediyor, arkamdan bu *gerzekle* iş çeviriyor. Midemi bulandırıyorlar. Kusmak istiyorum. Bu şimdiye dek gördüğünüz en iğrenç şey değildir de nedir?"

Diğer tanrılar sus pus oldu. Hermes titremeye başladı, kendine zar zor hâkim oluyordu.

Zeus içinden, *Gülmeyeceğim. Gülmeyeceğim,* dedi.

Sonra Demeter'le göz göze geldi ve olay koptu.

"PUHAHAHHAHAH!" Zeus yerlere yattı, öyle bir gülüyordu ki bir

an kaburgaları parçalanacak sandı. Herkes ona katıldı.

"Boxer'a bak, G.I. Joe desenli!" diye bağırdı Apollon. "Ay, ay bayılacağım şimdi... AHAHAHAHAHHA!"

"Afrodit." Athena kıkırdadı. "Çok *güzel* görünüyorsun."

Tanrılar katıla katıla gülüyorlardı. Kısa süre içinde hepsi yere yatmış, gözlerinden akan yaşları siliyor, Tumblr'a yüklemek üzere fotoğraf çekiyordu.

Başlangıçta Hephaistos çok öfkeliydi. O ikisine bağırıp çağırıp akıllarını başlarına getirmeyi düşünmüştü. Acı çekiyordu. Aşağılanmıştı!

Sonra derin bir nefes aldı ve şunu fark etti: hayır, aşağılanmış olan, *Afrodit ve Ares'ti.* Diğer tanrılar yüzyıllar boyunca bu olayı ağızlarına sakız edeceklerdi. İki âşık ne zaman taht odasına girse Olimposlular bıyık altından gülümseyip gülmemek için kendilerini zor tutacaklar, Afrodit'in darmadağın olmuş saçlarını ve Ares'in aptal boxer'ıyla kırmızı çoraplarını hiç unutmayacaklardı. Aile toplantılarında ne zaman komik ve utanç verici anların konusu açılsa bu Bir Numaralı Utanç Verici Hikâye olacaktı.

Uzun bir süre sonra tanrılar nihayet toparlandılar.

"Pekâlâ," dedi Poseidon göz yaşlarını silerek. "Acayip komikti. Ama artık bırak gitsinler Hephaistos."

"Hayır," dedi Hephaistos. "Bunları sabit bir sergi yapmak istiyorum."

Zeus boğazını temizledi. "Hephaistos, artık kimse birbirini bağlamayacak diye söz vermiştik hatırlarsan. İntikamını aldın. Artık bırak onları."

Hephaistos öfkeyle babasına baktı. "Pekâlâ. Afrodit gidebilir... ancak onun çeyizi için yaptığım *her şeyi* siz bana geri verdikten sonra. Onu artık evimde istemiyorum. Onu artık hayatımda istemiyorum. Benim

karım olmaya layık biri *değil.*"

Zeus'un rengi attı. O zamanlar bir kadınla evleneceğinizde kızın ailesine çeyiz adı verilen bir sürü hediye almanız gerekirdi. Afrodit'in teknik olarak bir babası olmadığı için onu Hephaistos'a Zeus vermiş, tüm o Hephaistos yapımı muhteşem eşyaları da Zeus almıştı. Demirci tanrının çeyizi geri istemesi, evliliğin sonu anlamına geliyordu. Aynı zamanda Zeus'un bronz tost makinesini, golf sopası setini, plazma televizyonu ve sayısız muhteşem oyuncağı geri vermesi anlamına da elbette.

"Ee... şey," dedi Zeus. "Afrodit ağın içinde kalsa da olur bence."

"Zeus!" diye araya girdi Hera. Afrodit'ten hoşlanmıyordu ama tanrıçaların hapsedilmesinden de hazzetmiyordu.

"Tamam, tamam," dedi Zeus. "Hephaistos çeyizi geri alabilir. Afrodit resmi olarak Hephaistos'un hayatından çıkmıştır."

"Sanki hayatımdaydı da," diye mırıldandı Hephaistos.

Poseidon hâlâ huzursuz görünüyordu. Ares'le geçmişteki anlaşmazlıklarına rağmen ikisi genellikle uyumluydu. Savaş tanrısı adına bir şeyler söylemesi gerekiyormuş gibi hissetti çünkü kimse onun için ağzını açmıyordu.

"Ares'i de serbest bırakman gerek," dedi Poseidon. "Doğrusu bu."

"*Doğrusu* mu?" Hephaistos haykırdı. "*Kendi* yatak odamda beni aptal durumuna düşürdü, sen de şimdi kalkmış doğrulardan mı bahsediyorsun?"

"Bak," dedi Poseidon, "seni anlıyorum. Bunun karşılığında ne istiyorsan söyle. Ben Ares'e kefilim. Sana bunun bedelini ödeyecektir."

Ares inler gibi bir ses çıkardı ama itiraz edecek durumda değildi. Altın ağ bebeksi hassas cildini yakmaya başlamıştı.

"Pekâlâ," dedi Hephaistos. "Poseidon kefil oluyorsa tamamdır.

Ares'in kalesindeki zırhların, silahların ve ganimetlerin en iyilerinden yüz kamyon dolusu istiyorum. Ve bunları *ben* seçeceğim."

Bu çok acımasız bir hedeldi, Ares savaş ganimetlerini çok severdi ama tamam derecesine başını salladı.

Hephaistos iki sevgiliyi serbest bıraktı. Tam da tahmin ettiği gibi bu hikâye yüzyıllar boyunca Olimpos yemek masalarında anlatıldı da anlatıldı, Ares'le Afrodit milletin ağzına sakız oldu. Afrodit'le Hephaistos bir daha aynı çatının altında yaşamadılar. Resmi olarak boşanmışlar mıydı? Bilmiyorum. Ama en başta da resmi nikâh falan kıyılmamıştı zaten.

Bundan sonra Hephaistos başka kadınlarla ilişkiye girmekte özgür oldu. Onlarcasından çocuğu oldu. Bir de bu olaydan sonra Afrodit'le Ares'in çocuklarından nefret etti, onlar bu nefreti hiç hak etmemiş olsalar bile...

Söz konusu kişi: Harmonia. Ondan daha önce bahsetmiştim. Küçük bir tanrıyken ölümlü olup Kadmos adlı kralla evlenen ve daha sonra kralla birlikte yılana dönüşen kız.

Sanki bu yeterince kötü bir kader değilmiş gibi kız bir de evlendiğinde Hephaistos'tan bir hediye almıştı. Tanrı, kızdan Afrodit'in Ares'le ilişkisini hatırlattığı için ölümüne nefret ediyordu. Bu hiçbir şekilde Harmonia'nın suçu değildi ama işte Hephaistos gibi iyi tanrılar bile bazen sevimsizleşebiliyorlar.

Harmonia, Kadmos'la evlenince Hephaistos ona düğün hediyesi olarak altın bir kolye yaptı. Hayal edebileceğiniz en güzel mücevherdi bu, altın dantelin içinde tane tane değerli taşlar saklıydı ama aynı zamanda sağlam bir büyüyle efsunlanmıştı. Kolye Harmonia'ya kötü şans getirdi (ki bunu zaten yılana dönüşmesinden anlıyoruz) ve fakat bununla

kalmayıp kızın soyundan gelen herkese kötü şans bulaştırdı. Kuşaklar boyunca o kolyeyi takanların başına korkunç trajediler geldi. Detaya girmeyeceğim şimdi ama bu olay, Hephaistos'un karanlık bir tarafı olduğunu gösterir. Onun yaptığı kolyelerden birini bulursanız üzerindeki işlemelere bakmayı ihmal etmeyin. Kolyenin üzerinde *Tebrikler Harmonia!* yazıyorsa fırlatın gitsin.

Afrodit'ten sonra Hephaistos'un ilk ayrılık sonrası eskisini unutma ilişkisi Aglaie adlı bir tanrıçayla oldu. Aglaie, Üç Güzeller'den biriydi. Şimdi böyle deyince birinci, ikinci ve üçüncü kainat güzellik kraliçeleri gelmesin aklınıza. Bu kızlar zarafet ve zevkten sorumlu üç küçük tanrıçaydı. Afrodit'in nedimeleri olarak görev yaparlardı. Hephaistos bunlardan biriyle çıkmaya başladığında Afrodit küplere binmiş olmalı.

Ha, seni terk ettim ve şimdi de nedimelerinden biriyle çıkıyorum, çatla! der gibi.

Her neyse, Hephaistos'la Aglaie'nin bir sürü tanrıça kızları oldu.

Sonra Hephaistos birkaç ölümlü prensesle beraber olup büyüyünce oranın buranın kralı olan bir sürü melez çocuğa sahip oldu.

Sicilya'daki Etna Dağı'nın tanrıçası olan Etna adlı bir nimfayla bile kısa bir birlikteliği oldu. Hatırlarsanız bu dağ, Zeus'un fırtına devi Typhoeus'un üstüne attığı dağdı. Hephaistos neden azıcık ezilmiş bir dağ nimfasıyla birlikte oldu bilmiyorum ama bu ikisinin *palikoi* adı verilen, termal su pınarı ve gayzer ruhları olan çocukları oldu. Yellowstone Milli Parkı'na giderseniz "Hephaistos selam söyledi! Babanızı daha sık arayacakmışsınız!" falan diye kendilerine seslenebilirsiniz.

Hephaistos'un en ilginç çocukları, Kabeiroi adlı deniz nimfasından olan ikiz oğullarıdır. Onlara annesinin adına ithafen Kabeiroiler denirdi ama gerçek isimleri Alkon ile Eurymedon'du. (Ve hayır bunu sınavda

sormayacağız. Öğretmeniniz soracağım derse YALAN söylüyor.)

Kaberoiler Hephaistos'a çok benziyorlardı, yani metal işçiliğinde çok ustaydılar ve son derece çirkindiler. Bazı hikâyelerde cüce oldukları söylenir ama bence babalarının yanında ufak görünüyorlardı. Babalarına Lemnos'taki ocakta yardım ederler, hatta onun adına savaşlarda yer alırlardı. Bir gün Dionisos Hindistan'a giderken onunla birlikte doğuya doğru yola çıktılar. Orada belaya bulaşınca Hephaistos gelip onları kurtardı.

Aaa, şarap tanrısının Hindistan'a savaş açtığını bilmiyor muydunuz? Tabii ya. Birazdan oraya geleceğiz. Ama şimdi canım biraz şiir çekti.

Sizin de canınız şiir çekti mi? Çekmedi mi?

Aman NE ÜZÜCÜ. Apollon sabırsızlanmaya başladı. Artık onun bölümünü yazmamı istiyor. Kendisi Olimpos'un en havalı tanrısı olduğu için (bazen bunu kendisi iddia etse bile) Altın Çocuk'u daha fazla bekletemezsiniz.

APOLLON ŞARKI SÖYLEYİP DANS EDİYOR, BİR DE ADAM ÖLDÜRÜYOR

Apollon'un annesine acırsınız.

Hamilelik zaten zor iş. (Bildiğimden değil ama annem milyon kere falan bunu söylemiştir.) Apollon'un annesi Titan Leto, ikizlere hamileydi ve doğum başladığında hastaneye gidemezdi. Bunun yerine canını kurtarmak için kaçması, adadan adaya koşması gerekiyordu çünkü peşinde hınçla yanıp tutuşan bir tanrıçayla devasa bir yılan vardı.

Şimdi tüm bunların Zeus'un suçu olduğunu söylesem şaşırır mısınız?

Bizim İhtiyar Şimşekdon, Leto'ya âşık oldu ve çocuk sahibi olmalarının mükemmel bir fikir olduğuna dair kadıncağızı ikna etti.

"Hera asla öğrenmeyecek!" diye söz verdi.

Zeus bu yalanı o güne dek o kadar çok kadına söylemişti ki muhtemelen artık kendisi bile inanıyordu.

Tabii ki Hera öğrendi. Olimpos Dağı'nın tepesinden aşağıdaki güzeller güzeli hamile Leto'ya baktı. Leto sağlıkla ışıldıyor, çayırlarda uzanmış kocaman göbeğini okşayıp doğmamış çocuklarına şarkı söylüyordu.

Hera kendi kendine homurdandı. "Ne *cüretle* bu kadar mutlu olur?

Sonsuza dek acı çekerken de bu kadar mutlu olacak mı bakalım!" Göklerin kraliçesi kollarını iki yana açtı ve ayağının altındaki tüm dünyaya seslendi. "Duy beni, yeryüzü, duy beni! Duy beni Gaea Ana! Kökü yeryüzünde olan her bir kara parçasını doğum vakti gelince Leto'yu kabul etmekten men ediyorum! Bana karşı çıkacak olan her bir toprak parçasını sonsuza dek lanetleyeceğim! Leto'nun yatacak yeri olmayacak, asla huzur bulamayacak! Doğuracak hiçbir yer bulamadan dolanmak zorunda kalacak, sonsuza dek hamile kalacak ve kocamı elimden almanın cezasını çekecek! HAHAHA!"

O gün gerçekten Hera'nın içine bir cadı kaçmıştı. Yer sarsıldı. Yeryüzünde kökü olan her kara parçasının üstündeki doğa ruhu Leto'ya yardım etmemek üzere ant içti. Şimdi diyeceksiniz ki Leto neden bir tekne satın alıp denizde doğurmadı ki? Sualtına ya da Erebos'a gidebilir ya da helikopter kiralayıp havada, binlerce fitte doğurabilirdi.

Anladığım kadarıyla Hera'nın laneti bunları da kapsıyordu. Öyle bir çıkmaz yaratmıştı ki Leto sadece karada doğum yapabilecekti ama toprak onu kabul etmekten men edilmişti. Hera böyle kurnazdı işte.

Leto yedi aylık hamileyken erken doğuma girdi.

"Ay harika ya," diye homurdandı. "Bu çocuklar bekleyemeyecekler!"

Yere uzanmaya çalıştı ama yer sarsıldı. Ağaçlar alev aldı. Yerde çatlaklar oluşunca Leto kaçmak zorunda kaldı. Nereye gitse rahat bir yer bulamadı. Başka bir adaya gitmek üzere bir tekne buldu ama aynı şey oldu. Yunanistan'ın dört köşesinde pek çok yerde doğurmayı denedi. Hangi köşeye adım atsa nimfalar ona yardım etmeyi reddetti.

"Üzgünüz," dediler. "Karaya çıkmanıza izin verirsek Hera bizi sonsuza dek lanetler. Kökü yeryüzünde olan hiçbir kara parçasında doğum yapamazsınız."

"Ama bu dünyadaki *her* kara parçası demek!" diye itiraz etti Leto.

"Evet, zaten olay da bu," dedi nimfalar.

Leto oradan oraya savruldu. Bedeni acıyla kıvranıyor, doğmamış çocukları gittikçe daha da sabırsızlanıyordu. Sanki aşırı şişirilmiş bir deniz topuyla birlikte iki adet sokak kedisi yutmuştu.

Çaresizlik içinde bir zamanlar annesi Phoebe'nin kutsal mekânı olan Delfi'ye gitti. Kâhinin ona sığınacak bir yer sağlayabileceğini ümit etti.

Ne yazık ki kâhinin mağarasını Python adında devasa bir yılan istila etmişti. Nereden mi gelmişti bu yılan? Bakın burası harika. *Python* sözcüğü Yunanca *pytho*'dan gelir ve bu çürümek demektir. Canavar Python, Zeus dünyayı sele boğduğu zamandan sonra geriye kalan çürümüş ceset parçalarından doğmuştu. Mmm enfes!

Her neyse, Python oraya yerleşip kendi kendine *Hey, ne güzel mağara bu böyle. Yiyecek bir sürü lezzetli insan da var hem!* demişti. Bunun üzerine orada bulunan rahipleri, falcıları ve yardım için buraya gelmiş olan hacıları yedi. Sonra da kıvırılıp uyudu.

Leto geldiğinde annesinin en sevdiği mekânda bir okul otobüsü kalınlığında, otuz metrelik bir yılan bulunca şoka girdi.

"Sen de kimsin?" diye sordu Leto.

"Ben Python," dedi Python. "Sen de kahvaltı olmalısın."

Yılan, Leto'nun üstüne atladı. Leto kaçtı ama şişkin, hamile ve hareketleri ağır olduğu için yılana öyle lezzetli görünmüştü ki Python kilometreler boyunca onu kovaladı. Bir iki seferinde neredeyse yakalıyordu. Leto kendini tekneye zor attı.

Bütün bunlar olurken Zeus ne cehennemdeydi peki? Saklanıyordu. Hera efsane bir sinir krizi geçirmekteydi, Zeus da onun öfkesine hedef olmak istemediği için Leto'yu bir başına bırakmıştı. Mükemmel bir adam.

Tekneyle oradan oraya savrulurken Leto'nun aklına çılgın bir fikir geldi. Kaptana tekneyi Delos Adası'na götürmesini söyledi.

"Ama hanımefendi," dedi kaptan. "Delos yüzen bir adadır! Hangi gün nerede olacağını kimse bilemez!"

"SANA ADAYI BUL DEDİM!" diye haykırdı Leto. Doğum sancılarının verdiği acı yüzünden gözleri kıpkırmızı olmuştu.

Kaptan yutkundu. "Delos'a bir ki!"

Birkaç sinir bozucu günden sonra adayı buldular. Delos sahili, tepecikleri ve ağaçlarıyla normal bir adaya benziyordu ancak yeryüzüne bağlı değildi. Dalgaların üzerinde dev bir can simidi gibi yüzüyor, Akdeniz boyunca süzülüyor, ara ara diğer adalara dokunup kaçıyor ve neye uğradığını şaşıran balinaların tepesinden geçiyordu.

Tekne yaklaştıkça Leto pruvada durmaya çalıştı. O kadar çok acı çekiyordu ki kafası artık çalışmıyordu. Ancak adanın başlıca doğa ruhuna seslenmeyi başardı. "Yüce Delos, bana yalnızca sen yardım edebilirsin! Lütfen karaya çıkmama izin ver ve adanda doğum yapabileyim!"

Ada gümbürdedi. Tepelerden bir ses yankılandı: "Bunu yaparsam Hera canıma okur."

"O sana bir şey yapamaz!" diye bağırdı Leto. "Hera'nın laneti sadece yeryüzünde kökleri olan kara parçalarını kapsıyor. Senin köklerin yok. Hem çocuklarım doğduktan sonra seni koruyacaklardır. İki Olimposlu tanrı senin tarafında olacak. Bunu bir düşün bence. Delos onların kutsal mekânı olacak. Sadece sana ait muhteşem tapınakların olacak. Nihayet bir yerde sabit kalabileceksin. Sadece turizmden milyonlar kazanırsın!"

Delos bir düşündü. Ada artık oradan oraya savrulmaktan yorulmuştu. Orman nimfaları sürekli dalgaların üzerinde olmaktan ha bire kusup duruyordu.

"Pekâlâ," dedi ses. "Karaya çık bakalım."

Leto uzanacak bir yer bulur bulmaz adanın zemini beklentiyle sarsıldı. Eh, her gün iki yeni Olimposlu doğmuyordu, malum. Tüm tanrıçalar –Hera hariç tabii– Leto'nun yanına koşup doğurmasına yardım ettiler.

Leto'nun iki güzel bebeği oldu: oğlanın adı Apollon, kızın adı Artemis'ti. Yedinci ayın yedinci gününde, Leto yedi aylık hamileyken doğmuşlardı, o yüzden kutsal rakamları on üç oldu. (Şaka şaka. Yediydi.)

Artemis'ten birazdan bahsedeceğiz ama doğumdan hemen sonra Apollon bakışları üzerine çekmekte gecikmedi. Biberonundan nektar içer içmez annesinin kollarından sıçradı, iki ayağının üstünde doğrulup sırıttı.

"N'aber millet?" dedi. "Benim adım Apollon ve acil bir ok ve yaya ihtiyacım var! Bir müzik aleti de iyi olur. Liri icat eden oldu mu?"

Tanrıçalar şaşkınlıkla birbirlerine bakındılar. Olimposlular bile doğar doğmaz düzgün cümleler kuran ve silah isteyen bebeklere alışkın değildi.

"Eüü, ben lir diye bir şey duymadım hiç," dedi Demeter.

Aslında lir daha sonra icat edilecekti ama bu başka bir hikâye.

Apollon omuz silkti. "Tamam ya. Gitar da olur. Ukulele ya da. Banjo olmasın ama n'olur. Banjoyla hiç işim olmaz."

Tanrıçalar koşa koşa çocuğun istediklerini getirmeye gittiler. Hephaistos, Apollon'a altından çok güzel bir yay ile içinde büyülü oklar olan bir sadak yaptı. Bulabildikleri en iyi müzik aleti bugünkü trompete benzer bir enstrüman olan *keras* oldu.

Tanrıçalar, Delos'a dönene kadar bir günlük Apollon o kadar büyümüştü ki neredeyse beş yaşında gösteriyordu. Uzun, altın rengi saçları, süper şahane bronz bir teni ve güneş gibi parlayan gözleri vardı. Üzerine de altın sırmalarla dokunmuş bir khiton bulmuştu, göz kamaştırıcı görünüyordu.

Oklarla yayını omzuna asıp kerası eline aldı. Önce çok güzel bir melodi çaldı, sonra da şarkı söylemeye başladı.

"Ah, Apollon'um ben ve çok havalıyım! La la laaa, kafiyeli sözcük bulamadım ama gene de havalıyım!"

Aslına bakarsanız hangi şarkıyı söyledi ben de bilmiyorum ama bunun hemen akabinde okçuluğun, şiirin ve müziğin tanrısı olduğunu açıkladı. Aynı zamanda kehanetlerin de tanrısı olduğunu ve bundan sonra Zeus'un emirleriyle Delfi Kâhini'nin cümlelerini zavallı küçük ölümlüler için yorumlayacağını açıkladı.

Şarkısı bittiğinde tanrıçalar nazikçe onu alkışladılar ama hâlâ bütün bunların son derece tuhaf olduğunu düşünüyorlardı. Delos Adası yeni bir hamisi olduğu için çok sevinçliydi. Ada kök saldı ve artık daha fazla denizde savrulmamak için denize demir attı. Adanın üzeri, altın tanrı Apollon şerefine altın renkli çiçeklerle doldu. Bugün Delos'u ziyaret ederseniz yıkıntıların arasında hâlâ bu çiçekleri görebilirsiniz ancak –çok şükür ki– Apollon artık orada müzik yapmıyor.

Apollon müthiş bir hızla büyüdü. Bir hafta içerisinde yetişkin bir tanrı olmuştu, yani okuldan falan yırtmış, fahri diploma almıştı. Yirmi bir yaşına geldiğinde yaşının ilerlemesi durdu.

İlk işi doğum yapmak için bir yer ararken onca acı ve çile çeken annesinin intikamını almak oldu. Ne yazık ki göklerin kraliçesi falan olduğu için Hera'yı yok edemedi ama annesini Delfi'den kovalayan Python adlı yılandan haberdar olunca küplere bindi.

"Birazdan gelirim ben," dedi Leto'ya.

Delfi'ye uçtu (evet uçabiliyordu) ve Python'a seslendi.

"Şşşt yılan mısın nesin!"

Python gözlerini açtı. "Ne istiyorsun?"

"Sana ne kadar muhteşem biri olduğumu anlatan bir şarkı söylemek!"

"Ay hayır ya. Canımı al daha iyi."

"Olur!" Apollon yayını çekti ve yılanı tam iki gözünün ortasından vurdu. Sonra da ne kadar muhteşem biri olduğunu anlatan bir şarkı söyledi. Yılanın cesedini mağaranın içindeki bir yarıktan aşağı attı ve yılan orada sonsuza dek birbirinden iğrenç kokular çıkararak çürüdü.

Apollon, Delfi Kâhini'ni de devraldı. Rahiplerle hacıları tekrar Delfi'ye çağırdı. Kâhin bir zamanlar büyükannesi Phoebe'ye ait olduğu için ona zaman zaman Phoebus Apollon da dendiği olur. Orada gelecekten haberler veren ana rahibelere *Pythia* deniyordu ki bu sözcük de yılan Python'dan gelir. Ya da belki de rahibeye böyle demelerinin sebebi ağzının leş gibi kokmasıdır, ne bileyim. Her neyse, başrahibe kehanetleri doğrudan tanrı Apollon'dan alırdı ve kehanetin dizeleri her zaman ya tekerleme gibi olurdu ya da kötü bir şiir. Bazense her ikisi birden.

Pythia mağaranın içinde, yılanın öldüğü yerde yaşardı. Genelde içinden volkanik gaz çıkan (ve ölü yılan gibi kokan) büyük yarıklardan birinin yanında bir taburede otururdu. Ona bir adak sunarsanız Pythia sorunuzu cevaplar ya da geleceğinizi söylerdi. Ancak bu, cevaptan mutlaka bir şey anlayacağınız anlamına gelmiyordu. Hakikaten anladığınızda da muhtemelen cevaptan hoşlanmazdınız.

Apollon Olimposlular arasında yer alacağını söylediğinde Hera bile itiraz etmedi. O kadar, nasıl desem... *tanrı* gibi görünüyordu ki.

Sahil Güvenlik dizisindeki cankurtaranlar gibi uzun boylu, kaslıydı ve bronz bir tene sahipti. Sarı saçlarını kestirmiyordu ama ok atarken rahatsız etmemesi için arkadan topluyordu. Oku, yayı ve parıldayan

kılık kıyafetiyle Olimpos'ta aylak aylak geziniyor, kadınlara göz kırpıp erkeklere beşlik çakıyordu. Bazen erkeklere göz kırpıp kadınlara beşlik çaktığı da oluyordu. Apollon için fark etmezdi. *Herkesin* ona taptığını düşünüyordu.

Müzik ve şiirde muhteşemdi... ya da en azından bazı insanlar öyle düşünüyordu. Benim tarzım biraz daha düz hesap rock 'n' roll, yani benlik bir şey değil. Apollon partilerin aranılan elemanıydı çünkü şarkılarıyla insanları coşturur, onlara fal bakar, Dionisos'un kafasındaki şarap kadehini hedef almak ya da onlarca pinpon topunu aynı anda vurmak gibi yayıyla bir iki gösteri sunardı.

Apollon koyun ve inek çobanlarının da tanrısı oldu. Neden mi? En ufak bir fikrim yok. Kaliteli et *seviyordu* herhalde. Dünyanın en iyi sığırlarını yetiştirdi. *Herkes* onları çalmaya çalıştı ama Apollon sığırları bir kez olsun korumasız bırakmadı. Kutsal sürüsüne yaklaşan biri olduğunda yeryüzünde bir sığır savaşı başlatıyordu.

Apollon öfkelendiğinde hiç vakit kaybetmezdi. Dünya üzerindeki herhangi bir insanı sadece yayını gerip okunu fırlatarak cezalandırabilirdi. Ok gökyüzünde süzülüp ne kadar uzakta olursa olsun hedefini bulurdu. Apllon, Yunanistan'da takılırken İspanya'da herifin biri "Apollon sersemin teki!" diye mırıldansa... *GÜM!* İspanyol'un biri giderdi. Üstelik ok görünmez olurdu, böylece diğer ölümlüler adamcağıza ne olduğunu anlayamazlardı bile.

Antik Yunan'da birisi durduk yerde pat diye ölürse o kişiyi Apollon'un öldürdüğüne inanılırdı, belki bir ceza, belki de o kişinin düşmanlarından birine ödül niyetine.

Ki aslında bu çok tuhaftır çünkü Apollon aynı zamanda tıp biliminin de tanrısıydı. Acil yara bandı ya da ağrı kesici lazım olduğunda Apollon

size yardım edebilirdi. Ancak salgınlar ve bulaşıcı hastalıklar üzerinde de kontrol sahibiydi. Koca bir orduyu ya da koca bir milleti tek seferde yok edebilirdi. Sinirlenirse özel bir ok atar ve bu okla su çiçeği ya da veba ya da şarbon hastalığı yayabilirdi. Bir gün bir zombi felaketi koparsa kimin elinin altından çıktığını bilirsiniz artık.

Apollon o kadar farklı şeyin tanrısıydı ki Yunanlıların bile zaman zaman kafası karışıyordu. "Hmm, sepet örgüsünün tanrısı kimdi unuttum. Apollon olmalı!" falan diyorlardı büyük olasılıkla.

Belki de bu yüzden daha sonraları Yunanlılar ve Romalılar Apollon'a güneş tanrısı demeye başladılar. Bu aslında bildiğiniz üzere Helios'un işiydi ama ölümlüler artık nasıl olduysa Helios'u unuttular ve güneş arabasını Apollon'a teslim ettiler. Apollon da zaten güneş gibi parıl parıl parladığından bu hiç de mantıksız bir hareket olmadı.

Ancak bu kitapta onu güneş tanrısı olarak ele almayacağız. Adamın eli kolu ağzına kadar dolu zaten. Hem Apollon'un güneş arabasını kullanıyor olması benim ödümü koparıyor çünkü adım gibi biliyorum ki o arabayı kullanırken müziği sonuna kadar açmış, hoparlörler arabayı gümbürdetirken cep telefonuyla konuşuyordur. Güneş gözlüklerini de takıp kızlara *N'aber fıstık?* falan da diyordur kesin.

Her neyse, sembolleri ok ve yaydı –doğal olarak. Sonraları lir icat olunca (küçük bir arp gibi bir şeydir bu) o da sembollerinden biri oldu.

Apollon hakkında bilmeniz gereken temel şey: bu herifi asla hafife almayın. Bir gün tekerlemeler, iğrenç pop şarkıları ve ilkyardım derslerinin tanrısı olup çıkabilir. Ertesi gün de kimyasal silahların ve dünyayı yok eden salgın hastalıkların tanrısı. Bir de Poseidon'da kişilik bölünmesi var derler...

* * *

Apollon sizi nedensiz yere öldürmezdi. Çünkü bir nedene ihtiyaç duymazdı.

Örnek: Bir keresinde annesi Leto, Delfi'ye onu ziyarete gelmişti. Yolda Tityos adlı bir dev, kadına musallat olmuştu. Biliyorum. Tityos diye de isim mi olur? Yapabileceğim bir şey yok ama ne yazık ki.

Her neyse, bu Tityos rezil yaratığın tekiydi. Zeus'un en korkunç çocuklarından biriydi. Annesi tipik olarak Elara adlı ölümlü bir prensesti ama kadın hamileyken Zeus'un aklına Elara'yı Hera'dan korumak için bir yeraltı mağarasına gizlemek geldi. Mağaradan çıkan dumanlar Elara'nın doğmamış çocuğunun çirkinleşmesine ve dev gibi olmasına sebep oldu, ta ki annesinin bedeni artık onu daha fazla taşıyamayacak hale gelene kadar. Biraz iğrenç ama... *BÖDÖFFF!* Elara öldü. Ancak çocuk koca mağara, kuvözü olana kadar büyüdü de büyüdü. Sonra bizim toprak surat Gaea, Tityos'a gönüllü annelik etmeye karar verdi. Çocuğun eğitimi Karanlık Taraf'ta devam etti yani. Tityos nihayet yeryüzüne çıktığında artık Zeus'un çocuğundan çok Frankenstein canavarına benziyordu.

Her neyse, Hera onu buldu ve Leto'dan uzun zamandır almayı beklediği intikamın bir aracı olarak kullanmaya karar verdi.

"Hey, Tityos," dedi Hera bir gün canavara.

"Kaaan!" diye böğürdü Tityos. "Et ve kaaaan!"

"Aynen," dedi Hera. "Bence de. İkisi de şahanedir. Yanında bir de güzel bir eşe ne dersin?"

"Et!"

"Pekâlâ. Sonra belki. Birazdan buradan Delfi'ye gitmekte olan bir kadın geçecek. Devasa yaratıkların kendisini kaçırıp yeraltı inine götürmelerine *bayılır* kendisi. Nasıl?"

Tityos dev kafasını kaşıdı. "Kan?"

"A tabii ki!" Hera gülümsedi. "Direnirse istediğin kadar kan dökebilirsin!"

Tityos kabul edince Hera uslu olduğu için bir kurabiye verip onu Delfi'ye giden yolun ortasında bırakıp gitti. Kısa süre sonra Leto çıkıp geldi ve Tityos kadını yakalamak için bir hamle yaptı.

Python'la yaşadığı tecrübenin sayesinde Leto canavarlardan nasıl kaçılır iyi biliyordu, üstelik bu sefer hamile de değildi. Yarattığı atlattı ve son sürat Delfi'ye koşmaya başladı.

"Oğlum!" diye seslendi. "Bana biraz yardım etsen diyorum?"

Apollon annesinin yardım çağrısını duydu. Yayını alıp okunu fırlattı. *FIYUUUUU.* Tityos kafasının tam ortasından geçen bir okla yere yığıldı.

Ancak bu intikam Apollon için fazla acele olmuştu. Yeraltı'na gidip Hades'in karşısına çıktı ve konuştu. "Şu Tityos denen herif... Sanırım ölümlü bir melez sayılıyor. Emin değilim. Neyse, onun ruhu buraya gelirse benim için biraz işkence et. Ama kartalla olmasın. Akbaba falan olabilir."

"Akbaba falan mı?" diye sordu Hades.

"Aynen! Süper olur!"

Hades o gün pek yaratıcı bir gününde değildi herhalde ki Apollon'un önerisini uyguladı. Tityos'un ruhu Yeraltı'na inince Leto'ya saldırı suçundan yargılandı. Ceza Tarlaları'na gönderildi ve burada zincirlenip kendini yineleyen karaciğer nakli geçirdi. Bu karaciğeri akbabalar sonsuza dek yiyecekti. (Prometheus daha sonra bununla ilgili bir telif hakkı davası açmış olabilir.)

Bir başka seferinde Apollon intikamını kitleleri imha ederek aldı. Çok adilane, değil mi? Niobe adlı bir hanımefendi olan Thebai kraliçesinin on dört çocuğu vardı –yedi kız, yedi oğlan. Çocukların hepsi son derece

sağlıklı ve güzeldi ve okulda gayet yüksek notlar alıyorlardı, bu yüzden de Niobe sürekli onlarla övünüyordu. Böyle anneleri görmüşsünüzdür kesin. "Dün hali saha maçında bir gol attım," deseniz hemen "Ay, ne tatlı. Benim on dört çocuğumun on dördü de *takım kaptanı* ve notları hep on üzerinden on, üstelik keman da çalıyorlar," der. Siz de kadının suratının ortasına bir tane patlatmak istersiniz.

Niobe de işte *böyle* bir tipti. Bir gün Thebai şehrinde Leto'nun şerefine bir festival düzenlenmişti. Rahipler Leto'nun güzeller güzeli ve son derece cesur olduğundan bahsedip *iki* muhteşem tanrıyı, Apollon'la Artemis'i doğurduğundan söz ediyorlardı. Bu övgüler sürdü de sürdü, sonunda Kraliça Niobe daha fazla dayanamadı.

"Aman, bunlar da ne ki!" dedi dinleyici grubuna. "Leto'nun *benden* daha güzel ve cesur olduğunu hiç sanmıyorum. Hem o sadece iki çocuk doğurdu. Bende *on dört* tane muhteşem çocuk var!"

Olllldu. Çok yanlış bir hareket.

Dünyanın ta öteki ucundan Apollon'la Artemis bunu duydular ve oklarıyla birlikte Thebai'ye uçtular.

Şehre iner inmez dehşet saçmaya başladılar. Kraliçe ve ailesi dışında herkes taşa çevrildi.

"Çocuklarınla gurur duyuyorsun demek?" diye bağırdı Apollon. "Belki algında ufak bir değişiklik yapsak iyi olur, ha?"

Yedi altın ok fırlatıp Niobe'nin oğullarının hepsini oracıkta öldürdü. Artemis bir okla yedi kızı birden öldürdü. Niobe'nin kocası olan kral acıyla haykırıp kılıcını çekti ve Apollon'a saldırmaya kalkınca tanrı onu da öldürdü.

Niobe'nin yüreği paramparça olmuştu. Anadolu'da bir dağa kaçtı ve yıllar boyunca, taş kesilene dek orada ağladı. Yunanlılar daha sonraları

Spil Dağı'na gidip burada yer alan kadın formundaki, zaman zaman gözlerinden su sızan bu taşı ziyaret ettiler. Kim bilir, belki taş hâlâ oradadır.

Ölmüş ailesine gelirsek, dokuz gün boyunca gömülmediler. Cesetleri Thebai'nin sokaklarında, taşa dönmüş diğer şehirlilerin arasında öylece durup berbat kokana (python gibi mi desek?) ve üstlerine sinekler üşüşene dek kaldılar.

Nihayet Zeus, Thebai şehrine acıdı. İnsanları tekrar canlandırdı ve kraliyet ailesinin gömülmesine izin verdi. Thebai'de kimse bir daha Leto'ya hakaret etmedi ama Apollon'la Artemis'in de oranın en sevilen tanrıları olduklarını sanmıyorum.

Buna rağmen Apollon *hâlâ* insanları cezalandırmak için yeni ve daha korkutucu yollar bulabiliyordu.

En korkuncunu ise satir Marsyas'a yaptı.

Bu keçi bacaklı arkadaş Anadolu'daki Frigya'da, Niobe'nin taşa döndüğü yerin yakınında yaşıyordu. Bir gün Marsyas nehir kenarında zıplar, kimselere bulaşmazken çimenlerin üzerinde tuhaf bir müzik aleti gördü. Bu, Athena'nın yaptığı flüttü –hani dünyanın ilk flütü. Hatırlarsanız çalarken suratının aldığı şekiller yüzünden tanrıçayla dalga geçmişlerdi de Athena da flütü Olimpos'tan aşağı atmıştı ve bunu çalanın başına korkunç bir bela gelsin demişti.

Eh, zavallı Marsyas bunlardan haberdar değildi tabii. Athena flütün üstüne uyarı yazısı falan yapıştırmamıştı sonuçta. Satir flütü eline alıp çalmaya başladı. Flütün içi tanrıçanın nefesiyle dolu olduğundan inanılmaz güzel bir ses çıkıyordu aletten. Marsyas çok kısa sürede flütü çalmayı öğrendi ve öyle güzel çalar hale geldi ki kilometrelerce ötedeki doğa nimfaları onu dinlemeye geldi.

Bir süre sonra imza dağıtır olmuştu. Top 10 listelerine altı tane bir numara hiti sokmayı başardı. YouTube kanalında yedi milyon takipçiye ulaştı ve ilk albümü Anadolu'da platin plak aldı.

Tamam, biraz abartmış olabilirim. Ama anlayın işte, müziğiyle popüler oldu. Şöhreti yayıldı.

Apollon bundan hiç hoşlanmadı. Onun o güne dek Top 10 listesinde yalnızca beş hiti olmuştu ve kendisinin yerine aptal bir satirin *Rolling Stone* dergisinin kapağına çıkmasını istemiyordu.

Apollon, Frigya'ya gelip Marsyas'ı dinlemek için toplanmış olan kalabalığın üstünde görünmez halde uçtu. Herif çok iyiydi, tartışmaya bile gerek yoktu. Ancak bu, Apollon'u daha da öfkelendirdi.

Durup dinledi, zamanını kolladı...

Tabii ki kısa süre sonra ön sıralardaki, şöhretten gözleri kamaşmış bir nimfa, "Marsyas, sen yeni Apollon'sun!" dedi.

Bu övgü Marsyas'ın aklını başından aldı. Nimfaya göz kırptı. "Teşekkürler bebeğim. Söyle bakalım, kimin müziğini daha çok seviyorsun, Apollon'un mu, *benim* mi?"

Kalabalık coşkuyla tezahürata başladı. Ta ki Apollon altın bir ışık huzmesi halinde sahnede belirene dek. Herkes bir anda dilini yuttu.

"Harika bir soru bu Marsyas!" dedi Apollon. "Yoksa bu bir meydan okuma mı? Bana öyle gibi geldi de çünkü."

"Eee... Lord Apollon... Ben şey, öyle demek—"

"Bir *müzik yarışması*, ha?" Apollon'un ağzı kulaklarına vardı. "Kabul ediyorum! Kalabalık kimin daha iyi çaldığına karar verecek ve işi biraz daha ilginç hale getirmek için, kazanan, kaybedene *istediğini* yapacak. Para pul ya da ceza! Nasıl sence?"

Marsyas'ın beti benzi attı ama kalabalık onaylarcasına alkışlıyor, te-

zahürat ediyordu. Flüt konserinin bu kadar kısa sürede halka açık idam törenine dönüşmesi ne gariptir.

Marsyas'ın başka seçeneği olmadığı için elinden geldiğince iyi çalmaya çalıştı. Flütünün duygusal müziği nimfaların gözlerini yaşartıyordu. Dinleyicilerin arasındaki satirler ağlıyor, kollarını kaldırıp meşalelerini sallıyor, bebek keçiler gibi meliyorlardı.

Marsyas'tan sonra Apollon liriyle bir şarkı çaldı (bu olay olduğu zaman lir artık icat edilmişti, buna daha sonra döneceğiz). Lirini tıngırdatıp şarkısını söyledi ve muazzam bir solo attı. Ön sıradan birkaç kız bayıldı. Kalabalık coşkuyla gürledi.

Yarışmayı kimin kazandığına karar vermek imkânsız gibiydi. Her iki müzisyen de son derece yetenekliydi.

"Eee..." Apollon kafasını kaşıdı. "Berabereyiz o halde. O halde bakalım hangimiz enstrüman çalarken en iyi *oyunu* yapacak."

Marsyas gözlerini kırpıştırdı. "*Oyun* mu?"

"Tabii, bilirsin işte. Gösterişli hareketler yani! Şovmenlik! Bunu yapabilir misin?"

Apollon liri başının üstüne kaldırıp tellere bakmadan bir melodi çaldı. Kalabalık delirdi. Apollon tek kolunu döndürüp döndürüp tellere vurdu. Son notaları çalarken dizlerinin üstünde kayıp son anda yanki düğmesini çekti ve kalabalığın ortasına atlayıp dinleyiciler onu sahneye geri iterlerken son bir solo attı.

Yaklaşık bir saat sonra falan alkış dindi. Apollon, Marsyas'a dönüp sırıttı. "Bunu yapabilir misin?"

"Flütle mi?" dedi Marsyas ağlamaklı bir sesle. "Tabii ki hayır! Haksızlık bu!"

"O zaman ben kazandım!" dedi Apollon. "Ve seni cezalandıracağım.

Bak Marsyas, bence özel bir yeteneksin ama geçici bir hevessin. *Bense* sonsuza dek ünlü olacağım. Ben ölümsüzüm. Sen? Sen bir saman alevisin. Şöyle üstündeki yaldızları bir kazısam alttan ölümlü bir satir çıkar, kanlı canlı. Bunu da bu kalabalığa ispat edeceğim."

Marsyas geri adım attı. Ter içinde kalmıştı ve leş gibi kokuyordu. "Lord Apollon, izin verin özür dile—"

"Canlı canlı derini yüzeceğim!" dedi Apollon neşeyle. "Derini kaldırıp herkese altında ne olduğunu göstereceğim!"

Mideniz kalkmadı mı hâlâ sizin?

Ya evet. Bayağı korkunçtu.

Marsyas sırf Apollon kadar iyi müzik yapmaya cüret ettiği için akla hayale gelmez bir şekilde can verdi. Satirin cesedi müzik yarışmasının yapıldığı yerin yakınındaki bir mağaraya gömüldü ve akan kanı da tepeden aşağı dökülen bir akarsu oldu.

Apollon *Rolling Stone*'un kapağına çıktı. O gülümseyen yüzüne bakınca herifin satir derisinden kendine perdelik kumaş çıkardığını hayatta düşünmezdiniz.

Apollon hakkında son bir şey daha: son derece bekâr ve kadınlara düşkün bir tanrıydı. Hey, lir çalan bir kitle katilinden bahsediyorum? Kim onunla evlenir ki!

Bazı hikâyelere göre, her biri trajedi, komedi, belgesel vs. gibi farklı bir sanat dalının tanrıçası olan Dokuz Musa'nın her biriyle çıktı. Bir türlü birini seçememişti. Hepsi harikaydı, bu yüzden asla evlenmemeye yemin etti ve ortalıkta fink attı.

Yalnızca bir kez neredeyse bu yemininden dönüyordu. Âşık oldu ve kalbi kırıldı, üstelik bu, kendi hatasıydı.

Bir öğleden sonra Apollon Olimpos Dağı'nda gezinirken Afrodit'in oğlu Eros'la karşılaştı. Aşkın tetikçisi bir pencere pervazına oturmuş, yayını geriyordu. Eros o kadar genç görünüyor, yayı o kadar minik duruyordu ki Apollon kahkahayı patlattı.

"Tanrılar aşkına!" Apollon gözlerinin yaşını sildi. "Sen buna *yay* mı diyorsun şimdi? O oklar da okkan çok darta benziyor. Bunlara bir şeyi *vurabiliyor* musun ki sen?"

Eros içinden kudurmuştu ama sadece gülümsedi. "İdare ediyorum işte."

"Bak, yay *diye* buna denir oğlum!" Apollon, Hephaistos'un yaptığı uzun, altın yayını çıkardı. "Düşmanlarım benim geldiğimi görünce titremeye başlarlar. Herhangi bir mesafeden herhangi birini tek bir okla yok edebilirim! Sense... hmm, sanırım en fazla çok korkutucu bir salyangoz avcısı olabilirsin şu elindekiyle."

Apollon gülmeye devam ederek çekip gitti.

Eros dişlerini sıktı. Kendi kendine mırıldandı: "Görürüz bakalım Bay Muhteşem. Sen okunla düşmanlarını yok edebilirsin ama ben de okumla *seni* vurabilirim."

Ertesi sabah Apollon Selanik'te nehir kenarında lirini çalıp güneşin tadını çıkarırken Eros, tanrının tam kalbine bir ok sapladı.

Şans eseri o sırada yakınlarda, oranın su ruhlarından birinin kızı olan bir naiad yıkanıyordu. Kızın adı Daphne'ydi. Sıradan bir adama göre Daphne güzel bir kızdı. Çoğu naiad öyleydi zaten. Ancak Apollon kızı görünce onun Afrodit'ten bile daha güzel olduğunu düşündü. Daha önce beraber olduğu tüm kadınlar birden son derece leş göründü gözüne. O an, Daphne'yle evlenmesi *gerektiğine* karar verdi.

Ancak ne yazık ki pek çok akıllı nimfa gibi Daphne de uzun zaman önce tanrılarla çıkmayacağına yemin etmişti çünkü kız arkadaşlarının

başına bu yüzden bin türlü bela açılmıştı. Tamam her seferinde değil belki. Ama yüz olayın 99,9'unda böyle olmuştu.

"Hey!" diye seslendi Apollon. "Adın ne senin?"

Daphne sudan kafasını çıkarıp bir örtüye sarındı. "Be-ben Daphne. Lütfen git buradan."

"Ah, Daphne Lütfen Git Buradan," dedi Apollon. "Seni seviyorum! Benimle evlenirsen seni evrendeki en mutlu naiad yaparım."

"Olmaz."

"Israr ediyorum! Buraya gel, seni öpeyim. Sevgimi sana ispat edeceğim ve... Hey, nereye gidiyorsun?"

Daphne koşarak kaçtı.

Apollon hızlı bir koşucuydu ama Daphne daha hızlı çıktı. Hem liri ve yayı ağırlık yapıyordu hem de aşktan şaşkına döndüğü için sürekli durup durup kızın şerefine şiirler yazıyordu.

Ancak Daphne sonunda yorgun düştü. Vadiye bakan bir uçuruma varmıştı. Apollon peşi sıra tepeyi tırmandı. Daphne'nin aynı yolu gerisingeri koşmasının imkânı yoktu.

Kızın iki seçeneği vardı: atlayıp ölmek veya Apollon'la evlenmeyi kabul etmek. Tanrının makineli tüfek gibi patlattığı aşk şiirlerini duyunca uçurumdan aşağı atlamak birden gözüne daha çarpıcı geldi.

Çaresizlik içinde son kez şansını denedi: "Tüm doğa ruhlarının koruyucusu Yüce Gaea, duy sesimi! Bu tanrının sevgilisi olmaktan kurtar beni!"

Gaea, Daphne'ye acıdı. Apollon tam uçurum kenarına yaklaşıp kolunu naiadın beline doladığı sırada Daphne bir defne ağacına dönüştü. Apollon birden bir ağaca sarılmakta olduğunu, okşadığı kolların ağaç dalına, güzel saçların yapraklara dönüştüğünü fark etti.

Acı içinde, hıçkıra hıçkıra ağladı. "Ah güzel nimfi Seni asla unutmayacağım. Sen benim tek gerçek aşkımdın. Karım olmalıydın. Kalbini kazanamadım ama bundan sonra sonsuza dek sen, zaferin sembolü olacaksın. Yaprakların başımı süsleyecek ve bununla yepyeni bir moda trendi başlatacağım!"

İşte bu yüzden Yunanlıların ve Romalıların resimlerine baktığınızda kafalarında defne yapraklarından taçlar görürsünüz. Apollon bunu moda haline getirdi. Defne, onurun ve takdirin simgesi oldu. Bir yarışma ya da spor müsabakası kazanırsanız başınıza defne tacı takarlar. Düşman bir ülkeye karşı zafer kazanırsanız, daha da çok defne tacı takarlar. Mükemmel işler yapmaktan yorulur ve evinizde de yığın yığın defne tacı olursa emekli olup ev yapımı defne sabunları satabilirsiniz!

Sırf Apollon yayıyla övündü diye oldu bunlar.

Son gülen Eros oldu ama Apollon'un da övünmeye hakkı vardı. O gerçekten yeryüzündeki en iyi okçuydu. Yalnızca tek bir kişi bu konuda onun kadar iyi, hatta belki ondan daha bile iyiydi:

Kız kardeşi Artemis. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsanız benim için hava hoş. Ancak bunu okuyan erkekler, kendinize çeki düzen verseniz iyi olur. Sizi şimdiden uyarıyorum: Artemis şakaya gelmez.

ARTEMİS ÖLÜM DOMUZUNU SERBEST BIRAKIYOR

Artemis erkeklerin tamamından nefret etmiyordu, çoğundan nefret ediyordu. Doğduğu an bir şeyin farkına vardı: *Erkekler biraz iğrençler.*

E tabii yani, annesinin karnında yedi ay ikizi Apollon'la yaşamıştı. Apollon'la bu kadar zaman baş başa kalmak herkesi erkek düşmanı eder.

Artemis önce doğmuştu, muhtemelen bir an önce dışarı çıkmak istediğinden. Doğar doğmaz altı yaşında bir çocuk büyüklüğüne erişti ve Leto'ya yardım etmek üzere etrafına toplanmış olan tanrıçalara baktı.

"Anlaşıldı," dedi Artemis. "Erkek kardeşimin doğumuna yardımcı olacağım. Baş belasının teki olacak. Gidin biriniz biraz su kaynatın! Çarşaf falan da getirin! Ben ortalığı temizlerim."

Artemis aynen böyle kendi ikiz kardeşini doğurttu. O andan itibaren doğumun tanrıçası ve yeni doğan bebeklerle çocukların koruyucusu oldu. (Diğer doğum tanrıçası Eileithyia ile sorumluluğu paylaştılar.) Apollon doğup da dans edip ne kadar mükemmel olduğuna dair şarkılar söylemeye başlayınca Artemis geri adım atıp gözlerini devirdi.

"Ay bu hep böyle," diye dertlendi Hestia'ya. "O karnın içinde yedi ay susmak bilmedi."

Hestia nazikçe gülümsedi. "Peki sen tatlım? Sen de dans edip şarkı söylüyor musun?"

"Öeh, hayır. Ama birtakım planlarım var. Beni babama götürür müsün?"

Hestia genç Artemis'i bir çırpıda Olimpos Dağı'na götürdü. O sırada Artemis'in babası Zeus tahtında oturmuş rüzgâr tanrılarının haftalık bulut formasyonu raporlarını dinliyordu. Rapor o kadar sıkıcıydı ki dikkatini dağıtacak bir şey olduğu için Zeus son derece mutlu oldu.

"Hey bakın!" dedi Zeus, Güney Rüzgârı'nın alçak basınçlarla ilgili PowerPoint sunumunu yarıda keserek. "Hestia gelmiş, yanında da... çocuğun teki var. Gelin bakalım!"

Hestia, elinden tuttuğu Artemis'le birlikte taht odasına adım attı. "Lord Zeus, bu yeni kızınız Artemis. Meşgulseniz daha sonra gelelim."

"Meşgul mü?" Zeus boğazını temizledi. "Hayır, hayır! Bunlar önemli konular, hava durumu raporları falan ama boş verin, beklesinler!"

Rüzgâr tanrılarını kovaladı ve kollarını Artemis'e doğru uzattı. "Gel bakalım babaya ufaklık! Sana bir bakayım!"

Artemis'in üzerinde diz boyu bir khiton vardı. Omuzlarına düşen kuzguni siyah saçları ve gümüş grisi gözleriyle can alıcı görünüyordu. *Can alıcı* diyorum çünkü Artemis öfkeliyse, o gözlere bakınca her an canınızı alacakmış gibi hissedersiniz.

Daha bir günlük bile değildi ama çoktan ilkokul öğrencisi gibi görünüyordu. Dokuz-on yaşındaki bir kıza göre uzun bile sayılırdı. Dördüncü sınıf basketbol takımına kaptan falan olabilirdi, o derece. Artemis tahta yaklaşırken Zeus'un yüreğini ısıtan bir şekilde gülümsedi.

"Babacığım!" Kendini babasının kollarına attı. "Seni seviyorum, seni çok seviyorum! Sen dünyanın en iyi babasısın!"

Erkeklerden çok hazzetmiyordu belki ama babasını küçücük parmağının ucunda nasıl oynatacağını çok iyi biliyordu.

Zeus kıkırdadı. "Seni küçük şapşal. Sen şimdiye dek gördüğüm en şirin çocuk tanrıçasın. Söyle bakalım babacığın Zeus sana doğum gününde ne alsın? Ne istersen söyle minik böceğim, anında senindir."

Artemis kirpiklerini kırpıştırdı. "Ne istersem mi?"

"Ne istersen! Styks Nehri üstüne yemin ederim!"

Güüm. Büyülü sözler işte. Tanrılar şimdiye kadar Styks Nehri üzerine anlık yeminler etmemeleri gerektiğini öğrenmiş olmalıydılar diye düşünüyor olabilirsiniz ama Zeus bir türlü uslanmıyordu. Artık Artemis ne isterse anında vermek zorundaydı.

Bazı kızlar bir midilli isterdi bu durumda ya da yeni bir telefon veya kız arkadaşlarıyla alışveriş merkezini dağıtmak için yüklü bir hediye çeki. Bazıları en popüler grubun konserine ön sıradan bir bilet ya da muhteşem biriyle çıkmayı dilerdi –Percy Jackson'la örneğin, ne bileyim. (Ne var, *olamaz mı?*)

Artemis bunların hiçbirini önemsemiyordu. Ne istediğini çok iyi biliyordu. Belki annesi Leto doğum yapabilmek için onca badireyi atlattığı, adadan adaya koşturduğu içindir. Belki ikizler doğmadan hemen önce yılan Pyhton'un Leto'yu yutmasına ramak kaldığı içindir. Artık sebebi her neyse, Artemis'in ruhu huzursuzdu. Dünyayı dolaşıp tehlikeli hayvanları avlamak ve kesinlikle ama kesinlikle hamile *kalmamak* istiyordu. Bunun annesinin başına ne büyük bir bela açtığını görmüştü. Artemis doğumlarda ebelik yapmaktan son derece memnundu ama doğum yapanın kendisi olmasını istemiyordu.

"İzin ver, sonsuza dek bakire kalayım baba," dedi Zeus'un sakalından bir tutamı parmağında bükerken. "Asla evlenmek istemiyorum. Bir

yay ve bir sürü ok istiyorum –bir dakika. Ne diyeceğim. Onu boş ver. Bana okları ve yayı sen verirsen en iyi kalite olmayabilir. Kikloplara gider kendi silahımı onlardan isterim. Ama bana bir grup müzit verebilirsin: okyanus nimfaları, nehir nimfaları, orman nimfaları, ne olursa olsun, ölümlü kızlar da hatta, ha, ne dersin? Bana katılmak isteyen her kız benim müridim olabilir, benim gibi bakire kaldığı sürece. Muhtemelen dokuz yaşlarındayken kararlarını vermeleri gerekecektir, oğlanlarla ilgilenmeye başlamadan yani, yoksa ondan sonra kafaları karışır ve benim işime yaramazlar. Seksen müridle başlayabilirim diye düşünüyorum, nasıl sence? Duruma bakarız artık. Benimle avlanır, artıkları temizler, av köpeklerime bakarlar. Ha, onu demişken aklıma geldi bak! Av köpekleri istiyorum bir de."

Derin bir nefes aldı. "Ayrıca dünyanın her yerinde tehlikeli hayvanları avlama hakkını elde etmek istiyorum. Tüm dağların benim için kutsal olmasını istiyorum çünkü zamanımın çoğunu oralarda, yabanda geçireceğim. Tabii bir şehir... Bilemiyorum ki eski şehirlerden birini benim kutsal mekânım olarak seçiver işte. Yalnızca kadınlar doğumda bana ihtiyaç duyduğunda veya çocukları korumam gerektiğinde şehirlere ineceğim." Kocaman gümüş rengi gözleriyle Zeus'a bakıp gülümsedi. "Eee... Sanırım bu kadar."

Zeus gözlerini kırptı, resmen donakalmıştı.

Sonra bir kahkaha patlattı. "Benim kızım olduğun nasıl belli! *Büyük* düşünüyorsun!" Artemis'i alnından öpüp onu yere indirdi. "Biliyor musun, senin gibi çocuklarım olduğu zaman Hera'nın sinir krizini çekmeye değmiş diyorum. İstediğin her şeyi sana vereceğim biricik kızım. Hatta bunların yanı sıra sana bir sürü şehir de vereceğim. Çok popüler olacakmışsın gibi bir his var içimde!"

* * *

Zeus haklı çıktı. Artemis'e her sınıftan insan taptı: hamile kadınlar, küçük çocuklar, anne-babalar, iğrenç heriflere karşı korunmak isteyen genç kızlar ve elbette avcılar ki o zaman avcıların sayısı bir *hayli* fazlaydı. Erkek ya da kız olun, avcıysanız Artemis sizin tarafınızda demekti –ormanları kirletmediğiniz ve öldürdüğünüz şeyi gerçekten bir işte *kullandığınız* sürece. Artemis aynı zamanda yaban hayvanlarının da tanrıçasıydı, yani kafayı sıyırıp sebepsiz yere bir sürü hayvan öldürürseniz Artemis'in sizinle görülecek bir işi olurdu.

Zeus'la konuştuktan sonra Artemis, Lipara Adası'nda Hephaistos'un ocaklarından birinde çalışmakta olan Kiklopların yanına gitti. Onlara özel imalat gümüş bir yay ve altın ve gümüş oklarla dolu bir sadak yaptırdı.

Sonra yabanın satir tanrısı Pan'ı ziyaret etti. Pan'ın en iyi yabani köpeklerinden birkaç tanesini av ekibine aldı. Köpeklerin kimileri siyah-beyaz, kimileri kızıl kahveyken kimilerinde de Dalmaçyalılar gibi benekler vardı, tümü yabaniydi ama. Rüzgârdan daha hızlı koşuyor, yetişkin bir aslanı kolayca devirebiliyorlardı. Sürü halinde neler yapabildiklerini siz düşünün artık.

Artemis bundan sonra müritlerini toplamaya başladı. Zor olmadı da. Pek çok nimfa ve ölümlü genç kız zaten evlenme derdi olmadan vahşi doğada yaşamak istiyordu. Şöyle düşünüyor olabilirsiniz: *E ama ben bir gün evlenmeyi düşünüyorum!* Evet ama o zamanlar çoğu kız evleneceği erkeği seçme lüksüne sahip değildi. Babaları *Git şu herifle evlen, en büyük çeyizi o verdi!* dedi mi olay bitiyordu. Adamın şişko, yaşlı, çirkin ya da bir ay dışarıda kalmış peynir gibi kokuyor olmasının hiçbir önemi yoktu. Onunla evlenmekten başka çareniz kalmıyordu.

Artemis'in müritleri tanrıçaya katılarak işte bundan kurtulmuş olu-

yorlardı. Âşık bir tanrı peşlerine düşmüş mü diye ha bire arkalarına bakmaları da gerekmiyordu. Artemis'in müritleri herkese yasaktı. Onları kaçırmaya çalışan ya da hatta flört etmeye kalkan kişi kendini Artemis'in oklarının hedefinde buluyordu.

Artemis ava çıkarken genellikle yanına yirmi kadar müridini alırdı. Yani şimdi seksen kız birden bir hayvana sinsice yaklaşamazsınız zaten. Kalan müritler ya farklı gruplar halinde ava çıkıyor, ya kampta kalıp avlanan hayvanların etlerini ayıklıyor ya da deri işleyip kamp ateşi yakıyordu... artık doğa âşığı insanlar kampa gittiklerinde ne yaparlarsa onu yapıyorlardı işte. Ben Manhattan'da büyüdüm. Bu işlerden anlamam.

Artemis daha işin başında uzun yollar kat edeceğini ve hızlı, hatta bir tanrıçadan daha hızlı hareket etmesi gerektiğini anladı. Bir araba edinmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Yalnız bir türlü arabayı hangi hayvanın çekmesi gerektiğini bilemiyordu. Atlar Poseidon'undu. Hem onlar ehlileşmişlerdi. Artemis yabani ve hızlı bir hayvan istiyordu.

Sonra bir gün bir geyik sürüsü gördü.

Vay be geyik ha, aman ne heyecanlı, dediğinizi duyar gibiyim.

Ama bu sürüde beş adet iri yarı, boğa büyüklüğünde dişi vardı ve toynaklarıyla boynuzları som altındandı. Artemis bunların altın kaplama değil de som altın olduğunu nasıl mı anladı? Kız yabani hayvanların tanrıçası yahu. Anlar herhalde.

Müritlerine dönüp fısıldadı. "Bu asil geyikler arabam için mükemmel olurlar. Bu ilk büyük avımız olacak kızlar!"

Artemis geyik gibi zararsız hayvanları öldürmeyi pek tercih etmezdi. Ayı, aslan ya da öfkeli porsuklar gibi çoğunlukla insanlara zarar veren hayvanları avlardı. Ancak canlarını acıtmadan hayvanları yakalamak için pek çok zeki metot geliştirmişti. Müritlerinden biri Britomartis adlı bir

nimfaydı ve bu kız ağ yapmakta o kadar ustaydı ki Artemis daha sonra bu kızı küçük bir tanrıça yaptı –Ağların Leydisi. (Voleybol oynadı mı? Bilmiyorum.)

Britomartis bir iki tuzak kurup ağları gizledi. Sonra müritler gürültü çıkardılar. Tam bekledikleri gibi ortalama büyüklükteki tüm geyikler kaçarken altın boynuzlu dev dişi geyikler sürüyü korumak ve düşmanla yüzleşmek için onlara doğru döndü.

Dört tanesi tam tuzağa doğru koştu ve yakalandı. Ancak en zekileri son saniyede geri dönüp kurtuldu.

"Leydim," dedi Britomartis, "o bir tanenin peşinden gidelim mi?"

Artemis gülümsedi. "Hayır. Dört geyik arabam için yeterli. Beşinci, özgürlüğü hak etti. Çok zeki bir dişiymiş! Onu kutsuyorum ve avlanmasını yasaklıyorum."

O şanslı geyik uzun süre yaşadı. Yunanistan'da, sürekli dolandığı yer olan Keryneia bölgesi sebebiyle ona Keryneia Geyiği dendi. Sonraları Herkül'e onu yakalama görevi verildi ama bu başka bir hikâye.

Artemis artık ihtiyacı olan her şeye sahipti: silahlar, müritler, av köpekleri, on dört karat boynuzları olan dört büyülü geyiğin çektiği bir araba. Tanrıça zamanının çoğunu dağlarda dolaşıp canavarları avlayarak, sebepsiz yere hayvanlara eziyet edenleri ve doğaya saygısızlık yapanları cezalandırarak geçirdi. Ara sıra şehirlere inip çocuklara göz kulak oluyor, kadınların doğum yapmasına yardımcı oluyor, kimi zaman da Av'a katılmak isteyen küçük kızları mürit ordusuna katıyordu.

Pek çok açıdan kardeşi Apollon'la birbirlerine benziyorlardı. İkisi de acayip iyi okçuydu. Artemis genç kızların koruyucusuyken Apollon genç erkeklerin koruyucusuydu. İkisinde de iyileştirme gücü vardı. İkisi de

saygısızlık eden ölümlüleri ani bir ok darbesiyle yere indirebiliyor ya da ölümcül salgınlar başlatabiliyordu. Sonraları Artemis aynı zamanda Ay tanrıçası olup Titan Selene'den Ay'ı devraldı, tıpkı Apollon'un Titan Helios'tan Güneş'i devralması gibi. Bazen Artemis'in üzerinde gümüş rengi bir hilal deseni olan saç bandıyla resmedildiğini görebilirsiniz. Bu da ya Ay tanrıçası olduğuna delalettir ya da o an alnına bir bumerang yapışmıştır. Biz ilk opsiyonu tercih ediyoruz.

Ancak başka açılardan da kardeşinden çok farklıydı. Apollon *herkesle* birlikte olurdu. Artemis'in böyle saçmalıklarla uğraşacak vakti yoktu. Aşkın büyüsüne bağışıklığı vardı adeta.

Kardeşi Apollon müziği seviyordu. Artemis ise geceleri cırcır böceklerinin sesini, kamp ateşinin çıtırtısını, baykuşların ulumasını ve nehirlerin gürül gürül akışını müziğe tercih ederdi. Apollon dikkatleri üzerine çekmekten hoşlanırdı. Artemis ise vahşi doğaya kaçıp müritleriyle baş başa kalmayı severdi.

Sembolleri? Şaşırtıcı değil ama: yay, geyik ve bazen de hilal şeklinde Ay.

Ona yalnızca kadınların taptığını düşünebilirsiniz ama erkekler de ona saygı duyardı. Spartalılar iyi bir av, oklarıyla hedefleri vurma ve bunun gibi bir sürü şey için ona dua ederdi. İğrençlik uyarısı: Artemis'in sunağına genç bir erkek bağlar ve ortalık kan gölüne dönene dek çocuğu kırbaçlarlardı. Hangi akla hizmet bunun Artemis'i mutlu edeceğini düşündüler, hiçbir fikrim yok. Spartalıların ruh hastası manyak psikopat olduklarını daha önce söylemiş miydim?

Diğer Yunanlılar ona keçi, hatta köpek kurban ettiler.

Ya evet. *Köpek mi?* Artemis köpekleri severdi. Neden ona köpek kurban ediliyordu bilmiyorum. Umarım Artemis bunu yapan geri zekâlılara veba salgını falan musallat etmiştir.

Yunanistan'ın tamamında popülerdi ama en büyük tapınağı Anadolu'daki Efes şehrindeydi. Bu şehri Amazonlar kurdular ki bence çok mantıklı. Kadın savaşçılardan oluşan bir millet. Artemis'i onlardan iyi kimse anlayamazdı zaten.

Tamam Artemis çoğunlukla ava meraklıydı ama aynı zamanda canı isterse mükemmel bir savaşçı da olabiliyordu. Şu Alodai denen ikiz gigantlar dağları tepeleyip kule yaparak Olimpos'a saldırmaya kalkmıştı ya hani? İşte onlara hadlerini bildiren Artemis'ti.

Aynen şöyle oldu: Savaş tanrısı Ares o bronz küpten kurtulduktan sonra iki gigant, Olimpos'u nasıl alaşağı edeceklerini ve tanrıları nasıl kendilerine köle yapacaklarını söyleyip böbürlenmeye başladılar. Ephialtes, Hera'yı karısı yapmak istiyordu. Otis, evlilik için Artemis'i zorlayacaktı.

Artemis bunu duyunca "Pekâlâ," dedi. "Bu ikisinin artık *gebermesi* gerekiyor."

İki gigantı uzaktan bir okla yere indirebilirdi ama bu işi yüz yüze halledip suratlarındaki acıyı görmek istedi.

Dağa ilerleyip gigantları bacaklarından, ellerinden ve bazı hassas yerlerinden vurarak oklarıyla deli etti. İkizler devasa mızraklarını tanrıçaya saplamak istediler ama Artemis çok hızlıydı.

Sonunda ikizlerin arasından koştu Artemis. Her ikisi de mızrağını ona savurdu ama tanrıça son saniyede aradan fırlayınca gigantlar mızraklarını birbirlerine sapladılar. Oracıkta öldüler. Sorun çözüldü. Bu sahne, *Olimpos'un En Komik Çatışmaları* videosunda kendine hemen yer buldu.

Ancak Artemis düşmanlarını çoğu zaman vahşi hayvanlara öldürtürdü.

Bir keresinde Kaledonya adlı Yunan şehrinde Kral Oineus denen bir adam Artemis'e adak adamayı unuttu. Hasat zamanıydı. Kaledonyalıla-

rın hasadın ilk ürünlerini tanrılara sunmaları gerekiyordu. Athena için zeytinyağı döktüler. Demeter için arpa yaktılar. Poseidon'a kızarmış balık ve tarator sosu adadılar.

Ancak Artemis'i unuttular. Tek istediği meyve bahçelerinden bir iki elmaydı oysa. Limon bile olurdu. Ancak sunağı boş kaldı.

"Anlaşıldı," diye homurdandı kendi kendine. "Adaksız kalmış olabilirim, ama intikamsız kalmayacağım!"

Domuz tarihinin gelmiş geçmiş en sevimsiz domuzunu çağırdı.

Bu yabandomuzu bir gergedan büyüklüğündeydi. Kan kırmızısı gözleri ateş saçıyordu. Çelik gibi derisinin üstünde ok ucu kadar sert ve sivri dikenler vardı, biraz sürtünse derinizi yüzerdi. Ağzından şimşekler ve asit buharı çıkıyor; uzun, jilet gibi keskin devasa dişleriyle yoluna çıkan her şeyi yakıp eritiyordu. O dişlere azıcık yakınlaştığınızda işiniz biterdi.

Kısacası kendisi Ölüm Domuzu'nun ta kendisiydi.

Artemis, domuzu Kaledonya çayırlarında serbest bırakınca hayvan tüm meyve bahçelerindeki ağaçları yerinden söktü, tarlaları ezip geçti ve karşısına dikilecek kadar aptal olan her askeri, çiftçiyi ve hayvanı öldürdü.

İşte artık bu noktada Kral Oineus, Artemis'e bir iki elma adasaydım keşke, demiştir muhtemelen. Oğlu Meleagros'a döndü ve "Sen krallığımdaki en iyi avcısın oğlum!" dedi. "Sence ne yapmamız gerekir?"

"Domuzu avlamamız!" dedi Meleagros. "Artemis av tanrıçası, değil mi? Ancak gelmiş geçmiş en tehlikeli avı başlatırsak bizi bağışlar. Domuzu cesaret ve beceriyle avlayabilirsek eminim bizi affeder."

Kral Oineus kaşlarını çattı. "Ya da daha da çok öfkelenir. Hem sen tek başına o domuzu öldüremezsin!"

"Tek başıma değil tabii ki," dedi Meleagros. "Yunanistan'ın en iyi avcılarını buraya çağıracağım!"

Kral haberi duyurdu ve ortaya bir ödül koydu. Kısa sürede dünyanın her yerinden avcılar Kaledonya'ya geldiler. 'Senelik İlk ve Umarız ki Son Kaledonya Domuzu Avı' böylece başladı.

Artemis işlerini kolaylaştırmadı. Yunanistan'ın en güçlü mızrakçısı olan Mopsos adında bir adam, mızrağını bronz bir kalkanı delecek bir güçle domuza fırlattı. Artemis, daha havadayken mızrağın ucunun yere düşmesini sağladı. Mızrağın boş sopası canavarın üstünde zıpladı gitti.

Ankaios adlı bir başka avcı buna çok güldü. "Ölüm Domuzu'yla bu şekilde savaşamazsın! İzle ve öğren! Çift taraflı baltasını kaldırdı. "*Gerçek* bir erkek nasıl dövüşür sana göstereceğim! Bu kız çocuğu tanrıçanın domuzu benim dişimin kovuğuna girmez."

Baltayı başının üstüne kaldırarak domuza doğru koşunca hayvan dişlerini adamın bacak arasına geçirdi. Ankaios oracıkta öldü ve sonsuza dek Boş Bacak Aralı Adamcağız olarak anıldı.

Nihayet Prens Meleagros arkadaşlarının epey bir yardımıyla domuzu öldürdü. Cesurca bir manevraydı yaptığı ama Artemis yine de tatmin olmamıştı. Diğer avcıların yüreğine haset soktu. Meleagros büyük ödül olarak domuzun derisini yüzüp postunu saraya serdi ama hayvanın öldürülmesine yardımcı olan avcılar haklarının yendiğini düşünüp kavga çıkardılar.

Tartışma tam teşekküllü bir iç savaşa dönüştü. Yüzlerce insan, sırf kral, Artemis'e birkaç meyve adamayı unuttu diye öldü. Ama yani altı üstü on iki tanrı be adam. Bir dahakine bir liste yap da kimseyi atlama.

İşte böyle. Adak adamayı unutursanız Artemis sizi öldürebilir. Ancak acılı bir ölümü garantilemek istiyorsanız tanrıçanın kişisel alanını işgal etmeyi deneyin derim ben.

Aktaion adlı bir avcı da bu hataya düştü. İşin garip tarafı bu avcı

Artemis'e karşı son derece saygılıydı. Daima zamanında ona kurbanlar adardı. En iyi avlarını tanrıçaya ithaf eder ve iyi bir avcı olmak için çaba gösterirdi. Aktaion'u en iyi Yunan kahramanlarını (*Öhö*, mesela ben, öhö) eğitmiş olan Kheiron eğitmişti. Elli adet av köpeği vardı. Kheiron'un mağarasında kahramanlık öğrenmediği zamanlarda köpekleriyle ava çıkar, tehlikeli yaratıkların peşine düşüp dönerken evine yabandomuzu pastırması getirirdi.

Bir gece yine dağdayken, zor bir avın sonunda yorgun düştü. Bir şelalenin döküldüğü göle bakan bir kayanın üzerine uzandı. Köpekleri yanındaki çayıra serildiler. Aktaion battaniyesini kafasına çekip uykuya daldı. Ta ki sabah birtakım sesler tarafından uyandırılana kadar.

Gözlerini ovuşturarak ayılmaya çalıştı. Göle bakınca hayal gördüğünü sandı. Birkaç güzel kadın şelalede çırılçıplak yıkanıyordu. En güzelleri, Aktaion'un Artemis tapınaklarında gördüğü heykellere tıpa tıp benziyordu. Uzun boylu, koyu renk saçlıydı ve gümüş rengi gözleri parıl parıl parlıyordu. Bu manzara yüzünden Aktaion kulaklarına kadar kızardı.

İşte o an sürüne sürüne oradan uzaklaşmış olsa başına hiçbir şey gelmeyecekti. Artemis onun orada olduğunu fark etmemişti. Aktaion oradan sıvışır, bu sırla birlikte yaşlanır ve ömrü boyunca ne kadar şanslı olduğunu düşünür dururdu. Çünkü henüz... bir sapık damgası yememişti. Niyeti tanrıçayı gözetlemek de değildi başlangıçta.

Ama yok. Tabii ki öyle olmadı. Aktaion'un mutlaka sapıtması gerekiyordu.

Seyretmeye devam etti. Artemis'e âşık oldu. Onunla evlenmesi *gerektiğine* kanaat getirdi.

Tanrıçanın sonsuza dek bekâret yemini ettiğini tabii ki biliyordu. Ama Artemis henüz *kendisiyle* tanışmamıştı!

Aktaion, Artemis'e saygı duyuyordu. Ona her zaman adaklar adamıştı. Avlanmayı ve hayvanları çok seviyordu... O kadar çok ortak yönleri vardı ki. Neden bunu daha önce düşünmemişti?

Yattığı yerden fırlayıp seslendi: "Affedin beni leydim!"

Artemis'in müritleri çığlıklar atıp kıyıya doğru kıyafetlerini ve yaylarını almak üzere dağıldılar. Artemis gözlerini kıstı. Üstünü başını örtmek üzere hiçbir hamlede bulunmadı. Tepeye, Aktaion'a doğru yürüdü.

"Kimsin sen?" dedi.

"Aktaion, leydim. Büyük bir avcıyım ben, size de hep taptım."

"Öyle mi?" Artemis etkilenmişe benzemiyordu. "Ama buna rağmen ben yıkanırken beni gözetliyorsun?"

"O şey, bir hata oldu." Aktaion'un ensesi kaşınmaya başladı, sanki birden bitlenmişti. Artık kendine olan güveni biraz evvelki gibi değildi ancak geri adım atmak için de çok geçti. "Güzelliğiniz... bana sizinle konuşmak için cesaret verdi. Size sahip olmam gerek! Evlenin benimle!"

Artemis başını yana eğdi. Tüm bedeninin çevresini gümüş bir aura sardı.

"*Size sahip olmam gerek* mi?" dedi. "Sen beni hayvan falan mı sandın?"

"Ha-hayır leydim."

"Sen *kendini* avcı, beni de köpeklerinle birlikte avlayabileceğin bir hayvan mı sanıyorsun?"

"Hayır tabii ki. Ben—"

"Seni aydınlatayım Aktaion," dedi tanrıça. "Avcı olan benim. Daima avcı benim. *Sen* hayvansın. Bugüne dek beni hiçbir insan çıplak görmedi."

Aktaion'un bedeni acıyla kıvrandı. Tam gözlerinin üstünde, alnında iki adet yarık açıldı ve bu yarıklardan iki boynuz çıktı. Parmakları toy-

naklara dönüştü. Sırtı bükülüp gerildi. Bacakları daraldı. Botları küçüldü ve nal haline geldi.

Aktaion bir geyiğe dönüşmüştü. Güzeller güzeli, on numara bir geyiğe.

Artemis ıslık çaldı. Aktaion'un elli köpeği uykularından uyandı. Efendilerinin kokusunu alamıyorlardı ama şu geyik harika kokuyordu! Aktaion köpeklerine yerlerinde kalmaları için emir vermeye çalıştı ama sesi gitmişti. Köpekler onu tanımadılar. Böyle bir durumda her geyiğin yapacağı gibi fırlayıp kaçtı ama köpekler fazla hızlıydı.

Eski efendilerini ufacık parçalara ayırdılar.

İşleri bittiğinde Aktaion'u aradılar dört bir tarafta. Hiçbir yerde bulamadılar. Uludular, inlediler, çok ama çok üzüldüler ama sonra Kheiron'un mağarasının yolunu tutup evlerine döndüler. Sentor, Aktaion'un kıyafetinin parçalarını köpeklerin dişleri arasında, kanını da hayvanların kürkünün üstünde görünce olanları anladı. O aptal çocuğu Artemis'e bulaşmaması için kaç kere uyarmıştı. Köpekleri mutlu edebilmek için avcının eski kıyafetleriyle korkuluğa benzer, uyduruk bir Aktaion kuklası yaptı ki hayvancıklar efendilerinin hâlâ yanlarında olduğunu düşünsünler.

Kheiron'un köpekleri düşünmesi bence çok güzel ama bazen dolabında bir yerlerde acil durumlar için Percy Jackson kuklası var mıdır diye merak etmeden edemiyorum. Bilmek istediğimi de sanmıyorum.

Bu, Artemis'in bir erkek tarafından son kez çıplak görünmesi olmadı ama. Bir sonrakinde bu şeref, ortalıkta dolanırken yanlış zamanda yanlış yerde bulunmak gibi bir hataya düşen Sipriotes adlı bir çocuğa ait oldu.

Tanrıçayı çıplak görünce çocuk şaşkınlıkla ciyakladı ama kendisi sadece bir çocuktu. Artemis'le evlenmeye falan kalkmadı. Sadece dizlerinin üstüne çöküp yalvararak tanrıçadan af diledi.

"Lütfen leydim," diye hıçkırdı. "Kötü bir niyetim yoktu. Beni geyiğe çevirip köpeklere yem etmeyin!"

Artemis çocuğa acıdı. Sonuçta tanrıça, küçük çocukların koruyucusuydu.

"Bak Sipriotes," dedi, "sorun şu ki hiçbir erkek beni çıplak gördükten sonra canlı kalamaz."

"Ama, ama—"

"Sen de erkek olduğun için seni öldürmem gerek. Tabii, erkek olmasaydın..."

Sipriotes gözlerini kırptı. "Yani... Efendim?"

"Ölmek mi cinsiyet değiştirmek mi? Birini seç."

Çocuğun pek bir seçim şansı yoktu. Sipriotes ölmek istemiyordu. Bu yüzden, *TA TAAA!* Artemis çocuğu bir *kıza* çevirdi ve kız Sipriotes, Artemis'in müritleriyle birlikte mutlu mesut yaşadı.

Yeterince garip değil miydi? Ah, durun, daha da garipleşiyor!

Bir başka seferinde, Artemis'in müritlerinden biri olan Kallisto, Zeus'un radarına takıldı. Artemis'in müritleri herkese yasaktı ama Zeus'tan bahsediyoruz burada. Ayrıca Kallisto aşırı güzel bir şeydi.

Olay olduğunda kız, Artemis'in müridiydi. Tanrıçayla birbirlerine pek çok açıdan epey benziyorlardı –her ikisi de hızlı ve güçlüydü ve erkeklerle zerre kadar ilgilenmiyorlardı. Kallisto, Av'a katılır katılmaz dost oldular. Artemis'in tüm müritleri gibi Kallisto da sonsuza dek bakire kalmaya yemin etmişti ama Zeus'un başka planları vardı.

Bir gün Olimpos'tan aşağı baktı ve bir açıklıkta dinlenip güneşin tadını çıkaran Kallisto'yu gördü.

"İşte fırsat!" dedi kendi kendine. "Öyle bir yaklaşmalıyım ki kaçacak şansı olmasın. Bu kız fazla hızlı. Hmm..."

Zeus şekil değiştirip Artemis kılığına girdi.

Evet ya, çok adice, değil mi? Ama daha önce söylediğim gibi, konu kadınlar olunca bu herifte hiç utanma yok. Kendi kızının kılığına bile giriyor adam.

Sahte Artemis yavaş yavaş açıklığa doğru yürüdü. "Selam Kallisto. N'aber?"

"Leydim!" Kallisto ayağa fırladı. "Dinleniyordum."

"Sana eşlik edebilir miyim?" diye sordu Sahte Artemis.

Kallisto tanrıçanın gözlerinde bir gariplik sezdi ama "Tabii," dedi.

Sahte Artemis yaklaştı. Kallisto'nun elini tuttu. "Çok güzelsin, biliyorsun, değil mi?"

Sahte Artemis, Kallisto'yu öptü, hem de öyle yanaktan dostane bir şekilde değil. Kallisto çırpınıp geri çekilmeye çalıştı ama Zeus onu sıkı sıkı tutmuştu ve tabii ki çok daha güçlüydü.

"Leydim!" dedi Kallisto. "Ne *yapıyorsunuz?*"

Zeus gerçek formuna dönünce Kallisto ufak bir çığlık attı.

"Tamam, sakin," dedi göklerin tanrısı. "Artemis'in bunu bilmesine hiç gerek yok tatlım. Bu bizim küçük sırrımız olacak!"

Böylece Zeus bir kez daha nasıl ilahi bir şerefsiz olduğunu ispatlamış oldu. Evet, şu an beni duyuyor ve bana çok sinirleniyor olabilir. Ama bu Şimşek Efendi'yi ilk sinirlendirişim değil zaten. Ne yapayım, ben bildiğimi yazıyorum.

Gerçek Artemis olanları duyacak kadar yakında olsaydı koşa koşa Kallisto'nun yardımına gelirdi. Ne yazık ki Kallisto o an yalnızdı. Zeus fırsatı değerlendirdi.

Olaydan sonra Kallisto utanç içindeydi. Bunun kendi hatası olduğundan korkuyordu. Bir tavsiye: Manyağın teki size saldırırsa bu *asla*

sizin hatanız değildir. Gidin olanları mutlaka birilerine söyleyin.

Ancak Kallisto elinden geldiğince bunu sakladı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştı. Ancak ne yazık ki hamileydi. Bunu da sonsuza dek saklayamazdı. Birkaç ay sonra, canavarların peşinde geçen sıcak bir günün akşamında Artemis'le kızlar yüzmeye gitmek istediler. Kallisto hariç herkes göle atladı.

"Neyin var?" diye sordu Artemis. "Haydi gel!"

Kallisto kızardı. Elini karnının üzerine koydu, iyice büyümeye başlamıştı artık. Kıyafetlerini çıkarırsa Artemis kesin anlardı.

Artemis ise bir sorun olduğunu sezinledi. Birden Kallisto'nun son zamanlarda neden mesafeli ve üzgün olduğunu anladı.

Tanrıçanın yüreği sızladı.

"Sen, Kallisto?" dedi. "Tüm müritlerimin içinde *sen* mi bozdun yeminini?"

"Be-benim elimde değildi!" dedi Kallisto. Yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü.

"Kiminle peki?" diye sordu Artemis. "Yakışıklı bir savaşçı mı? Ağzı iyi laf yapan bir kahraman mı? Kardeşim Apollon mu yoksa? *Sakın* bana o deme..."

"Siz, sizdiniz leydim!" diye inledi Kallisto.

Artemis boş boş baktı. "Bir daha söyle bakayım?"

Kallisto, Zeus'un Artemis kılığında karşısına çıktığını anlattı.

Tanrıça öfkeden kudurdu. Babası Zeus'u gırtlaklamak istedi ama babanız evrenin efendisiyse elinizden pek bir şey gelmez ne yazık ki. Kallisto'ya baktı ve yazık der gibi başını iki yana salladı.

"Sen en sevdiğimdin," dedi Artemis. "Hemen bana gelmiş olsaydın sana yardım edebilirdim. Sana zengin, yakışıklı bir eş bulur, dilediğin

şehirde yepyeni bir hayat kurardım. Şerefinle Av'dan ayrılmana izin verirdim. Huzurla aramızdan ayrılırdın. Zeus'un saldırısı senin kabahatin değildi."

Kallisto hıçkırarak ağladı. "Ama sizi kaybetmek istemedim! Kalmak istedim!"

Artemis içinin acıdığını hissetti ama bunu dışa vuramazdı. Müritleri için belli kuralları vardı. Bu kuralların ihlal edilmesine izin veremezdi, en yakın arkadaşı için bile olsa. "Kallisto, senin kabahatin, bu olayı benden saklaman," dedi. "Dürüst olmayarak bana ve Av'daki kız kardeşlerine ihanet ettin. Bakire olmadığın halde aramızda kalarak bakire yoldaşlarına saygısızlıkta bulundun. İşte bunu affedemem."

"Ama... Ama Artemis—"

"Daha fazla dinlemek istemiyorum!" Artemis, Kallisto'ya parmağını doğrulttu ve genç kız değişmeye başladı. Hacmi büyüdü. Kolları ve bacakları kısalıp kalınlaştı. Hamileliğini gizleyen kıyafetleri kahverengi, kalın bir kürke dönüştü. Kallisto kahverengi bir ayıya dönüştü. Konuşmaya çalıştığında ağzından çıkansa sadece kükremeydi.

"Git artık," dedi Artemis gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Yeni formun sana, bir daha asla karşıma çıkmaman gerektiğini hatırlatacak. Bir daha görürsem, seni öldürmek zorunda kalırım. GİT!"

Kallisto ormanın içine doğru koştu. Arkas adlı bir insan yavrusu doğurdu. Arkas büyüyünce ölümlülerin arasına döndü ve nihayetinde bir kral oldu. Ancak kısa süre sonra zavallı Kallisto avcılar tarafından vuruldu.

Zeus biraz olsun vicdan azabı duydu. Sanki bu kızın hayatını mahvettiği gerçeğini değiştirebilecekmiş gibi Kallisto'yu bir takımyıldızına dönüştürdü ve Kallisto, Ursa Majör, yani Büyük Ayı takım yıldızı oldu.

* * *

İşte tuhaf bir şey: Kallisto olayından sonra Artemis'in en yakın iki arkadaşı da erkekti. Neden bilmiyorum. Belki kendisini asla Kallisto kadar üzemeyeceklerini düşünmüştür ya da üzseler bile Artemis şaşırmazdı çünkü ona göre erkekler zaten doğal olarak işe yaramaz tiplerdi. Ya da belki de Artemis, dünyanın en ilginç adamını bile bulsa kendi yeminini bozmayacağını kendi kendine ispatlamaya çalışmıştı, bilemiyorum.

İlk erkek dostu, biraz karanlık bir geçmişi olan Orion'du. Bir kere her şeyden önce Orion bir devdi. Ancak bir deve göre ufak tefek sayılırdı, boyu iki metre falandı ve görenlerin onu insan sanacağı kadar insansı hatlara sahipti. Uzun süre Chios kralının yanında saray avcısı olarak çalışmıştı. Sonra kralın kızıyla başı belaya girdi. Kral olayı duyunca Orion'un gözlerini dağlamış, sonra da krallıktan kovmuştu.

Orion demirci tanrı Hephaistos ile karşılaşana dek Yunanistan'da dolandı durdu. Tanrıya trajik hikâyesini anlattı. Gerçekten çok üzülmüşe benziyordu, bu yüzden trajedinin ne demek olduğunu iyi bilen ve herkesin ikinci bir şansı hak ettiğine inanan Hephaistos, yeniden görebilmesi için Orion'a bir çift mekanik göz tasarladı.

Orion bundan sonra Delos'a yerleşti ve orada Artemis'le tanıştı. Tanrıça, Orion'un iyi bir adam olduğunu düşündü. Geçmişteki hatalarını gizlemiyordu. Yıllarca kör yaşamış olması duyularını keskinleştirmişti ve mekanik gözleri sayesinde gece görüşü ve hedefe kilitlenme gibi becerilere sahipti. Orion, Artemis Avcıları'na katılan ilk erkek oldu.

Diğer müritler bu konuda ne düşündüler bilmiyorum. Av hiçbir zaman kızlı-erkekli olmamıştı. Yine de Orion abuk subuk bir şeyler yapmaya kalkışmadı. Kızlar yıkanırlarken onlardan uzak durdu. Angarya işlerde herkes gibi kolları sıvadı. Kısa süre içerisinde Artemis'le arkadaş oldu.

Tek sorun vardı: Orion *fazla iyi* bir avcıydı. Bir gün dışarıda tek başınayken işe daldı. On altı ayı, on iki aslan ve adını bile bilmediği sayısız canavar avladı. Sonra zararsız hayvanları vurmaya başladı: geyik, tavşan, sincap, kuş, köstebek. Belki kafayı çizdi, bilmiyorum. Ya da belki Apollon onu delirtmiştir çünkü Orion'un kız kardeşiyle bu kadar vakit geçirmesinden hoşlanmıyordu.

Her neyse, kısa süre içinde Orion'un ayaklarının dibinde bir ölü köstebek yığını oluşmuştu. Yüzünü sincap kanıyla yıkayıp saçlarına yapraklar taktı ve bağırmaya başladı: "Dünyadaki tüm hayvanları öldüreceğim! Hepsini! Geberin aptal tüylü şeyler!"

İşte bu pek Avcılar'ın doğa dostu misyonlarına uymuyordu. Tabiat Ana Gaea da bu durumdan pek hoşlanmadı. Orion o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki uykuda olan Gaea'nın dikkatini çekti ve Tabiat Ana kendi kendine mırıldandı: "Bir şey mi öldürmek istiyorsun serseri? Bunu al."

Orion'un tam arkasında yerde açılan bir yarıktan devasa bir akrep çıktı. Orion arkasını döner dönmez göğsüne zehirli bir ok saplandı.

Orion'un sonu böyle oldu işte. Artemis onu aramaya çıktı. Çevresi binlerce ölü tüylü hayvancıkla sarılı halde cansız bedenini bulduğunda yine bir hayal kırıklığı yaşadı. Bu sefer *Artemis* bir takımyıldızı yaptı. Orion'u gökyüzüne yerleştirip yanına bir de akrep koydu ki hikâyesi sonsuza dek yaşasın.

Sanırım bundan çıkarılacak ders şu: tavşanlara, sincaplara ve köstebeklere katliam uygulamayın. Onlar size kötü bir şey yapmadılar ve arkalarında dev bir akrep dostları olabilir.

Artemis'in son dostu Hippolytos adlı bir prensti. Bu adam son derece yakışıklı ve çekiciydi, üstelik aşkla meşkle işi olmazdı. Yalnızca avlanmak

istiyordu. Bir başka deyişle, tam Artemis'in tipiydi. Artemis onu Av'a kabul etti ki bu müritleri için zor bir deneyim olmuş olmalı. Adam fazla çekici bir tipti çünkü.

Yine de Hippolytos örnek alınacak bir müritti. Yeminini tuttu ve kimseye yan gözle bakmadı.

Bu durumdan herkes memnun değildi tabii. Olimpos'ta Afrodit sinirden küplere bindi.

"Şaka mı bu?!" dedi öfkeyle. "Bu kadar yakışıklı bir herif seksen güzel kadınla birlikte takılıyor ve hiçbiriyle ilgilenmiyor? Bu bana hakaret! *Hiç* hoş değil!"

Hippolytos evine babası Kral Theseus'u (bu herif bambaşka bir hikâye bu arada) ziyarete gittiğinde babasıyla büyük bir tartışmaya girdi. Babası Hippolytos'un evlenmesini, çocuk sahibi olmasını, soyunu devam ettirmesini, böylece tahtın onlarda kalmasını vs. vs. istiyordu.

Hippolytos "Hayır!" dedi. "Ben Artemis'le birlikte Av'da kalmak istiyorum!"

Theseus öfkeyle haykırdı. "Onu o kadar *seviyorsan* onunla evlen o zaman!"

"O bakire tanrıça, baba! Sen beni dinlemiyorsun bile!"

Tartışma büyüdü de büyüdü. Afrodit Olimpos'tan işleri hararetlendirip duruyordu. Tamam, Afrodit aşk tanrıçasıydı ama aşk ve nefret arasında o kadar büyük bir fark yoktur. Her ikisi de kolayca kontrolden çıkabilir ve aşk nefrete, nefret aşka dönüşebilir. İnanın bana. Biliyorum da konuşuyorum.

Sonunda Theseus kılıcını çıkardı ve öz oğlunu öldürdü.

Tüüüüüh.

Tabii ki kral büyük utanç duydu. Prensin bedenini saray mezarlarına

gömdü ve yalnız başına yas tutabilmek için kaçıp gitti. Bu arada Artemis olanları duydu ve koşa koşa mezarın başına geldi.

Öfkeyle ağlayarak Hippolytos'un cansız bedenini kucakladı. "Hayır! Hayır! Bir dost *daha* kaybedemem!"

Kucağında Hippolytos'un cesediyle şehirden çıktı. Tüm Yunanistan'ı tarayıp dünyanın en iyi doktorunu buldu: Asklepios adında bir adam. Asklepios, tıp biliminin tanrısı Apollon'un oğluydu ama Asklepios insanları iyileştirmede Apollon'dan bile daha iyiydi. Muhtemelen parklarda konserler verip onunla bununla flört eden Apollon'un aksine tüm zamanını insanları iyileştirmeye adadığı içindir.

"Artemis Hala!" dedi Asklepios. "Seni görmek ne güzel!"

Artemis, Hippolytos'un cansız bedenini Asklepios'un önüne yatırdı. "Asklepios, Hippolytos'u iyileştirmeni istiyorum. Lütfen! Bu benim güçlerimi aşıyor."

"Hmm," dedi Asklepios. "Sıkıntısı nedir?"

"Öldü," dedi Artemis.

"Bu çok ciddi bir sıkıntı. Neredeyse daima ölümcüldür. Bir bakayım ama."

Asklepios bir iki baharat karıştırıp bir iksir kaynattı ve ölü prensin ağzından içeri döktü. Prens bir anda uyandı.

"Kaderler'e şükür!" dedi Artemis. "Asklepios, bir numarasın sen!"

"Hehe, önemli değil."

Aslında önemliydi. Afrodit, Zeus'a şikâyet etti. Çok ezik bir kadın bu ya. Sonra Hades mıymış etti. Ona göre Asklepios öyle kafasına göre ölüleri diriltemezdi. Bu ölümlü dünyada ve Yeraltı'nda kaosa sebep olurdu. Zeus, Hades'e hak verdi. Asklepios'u bir şimşekle vurup öldürdü. İşte tam da bu yüzden bugün bir doktora gidip de ölü akrabalarınızı dirilt-

mesini talep edemiyorsunuz. Zeus, tıpta bunu yasakladı.

Hippolytos'a gelince, Artemis onun güvende olduğundan emin olmak istedi. Hippolytos'u İtalya'ya kaçırıp kutsal mekânlarından birinde bir rahip olarak göreve soktu ve prens orada yaşlanıp öldü.

Bundan sonra Artemis müritleriyle fazla samimi olmamaya gayret gösterdi. Onlar için tehlikeliydi bu. Av'a erkek davet ederken de daha temkinli davrandı.

Bence sorun yok. Artemis'i severim ama doğaya o kadar düşkün değilimdir. Hem avlanmayı da sevmem. Kızları *severim* ama kız arkadaşım vahşi doğada seksen kızla birlikte yaşamama izin vermez diye tahmin ediyorum.

Biraz sahiplenicidir de.

HERMES ISLAHEVİNE GİDİYOR

Hermes'in tanrısı *olmadığı* şeyleri sıralasak işimiz daha çabuk biter, adamın işi başından aşkındı çünkü.

Yolculukların tanrısıydı, bu yüzden yollara düşen herkesin hamisiydi. Bu da şunlar demek oluyor: tüm tüccarlar, haberciler, elçiler, turneye çıkmış göstericiler ve pazara canlı hayvan taşıyan celepler. Tabii şunlar da demek oluyor: eşkıyalar, hırsızlar, aylak serseriler ve kışın güneye inen tüm o sinir bozucu emekli karavancılar.

Hermes, ölmüşlerin ruhlarını Yeraltı'na götürmekle görevliydi. Zeus'un mesajlarını tüm dünyaya bir gecede teslimat garantisiyle çalışan kişisel kuryesiydi. Aynı zamanda (burada derin bir nefes alıyoruz) ticaretin, yabancı dillerin, hırsızlığın, çizburgerlerin, alavere dalaverenin, güzel hitabetin, şölenlerin, çizburgerlerin, misafirperverliğin, bekçi köpeklerinin, talih kuşlarının, jimnastiğin, spor müsabakalarının, çizburgerlerin, çizburgerlerin ve zarla fala bakmanın da tanrısıydı.

Tamam araya o çizburgerleri ben yerleştirdim, bakalım dikkat ediyor musunuz diye. Bir de acıktım.

Kısacası Hermes, seyahate çıktığınızda karşılaşabileceğiniz, iyi ya da

kötü her şeyden ve herkesten sorumluydu. O yüzden yola çıkacak olursanız Hermes'in keyfi yerinde olsun diye dua edin. Yoksa havaalanında gecelemek ya da patlak teker yüzünden yolda kalmak durumunda kalabilirsiniz. Antik Yunan'da da herkesin öyle ya da böyle seyahat etmesi gerektiği için Hermes önemli ve saygı gören bir tipti.

Böyle deyince bir mağarada doğmuş olduğuna ve daha on iki saatlikken kaçırıldığına inanmak zor.

Annesi Maia, onu beladan uzak tutmaya çabaladı. Maia bir Titan'dı ve Atlas'ın kızıydı. Zeus'un bebeğine hamile kalınca (ki bu onu sanırım 458 no'lu sevgili yapıyor. Sayan oldu mu aranızda?) kendini kollamaya çalıştı çünkü sonunun, Zeus'un çoğu sevgilisi gibi olmasını istemiyordu: yani Hera tarafından lanetlenip işkenceye uğramak.

Maia, Orta Yunanistan'daki Kyllene Dağı'nda bir mağaraya gizlendi ve orada küçük şirin Hermes'i doğurdu. Bebeğin bir tanrı olduğunu fark edince daha da dikkatli olması gerektiğini anladı. (Leto'nun hikâyesini duymuştu.) Maia bebek Hermes'i emzirip sıkı sıkı battaniyelere sardı ki hareket edip başını belaya sokmasın. Sonra Hermes'i beşik yerine hasır bir sepete koyup ona tanrılar ve en sevdikleri hayvanlarla ilgili bir ninni söyledi. Ta o zamanlarda bile ninniler çiftlik hayvanlarından bahsedermiş demek ki. Artemis'le köpeklerinin, Poseidon'la atlarının, Apollon'la dünyanın en sağlıklı ve en lezzetli sığır sürülerinin şarkılarını söyledi. Hermes kısa sürede huzurla uykuya daldı. Maia da kendi yatağına uzanıp hemen uyuyakaldı çünkü çocuk doğurmak yorucu bir şeydir.

Annesinin horladığını duyar duymaz Hermes gözlerini açtı.

Küçük tanrı sarmalandığı battaniyenin içinde debelendi. "Ya hayır ya," dedi kendi kendine. "Doğalı otuz dakika oldu, hemen deli gömle-

ginc mi bağladılar beni? Annem kesin bana hiç güvenmiyor. Akıllı kadınmış."

Battaniyeden kurtulup beşikten atladı. Hermes o an hâlâ yeni doğmuş bir bebek görünümündeydi ama bunun tek sebebi henüz büyümenin zamanı olmadığını düşünmesiydi. Bir bebeğin o sarmalandığı battaniyeden çok daha kolaylıkla kurtulabileceğini düşünmüştü. Kollarını esnetip bir iki kez yerinde sıçradı ve bezini yukarı çekti.

"O inek ninnileri karnımı acıkırdı," dedi. "Gidip bir pirzola yiyeyim!"

Apollon'un sığırlarını bulmanın çok da *zor* olmayacağını düşünerek mağaradan çıktı gitti. Daha iki adım atmıştı ki ayağı sert bir şeye takıldı.

"Ayy!" Hermes diz çökünce takıldığı şeyin bir kaplumbağa olduğunu gördü.

"Selam küçük dostum," dedi Hermes. "Sen karşıma çıkan ilk hayvansın! Sanırım kutsal hayvanlarımdan biri olacaksın. İster misin?"

Kaplumbağa boş boş Hermes'e baktı.

"Kabuğun da güzelmiş." Hermes parmaklarını kaplumbağanın sırtına geçirdi. "Alacalı bulacalı, pek hoş. Mağaraya götürüp sana yakından bakayım mı? Canını acıtmayacağım."

Hermes bir bebeğe göre bayağı güçlüydü. Aslına bakarsanız *herhangi birine* göre bayağı güçlüydü. Kaplumbağayı alıp mağaraya götürdü. Kabuğa bakarken aklına bir fikir geldi. Ninni söylerken annesinin sesinin mağarada yankılandığını, yükselip daha görkemli bir hal aldığını fark etmişti. Bu çok hoşuna gitmişti. Kaplumbağanın kabuğu, minyatür bir mağara gibi sesi aynı şekilde kuvvetlendirebilirdi –içinde kaplumbağa olmadan tabii.

"Düşündüm de," dedi Hermes. "Fikrimi değiştirdim. Sanırım canını *acıtacağım.*"

İğrençlik uyarısı. Hermes kaplumbağanın kafasını ve bacaklarını kesti. İçeride kalan diğer parçaları annesinin çorba kepçesiyle kazıdı. (Pardon ya. İnsanlar o zamanlar hayvanları eti, yünü, derisi ya da kabuğu için öldürüyorlarmış işte. Arkadaşım Piper bu yüzden vejetaryen.)

Her neyse, Hermes kabuğu boşaltıp içine doğru üfledi. Ses derin derin yankılandı ama tam istediği gibi olmamıştı. Mağaranın dışından baykuşların, cırcır böceklerinin, kurbağaların ve diğer pek çok hayvanın aynı anda farklı tonlarda sesler çıkardıklarını duyabiliyordu. Hermes bunun gibi bir şey istiyordu, aynı anda çıkan bir sürü farklı ses. Ateşin önünde Maia'nın dikişte kullanmak üzere kurutmaya bıraktığı uzun koyun tendonlarını gördü birden.

Hmm, dedi Hermes içinden.

Bir tendonu eline alıp ayağıyla diğer ucuna bastırarak esnetti. Boşta kalan eliyle teli çekip bırakınca ses titreşti. Teli gerdikçe ses inceliyordu.

"Hah," dedi. "İşte bu."

Annesine dönüp uyuyup uyumadığına baktı. Sonra da işe koyuldu. Annesinin dokuma tezgâhından birkaç tane ahşap pim alıp bunları kaplumbağa kabuğunun içinden geçirdi. Kabuğun boyun kısmından iki küçük boynuz gibi çıkmıştı pimler. Sonra üçüncü bir pimi üstlerinden iki pimi birbirine tutturacak şekilde bağladı. Boyun kısmından alt kısma kadar yedi tel gerdi. Sonra da bu telleri farklı tonlar çıkaracak şekilde akort etti. Tellere dokununca çıkan ses muhteşemdi. Hermes ilk telli çalgıyı icat etmişti ve bu enstrümana lir adını verdi. (Niye mi lir? Hiçbir fikrim yok.)

Birkaç saat daha üstünde çalışsaydı akustik gitarı, çelloyu ve elektro-gitarı da icat ederdi eminim ama artık çok acıkmıştı. Yeni lirini battaniyesinin arasına saklayıp o lezzetli sığırları bulmak üzere mağaradan çıktı.

Kyllene Dağı'nın tepesine tırmandı –güçlü kuvvetli bir bebek için iş değil canım– ve Yunanistan'a tepeden şöyle bir bakarak ovaları seyredip dinledi. Apollon sürülerini geceleri Pieria'da gizli bir çayırda saklardı. Burası Kyllene'den yaklaşık beş yüz kilometre uzaktaydı ama Hermes üstün duyulara sahipti. Kısa süre sonra uzaktan gelen bir "Möö" sesi duydu.

Bir başka inek, "Şşş. Saklanıyoruz!" dedi.

"Pardon ya," dedi birinci inek.

Hermes dağın tepesinden sırıttı. "Ha! Buldum sizi inekler!"

Beş yüz kilometre mi? Dert değil canım! Hermes koşarak bir saat içinde oraya vardı. Aslında altı bezli, ellerine kaplumbağa kanı bulaşmış bir bebeğin Yunanistan boyunca koşturmasını görenler buna epey şaşırmışlardır eminim. Ama gece vaktiydi, pek gören olmamıştır herhalde.

Gizli çayıra gelip de o etli butlu ineklerin bir dağın eteğinde, Akdeniz'in kumlu sahilinin kenarında uzun çimlerde otlandıklarını görünce Hermes'in ağzı sulandı.

"Açgözlülük yapmayayım," dedi kendi kendine. "Elli tane alsam yeter. Ama izimi nasıl yok edeceğim?"

Elli ineği bir çuvala doldurup götüremezdi. Onları güderse de Apollon o kadar hayvanın ayak izinden mutlaka yerini bulurdu.

Hermes sahile bakınca yakınlarda mersin ağaçları gördü. Ne yaptığını tam olarak kendisi de bilmeden bu ağaçlardan birkaç ince dal kopardı. Maia'nın mağarasında beşiğinin hasır bir sepet olduğunu hatırladı ve bu dalları büyük raketler olacak şekilde birbirine geçirdi. Sonra bunları ayaklarına bağladı ve böylece ilk kar ayakkabısını icat etmiş oldu –ki bu bence inanılmaz bir şey çünkü Yunanistan'da kar yağmaz.

Hermes önce çimlere, sonra kumlara bastı. Raket ayakkabıların altında geniş, belirsiz izler kalıyordu ve bunlar ayağının gerçek izini saklıyordu.

Mükemmel, diye düşündü. İşte bu *izimi* yok eder. Şimdi gelelim ineklere...

Yeni ayakkabılarıyla sahil boyunca yürüdü. Elli adet en iri yarı ve lezzetli görünen ineği sürüden ayrı kalacak şekilde dehledi. Elli inek yan yan sahile doğru yürüdü.

İnekler kumsala ulaşır ulaşmaz Hermes dikkatlerini çekmek için parmaklarını şaklatıp ıslık çaldı. Ellisi birden kuyrukları denize bakacak şekilde kendisine dönünce "Pekâlâ millet," dedi. "Tam yol geri, tam yol geri!"

Hiç elli ineği geri geri bir yere götürmeye çalıştınız mı? Kolay bir iş değildir. Hermes ıslık çalıp, kollarını sallayıp "BİİP BİİP BİİP" gibi sesler çıkararak dikkatlerini üstünde tutmaya devam etti ve inekleri suya doğru geri geri ilerletti. İnekler geriye doğru hareket ederek kıyıya kadar geldiler. Sonra Hermes onları güneye doğru çevirip birkaç yüz metre daha ilerletti ve en sonunda yeniden toprağa çıkardı.

Geriye döndüğünde çevirdiği oyun karşısında kendiyle gurur duydu. İzlere bakınca elli inek denizden yürüyerek sahile çıkmış ve ana sürüye katılmış gibi görünüyordu. Kayıp ineklerin nereye gittiğini kimse hayatta anlayamazdı. Hermes arkasında hiçbir iz bırakmamıştı.

İnekleri çayırların arasından güneye yönlendirdi.

Artık gece yarısı olduğu için Hermes kimsenin kendisini görmeyeceğini düşündü. Ancak ne yazık ki Battus adlı yaşlı bir çiftçi dışarıda asmalarını buduyordu. Kim bilir, belki Battus'u uyku tutmamıştı, belki asmalarını hep gece budardı; yolda bir bebeğin peşinden giden elli inek görünce adamcağızın gözleri yuvalarından fırladı.

"Nasıl yani?" dedi kendi kendine. "Neler oluyor?"

Hermes zoraki gülümsedi. "N'aber?" Yaşlı adamı öldürmeyi düşün-

dü. Arkasında şahit bırakmak istemiyordu. Ama Hermes bir hırsızdı, katil değil. Hem zavallı kaplumbağanın kanı hâlâ ellerindeydi. "İneklerimi yürüyüşe çıkardım da," dedi. "Adın ne senin ihtiyar?"

"Battus." Adam bir bebekle muhabbet etmekte olduğuna inanamıyordu. Belki hâlâ uykudaydı ve rüya görüyordu.

"Bak Battus," dedi Hermes. "Beni gördüğünü unutursan iyi olur. Soran olursa ben buraya hiç gelmedim. Ağzını kapalı tutarsan Olimpos Dağı'nda yerimi aldığımda sana muazzam şeyler bahşederim. Anlaştık mı?"

"Eee... Anlaştık."

"Harika. Ha bu arada, o kemerindeki bıçak mı? Onu ödünç alabilir miyim?"

Battus bebek tanrıya budama bıçağını verdi ve Hermes sürüsünü yürütmeye koyuldu.

Hermes nihayet çaldığı inekleri saklayabileceği güzel bir mağara buldu. Kırk sekiz tanesini daha sonra yemek ya da pazarda satmak üzere içeri tıkıştırdı. Henüz kararını vermemişti. Sonra yaşlı adamın bıçağıyla kalan ikiyi kesti.

Gene korkunç bir görüntü: altında beziyle elinde bıçak tutan bir bebek tanrı inek kesiyor. Ancak Hermes'in midesi hassas değildi. Bir ateş yakıp en iyi yerleri Olimpos tanrılarına adadı (doğal olarak buna kendini de dâhil etti). Sonra şişe et geçirip kızarttı ve afiyetle yedi.

"Oh, ne etti be!" Hermes keyifle geğirdi. "Of, gece olmuş. Ya da sabah, ne bileyim. Eve gitsem iyi olacak."

Yakınlardaki bir derede yıkandı, annesi yeni doğmuş bebeğini kanlar içinde görmek istemezdi. Sonra, sırf zevk için bir iki inek kemiği alıp içlerini boşaltarak flüte çevirdi ve ikisini aynı anda çalabilmek için (çünkü

tek bir flüt sıkıcıdır) bunları birer ucundan birbirine bağlayıp V şeklini verdi. Karnı tok bir şekilde çifte flütünde melodiler çalıp eve doğru yola koyuldu. Şafak sökmeden Maia'nın mağarasına vardı, beşiğine girdi ve çifte flütü lirin yanına, battaniyesinin altına sakladı. Sonra da uykuya daldı. Bebek bir tanrı bile olsa uzun bir gece olmuştu.

Ertesi sabah Apollon ineklerini saymak üzere Pieria'ya uçtu. Güne sığırlarının güzelliğini seyrederek başlamayı çok severdi.

Elli ineğinin eksik olduğunu fark edince çıldırdı. "İnekler, gelin, gelin buraya inekler!" diye bağıra bağıra dolandı ortalıkta. Denizden çıkan toynak izlerini gördü. Sanki inekler yüzmeye gitmiş, sonra da diğerlerinin yanına dönmüş gibiydi ama bu hiç mantıklı değildi. Kumun üzerinde geniş, sığ çöküntüler fark etti, sanki elli beş numara ayakkabı giyen çok ince yapılı biri buralarda yürümüştü. Ama bu da hiç mantıklı değildi.

Apollon bütün sabah inekleri aradı ve nihayetinde hâlâ asmalarını budamakta olan yaşlı çiftçi Battus'la karşılaştı. "Konuşan bebek" hadisesinden sonra Battus'un gözünü uyku tutmamıştı.

"İhtiyar!" diye seslendi Apollon. "Bu tarafa doğru yürüyen elli tane inek gördün mü? Muhtemelen yanlarında elli beş numara ayakkabı giyen zayıf bir dev varmış."

Battus'un suratı ekşidi. Yalan söylemeyi beceremezdi. Apollon adamın bir şeyler gizlediğini anında anladı.

"Söylemeden edemeyeceğim," dedi Apollon, "ben bir tanrıyım. Bana doğruyu söylersen iyi edersin."

Battus derin bir iç çekti. "Bir bebekti."

Apollon kaşlarını çattı. "Efendim? Anlamadım?"

Battus ona olayı anlatınca tuhaftır Apollon bunun doğru olduğu-

nu düşündü. Apollon yeni doğmuş olan tek bir tanrı biliyordu. Titan Maia'nın önceki gece Kyllene Dağı'nda doğum yaptığını duymuştu. (Apollon yeni dedikoduları hiç kaçırmazdı.) Yeni doğmuş bir çocuğun beş yüz kilometre ötede sığır hırsızlığı yapmış olması inanılacak gibi değildi ama Apollon'un kendisi zaten doğar doğmaz şarkı söyleyip dans etmeye başlamıştı, o yüzden imkânsız değildi.

Maia'nın mağarasına uçup anne Titan'ı uyandırdı. "Oğlun ineklerimi çalmış!" dedi Maia'ya.

Maia gözlerini ovuşturdu. Battaniyesine sarılmış halde beşiğinde yatmakta olan bebek Hermes'e baktı... karnı biraz şiş gibiydi sanki, o ağzının kenarındaki de barbekü sos muydu yoksa?

"Başka bebekle karıştırdın herhalde," dedi Maia. "O bütün gece buradaydı."

Apollon alaycı bir şekilde güldü. "Ondan *başkası* olamaz. Çenesindeki barbekü sosa baksana! İneklerimi kesin buralara bir yere sakladınız."

Maia omuz silkti. "Buyur gir içeri bak."

Apollon mağaraya hışımla dalıp küplerin içine, dokuma tezgâhının arkasına, yatakların altına baktı. Elli inek buralarda değildi.

Apollon sonunda bebeğin beşiğinin yanına geldi. "Pekâlâ ufaklık. Dökül bakalım. İneklerim nerede?"

Hermes gözlerini açıp mümkün olduğunca şirin görünmeye çalıştı. "Aguu?"

"İyi denemeydi," dedi Apollon. "Ağzın hâlâ biftek kokuyor."

Hermes küfretti. O nane şekerini yemeliydi işte.

"Sevgili kuzenim Apollon," dedi neşeyle, "sana da günaydın! Sığır çaldığımı mı düşünüyorsun? Yalnızca bir bebek olduğumu görmüyor musun yoksa?"

Apollon yumruklarını sıktı. "Seni küçük serseri, ineklerim nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Hermes. "Benim gibi minicik bir tip elli ineği nereye saklayabilir ki?"

"Ha!" dedi Apollon. "Elli tane olduklarını söylememiştim ki!"

"Hay kaplumbağa kakası," diye mırıldandı Hermes.

"Hırsızlıktan tutuklusun!" dedi Apollon. "Seni Olimpos Dağı'na, Zeus'un mahkemesine çıkaracağım!"

Apollon beşiği kucaklayıp Olimpos Dağı'na uçtu. Beşiği Zeus'un önüne koyup bu yeni doğmuş bebeğin bir sığır hırsızı olduğunu söyleyince diğer tanrılar kıkırdamaya başladı. Ancak Zeus onları susturdu.

"Bu bebek benim oğlum," dedi Zeus. "Eminim elinden her şey gelir. Söyle bakalım Hermes, Apollon'un ineklerini sen mi çaldın?"

Hermes beşiğinde ayağa kalktı. "Hayır baba."

Zeus tek kaşını kaldırdı. Öylesine yapıyormuş gibi şimşeklerinden birini eline aldı ve ucuna dokundu. "Cevabını düşünmen için sana bir saniye vereceğim. Apollon'un ineklerini sen mi çaldın?"

"Evet baba. Ancak dürüst olmak gerekirse sadece ikisini öldürdüm. Gerisi sapasağlam duruyor. Hem inekleri keserken ilk parçayı tanrılara da adadım."

"Sonra da midene indirdin!" dedi Apollon öfkeyle.

"E ama ben de tanrılardan biriyim!" dedi Hermes. "Ama hepinize birer porsiyon düştü tabii! Akrabalarımı şereflendirmeyi asla unutmam."

Tanrılar aralarında mırıldanıp onaylarcasına başlarını salladılar. Bebek bir hırsız olabilirdi ama en azından saygılı bir hırsızdı.

"Bu bir rezalet!" diye haykırdı Apollon. "Zeus baba, o benim malımı çaldı. Onu ıslahevine at! Zincire vurdur!"

Zeus gülümsemesini zor sakladı. Adil olması gerektiğini biliyordu

ama Hermes'in cüretini takdir etmekten de kendini alamıyordu. "Hermes, hemen Apollon'a inekleri sakladığın yeri göster. Sonra da öldürdüğün iki inek için ne kadar istiyorsa Apollon'a ödemesini yap."

"Onu Tartarus'a fırlatacağım!" diye bağırdı Apollon. "İneklerin bedeli bu işte!"

Zeus omuz silkti. "Bunu ikiniz aranızda hallediverin. Haydi, gidin şimdi."

Hermes iç çekti. "Sen bilirsin baba. Apollon, arabayı sen kullan. Ben yolu tarif ederim."

Apollon beşiği kucakladı ve Hermes'le birlikte uçtu. Bebek tanrı Apollon'u sığırları sakladığı mağaraya götürdü götürmesine da yolu bayağı bir uzattı. Öfkeyle cezadan nasıl kurtulacağının hesaplarını yapıyordu.

Apollon kayıp ineklerini görünce biraz sakinleşti ama hâlâ Hermes'e çok kızgındı.

"Şimdi Tartarus zamanı," dedi Apollon gıcık bir ifadeyle. "Seni öyle derin bir çukura atacağım ki—"

Hermes battaniyesinin altından lirini çıkarıp tıngırdatmaya başladı.

Apollon sesi duyunca büyülendi. Hermes şarkıyı bitirmeden kesmek istemedi.

"Sen-bu-nasıl—"

"Ha, bu mu?" dedi Hermes son derece doğal bir şekilde. "Adını lir koydum. Dün gece icat ettim."

Parmakları tellerin üzerinde geziniyor, mükemmel güzellikte notalar su gibi akıp gidiyordu.

"Bu benim olmalı," dedi Apollon. "Ben müziğin tanrısıyım. Lütfen! Bana ver!"

"Ama beni Tartarus'a atacaktın?" dedi Hermes üzgün bir ifadeyle. "Orada karanlıkta bana huzur vermesi için buna ihtiyacım olacak."

"Boş ver Tartarus'u," dedi Apollon. "Sen liri bana ver, anlaşalım."

"Hmm," dedi Hermes. "İneklerin gerisi de bende kalacak o halde?"

"*Ne?*" diye patladı Apollon.

Hermes ağaçların arasından sızan gün ışığı kadar güzel bir başka melodi çaldı.

"Tamam, tamam!" dedi Apollon. "Peki, inekler sende kalsın. Şunu bana ver yeter ki."

"Harika!" Hermes liri Apollon'a verdi.

Bebek tanrı çifte flütü de çıkardı, bunun adını *syrinks* koymuştu. Onu da çalmaya başlayınca Apollon'un ağzı beş karış açıldı.

"Bunu da icat ettim deme bana!"

"Hmm?" Hermes durakladı. "Ha evet. Yemekten sonra aklıma gelen bir şey işte. Bu satılık ama... iyi bir paraya."

Hermes önce biraz Mozart'tan, sonra One Direction'dan bir şeyler çalınca Apollon "Benim olmalı!" diye haykırdı. "Kızlar buna delirecek! Sana şey veriyorum, eee... dairemde birkaç büyülü güzel eşya var: kullanmadığım bir haberci asası, uçan ayakkabılar ve bir kılıç. Üçü de senin olsun!"

Hermes teklifi düşündü. "Kehanet gücü de ekle anlaşalım."

Apollon suratını astı. "Onu veremem. Kehanet benim olayım. Bak ne diyeceğim, sana zarlarla fala bakmayı vereyim. Çok muhteşem bir şey değil ama güzel bir parti eğlencesidir, sana da bayağı para kazandırır."

"Anlaştık."

"Anlaştık!"

Böylece Apollon'la Hermes çok iyi arkadaş oldular. Apollon sığır hırsızlığı olayını unuttu. Lir ve syrinks yerine verdiği şeyler yüzünden

kazıklanmış olmasını da takmadı kafasına. Hermes'in kendi sığırları olunca sığır çobanlarının da tanrısı olmuş oldu. Kendisini diğer tanrılardan çok daha hızlı kılan kanatlı ayakkabılara kavuştu. Adamantin ve altın karışımı, hemen her şeyi kesebilecek kadar keskin bir yüzü olan bir kılıcı vardı artık. Bir de elçiler şehir şehir dolaşırken ellerinde tuttukları, diplomatik dokunulmazlıklarını ifade eden asalar gibi bir haberci asası olmuştu. Normalde haberci asasının çevresine iki beyaz kurdele sarılı olurdu. Hermes'inkinde iki canlı yılan vardı. Bu asa herkesi uyutup uyandırmaya da yarıyordu ki hırsızların tanrısı için bu bayağı işe yarar bir şeydir. Bu asanın adı *kaduseus* oldu –bunu da sırf hatırlayacağım diye göbeğinizi çatlatacağınız bir başka tuhaf sözcük öğrenin diye yazdım.

Ha bir de ihtiyar Battus vardı ya, hani Hermes'i gammazlayan? Hermes çiftliğe geri döndü ve Battus'u taşa çevirdi. Battus hâlâ orada durup yola bakar, sığır hırsızı o bebeği görmez olaydım diye dert yanar.

Hermes büyüdü (tanrı olduğu için bir iki gün içinde tabii ki). Çoğunlukla kıvırcık siyah saçlı, incecik bıyıkları yeni çıkmış yakışıklı bir genç adam şeklinde görünürdü. Ama tabii yine tanrı olduğu için canının istediği kılığa girerdi.

Zeus'un ulağı oldu ve hatta bazen patronun pis işlerini bile gördü. Gerçi bunlar Hermes'in en sevdiği işlerdi!

Örnek bir olay: Zeus bir seferinde İo adlı bir nehir nimfasına âşık oldu. (Evet kızın adı buydu. İ ve O. Sanırım sessiz harf satın alamayacak kadar fakir bir ailenin kızıydı.) Kız *inanılmaz* derecede güzeldi ama Zeus onu birlikte olmaya ikna etmek için acayip zorlandı. Hep nimfa arkadaşlarıyla birlikte olduğu için Zeus bir türlü onu tuzağına düşüremiyordu. Tanrının cep telefonu mesajlarını cevapsız bırakıyordu. Zeus ona çikolata ve

çiçek gönderdi. Kızı etkilemek için çok güzel bir fırtına çıkardı. Haftalar boyunca kızın üzerinde çalıştı ve artık durum bir saplantıya dönüştü.

Nihayet bir gün İo ormanda buluşmayı kabul edince Zeus "İŞTE BU!" diye haykırdı.

Ancak ne yazık ki Hera durumdan haberdardı. Belki nimfalarından biri ona çıtlatmıştır.

Her neyse, Zeus ormandaki açıklığa geldi. İo pırıl pırıl, beyaz bir elbise içinde onu bekliyordu. Gülümsedi ve "Selam yakışıklı," dedi.

Zeus heyecandan ölecekti. Fakat İo'nun elini tutar tutmaz ağaçların arasından bir ses geldi. "Zeus!" diye bağırıyordu Hera. "Ne cehennem-desin, işe yaramaz pislik herif?"

Zeus ciyaklayıp İo'yu aklına gelen ilk şeye dönüştürdü: bir inek.

Sevgiliyi koca memeli bir ineğe dönüştürmek hiç hoş bir hareket değildir. Ne yani, şöyle bir mantık mı yürüttü acaba: Çikolata-lezzet. Güneş-ısı. İo-inek! Anıa belki Hera'nın sesi inekleri hatırlatmıştır, malum inek onun kutsal hayvanıydı.

Neyse, Hera hışımla açıklığa geldi ve Zeus'u son derece doğal bir şeymiş gibi iri yarı beyaz bir ineğe yaslanmış halde buldu.

Hera gözlerini kıstı. "Ne yapıyorsun?"

"Hıı? Aa, merhaba hayatım! Hiç. Hiçbir şey."

"İnek ne iş?"

"İnek mi?" Zeus, İo'yu o an ilk kez görmüş gibi yaptı. "Ha, *bu* mu? Hiiç. Niye sordun ki?"

Hera yumruklarını iyice sıktı. "Son saniyede ineğe dönüştürdüğün bir sevgilin olmasın bu?"

"Ha ha! Yapma hayatım. Ben hayatta öyle bir şey... Eee... Yok hayır, tabii ki değil."

"O zaman bu ineğin burada ne işi var?"

Zeus'un alnının kenarından bir damla ter süzüldü. Panikleyip "Hediye bu! Sana!" deyiverdi.

"Hediye."

"Evet evet." Zeus gülümsemeye çalıştı. "Çünkü... inekler senin kutsal hayvanların, değil mi? Sürpriz yapmak istemiştim. Ama beğenmediysen inek mağazasına geri götürebilirim."

Hera, Zeus'un gübre gibi yalan söylediğini anladı. Ama suyuna gitmeye karar verdi.

"Ah, çok teşekkür ederim hayatım," dedi. "Harika bir inekmiş. Yanımda götüreyim şimdi ben bunu."

"Gö-götürecek misin?"

"Evet." Hera buz gibi bir ifadeyle gülümsedi. Büyülü bir ip yaratıp Io'nun boynundan geçirdi. "Onu Mykene'deki kutsal çayırıma yerleştireceğim, orada güvende olur, iyi korunur. Adı ne peki?"

"Eee... Io."

"Gel bakalım Io." Hera ineği alıp götürürken "Io, Io, güzel inek çayıra gidiyor," diye şarkı söyledi.

Hera gider gitmez Zeus kör talihine lanet etti. Bir iki taşa tekme atıp ağaçlara yıldırım indirdi.

"Şu kadar kalmıştı!" dedi öfkeyle. "O ineği geri almam *lazım*. Çok yetenekli bir inek hırsızı bulmalıyım..."

Tabii ki Hermes'i çağırdı.

Zeus derdini anlatınca Hermes sırıttı. "Hiç dert değil patron. O çayıra gizlice girip—"

"O kadar kolay olmayacak," diye uyardı Zeus. "Hera ineğin iyi korunacağını söyledi. Korkarım neden bahsettiğini biliyorum. Bu aralar yeni

bir dev buldu, Argos diye bir tip, Hera'nın yanında çalışıyor."

Hermes kaşlarını çattı. "E ne olmuş yani? Devin ya arkasından dolanır girerim ya da onu öldürürüm. Kılıcım var."

Zeus başını iki yana salladı. "Bu herif çok iri yarı, güçlü ve hızlı. Adil bir dövüşte onu yenmen imkânsız, kılıcın olsa bile. Ve arkasından dolanmak da... işe yaramaz. Herif arkasını görebiliyor ve—"

Hermes kahkaha attı. "Bunu daha önce de duymuştum."

"Hayır, *ciddiyim*, adamın başının arkasında gözler var. Ve kollarında ve bacaklarında ve tüm vücudunda. *Yüz* tane gözü var herifin."

"İğrençmiş!"

"Aynen. Asla dinlenmiyor ve her yönü gözetliyor. Eğer İo'yu o koruyorsa..."

Hermes kafasını kaşıdı. "Merak etme patron. Ben bir yolunu bulurum."

Hermes yola çıktı. Hera'nın kutsal çayırına varınca İo'nun bir zeytin ağacına bağlı olduğunu gördü. Yanı başında da Argos vardı.

Aynen Zeus'un dediği gibi Argos'un tüm bedeni gözlerle kaplıydı, hepsi birden kırpışıyor, Hermes'in başını döndürecek şekilde tuhaf, bulanık bakışlar atıyordu. Argos yaklaşık üç metre boyundaydı ve adam gerçekten kaslıydı. Ucunda çiviler olan büyük bir sopa taşıyordu elinde. Hermes, acaba Argos'un avuçlarında da gözleri var mıdır diye merak etti. Bütün gün o sopayı taşıyorsa avuç içlerindeki gözler mosmor oluyordu muhtemelen.

Hermes ölümlü, basit bir çoban kılığına girdi. Elindeki kaduseus standart bir ahşap asaya dönüştü. Islık çalarak çayıra girdi ve Argos'u görünce şaşırmış gibi yaptı.

"Aa merhaba!" Hermes gülümsedi. "Vay be, amma uzunmuşsun!"

Argos binlerce kez gözlerini kırpıştırdı. İnsanların gözleriyle ilgili ola-

rak onu taciz etmesine alışkındı ama bu çoban korkmuş ya da iğrenmiş gibi görünmüyordu. Ne olduğunu anlayamadı.

Hermes alnını sildi. "Ne sıcak gün ya," dedi. "Şuraya biraz otursam olur mu?"

Argos'un peki demesini beklemeden çayıra oturdu. Asasını yanına koyup büyüsünün Argos'un üzerinde etkili olmasını diledi. Kaduseustan dalga dalga uyku yayıldı. Argos kendini sıcak bir günde yemekten sonraki altıncı dersteymiş gibi hissetmeye başladı.

UYUUU, diyordu kaduseus.

Ancak Argos bir sürü gözü olan iri yarı bir tipti. Asla uyumayacak şekilde yetiştirilmişti. Hermes bunun biraz zaman alacağını anladı. Zaman kazanması gerekiyordu.

"Ne gündü ama!" dedi deve. Küçük bir küp su çıkardı. "Gel yanıma otur dostum, anlatayım sana! Bu buz gibi soğuk suyu da paylaşırız hem."

Argos gerçekten susamıştı. Hera'nın emri üzerine sabahtan beri cayır cayır yanan güneşin altında orada durmuş bu aptal ineğe bekçilik ediyordu. İnek de son derece sıkıcıydı.

Yine de görev kutsaldı. Başını iki yana salladı, tek yapabildiği buydu. Konuşmayı sevmezdi çünkü konuşunca ağzının içindeki ve dilinin üzerindeki gözler ortaya çıkardı.

Hermes gevezelik etmeye başladı. Adam yolculuğun tanrısıydı, bayağı bir hikâyesi vardı. Dünyanın her yerinden türlü türlü fıkralar bilirdi. Hem elçilerin de ağızlarının iyi laf yapması gerekir, bu yüzden Hermes karşısındakini eğlendirmeyi bilirdi. Argos'a tanrılarla ilgili son dedikoduları anlattı.

"Hermes denen tanrının Apollon'un sığırlarını çaldığını duydum!" dedi sırıtarak. Sonra da sanki başka birinden bahsediyormuş gibi kendi hikâyesini anlattı.

Bu sırada kaduseus büyüsünü yaymaya devam ediyor, rahat bir battaniye gibi havaya bir ağırlık veriyordu.

Yarım saat kadar sonra Argos sopasını yere koydu. Hermes'in yanına oturup su içmeyi kabul etti.

Hermes fıkralar ve hikâyeler anlatmaya devam etti. Argos artık arkadaş olduklarını düşünmeye başlamıştı.

UYUUU, diyordu kaduseus.

Bir saat sonra Argos'un gözleri kapanmaya başladı. Görevinin başında olması gerektiğini biliyordu ama sebebini hatırlayamıyordu. Zihni Hermes'in anlattığı muhteşem hikâyelerden allak bullak olmuştu.

Nihayet Hermes bir ninni söylemeye başladı. "Bunu annem ben bebekken bana söylerdi." Doğduğu gece beşiğinde dinlediği, Artemis'in köpeklerini, Poseidon'un atlarını ve Apollon'un ineklerini anlatan ninniyi söyledi.

Argos'un başı bir kez önüne düştü, sonra bir kez daha ve *güm.* Tüm gözler kapandı ve dev horlamaya başladı.

Hermes ninniye devam etti. Çok yavaşça ayağa kalktı ve kılıcını çekti. Argos'un arkasından dolanıp devin kafasını kesti.

"Tatlı rüyalar!" dedi neşeyle. (Daha önce söylediklerimi geri alıyorum. Hermes bir katildi.)

Hermes inek İo'nun bağını çözdü ve onu Zeus'a geri götürdü.

Hera öfkeden kudurdu ama hiçbir şey ispatlayamadı. Zeus mutluluktan uçuyordu. Hermes bir sonraki maaşında yüklü bir ikramiye kazandı. Zavallı İo... Zeus ondan sıkılınca Hera onu kalıcı şekilde ineğe dönüştürüp ömrü boyunca oradan oraya kaçsın ve rahat yüzü göremesin diye peşine de bir at sineği taktı.

İnekler aşkına! Hermes başarılı bir işi daha geride bırakmıştı.

DİONİSOS BİR İÇKİYLE DÜNYAYI FETHEDİYOR

Bu arkadaşı sona sakladım çünkü onun hakkında kötü bir şey yazarsam beni bir domuzbalığına dönüştürmekle tehdit etti. Ve dürüst olmak gerekirse, kendisi hakkında *iyi* bir şey yazabilecek miyim bilmiyorum.

Buyurun bakalım...

Birkaç bölüm önce size Zeus'un bebeğine hamileyken buhar olan Semele adlı prensesten bahsetmiştim hatırlarsanız. Hani Zeus henüz olgunlaşmamış bebeği kurtarmak için sağ bacağına yerleştirmişti.

(Tamam, biliyorum. Bir tanrının hayatında sıradan bir gün işte.)

Birkaç ay sonra bebek büyüdü ve artık bacağı ağrımaya başlayınca Zeus doğum vaktinin geldiğini anladı. Dikişleri kesti. İnanılmaz bir şekilde bebek sağ salim bacaktan çıktı.

Zeus onu bir battaniyeye sardı ve bebek büyütmek hakkında hiçbir şey bilmediği için Hermes'i çağırdı.

"Hey," dedi Zeus. "Al bu bebeği yeryüzüne götür. Semele'nin kız kardeşi mi ne vardı. Onu bul ve büyüyene kadar bu bebeğe bakmasını söyle."

"Hemen patron." Hermes kucağına alıp bebeğe baktı. "Bu şimdi tanrı mı, melez mi nedir?"

"Daha belli değil," dedi Zeus. "Bekleyip göreceğiz. Ben bu arada bebek beziyle falan uğraşmak istemiyorum ama."

"Anlıyorum. Adı ne peki?"

Bebek ağlayıp zırlamaya başladı.

"Şimdilik," dedi Zeus, "ona Bakkus diyeceğiz."

Hermes sırıttı. "*Gürültücü* yani? İyiymiş."

"Bir şey daha: Hera peşine düşecektir. Bacağımın içindeyken bebeğe bir şey yapamadı ama artık bacaktaki şişliğin kaybolduğunu fark edecektir."

"Ya evet, sağlam bir şişlikti o."

"Bakkus'un teyzesi bir süreliğine onu bir kız gibi büyütürse iyi olur. Belki kokusu dağılır da Hera onu bulamaz."

Hermes kaşlarını çattı. Bebeği kız gibi yetiştirmek nasıl işe yarayacaktı anlamamıştı. Hera kolay kolay kanmazdı ama Hermes patronla tartışmaya girmek istemedi.

"Anlaşıldı," dedi. "Haydi ben kaçtım!"

Hermes bebeğin İno teyzesiyle Athamas enişte sini bulmakta zorlanmadı. Teyzeyle enişte bebeği kendi çocukları gibi yetiştirmeyi kabul ettiler ve çocuk normal insan hızında büyüdü –süper hızlı büyüyen tanrıların aksine. Herkes onun bir melez olduğuna kanaat getirdi ama Zeus, bu sefer Hera çocuğu ortadan ikiye ayıracak diye daha da çok korktu.

Talep edildiği gibi İno'yla Athamas, Bakkus'a kız kıyafetleri giydirip kimliğini sakladılar. Yaşamının ilk yıllarında Bakkus'un kafası epey karıştı. Büyüklerinin ona neden etrafta kimse yokken bir oğlan gibi, toplum içindeyken de bir kız gibi davrandıklarını anlamıyordu. Hatta başlarda sandı ki bütün çocuklara böyle davranılıyor.

Üç yaşındayken Hera çıktı geldi. Bir şekilde bebeğin hayatta olduğunu öğrenmiş ve intikamını almak üzere Olimpos'tan yeryüzüne inmişti.

Zeus durumu fark ettiğinde harekete geçmek için yalnızca birkaç saniyesi vardı. Hera onu fark etmesin diye Bakkus'u son saniyede bir keçiye dönüştürdü ama Bakkus'un teyzesiyle enistesi o kadar şanslı değildi ne yazık ki. Hera onları gördü ve delilikle lanetledi.

Athamas enişte en büyük oğlu Learkhos'un bir geyik olduğunu düşünüp okla onu vurdu. İno teyze en küçük oğlu Melikertes'in çok –*ama çok*– sıcak bir banyoya ihtiyacı olduğunu düşünüp çocuğu fokur fokur kaynayan suda haşladı. Sonra İno'yla Athamas yaptıklarının farkına vardılar. Acılar içinde kıvranıp kendilerini bir uçurumdan aşağı attılar.

O Hera var ya... Ailenizin üstüne kıyamet gibi çökebilir bir gün.

Zeus Bakkus'u geri alıp tekrar bir çocuğa dönüştürmeyi başardı ama yaşadıklarının etkisi çocukta derin bir iz bıraktı. Deliliğin bir silah olarak kullanılabileceğini, keçilerinse iyi olduğunu öğrenmişti. (Hatta kutsal hayvanı sonradan keçi oldu.) Bir de kıyafet değiştirerek gerçek kimliğinizi saklayamayacağınızı öğrendi. Sonraları cinsiyetiyle ilgili kafaları karışan insanların tanrısı oldu zaten, çünkü Dionisos bunun ne demek olduğunu iyi biliyordu.

Her neyse, Zeus yeni bir bakıcı aile aramaya koyuldu. Şok: Hera'nın İno'yla Athamas'a yaptıklarını duyan insanlar bu işe pek gönüllü olmadı. Sonunda Zeus, Nysa Dağı'na çıkıp oradaki nimfaları Bakkus'u büyütmeye ikna etti. Ona bu iyiliği yaparlarsa kendilerine ölümsüzlük bahşedeceğini söyledi ki bunu reddetmek zordur. Küçük Bakkus böylece "Zeus'un Nysa'da yaşayan ilahi oğlu" olarak bilindi ki bu ifade daha sonra Dios Nysa (Nysalı tanrı) şeklinde kısaltıldı ve en nihayetinde de Dionisos şeklini aldı. Ancak Dionisos'a hâlâ Bakkus, yani gürültücü diyenler de vardı, özellikle kendisi kuru fasulye yedikten sonra. Tamam bu kadar bilgi fazlaydı, neyse.

Dionisos, Nysa Dağı'nda bakıcı anneleri nimfalar ve bakıcı babaları satirler tarafından büyütüldü. Satirler bayağı vahşi ve tekinsiz olabilirler (satir arkadaşlarım duymasın), o yüzden Dionisos'un da büyüyünce biraz sıra dışı bir tip çıkması şaşırtıcı olmadı.

Zaman zaman çevre çiftliklerdeki ölümlü çocuklarla oyun oynardı, hatta bitkilerle yaptığı gösteriler sayesinde epey popüler de oldu. Küçük yaşta herhangi bir bitkiyi ezip suyundan içecek yapabildiğini gördü –çalı çırpı, yaprak, ağaç kabuğu, kök, aklınıza ne gelirse. Servi ağacı şurubu mu istediniz? Hemen. Rezene suyu? Mmm leziz.

Diğer çocuklar "Şu dikenli çalıdan içecek yapamazsın, mümkün değil!" diyerek onu gaza getirirlerdi. Dionisos da eline bir taş alır, bir iki dal ezerdi ve ezilmiş bitkiden altın renkli bir sıvı çıkarırdı. Sonra bunları bardaklara doldurur, biraz su ve minik şemsiyeler eklerdi, *işte* size buzlu dikenli çalı kokteyli!

Eğlenceli bir işti –ama Dionisos'un başlarda uydurduğu tarifler pek tutmadı. Rezene suyu hele hiç tutmadı.

Sonra bir gün ormanda en yakın arkadaşı, Ampelos adlı satirle gezintiye çıktı. Yerden yaklaşık altı metre yukarıda, bir karaağacın dalına sarılmış bir tür kalın sarmaşık gördüler. Dionisos zınk diye durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Ampelos.

"Şu sarmaşık," dedi Dionisos. "Ne bitkisi bu?"

Ampelos kaşlarını çattı. Sarmaşık öyle çok özel bir şeye benzemiyordu. Kalın ve sertti, geniş yeşil yaprakları vardı ama görünürde hiç meyvesi yoktu. "Hmm, orman sarmaşığı değil. Hanımeli de değil. Bilmiyorum. Daha önce hiç görmemişim. Haydi gidelim!"

Ancak Dionisos kilitlenmişti. Bu bitkide özel, önemli bir şey vardı, dünyayı değiştirebilecek bir şey.

"Yakından bakacağım." Dionisos karaağaca tırmanmaya çalıştı ama beceremedi. Küt diye yere düştü.

Ampelos güldü. "O kadar önemliyse ben alayım bir dal. Tırmanma işini satirlere bırak."

Dionisos'un aniden korkuyla içi ürperdi. Ampelos'un oraya tırmanmasını istemiyordu. Ama sarmaşığa da yakından bakmak istiyordu.

"Dikkatli ol," dedi.

Ampelos gözlerini devirdi. "Ben bundan daha yüksek yerlere tırmandım!"

Genç satir ağacın gövdesi boyunca tırmandı ve sarmaşığın sarıldığı dala ulaştı. "Bebek işi!" Sarmaşığı daldan ayırmaya başladı, bir ucunu ip gibi aşağıya, Dionisos'a sallandırdı. "Tuttun mu?"

Dionisos uzanıp sarmaşığın ucunu tuttu.

Bundan sonra olanlar net değil. Beki Dionisos sarmaşığı fazla sert çekti. Belki Ampelos fazla eğildi. Artık ne olduysa, Ampelos dengesini kaybedip sarmaşığa dolanmış halde yere düştü.

Altı metre çok yüksek değil belki ama olan oldu. Ampelos insanın içini cız ettiren bir çatırtıyla kafasını bir taşa çarptı.

Dionisos dehşetle feryat etti. Arkadaşına sarıldı ama genç satirin gözleri çoktan donuklaşmıştı ve boş bakıyordu. Nefes almıyordu. Kanı saçlarına ve sarmaşığın yapraklarına bulaştı.

Ampelos ölmüştü.

Dionisos hıçkıra hıçkıra ağladı. O aptal sarmaşığı istiyorum diye tutturmuş olmasaydı arkadaşı hâlâ hayatta olacaktı. Yeşil yaprakların üzerindeki satir kanına baktı öfkeyle. "Bunun hesabını vereceksin sarmaşık!" dedi. "Bu acı kaybın karşılığı olarak en tatlı meyveyi vereceksin. MEYVE VER!"

Sarmaşık titredi. Ampelos'un bedeni tuzla buz oldu. Bitki satirin kanını emdi. Minik minik meyveler pörtlemeye başladı bitkiden, sonra birden hepsi olgunlaşıp koyu kırmızıya döndü.

Dionisos ilk üzüm asmasını yaratmıştı.

Gözyaşlarını sildi. Arkadaşının ölümüne değecek bir şey yapması gerekiyordu. Bu yeni bitkiyi kullanmayı öğrenecekti.

Üzümlerin içi bayağı sulu gibiydi, Dionisos birkaç salkım kopardı. Salkımları yakınlardaki bir dereye götürüp iki büyük düz taş buldu. Üzümleri taşların arasında ezdi ve böylece ilk üzüm cenderesini icat etmiş oldu.

Dionisos çıkan suyu her zaman yanında taşıdığı bardağına doldurdu. Sıvıyı güneşe doğru tuttu ve büyüsünü yaptı. Meyve suyu çırpıla çırpıla fermente olup... başka bir şeye dönüştü. Yepyeni bir şeye.

Bir yudum aldıktan sonra damağı neredeyse patlayacaktı. "Bu," dedi Dionisos, "iyi işte."

Dionisos bu içeceğe şarap adını verdi. Matarasını dolduracak kadar daha yaptı ve dönüp özlemle Ampleos'un öldüğü yere baktı. Üzüm asmaları çıldırmış, tüm ormana yayılmış, dehşetli bir hızla büyüyor, daha da çok üzüm veriyordu.

Dionisos tatminkâr bir ifadeyle başını salladı. Elinde olsa Ampelos'un anısına tüm dünyayı üzüm asmasıyla doldururdu.

Nysa Dağı'ndaki mağarasına döndü. Yeni icadını bakıcı annelerinden biri olan Ambrosia adlı nimfaya gösterdi. (Evet kadına tanrı yiyeceğinin adını vermişler. Neden bilmiyorum. Ama bu da iyi, Kurabiye falan da olabilirdi sonuçta.)

Ambrosia şaraptan bir yudum aldı. Gözleri kocaman açıldı. "Bu *enfes*!" dedi. "Ampelos nerede?"

"Ah..." dedi Dionisos başını öne eğerek. "Ağaçtan düşüp öldü."

"Korkunç bir şey bu!" Ambrosia bir yudum daha içti. "Ama bu elimdeki muazzam!"

Kısa süre sonra Ambrosia şarabını nimfa arkadaşlarına servis ediyordu. Satirler gelip tantananın sebebini merak ettiler. Koca dağ bir anda devasa bir parti yerine dönmüştü. Millet dans edip şarkı söylüyor, ateşler yakıyor, deli gibi şarap içiyordu. Dionisos daha çok şarap yapıp dostlarına ikram etti. Taleplere yetişemiyordu. En sonunda nimfalarla satirlere nasıl yapılacağını gösterdi. Gecenin sonunda herkes usta bir şarap üreticisi olup çıkmıştı.

Satirler kısa sürede *fazla* şarap içtiklerinde sarhoş olduklarını anladılar. Doğru düzgün düşünemiyor, doğru düzgün göremiyor, doğru düzgün yürüyemiyorlardı. Bir sebepten bunu da son derece komik buldular. İçmeye devam ettiler.

Silenos adlı yaşlı bir satir kolunu Dionisos'un omzuna attı. "Sen dostum, bir tanrısın!" dedi. "Yok, yok, ciddiyim. Şeyin tanrısı, ee... Neydi bu içeceğin adı?"

"Şarap," dedi Dionisos.

"Şarap tanrısı!" Silenos hıçkırdı. "Başka var mı?"

Şimdi sizlere şarabın yetişkinler için olduğunu hatırlatmanın tam zamanı! Tadı korkunçtur ve cidden hayatınızı mahvedebilir. En azından kırk yaşına gelene kadar denemeyin bile!

E ama Percy, satirler şarap içince çok eğleniyorlardı hani?

Öyle görünebilir. Ama satirler de genellikle çok aptaldırlar zaten. (Dostum Kıvırcık hariç tabii.) Hem o satirleri partinin ertesi sabahında görmediniz, başları çatlarcasına ağrıdı ve ormanda sendeleye sendeleye kusacak yer aradılar.

Neyse, satirler ve nimfalar Dionisos'tan o kadar etkilenmişlerdi ki onun bir tanrı olması gerektiğini düşündüler. İcat ettiği şey *o kadar* inanılmazdı çünkü.

Şimdi şöyle düşünüyor olabilirsiniz: Aman canım şarap. Ne yani. Bu nasıl olur da Dionisos'u tanrı yapmaya yeter? Ton balıklı salatayı ben icat etmiş olsam beni de mi tanrı ilan edeceklerdi?

Ancak şarap, içecek dünyasında büyük bir devrimdi.

Tamam, insanlar su içiyorlardı, ama su ölümcül olabiliyordu. Özellikle şehirlerde içme suyu o kadar bakteri ve insan pisliğiyle doluydu ki... neyse bunu daha fazla uzatmayayım. Kısacası su o zamanlar çok pisti diyelim. Kimse de henüz kutu kolayı ya da çayı, hatta kahveyi icat etmemişti, o yüzden elinizde içecek namına sadece su ve süt vardı. Sütü bile bozulmadan bir an önce içmeniz gerekiyordu çünkü buzdolabı falan da yoktu.

Sonra Dionisos geldi ve şarabı icat etti. Ağzı kapalı bir şişede durduğu sürece bozulmuyordu. Hatta bazen, şişeyi birkaç yıl sonra açtığınızda tadı *daha* bile güzel oluyordu. Hafiflesin diye suyla karıştırabiliyordunuz, içindeki alkol bakterileri ve mikropları öldürdüğü için sade su içmek bundan daha tehlikeli oluyordu. Tatlılaşsın diye içine bal ya da farklı tatlar elde etmek için değişik türde üzümler karıştırabiliyordunuz.

Kısacası şarap, Antik Yunan'ın süper ötesi içkisiydi.

Bütün bunların yanı sıra azıcık içerseniz sizi sakinleştiriyordu. Çok içerseniz başınızı döndürüyor ve sizi delirtiyordu. Bazıları yeterince şarap içtikleri zaman tanrıları gördüklerini bile iddia ettiler. (Tekrar ediyorum: Bunu evinizde denemeyin. Yunan tanrılarını görmeyeceksiniz. Tanrıların yerine, kusarken klozetinizi yakından görebilirsiniz ama.)

Yeni içeceğin haberi kısa sürede yayıldı. Nysa Dağı'ndaki nimfalarla satirler kulak veren herkese şarabın ne muhteşem bir şey olduğundan ve

onu icat eden Dionisos'tan bahsettiler. Yol kenarlarında tadım tezgâhları açılar. Saksıda bir dal üzüm asması, üzüm cendereşi yapma rehberi ve ücretsiz danışına hatunun telefon numarasını içeren minik bir kendi şarabını kendin yap seti bile dağıttılar.

Dionisos ünlü oldu. Sıradan ölümlüler bile her gece muazzam partilere katılmak için Nysa Dağı'na geldi. Tamam fazla içip fazla dağıttılar ama tek amaç eğlenmek değildi. Dionisos'un müritleri dindar insanlar olduklarını düşünüyorlardı. Kendilerine *bakkha* -Bakkus'un müritleri- adını verdiler ve partilemek onlar için kiliseye gitmek gibi bir şeydi. Bu deneyimin onları tanrılara yaklaştırdığına inanıyorlardı çünkü onlara göre on ikinci Olimposlu olmak Dionisos'un kaderinde vardı.

Peki Dionisos bu konuda ne düşünüyordu?

Biraz endişeliydi. Hâlâ çok gençti ve kendine güveni azdı. Gerçekten bir tanrı olup olmadığını bilmiyordu. Öte yandan, insanların icat ettiği yeni içeceğin tadını çıkarması çok hoşuna gidiyordu. Şarabı yaygınlaştırarak dünyaya bir iyilik yaptığını düşünüyordu ve bu da yaşadığı o acı tecrübelerin verdiği kederi (annesinin o doğmadan önce ölmesi, Hera'nın bakıcılarının delirmesine sebep olması ve elbette en yakın arkadaşı Ampelos'un ormanda ölmesi) azıcık da olsa hafifletiyordu.

Sonra bir gün müritleri etrafını sardı ve bir fikir öne sürdü.

"Bunu genele yaymalıyız!" dedi satirlerden biri. "En yakındaki büyük şehre gidip kralı yanımıza çekmeliyiz. Tanrı olarak o şehrin hamisi olmayı teklif edebilirsin. Sana bir tapınak inşa ederler ve şöhretin daha da hızlı yayılır!"

En yakındaki kral Lykurgos adlı bir adamdı ve Nysa Dağı'nın eteğinde bir sahil şehrinin kralıydı. Satirler o şehirden başlamayı, yerel ekonomiyi canlandırmayı falan teklif ettiler.

Dionisos ön plana çıkmaya hazır olup olmadığından emin değildi ama heves etti. Zaten müritleri de hayır cevabını kabul etmiyordu.

"Harika bir fikir, bak görürsün!" diye ikna ettiler onu.

Dionisos'un çok yakında göreceği gibi, bu aslında berbat bir fikirdi.

Lykurgos aşağılık herifin tekiydi.

Köpek, at, fındık faresi gibi zavallı hayvanları ve hatta önüne çıkan her şeyi kırbaçlamayı çok seviyordu. Aslına bakarsanız sırf bu iş için özel bir kırbaç yaptırmıştı: ucu demir çiviler ve cam kırıklarıyla bezenmiş üç metrelik deri bir kırbaçtı bu.

Ortalıkta fındık faresi yoksa hizmetçilerini kırbaçlıyordu. Bazen, sırf zevk için, kendisine ricada bulunmak için gelen vatandaşlarını bile kırbaçlıyordu.

"Lordum, AYYYYYYY! Komşum atımı öldürdü ve AYYYYYY! Bedelini ödemesini istiyorum. AYYYYY! AYYY!"

Böylece talep için gelen, bir an evvel pılını pırtını toplayıp gidiyordu.

Dionisos ve müritlerininse bundan haberi yoktu. Nysa Dağı'nda parti vermekten başka bir şey yapmamışlardı. Şehre güle oynaya, şarkılar söyleye söyleye girdiler; bedava üzüm, üzüm asması, kadehte şarap dağıtıp ziller çaldılar ve yayaları ezdiler. Dionisos insanların yüzlerindeki kaygılı ifadeyi fark etti. Pek çoğunun bedeninde kırbaç izi vardı. Dionisos bundan hiç hoşlanmadı ama müritleri onun bir tanrı olduğunu iddia ediyor, ona övgü dolu şarkılar söylüyor ve çevresinde dans ediyordu. Ona pahalı mor kıyafetler giydirmiş, başına sarmaşık yapraklarından bir taç takmışlardı. O yeni Olimposlu olacaktı, şarabın ve partilerin tanrısı. Şimdi oradan kaçarsa bu etki yok olup giderdi.

Bu şekilde saraya girdiler.

Lykurgos normalde parti havasına girmiş yüzlerce satir ve nimfayı sarayına kabul etmezdi. Ancak o kadar şaşırdı ki resmen bir iki dakikalığına donakaldı.

Dionisos aklından söyleyeceklerini tekrar ederek tahta yaklaştı.

"Kral Lykurgos," dedi. "Ben Dionisos, şarap tanrısıyım, bunlar da müritlerim."

Kral boş boş ona baktı. Karşısındaki uzun, koyu renk saçlı, güzel yüzlü çocuk taş çatlasın on dört, on beş yaşındaydı. Kıza benziyor diye düşündü Lykurgos.

"Tanrısın demek," dedi kral ifadesiz bir şekilde. "Anlıyorum. Peki şarap nedir tam olarak?"

Dionisos'un müritleri şerefe dercesine kadehlerini kaldırdılar. Bazıları tahtın ayakucuna saksıda üzüm asmalarıyla şarap şişeleri koydu.

"Şarap yeni bir içecek," diye açıkladı Dionisos. "Ama bir içecekten çok daha fazlası. Dini bir deneyim!"

Dionisos şarabın diğer faydalarını anlatmaya başladı ama Lykurgos elini kaldırıp onu susturdu.

"Neden geldiniz buraya?" diye sordu. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Sadece şarabı tanıtmak istiyoruz," dedi Dionisos. "Halkınızın üzüm yetiştirmeyi ve şarap yapmayı öğrenmesine izin verirseniz krallığınız gelişir. Ayrıca ben de şehrinizin hamisi olurum. Sizden tek isteğim bana bir tapınak inşa etmeniz."

Lykurgos'un dudakları seğirdi. Bir kahkaha patlatmayalı uzun zaman olmuştu. "Bir tapınak. O kadar mı yani?"

Dionisos ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. "Eee. Evet."

"Genç tanrı, ben de bir şey icat ettim. Görmek ister misin? Ben buna yeni ve geliştirilmiş kırbaç diyorum. Bunu özellikle şeyler için kullanıyo-

rum, ee, VAKTİMİ BOŞA HARCAYAN TİPLER İÇİN!"

Kral Lykurgos herkesi kırbaçtan geçirmeye başladı. Önüne çıkan herkesi kırbaçlıyordu. Sağlam kırbaçlıyordu hem de.

Dionisos'un müritleri çil yavrusu gibi dağıldı. Bir kavga beklemiyorlardı, hem kendilerini üzüm ve kadehlerle savunamazlardı. Çoğunun üstünde sadece incecik tunikler vardı, kırbaç etlerine işliyordu. Dionisos'un bakıcı annesi Ambrosia kırbacı yüzüne yedi ve Dionisos'un ayağının dibine düştü.

"HAYIR!" diye haykırdı Dionisos.

Saray muhafızları dört bir yanlarını sardı, satirleri ve nimfaları bir araya toplayıp hepsini tutukladılar.

Dionisos kaçtı, muhafızlar da peşine düştü. Neredeyse yakalanıyordu ki bir balkondan denize atladı ve Thetis adlı nereid yardımına koştu. Dionisos'un sualtında nefes almasına yardımcı olup yaralarını sardı. Dionisos, muhafızların peşini bırakmasını bekledi.

Deniz nimfası ona sarılırken acı acı ağladı. "Thetis, hiçbir şeyi doğru düzgün yapamıyorum! Yakınımdaki herkes ya ölüyor ya da bana inandığı için cezalandırılıyor!"

Thetis saçlarını okşayıp onu sakinleştirmeye çalıştı. "Sakın pes etme Dionisos. Bir gün bir tanrı olacaksın, kıskanç ölümlülerin sana engel olmasına izin veremezsin. Lykurgos'a git ve sana bu şekilde saygısızlık yapamayacağını göster ona."

"Adamın kırbacı var!"

"Senin de silahların var."

Dionisos bir düşündü. Midesinde sanki bir ateş uyandı, ilk şarabını içtiği zamanki gibi bir histi bu. "Haklısın. Teşekkürler Thetis."

"Git ve bu işi bitir."

Dionisos denizden çıkıp dosdoğru Lykurgos'un sarayına gitti.

Dionisos'un bir melezden bir tanrıya dönüştüğü an bu an mıydı? Kimse bilmiyor. Evrimi yavaş yavaş olmuştu ama müritleri arttıkça gücü de kesinlikle artmıştı. Lykurgos'la yüzleşmeye karar verdiği an ise sanırım kendine, bakkhaların ona inandığı kadar inandığı andı.

Kral Lykurgos tahtında oturmuş büyük oğlu Dryas'la konuşuyordu. Dryas az evvel gelmiş ve yerde yatan bir grup ölü nimfayla satirin sebebini sormuştu. Dionisos hışımla içeri girdi. Sırılsıklamdı ve gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Lykurgos ilk seferinden daha da şaşırdı bu sefer. "Gene mi sen?" dedi. "Bütün müritlerin ya öldü ya da hapsedildi. Onlara katılmaya mı geldin yoksa?"

"Hayatta kalan müritlerimin tamamını hemen serbest bırakacaksın," dedi Dionisos.

Lykurgos güldü. "Bırakmazsam ne yaparsın?"

"Krallığın çoraklaşır. Hiçbir sarmaşık yetişmez. Hiçbir meyve olgunlaşmaz. Hiçbir bitki büyümez."

"Ha! Hepsi bu mu yani?"

"Hayır," dedi Dionisos buz gibi bir ifadeyle. "Sen de delirirsin. Ret mi ediyorsun şimdi beni?"

"Reddediyorum!" Lykurgos sırıttı. "Peki bu delilik nasıl—HIAAA!"

Lykurgos acıdan iki büklüm oldu. Sonra ayağa fırlayıp tiz bir çığlık daha attı.

Oğlu Dryas endişeyle kolunu tuttu. "Baba! İyi misin?"

Lykurgos prense baktı ama tek gördüğü bir sütun şeklindeki üzüm asması oldu. Dehşet içinde geriye doğru sendeledi. "Üzümler! Her yerdeler! Üzümler tahtı ele geçiriyor!"

Lykurgos en yakınındaki muhafızdan çift taraflı bir balta kapıp üzüm asması sütununa saldırdı.

"Baba!" diye feryat etti Dryas.

"Geberin üzümler!" Lykurgos feryatlar dinene kadar baltayı sapladı da sapladı. Sonunda üzüm asması paramparça halde ayakucunda yatıyordu.

Kralın görüşü düzeldi ve ne yaptığını gördü. Acıyla hıçkırıklara boğulup dizlerinin üstüne çöktü. Öz oğlunun kanı, baltanın üstünde parlıyordu.

Dionisos pişmanlık duyduysa da bunu belli etmedi. Ne de olsa düşmanlarını delirterek cezalandırmayı ona Hera göstermişti. Dionisos bu işi ustasından öğrenmişti.

"Lykurgos, bu, küstahlığının bedeli," dedi şarap tanrısı. "Müritlerimi serbest bırakıp beni de tanrı olarak tanıyana kadar bunun bedelini tüm krallığın ödeyecek."

"Öldürün onu!" diye haykırdı kral.

Muhafızlar öne atıldılar ama Dionisos tek bir bakışla onları geri püskürttü. Tanrının gözlerindeki öfkeyi ve gücü görmüşlerdi.

"Kralınız bana asla boyun eğmeyecek," dedi onlara Dionisos. "Bunun bedelini ülkeniz ödeyecek, ta ki kral... yok edilene kadar. Bunu bir düşünün."

İlerleyen günlerde şehrin çevresindeki yeşillikler kurudu. Şehirde ve tarlalardaki her bir bitki öldü. Meyveler çürüdü. Ekmekler küflendi. Kuyulardaki su ılınıp bulanıklaştı. Çiftçiler hiçbir şey yetiştiremez oldu. Aileler aç kaldı.

Nihayet iki hafta sonra saray muhafızları sarayı basıp Kral Lykurgos'u tutukladılar. Kimse itiraz etmedi. Zaten kimse de krala bayılmıyordu.

Muhafızlar çığlıklar atan kralı tekmeleye tekmeleye şehir meydanına sürüklediler. İki kolunu ve iki bacağını dört ata bağlayıp atların kalçalarına vurdular ve atlar dört bir yöne doğru dörtnala koşmaya başladı.

Evet. Kralın ölümü feci oldu.

Halk, Dionisos'un müritlerini serbest bıraktı. Anında bitkiler yeniden yeşerdi. Çiçekler açtı. Üzüm asmaları sarayın duvarlarını sardı ve salkım salkım üzüm verdiler.

İnsanlar şarap yapmayı öğrendi. Dionisos'un ilk tapınağını inşa etmeye başladılar. Ve işte Dionisos ilk zaferini böyle kazandı.

Bundan sonra turneye çıkmaya karar verdi. Müritlerini topladı ve işte Dionisos'un Delilik ve Şarap Dolu Büyük Dünya Turu böylece başladı. (Bay D. bunu kabul etmez ama hâlâ dolabında bu turnenin tişörtlerinden var. Hepsi de en küçük beden.)

Bazı şehirler Dionisos'la sarhoş bakkhaları itirazsız kabul ettiler. Böyle olduğu zaman her şey günlük güneşlik oluyordu. Şehir bedavadan şarap kazanıyor ve şarap yapmayı öğreniyordu. Bakkhalar de büyük bir parti veriyordu. Herkes Dionisos'u şereflendiriyordu ve ertesi sabah ordu yola çıkıyor, arkasında bir yığın kırık kadeh, ezik parti şapkası ve akşamdan kalma insan bırakıyordu.

Ancak herkes de bu yeni tanrıdan ve müritlerinden hoşlanmadı elbette. Thebai şehri kralı Pentheus, Dionisos'a güvenmedi. Tanrının sarhoşlar ordusu tehlikeli ve kontrolsüz görünüyordu. Ancak Pentheus, Lykurgos'un başına gelenleri duymuştu, bu yüzden Dionisos şehrine geldiğinde sakinliğini korudu.

"Bunun üzerinde biraz düşüneyim ben," dedi kral.

Dionisos saygıyla eğildi. "Elbette. Biz doğudaki korulukta gece eğ-

lemcemizi düzenleyeceğiz. Sizi de davet etmek isterdim ama..." Tanrı gizemli bir şekilde gülümsedi. "Parti *inançsızlara* kapalı. Ama bana inanın. Bomba bir partiyi kaçıracaksınız! Yarın gelip cevabınızı alırız."

Ordu sakince çıktı ve ormanda kamp kurdu.

Kral Pentheus meraktan ölüyordu. Bu yeni tanrı da neyin nesiydi böyle? Gizli silahları mı vardı acaba? Eğlencesi neden dışarıya kapalıydı?

Kralın ajanları, halktan pek çok kişinin kralın iznini beklemeden Dionisos'u tanrı olarak kabul ettiğini rapor ettiler. Yüzlerce insan gece olunca gizlice şehirden çıkıp ormandaki eğlenceye katılmayı planlıyordu.

"Bu yeni tehdit hakkında daha çok şey öğrenmem gerek," dedi Pentheus. "Ve yalnızca duyumlara güvenemem. Halkımın çoğu bu yeni tanrıya inanmış bile! Dionisos'un kampını kendim gözetleyeceğim."

Muhafızları bunun kötü bir fikir olduğunu söylemeye çalıştılar ama kral onları dinlemedi. Siyah ninja kıyafetini giydi, yüzünü yağ ve külle boyadı ve şehirden gizlice çıktı. Dionisos'un kampının girişine geldiğinde bir ağaca tırmandı ve eğlencenin son derece dehşetengiz ve büyüleyici olduğunu gördü.

Ordu Yunanistan'da ilerledikçe bakkha partileri gitgide daha da çılgınlaşmıştı. Bazı ölümlüler, nimfalar ve satirler sadece şarap içip müzik dinliyordu. Bazıları da komedi oyunları sahneliyordu çünkü Dionisos aynı zamanda tiyatronun da tanrısı olmuştu.

Ancak pek çok mürit artık çıldırmıştı. Dev ateşler yakıp üstünden atlıyorlardı. Kimileri sarhoş olup ölümüne güreş maçları yapıyordu. Kimleriyse... eh bunu artık hayal gücünüze bırakıyorum. Şahsen ben hiçbir zaman Bay D.'nin eğlencelerine katılmadım. Katılsaydım annem beni sonsuza kadar odama hapsederdi. O partilerde manyak işler dönüyordu anlayacağınız.

Dionisos'un en ateşli müritleri 'mainadlar' adı verilen bir grup nimfaydı. Eğlencelerde bunlar o kadar delirirdi ki hiçbir şekilde acı hissetmezler ve kontrollerini tamamen kaybederlerdi. Akıllarına o an ne gelirse yaparlardı. Mainadlar çevrenizdeyse dikkatli olmanız gerekirdi çünkü süper mutluyken bir saniye içinde süper öfkeli olabiliyorlardı. Aşırı kuvvetli ve vahşiydiler... Jilet gibi keskin tırnaklara sahip otuz dişi Hulk düşünün, işte öyle bir şeydi bunlar. Dionisos'un kişisel koruması ve baskın birlikleri gibiydiler. Onları gören kimse bir daha bu tanrıyı kırbaçlamaya kalkmazdı.

O gece Dionisos uyduruk ahşap tahtında otururken çevresinde dans ediyor, şarap içiyor ve müritlere kadeh kaldırıyorlardı. Dionisos'un üstünde genelde aynı şey olurdu: mor bir kıyafet ve meşe yapraklarından bir taç. Güç simgesi olarak elinde *thyrsus* adı verilen özel bir asa taşıyordu. Bu, etrafına üzüm asması sarılı, tepesinde çam kozalağı olan bir asaydı. Size pek silah gibi gelemdiyse hiç kafanıza sopaya geçirilmiş bir kozalakla vurmamışlar demektir.

Her neyse, Pentheus ağacın tepesinden eğlenceyi seyretti. Bu yeni tanrı Dionisos'un tahmin ettiğinden çok daha güçlü olduğunu anladı. Pentheus'un halkından yüzlerce insan kalabalıkta dans ediyordu. Ateşin yanında yaşlı bir kadının birkaç satirle sohbet ettiğini görünce kalbi sıkıştı.

"Anne?" dedi sızlanarak.

Bunu yüksek sesle söylememişti ama tanrı onun varlığını hissetti. Açıklığın öteki tarafında Dionisos hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktı. Kadehini tepesine dikti ve ağaca doğru ağır ağır yürüdü. Pentheus hareket etmeye cesaret edemedi. Kaçmaya çalışırsa asla başaramayacağını biliyordu.

Dionisos sıçrayıp iri bir dal yakaladı. Herhangi bir insanın bükemeyeceği kadar ağırdı ama Dionisos kolayca dalı büktü. Kral Pentheus birden açığa çıkmıştı.

Müzik durdu. Yüzlerce bakkha ağaçtaki ajana döndü.

"Bakın kim varmış burada," dedi Dionisos. "Kral sınırı geçmiş, kutsal ayinlerimizle alay ediyormuş." Mainadlara ve diğer müritlere döndü. "Sınırı geçenlere ne yapıyoruz dostlarım? Gösterin ona!"

Kalabalık, ağacın çevresini sardı. Pentheus'u aşağı indirip resmen adamı paramparça ettiler. Pentheus'un öz annesi bile gaza gelip eğlenceye katıldı.

Böyle işte... şarap, müzik ve her zamanki korkunç katliam. Dionisos gösteri işini gerçekten iyi biliyordu.

Bu olaydan sonra pek fazla şehir onu reddetmedi. Dionisos bir tek Atina'da biraz sıkıntı yaşadı ama durumu açık bir şekilde ifade edince (pek çok Atinalı kadını delirterek) şehir ona kapılarını açtı ve her sene şerefine festival düzenlemeye başladı. Dionisos Mısır ve Suriye'ye bile gitti ve şarabı tanıttı. Tamam bir iki yerde ufak tefek sorunlar oldu ama Dionisos'un kendisini reddedenler bir kralı delirtip paramparça edişini anlatmaya kalksam bu işin başından kalkamayız. Dionisos hiç bitmeyen bir eğlenceydi işte.

Hera onu yok etmeye yönelik son bir plan yaptı ve neredeyse başarılı oluyordu. Dionisos'u ordusundan ayırıp bizzat onu delirttiyse de tanrı iyileşti. Dodona'daki bir kâhine konuşan bir eşekle gitti ve Zeus onu orada iyileştirdi. (Çok uzun hikâye ve konuşan eşeği nereden bulduğunu da sormayın ne olur.)

Sonra bir gün Dionisos evlendi. Sırf korsanlar tarafından kaçırıldığı için.

Bu olaydan bir gece önce bakkhalar İtalya kıyılarında özel bir parti düzenlemişti. Sabah Dionisos korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Kampın geri kalanı uyurken tuvalete gitmek üzere sendeleye sendeleye sahile indi.

(Tabii ki tanrılar da tuvalete gider. Yani en azından benim düşüncem... Aman neyse ya. Biz devam edelim.)

Her neyse, *feci* sıkışmıştı. Denizi seyrederek uzun bir süre ayakta işini gördü. Nihayet ufukta bir gemi belirdi. Gemi yaklaştı, yaklaştı, siyah yelkenleri ve direğinin tepesindeki siyah bayrak belirginleşti. Dionisos gemiyi seyrederken gemi demir attı. Bir kayık kıyıya çıktı. Beş altı sevimsiz tip kayıktan indi ve Dionisos'a doğru yürümeye başladı.

"Arrr!" dedi biri kılıcını çekerek.

Dionisos sırıttı. "Haydi canım! *Korsan* mısınız siz?"

Korsanlardan bahsedildiğini duymuştu ama hiç bir korsan görmemişti. Acayip heyecanlandı.

Korsanlar birbirlerine baktılar, bir an şaşkına döndüler.

"Aynen öyle seni beş para etmez herif," dedi kılıçlı olan. "Ben bu deniz itlerinin kaptanıyım. Sen de belli ki genç ve zengin bir prenssin. Seni esir alıyoruz!"

(Kendime not: Bu kitap yayımlanmadan önce şu korsan dilimi biri kontrol etsin. *Karayip Korsanları*'nı izleyeli bayağı bir zaman olmuş.)

Dionisos hevesle ellerini çırptı. "Ay bu harika!" Geriye dönüp kum tepelerine baktı. "Ordum hâlâ uyuyor. Onlar uyanmadan bir iki saat vaktim var sanırım."

Kaptan ordu sözcüğünü duyunca gözlerini kıstı ama kum tepelerinin üstünde kimseyi göremeyince prensin blöf yaptığını düşündü. Dionisos kesinlikle zengin görünüyordu. Fakir insanlar mor kıyafetler giymez, meşe yapraklı taçlar takmazlardı. Manikürlü güzel elleri, uçuşan uzun siyah saçları ve inci gibi dişleri olmazdı. Aslına bakarsanız kaptan hayatında hiç bu kadar *güzel* bir adam görmemişti.

"Yürü o zaman!" diye emretti kaptan. "Kayığa bin!"

"Yaşasın!" Dionisos kayığa doğru koşturdu. "Geminizi gezdirecek misiniz bana? Güverte kalasında yürüyecek miyim?"

Korsanlar Dionisos'u gemiye bindirip yelken açtılar. Onu bağlamaya da çalıştılar ama ne yaparlarsa yapsınlar ipler bir şekilde çözülüyordu.

Kaptan, Dionisos'a babasının kim olduğunu sordu, böylece babadan iyi bir fidye isteyebileceklerdi.

"Hmm?" dedi Dionisos gemi halatlarını inceleyerek. "Ha, babam Zeus."

Bunu duyan korsanlar biraz endişelendiler.

Nihayet rotacı daha fazla dayanamadı. "Bir tanrı olduğunu görmüyor musunuz? *Hiçbir* ölümlü bu kadar... güzel değildir."

"Teşekkürler!" Dionisos'un gözleri parladı. "Güzelliğimin sırrı her gün şarap içip partilere katılmam."

Rotacı kaşlarını çattı. "Onu geri götürüp serbest bırakmalıyız. Bu işin sonu iyi görünmüyor."

"Kes sesini!" diye bağırdı kaptan. "O bizim esirimiz ve serbest falan bırakmıyoruz!"

"Sizi çok sevdim çocuklar!" dedi Dionisos. "Ancak heyecandan *epey* yoruldum. Şurada biraz kestirsem olur mu? Sonra belki güverteyi paspaslarız, ha?"

Dionisos ip yığının ortasına kıvrılıp horlamaya başladı.

Korsanlar onu bağlayamadıkları için uyumasına izin verdiler. Nihayet uyandığında güneş tam tepedeydi.

"Eee, şey, millet?" Dionisos ayağa kalkıp gözlerini ovuşturdu. "Artık geç oldu. Ordum endişelenecektir. Geri dönebilir miyiz?"

"Geri dönmek mi?" Kaptan bir kahkaha patlattı. "Sen esirimizsin. Gerçek babanın kim olduğunu söylemediğin için de seni esir pazarında satmak üzere Girit'e götürüyoruz!"

Dionisos korsancılık oynamaktan sıkılmıştı. Hem her yeri ağrıyordu. "Sana babamın Zeus olduğunu söyledim. Şimdi bu gemiyi geri döndür bakalım."

"Yoksa ne yaparsın?" dedi kaptan. "Beni güzelliğinle mi öldürürsün?"

Gemi birden sarsıldı. Güverteden asma dalları çıkmaya, gemi direğini sarmaya başladı. Asmalar yelkenleri tamamen sarar, boşluklardan alt kata inerken korsanlar çığlıklar attılar. Tayfa panik içinde oradan oraya koşuşuyor, üzümlere bastıkça kayıyordu.

"Sakin olun!" diye bağırdı kaptan. "Bunlar sadece bitki!" Sonra Dionisos'a dönüp hırladı. "Sen bu kadar belaya değmezsin genç prens. Geberme vaktin geldi!"

Kaptan kılıcıyla Dionisos'un üstüne yürüdü.

Dionisos daha önce hiç şekil değiştirmeyi denememişti ama o an bunu yapabildiğini görünce çok mutlu oldu. Kaptan birden karşısında iki yüz kiloluk bir ayı bulmuştu.

Ayı Dionisos kaptana doğru kükreyince kaptan kılıcını düşürüp kaçtı ama üzümlere basıp kaydı. Tayfanın geri kalanı pruvaya doğru koşturdu ama ön güvertede hayaletimsi, dev bir kaplan belirdi ve kükreyerek pençesini havaya kaldırdı. Bu sadece bir hayaldi ama korsanların ödü kopmuştu. Nereye dönseler Dionisos karşılarına başka bir hayalet görüntü çıkarıyordu –aslan, leopar, boynuzlu tavşan, aklınıza ne gelirse artık.

Nihayet korsanlar denize atladılar. Dionisos denizde kalmalarının iyi olacağını düşünüp onları birer yunusa çevirdi ve yunuslar yüzüp gittiler. Bundan sonra tek gözü yamalı, "Arrr!" diyen bir yunus görürseniz artık sebebini biliyorsunuz.

Geride bir tek rotacı kalmıştı. Dümenin başında, korkudan hareket edemez haldeydi.

Dionisos ona gülümsedi. "Tanrı olduğumu bir tek sen kabul ettin. Sevdim seni!"

Rotacıdan ufacık bir ciyk sesi çıktı.

"Beni geri götürür müsün lütfen?" dedi Dionisos.

"Lo-lordum," dedi rotacı zorla. "Götürürdüm ama tayfa yokken çok uzağa gidemem. Hem donanıma dolanmış olan sarmaşıklar..."

"Ha doğru ya." Dionisos kafasını kaşıdı. "Sarmaşıklar için kusura bakma."

Dionisos etrafı kolaçan etti ve yaklaşık bir buçuk kilometre doğuda küçük bir ada gördü. "Şurası olur mu peki?"

"Şey, orası Naksos efendim. Sanırım..."

"Mükemmel. Beni oraya atar mısın? Kalan yolu kendim bulurum."

Dionisos böylece Naksos Adası'na gitti. Naksos'ta ise çok güzel, genç bir kızdan başka kimse yaşamıyordu. Dionisos onu ormanda bir derenin kıyısında ağlarken buldu.

Kızın kalbi o kadar kırılmıştı ki Dionisos yanına oturup elini tuttu. "Ne oldu sana?"

Kız şaşırmamıştı bile, sanki artık hiçbir şey umurunda değildi.

"Sevgilim, sevgilim beni terk etti," dedi.

Dionisos'un kalbi acıdı. Kızarmış şiş gözleri ve darmadağın olmuş saçlarına rağmen olağanüstü güzel bir kızdı bu.

"Kim bu seni terk edecek kadar aptal olan adam?" dedi Dionisos.

"Adı... Adı Theseus'tu," dedi kız. "Ben Prenses Ariadne bu arada."

Ariadne, Dionisos'a acıklı hikâyesini anlattı. Bu Theseus denen yakışıklı adamın babasının labirentinden çıkmasına nasıl yardım ettiğini, Theseus'un Minotor'u nasıl öldürdüğünü falan filan işte. Bu bambaşka bir hikâyedir bu arada. Sonunda Theseus, Ariadne'yi evine, Atina'ya gö-

türeceğine dair söz vermişti. Yolda su içmek için Naksos'ta durduklarında kızı sahilde bırakıp gemisiyle çekip gitmişti.

Bir de dersiniz ki cep telefonu *mesajıyla* sevgili terk edilmez.

Dionisos çok öfkelendi. Theseus orada olsa tanrı oracıkta onu bir salkım üzüme dönüştürüp ayağının altında ezerdi.

Ariadne'yi teselli etti. Şarap ve yiyecek yarattı ve sohbete başladılar. Dionisos birlikte vakit geçirmesi güzel bir tanrıydı. Bir süre sonra Ariadne gülümsedi. Dionisos ona korsanları anlatınca kahkaha bile attı. (Tuhaf bir mizah anlayışı vardı galiba.)

Bir anda birbirlerine âşık oldular.

"Seni yanımda götüreceğim hayatım," diye söz verdi Dionisos. "Seni *asla* terk etmeyeceğim. Olimpos Dağı'nda tahtıma oturduğum zaman sonsuza dek benim kraliçem olacaksın."

Dionisos sözünü tuttu. Ariadne'yle evlendi ve nihayet bir tanrı olduğu kabul edilip on ikinci Olimposlu olunca Ariadne'yi ölümsüz eşi yaptı. Ha tabii, arada bir ölümlülerle ufak tefek kaçamakları oldu. Bir *tanrıydı* sonuçta. Ama artık Antik Yunan hikâyelerinde ne kadar mümkünse, sonsuza dek mutlu yaşadılar.

Dionisos'un yeryüzündeki son büyük macerası tam zamanlı bir tanrı olmadan önce gerçekleşti. Hindistan'ı işgal etmeye kalktı.

Neden mi?

Neden *olmasın*?

Akdeniz boyunca seyahat edip ta Mısır'a ve Suriye'ye kadar gitmişti ama şarabı daha da doğuya tanıtmak istedikçe öfkeli yerlilerle karşılamıştı. Belki de o zamanlar Mezopotamya'da çoktan bira icat edilmiş olduğu içindir. İnsanlar rakip bir içecek istememiş olabilirler.

Her neyse, Dionisos pazar payı artırma işinde son bir hamle yapmak istedi. Yunanlıların o zamanki coğrafi bilgilerine göre Hindistan dünyanın sonuydu. Bu yüzden Dionisos da oraya gitmeye, ülkeyi işgal edip onlara şarabı öğretmeye, bundan sonra da akşam yemeğine evine dönmeye karar verdi.

Binlerce sarhoş müridi toplanıp ona eşlik etti. Bazı hikâyelerde Herkül'ün de bu sefere katıldığı ve yolda dev içki içme yarışmaları yapıldığı yazar. Bazı hikâyelerdeyse Hephaistos'un ikiz çocukları olan Kabeiroilerin mekanik bir arabayla savaş meydanına dalıp cesurca savaştıkları yazar. Hatta bir iki seferinde o kadar *aşırı* cesurca davranmışlar ki düşmanlar etraflarını sarınca Hephaistos bizzat kendisi gelmek zorunda kalmış ve çocuklarını kurtarmak için düşmanın üstüne ilahi lav silahını boşaltmış.

Dionisos, iki sentorun çektiği altın arabasıyla ordusunun önünde yola çıktı. Suriye'de pek çok şehir teslim oldu. Sarhoş ordu Fırat Nehri'ne kadar gelip karşıya geçmek için bir köprü inşa etti. Yunanlılar ilk kez bu kadar ilerlemişlerdi.

Köprü artık yok. Ne bekliyordunuz ki? Bir grup sarhoş tarafından inşa edilmişti. Bir hafta sonra falan yıkılmıştır kesin.

Her şey yolunda gidiyordu –Hindistan'a varana dek. O Hintliler savaşmayı gerçekten biliyorlardı. Kendi büyüleri, kendi tanrıları, kendi sevimsiz silahları vardı. Din büyükleri, Brahmalar, savaş meydanında sessiz sakin oturuyordu ve Dionisos'un ordusu onları öyle görünce teslim olduklarını sanıyordu. Ancak Yunanlılar yaklaşır yaklaşmaz Hintliler tam ortalarına ateş roketleri fırlatıyordu. Uçuşan alevler, kör edici ışık ve devasa patlamalar askerlerde paniğe yol açıyordu.

Birkaç sert çatışmadan sonra Dionisos nihayet Hindistan'ın kutsal nehri olan Ganj Nehri'ne vardı. Atina'daki Akropol kadar büyük olan son

kaleye ateş açtı. Sentorları ve satirleri önden saldırıya geçip duvarları tırmanmaya başlayınca Hintliler öyle kuvvetli büyülü bombalar patlattılar ki Yunan ordusunun tüm ileri hattı havaya uçtu. Denen odur ki savaşın olduğu yerde kayalıklara izi çıkmış satirleri ve sentorları görebilirsiniz.

Artık bu noktada Dionisos yeter dedi. Hindistan'a kadar gelmişti. Şarabı tanıtmıştı. Oradan kaplan, leopar gibi egzotik büyük kedilerden birkaç tanesini topladı. Leoparı yeni kutsal hayvanı ilan etti ve leopar derisi pelerin takarak yeni bir moda trendi başlattı. Ordusu dev bir ganimet toplamıştı. Pek çok yeni ve ilginç insanla tanışmış, çoğunu öldürmüşlerdi. Yani bayağı bir eğlenceli geçmişti.

Dionisos oraya geldiğini belirtecek şekilde Ganj kıyısına bir çift sütun diktirdi. Hintlilere gözyaşları içinde veda etti ve Yunanistan'a geri döndü. Delfi Kâhini'nde ganimetinin bir kısmını tanrılara adadı ve uzun bir süre Delfi hazine odasında büyük, gümüş bir kâse durdu. Üzerinde şöyle yazıyordu: HİNTLİLERDEN, ZEUS VE SEMELE OĞLU DİONİSOS TARAFINDAN ALINMIŞTIR. (Eski Yunan yazarlarından biri görmüş. Ben uydurmuyorum.)

Her neyse, Dionisos en nihayetinde Olimpos Dağı'na çıktı ve son büyük tanrı oldu. Müzik girsin! Kapanış yazıları girsin! Kameramız, tanrıların tekerlekli tahtları üzerinde dört döndüğü Olimpos taht odasından uzaklaşıyor. KESTİK!

Vay be. Başardık millet.

On iki Olimposlu. Tam takım. Persephone ve Hades gibi iki de ekstra tanrı!

Şimdi izin verirseniz ben gidip uyuyacağım. Bir Dionisos eğlencesinden yeni dönmüş gibi hissediyorum kendimi. Korkunç da başım ağrıyor.

SONSÖZ

Olayın temeli buydu işte.

Biliyorum, şimdi bazılarınız *Ama Cikcik adlı fare tanrısından bahsetmedin! Çirkin kıyafetlerin tanrıçası Leşgibi'den de bahsetmedin!* falan diyecek. Neyse işte.

Lütfen ama ya. Yaklaşık yüz bin tane Yunan tanrısı var, yapmayın gözünüzü seveyim. Bende de hepsini tek bir kitaba sığdırmama engel olacak bir DEHB var yani.

Tabii, Gaea'nın Olimpos'u yerle bir etmek üzere bir ordu kurduğunu anlatabilirdim. Ya da Eros'un nasıl sevgili yaptığını, Hekate'nin gaz çıkaran hayvanını nereden bulduğunu vs. Ama bunların hepsi bambaşka bir kitap eder. (Ve lütfen gidip yayıncılara fikir falan vermeyin. Bu yazma işi ÇOK ZOR!)

Büyük oyuncuların çoğunu anlattım. Artık on iki Olimposlu'dan biriyle karşılaştığınız zaman küle dönmemek için ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuzdur.

Umarım.

Ben mi? Kız arkadaşımla buluşacaktık ve geciktim. Annabeth beni öldürecek.

Umarım hikâyeleri sevmişsinizdir. Kendinize iyi bakın melezler.

Manhattan'dan sevgiler,
Percy Jackson